

Giã cướp biển quý tộc

A NOVEL BY NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GÃ CƯỚP BIỂN QUÝ TỘC

—★—

Tác giả: Johanna Lindsey

Người dịch: Bùi Khánh Vân

Bách Việt phát hành

NXB Văn Học - 2012

epub©vctvegroup

07-01-2018

Chương 1

Năm 1818, London

Georgina Anderson ngửa cái thìa lên, xoay ngược nó lại, đặt một miếng củ cải xắt nhỏ lấy từ đĩa của nàng vào lòng thìa, vít đầu thìa xuống và bắn miếng củ cải sang phía bên kia căn phòng. Tuy không trúng con gián béo mồm mà nàng đang nhắm tới, nhưng “viên đạn” của nàng cũng đủ làm cho nó sợ khiếp vía. Miếng củ cải va bộp vào tường chỉ cách mục tiêu của nàng có vài inch⁴, khiến nó quáng quàng lẩn trốn vào khe nứt gần nhất trên vách tường. Mục đích đã hoàn thành. Chỉ cần không nhìn thấy những con quái vật bé tí gớm ghiếc đó, nàng có thể vờ như không phải ở chung phòng với chúng.

Nàng quay lại với bữa tối đang ăn dở, nhìn chăm chăm món luộc nhạt nhẽo đó trong một thoáng, rồi nhả nó gạt cái đĩa sang một bên. Lúc này đây, nàng sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có được một bữa ăn đủ bảy món ngon lành, bổ dưỡng do chính tay Hannah nấu nướng. Sau mười hai năm làm đầu bếp cho nhà Anderson, Hannah rất biết cách chiều chuộng khẩu vị của từng thành viên trong gia đình và Georgina đã mơ tưởng đến tài nấu ăn của bà hàng tuần nay rồi, điều đó cũng chẳng có gì lạ sau cả tháng trời phải lênh đênh trên một con tàu đi biển. Từ khi đặt chân đến nước Anh năm ngày trước, nàng mới chỉ được thưởng thức một bữa ăn ngon duy nhất, đó chính là cái đêm họ lên bờ, khi Mac đưa nàng đến một nhà hàng sang trọng ngay sau khi họ nhận phòng ở khách sạn Albany. Họ đã phải rời khỏi Albany ngay ngày hôm sau để tới những chỗ trọ rẻ hơn nhiều lần. Đó cũng là việc bất đắc dĩ vì sau khi quay về khách sạn, họ phát hiện ra toàn bộ tiền bạc trong hành lý đã không cánh mà bay.

Georgie, như nàng được gia đình và bạn bè gọi một cách âu yếm, không thể quy kết trách nhiệm cho khách sạn vì nàng biết như thế là không đúng, bởi lẽ nàng và Mac đều bị mất trộm, nhưng họ lại ở những phòng khác nhau, thậm chí là trên những tầng khác nhau. Chắc chắn chuyện mất mát này đã xảy ra lúc hành lý của họ được xếp chung một chỗ trên chặng đường dài từ bến cảng ở khu Đông đến đường Piccadilly ở khu Tây, nơi khách sạn Albany trứ danh tọa lạc, khi mấy cái rương hành lý được buộc trên mui chiếc xe ngựa mà họ đã thuê, với tay đánh xe và gã phụ việc ngồi trên đó, trong khi nàng và Mac mê mải thưởng lãm những cảnh vật đầu tiên của thành phố London đang lọt vào tầm mắt.

Nhưng vận xui của họ đâu chỉ bắt đầu từ lúc đó. Nó thậm chí bắt đầu từ lúc họ mới tới nước Anh tuần trước và thấy rằng con tàu không thể cập bến và nó có thể phải tạm trú ở đâu đó tới tận ba tháng trước khi kiếm được một chỗ để dỡ hàng trên bến cảng. Hành khách thì may mắn hơn vì họ có thể đi xuống vào bờ. Song họ vẫn phải đợi mất vài ngày.

Nhưng chuyện đó thì có gì đáng ngạc nhiên đâu cơ chứ! Nàng đã biết trước về vấn đề tắc nghẽn giao thông trên sông Thames, một vấn đề rất nghiêm trọng bởi vì các con tàu đến đây theo mùa, hoàn toàn phụ thuộc vào cái thời tiết đồng đánh và những cơn gió thất thường. Con tàu nàng đi chỉ là một trong cả tá tàu cùng lúc đổ về đây từ nước Mỹ xa xôi. Ngoài ra còn có hàng trăm chiếc tàu khác đến từ khắp nơi trên thế giới. Vấn đề tắc nghẽn giao thông kinh hoàng này chính là một trong những lý do khiến gia đình nàng loại bỏ London khỏi tuyến giao thương của họ ngay từ trước chiến tranh. Thực ra, các tàu buôn của hãng Skylark Line đã tránh xa London từ năm 1807 khi nước Anh bắt đầu phong tỏa một nửa châu Âu trong cuộc chiến với nước Pháp. Việc buôn bán với Viễn Đông và Tây Ấn^[2] mang lại cho Skylark lợi nhuận tương đương mà lại ít rắc rối hơn nhiều.

Ngay cả sau khi đất nước nàng đã giải quyết xong những mâu thuẫn với nước Anh bằng một hiệp ước được ký vào cuối năm 1814, Skylark Line vẫn tránh buôn bán với nước Anh, bởi vì việc kiếm được kho hàng vẫn là một vấn đề khó khăn. Hầu như lần nào những hàng hóa dễ hư hỏng cũng

buộc phải để lại trên bến cảng, phó mặc cho môi trường tự nhiên và những tên trộm ranh ma - những kẻ ăn cắp nửa triệu pound^[1] hàng hóa mỗi năm. Và nếu thiên nhiên không hủy hoại những món hàng đó, thì bụi than bao quanh toàn bộ khu vực bến cảng cũng làm ảnh hưởng đến chúng.

Vậy nên chẳng việc gì phải chuốc lấy tổn thất và bực mình khi mà những tuyến giao thương khác cũng mang lại nhiều lợi nhuận cho họ. Đó là lý do Georgina không đến London trên con tàu Skylark và cũng là lý do nàng sẽ không tìm thấy một con tàu Skylark để đi miễn phí về nhà. Đó sẽ là vấn đề cuối cùng mà họ phải đối mặt, bởi vì hiện giờ cả Mac và nàng chỉ còn lại hai mươi lăm đô la, là số tiền mà họ mang theo trên người lúc xảy ra vụ mất trộm và họ không biết số tiền ít ỏi đó sẽ duy trì được bao lâu nữa - đây chính là nguyên nhân khiến Georgina phải tạm trú trong một căn phòng trọ bên trên một quán rượu ở khu Southwark.

Một quán rượu! Nếu các anh nàng mà biết được thì... nhưng có khi họ đã giết nàng ngay từ lúc nàng mới ló mặt về nhà rồi vì cái tội đi biển mà không thềm thông báo gì với họ, trong lúc mỗi người bọn họ đều đang ở một nơi nào đó của thế giới trên chiếc tàu riêng, nhưng quan trọng hơn là, nàng đã đi mà không được họ cho phép. Ít nhất nàng cũng sẽ bị cắt tiền chu cấp trong cả một thập kỷ, bị nhốt trong phòng tới vài năm và bị từng người đánh cho vài roi...

Thật ra, có lẽ họ sẽ chỉ mắng mỏ nàng một trận nên thân thôi. Nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh cả năm ông anh trai già dặn và cao lớn hơn Georgina rất nhiều đều đồng lòng cao giọng trút cơn giận dữ vào nàng, khi nàng biết mình hoàn toàn xứng đáng hứng chịu điều đó, là Georgina đã cảm thấy run bắn lên rồi. Song, thật không may, điều đó cũng chẳng ngăn được Georgina tới Anh chỉ với Ian MacDonell đi theo hộ tống, mà ông ấy lại chẳng phải bà con thân thích gì của nàng. Đôi lúc Georgina phải thắc mắc hay là sự khôn ngoan được ban phát cho gia đình nàng đã không được truyền lại cho nàng lúc nàng ra đời chẳng.

Có tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc Georgina đẩy ghế đứng dậy từ chỗ chiếc bàn ăn nhỏ chỉ dành cho một người. Nàng phải kìm lại câu “mời vào”

đơn giản mà nàng thường bật ra một cách tự nhiên. Đó vốn là thói quen từ nhỏ vì bất cứ ai gõ cửa phòng nàng đều là người hầu hoặc người nhà và được phép vào phòng. Cũng phải thôi, bởi trong suốt hai mươi hai năm qua, nàng chưa bao giờ ngủ ở đâu ngoài chiếc giường của mình, trong căn phòng của mình, trong ngôi nhà của mình ở Bridgeport, Connecticut; hoặc trên cái võng của một con tàu Skylark, ít nhất là cho đến tháng trước. Dĩ nhiên, không ai có thể vào phòng khi cửa khóa, dù nàng có mời họ vào hay không. Mac đã liên tục căn dặn nàng lúc nào cũng phải khóa cửa cẩn thận, ngay cả khi căn phòng xa lạ, tồi tàn này còn chưa đủ sức thuyết phục Georgina rằng nàng đang ở xa nhà và không nên tin tưởng ai trong cái thành phố đầy rẫy tội ác và không mến khách này.

Nhưng vị khách vừa gõ cửa ấy là người quen của Georgina, cái giọng Scotland đặc sệt đang gọi nàng ngoài đó còn là của ai khác ngoài Ian MacDonell chứ. Nàng mở cửa cho ông, rồi bước tránh sang một bên khi ông thông thả đi qua ngưỡng cửa, thân hình cao lớn dường như choán hết cả căn phòng nhỏ.

“Có chút may mắn nào không chú?”

Ông khịt mũi trước khi ngồi xuống cái ghế mà nàng vừa bỏ trống. “Còn tùy vào cách nhìn nhận của con, con gái ạ.”

“Không phải lại đi theo đường vòng nữa đấy chứ?”

“Phải đấy, nhưng còn tốt hơn là một cái ngõ cụt, ta nghĩ vậy.”

“Con cũng nghĩ thế,” nàng đáp, nhưng không hào hứng cho lắm.

Nàng còn mong đợi gì hơn khi họ có quá ít manh mối? Ông Kimball, một thủy thủ trên con tàu Portunus của anh Thomas, đã nói là ông “hoàn toàn chắc chắn” nhìn thấy Malcolm Cameron, vị hôn phu đã biệt tăm biệt tích mấy năm nay của nàng, trên cột buồm chiếc tàu buôn Pogrom của Anh khi hai con tàu đi ngang qua nhau lúc chiếc Portunus quay về Connecticut. Nhưng tất cả chỉ có thế. Anh trai Thomas của nàng thậm chí còn không thể xác nhận chuyện đó, vì ông Kimball không buồn nói với anh ấy cho đến khi chiếc Pogrom đã đi khuất tầm mắt. Nhưng chiếc Pogrom đang đi về

phía châu Âu, chắc là về cảng nhà của nó ở Anh, cho dù nó không đi thẳng tới đó.

Dù sao đi nữa, đây cũng là mẩu tin đầu tiên mà nàng nghe được về Malcolm trong suốt sáu năm qua, từ khi chàng bị cưỡng bách tòng quân cùng hai người khác nữa từ chiếc tàu Nereus của anh Warren, một tháng trước khi Mỹ tuyên chiến với Anh vào tháng Sáu năm 1812.

Việc hải quân Anh cưỡng bách thủy thủ Mỹ tòng quân là một trong những nguyên nhân dẫn đến chiến tranh. Đó là vận xui đổ ập xuống đầu Malcolm ngay chuyến đi biển đầu tiên của chàng - chỉ vì giọng chàng vẫn còn vương chút trọng âm vùng Cornwall^[4], nơi chàng đã sống trong những năm đầu tiên của cuộc đời. Nhưng bây giờ chàng là người Mỹ, vì cha mẹ quá cố của chàng đã định cư ở Bridgeport từ năm 1806 và họ hoàn toàn không có ý định quay về nước Anh. Nhưng viên sĩ quan trên con tàu Devastation của Hải quân hoàng gia Anh không tin điều đó và đã “tặng” cho Warren một vết sẹo nhỏ trên má để chứng tỏ quyết tâm của họ trong việc cưỡng bách tòng quân từng người đàn ông mà họ có thể.

Và rồi Georgina nghe tin chiếc Devastation của Hải quân hoàng gia Anh đã bị đắm khi cuộc chiến mới đi được nửa đường, sau đó thủy thủ đoàn của nó được chia đều sang nửa tá con tàu chiến khác. Nhưng từ đó tới giờ vẫn chưa có thêm tin tức gì. Georgina chẳng bận tâm chuyện Malcolm đang làm gì trên một con tàu buôn của Anh khi chiến tranh đã kết thúc. Ít nhất thì cuối cùng nàng đã có một manh mối để tìm chàng và nàng sẽ không rời nước Anh trước khi gặp được người trong mộng.

“Lần này thì người ta chỉ chú tới gặp ai vậy?” Georgina thờ dài hỏi. “Lại là một người biết một ai đó, người đó lại biết một ai đó khác và cái người đấy có thể biết anh ấy ở đâu ạ?”

Mac cười. “Nghe con nói cứ như là chúng ta sẽ đi theo những vòng tròn luẩn quẩn vậy, con gái. Chúng ta mới tìm kiếm có bốn ngày thôi. Ta nghĩ con cần phải học một chút tính nhẫn nại của Thomas.”

“Chú đừng nhắc đến tên Thomas trước mặt con, chú Mac. Con vẫn còn giận anh ấy đến phát điên lên được vì anh ấy không chịu đích thân đi tìm Malcolm cho con.”

“Cậu ấy sẽ...”

“Tận sáu tháng nữa! Anh ấy muốn con đợi thêm sáu tháng nữa để chờ anh ấy đi Tây Ấn về, vậy thì phải mất bao nhiêu tháng nữa anh ấy mới đến được đây, tìm Malcolm và mang chàng quay về với con. Ôi, như thế thì lâu quá, con đã phải chờ đợi suốt sáu năm rồi.”

“Bốn năm chứ,” ông sửa lại lời nàng. “Họ sẽ không cho con cưới anh chàng đó cho đến khi nào con đủ mười tám tuổi, mặc dù cậu ta đã cầu hôn con trước đó hai năm.”

“Đó không phải là vấn đề. Nếu bất cứ ông anh nào khác của con ở nhà lúc đó, thì chú biết là họ sẽ đến đây ngay. Nhưng không, người ở nhà lúc đó lại là anh Thomas lạc quan, người duy nhất trong số họ có tính kiên nhẫn như một vị thánh và chiếc Portunus của anh ấy là chiếc tàu Skylark duy nhất trong cảng, sao con lại ‘may mắn’ thế cơ chứ. Chú có biết là anh ấy đã cười vào mặt con khi con nói rằng nếu con già đi, Malcolm chắc chắn sẽ từ chối cưới con không?”

Mac phải gắng hết sức mới ngăn mình khỏi bật cười trước câu hỏi thật thà đó. Nếu nàng quả thực đã nói thế với anh trai nàng thì ông cũng chẳng lấy làm lạ nếu anh ta cười phá lên. Cô gái nhỏ này trước nay chưa từng quá để ý đến ngoại hình của mình, vì tới tận năm mười chín tuổi nàng mới lột xác hóa thân thành một cô gái xinh đẹp như bây giờ. Còn trước đó, để kiếm được một tấm chồng, nàng đã phải dựa vào con tàu sẽ trở thành tài sản riêng của mình khi bước sang tuổi mười tám và phần lợi tức trong hãng Skylark Line. Mac tin rằng đó chính là động cơ thúc đẩy anh chàng Cameron trẻ tuổi cầu hôn nàng trước khi chàng ta lên đường tới Viễn Đông cùng với Warren, một chuyến hành trình được cho là mất ít nhất vài năm.

Chà, thêm một vài năm nữa đã trôi qua mà chàng ta vẫn biệt vô âm tín, tất cả là do sự hống hách của nước Anh ngoài biển khơi. Nhưng nàng vẫn

không chịu làm theo lời khuyên của các anh là quên Malcolm Cameron đi. Khi chiến tranh đã kết thúc, nếu chàng ta muốn trở về thì giờ này đã trở về lâu rồi, nàng vẫn quyết tâm một lòng một dạ chờ đợi chàng ta.

Đáng lẽ chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ để cảnh báo Thomas rằng nàng sẽ không ngồi yên một chỗ trong lúc anh đi Tây Ấn để giao hàng cho nửa tá hải cảng khác nhau, vì chẳng phải nàng cũng có máu phiêu lưu như những người còn lại trong gia đình sao? Đó vốn là thiên hướng bẩm sinh của họ rồi mà. Và chẳng phải nàng thiếu cái tính nhẫn nại của Thomas, tất cả bọn họ đều biết điều đó ư?

Dĩ nhiên, cũng chẳng trách được Thomas khi anh nghĩ rằng việc giải quyết vấn đề đó không phải là của anh, vì con tàu của em trai anh là Drew sẽ về vào cuối hè và Drew luôn ở nhà vài tháng giữa các chuyến đi. Anh chàng phóng túng, ham vui đó không bao giờ từ chối cô em gái duy nhất một điều gì. Nhưng nàng cũng không đợi Drew. Nàng đã đặt chỗ trên một con tàu khởi hành sau con tàu của Thomas đúng ba ngày và xoay xử thuyết phục được Mac đi theo, mặc dù ông vẫn không rõ nàng đã làm thế nào để khiến cho ông có cảm giác rằng đó là ý định của ông chứ không phải của nàng.

“Chà, Georgie, việc tìm kiếm của chúng ta cũng không đến nỗi tệ, vì cư dân ở London này còn đông đúc hơn toàn bộ bang Connecticut. Mọi chuyện có thể tồi tệ hơn nhiều nếu chiếc Pogrom không ở trong cảng và toàn bộ thủy thủ của nó đã tản mát mỗi người một nơi. Người đàn ông mà ta sẽ tới gặp vào tối mai được cho là rất thân thiết với Malcolm. Anh chàng nói chuyện cùng ta hôm nay nói rằng Malcolm thậm chí đã rời tàu với gã Willcocks đó, vì vậy còn ai ngoài anh bạn chí cốt của cậu ta biết phải tìm cậu ta ở đâu chứ.”

“Nghe có vẻ đầy hứa hẹn nhỉ,” Georgina công nhận.

“Gã Willcocks này có khi còn đưa chú tới thẳng chỗ Malcolm không chừng, vì vậy... con nghĩ con sẽ đi cùng chú.”

“Không được,” Mac gạt phắt lời nàng, ngả người về phía trước và cau mày. “Ta sẽ gặp hẳn trong một quán rượu.”

“Thì sao ạ?”

“Thì con nghĩ ta đang làm gì ở đây nếu không phải để giám sát con, ngăn con làm một việc gì đó còn điên rồ hơn cả việc đã lặn lội tới đây hả?”

“Kìa, chú Mac...”

“Đừng có ‘Kìa, chú Mac’ với ta, con gái,” ông nghiêm giọng nói với nàng.

Nhưng nàng đang nhìn ông với ánh mắt ám chỉ rằng nàng sẽ không chịu nhượng bộ. Ông thầm rên rỉ trong lòng, thừa hiểu rằng một khi nàng đã quyết ý làm gì thì chẳng có cách nào lay chuyển được. Bằng chứng là nàng đang có mặt ở đây, thay vì ngoan ngoãn ngồi nhà như các anh nàng tưởng.

Chương 2

Bên kia sông, ở khu thượng lưu phía tây của thành phố, cỗ xe ngựa chở Anthony Malory dừng lại trước một ngôi nhà sang trọng trên phố Piccadilly. Đó là nơi anh sống suốt quãng đời độc thân, nhưng từ bây giờ nó không còn dành riêng cho anh nữa vì anh đang về nhà với cô dâu mới của mình, Roslynn.

Trong nhà, anh trai của Anthony là James Malory, người đang ở cùng Anthony trong thời gian về thăm London, bước ra tiền sảnh khi nghe tiếng xe ngựa về tới nơi, đúng lúc trông thấy cô dâu đang được bế qua ngưỡng cửa. Vì không biết cô ấy đã là vợ của em trai mình, nên anh ôn tồn nói.

“Anh không nghĩ mình nên chứng kiến cảnh này.”

“Em cũng hy vọng thế,” Anthony nói trong khi đi qua James để lên gác, cô vợ bé nhỏ vẫn nắm trong vòng tay anh. “Nhưng vì anh nhìn thấy rồi, nên em báo luôn cho anh biết rằng em đã lấy cô gái này.”

“Em nói cái quái gì thế?”

“Thật đấy ạ.” Cô dâu cười khúc khích. “Anh không nghĩ là em sẽ cho phép bất kỳ ai bế em qua ngưỡng cửa đấy chứ?”

Anthony dừng lại trong giây lát khi nhìn thấy vẻ mặt hồ nghi của anh trai. “Chúa ơi, James, từ bé tới giờ em luôn mong đợi biết bao cái giây phút được nhìn thấy anh sững sờ không nói nổi một lời như thế này. Nhưng anh sẽ hiểu nếu em không chờ cho đến lúc anh thoát khỏi tình trạng ấy, đúng không?” Và anh mau chóng biến mất trên cầu thang.

James cuối cùng cũng khép miệng lại được, rồi lại mở miệng để nốc cạn ly brandy mà anh vẫn đang cầm trên tay. Quả là lạ lùng! Anthony đã đeo

gông vào cổ rồi ư? Chú ấy vốn được mệnh danh là kẻ chơi bời phóng đảng khét tiếng nhất thành London này cơ mà - mặc dù cái “danh hiệu” đó là do James nhượng lại cho em trai khi rời nước Anh mười năm trước. Nhưng Anthony, tại sao chú ấy lại làm một việc khủng khiếp như thế chứ?

Dĩ nhiên, cô gái đó đẹp không bút nào tả xiết, nhưng thế không có nghĩa là Anthony không thể có được cô ấy theo một cách khác. James tình cờ biết rằng thật ra Anthony mới chỉ chinh phục được cô ấy vào đêm hôm qua. Vậy thì lý do khiến chú ấy lấy cô gái đó là gì nhỉ? Cô ta không có gia đình, vậy nên đâu có ai ép buộc Anthony làm thế; cho dù không phải ai cũng có thể yêu cầu chú ấy làm theo lời họ - trừ ông anh cả của họ là Jason, Hầu tước Haverston và cũng là người đứng đầu gia đình. Nhưng ngay cả Jason cũng chẳng thể nào bắt Anthony lấy vợ được. Chẳng phải Jason đã kiên trì làm việc đó suốt bao năm qua mà vẫn không thành công đấy thôi.

Vì vậy chẳng có ai gì sủng vào đầu Anthony hay dùng bất cứ cách nào khác để bắt buộc chú ấy làm một việc hết sức vô lý như vậy. Hơn nữa, Anthony không giống như Nicholas Eden - Tử tước Montieth, kẻ phải chịu khuất phục trước sức ép của người lớn. Nicholas Eden đã buộc phải lấy cô cháu gái của họ, Regan, hay Reggie, như cách những người còn lại trong gia đình gọi cô. Anthony đã thật sự ép buộc Nicholas, với một chút trợ giúp từ anh trai của họ là Edward và gia đình Nicholas. Chúa ơi, James vẫn còn tiếc vì anh không có mặt ở đó để góp thêm vài lời hăm dọa, nhưng lúc ấy gia đình vẫn chưa biết là James đã về và anh rắp tâm đón lõng gã tử tước đó để cho hắn một trận ra trò mà hắn đáng phải nhận vì một lý do hoàn toàn khác. Cuối cùng anh cũng tấn được hắn thừa sống thiếu chết, suýt chút nữa khiến kẻ ma mãnh ấy lỡ dở đám cưới với Regan, cô cháu cưng của James.

Lắc lắc đầu, James quay lại phòng khách để lấy chai rượu brandy, quyết định rằng nếu uống thêm vài ly thì anh có thể tìm ra câu trả lời. Anh đã loại trừ nguyên nhân tình yêu. Nếu Anthony chưa một lần bị khuất phục trước thứ cảm xúc đó trong suốt mười bảy năm chinh phục phái đẹp, vậy thì chú ấy cũng miễn nhiễm với nó giống như James vậy. Và anh cũng có thể loại trừ nguyên nhân Anthony cần một người thừa tự, bởi số lượng tước hiệu

trong gia đình đều đã có người kế tục rồi. Jason, ông anh cả của họ, có đứa con trai duy nhất là Derek hiện đã trưởng thành và đang nối gót các chú. Edward, anh trai thứ hai nhà Malory, có năm người con, tất cả đều đã đến tuổi lập gia đình trừ cô con út Amy. Ngay cả James cũng có một đứa con trai, Jeremy, cho dù nó chỉ là đứa con ngoài giá thú mà anh mới phát hiện sáu năm trước. Anh thậm chí còn chẳng biết gì về đứa trẻ này. Nó được mẹ nuôi nấng trong một quán rượu và vẫn tiếp tục làm việc ở đó sau khi mẹ nó mất. Hiện giờ Jeremy đã mười bảy tuổi, đang cố gắng hết sức để trở thành một tay chơi phóng đảng như cha mình và thành công một cách đáng ngưỡng mộ. Vậy nên Anthony, người con trai thứ tư, chắc chắn không cần lo lắng đến chuyện duy trì dòng dõi gia đình. Ba ông anh lớn trong nhà Malory đã lo liệu việc đó rồi.

James nằm dài trên trường kỷ với chai rượu brandy. Thân hình to lớn cao khoảng mét tám của anh gần như vừa khít chiếc ghế. Anh nghĩ về cặp vợ chồng mới cưới trên gác và việc họ đang làm lúc này. Đôi môi đẹp gợi cảm hé nở nụ cười. Có lẽ anh sẽ chẳng thể nào tìm ra lý do khiến Anthony làm một chuyện khủng khiếp như lấy vợ - một việc mà James sẽ không bao giờ phạm phải. Nhưng anh phải thừa nhận rằng, người khiến cho Anthony quyết định đâm đầu vào hôn nhân chỉ có thể là một tạo vật lộng lẫy của tạo hóa như Roslynn Chadwick - không, giờ thì cô ấy mang họ Malory rồi - nhưng vẫn là một tạo vật lộng lẫy.

Chính James cũng từng nghĩ đến chuyện theo đuổi cô ấy, cho dù Anthony đã tuyên bố cô gái ấy là của mình. Vấn đề là, hồi còn trẻ họ thường giải trí bằng việc cùng nhau theo đuổi một người phụ nữ, kẻ chiến thắng là người được cô ta để mắt tới trước, vì cả Anthony và James đều điển trai tới nỗi phụ nữ hầu như không thể cưỡng lại nổi.

Tuy nhiên, hai anh em nhìn chẳng giống nhau chút nào. Anthony cao và gầy hơn, có ngoại hình được thừa hưởng từ bà của họ, với mái tóc đen và đôi mắt màu xanh cô ban, giống như Regan, Amy và thật đáng bực mình là cả Jeremy, con trai của James nữa. Càng đáng bực mình hơn là Jeremy giống Anthony hơn cả James. Tuy nhiên, James lại có vẻ ngoài đặc trưng

của nhà Malory, với mái tóc vàng, đôi mắt xanh lục và khố người vạm vỡ. Regan thường miêu tả ngắn gọn lại trong mấy chữ: To cao, tóc vàng và điển trai.

James cười thầm khi nghĩ về cô cháu cưng. Chị gái duy nhất của anh là Melissa đã mất khi con gái mới hai tuổi, vì vậy anh và các anh em đã cùng nhau nuôi nấng Regan. Cô giống như con gái của tất cả bọn họ vậy. Nhưng giờ thì cô đã lấy thằng ranh Eden đó rồi và việc đó là do cô tự nguyện, vậy nên James còn biết làm gì ngoài việc chịu đựng hấn. Tuy nhiên, Nicholas Eden đang tỏ ra là một người chồng mẫu mực.

Lại nhắc chuyện những ông chồng, Anthony rõ ràng đã bị mất trí rồi. Ít ra Eden còn có lý do để kết hôn. Cậu ta tôn thờ Regan. Nhưng Anthony thì tôn thờ tất thảy phụ nữ. Giống như James vậy. Và dù James đã ba mươi sáu, nhưng chưa từng có người phụ nữ nào dụ dỗ được anh bước chân vào cuộc sống hôn nhân. Yêu rồi rời xa họ là cách duy nhất để có được mối quan hệ tốt đẹp với họ, đó là một tín điều đã song hành cùng anh suốt những năm qua và anh vẫn sẽ tiếp tục dựa vào nó trong những năm sắp tới.

Chương 3

Ian MacDonell là người Mỹ thế hệ thứ hai, nhưng gốc gác Scotland của ông vẫn được biểu hiện rõ ràng qua mái tóc màu cà rốt và cách phát âm hơi khó nghe. Chỉ có điều ông không có cái bản tính nóng nảy đặc trưng của người Scotland. Suốt bốn mươi bảy năm qua ông luôn được coi là người có tâm tính hiền hòa. Nhưng chỉ trong tối qua và nửa ngày hôm nay thôi, sự điềm đạm ấy đã bị thử thách tối đa bởi cô em út nhà Anderson.

Vì là hàng xóm của nhà Anderson nên Mac biết gia đình họ từ rất lâu. Ông đã làm việc trên những con tàu của họ trong ba mươi lăm năm, ban đầu là chân bồi phòng cho ông lão Anderson khi mới bảy tuổi và cuối cùng là thuyền phó trên chiếc Neptune của Clinton Anderson. Ông đã từ chối chức vụ thuyền trưởng cả chục lần. Giống như cậu anh trai trẻ tuổi nhất của Georgina là Boyd, ông không muốn nắm giữ toàn bộ quyền hành - mặc dù sau này Boyd chắc chắn sẽ phải chấp nhận điều đó. Nhưng cho dù đã già từ nghiệp đi biển năm năm nay, Mac vẫn không thể xa rời các con tàu; công việc hiện tại của ông là kiểm tra tình trạng của mỗi con tàu Skylark khi nó về cảng.

Khi ông lão Anderson mất mười lăm năm trước và sau đó vài năm vợ ông cũng qua đời, Mac gần như coi những đứa con của họ là con mình, cho dù ông chỉ lớn hơn Clinton có bảy tuổi. Dù sao thì ông cũng đã luôn gần gũi với gia đình họ. Ông đã chứng kiến lũ trẻ lớn lên, cho họ những lời khuyên bổ ích khi cha họ vắng nhà, dạy các cậu con trai - thật ra cả Georgina nữa - những kiến thức cần biết về tàu thuyền. Không chỉ ở nhà một, hai tháng giữa các chuyến đi như cha họ, Mac có thể nghỉ ngơi từ sáu tháng tới tận một năm trước khi lại lên đường theo tiếng gọi của biển khơi.

Giống như hoàn cảnh của bất cứ người đàn ông nào gắn bó với biển cả hơn là gia đình, sự ra đời của những đứa trẻ nhà Anderson có thể được đánh dấu bằng những chuyến hải trình của cha họ. Clinton là con cả và giờ đã bốn mươi, nhưng một chuyến đi tới Viễn Đông kéo dài bốn năm của cha họ khiến anh và người em kế là Warren cách nhau những năm tuổi. Bốn năm sau đó, Thomas mới chào đời và tiếp đó bốn năm nữa là Drew. Drew là đứa trẻ duy nhất được sinh ra dưới sự chứng kiến của cha họ, vì năm đó một cơn bão đã làm con tàu hư hại nặng nề, buộc ông lão phải quay lại bến cảng và rời hết rủi ro này đến rủi ro nọ giữ chân ông ở nhà tới gần một năm, đủ để chứng kiến Drew chào đời và gieo mầm sự sống cho Boyd, người sinh sau Drew mười một tháng.

Cuối cùng là cô con út và cũng là cô con gái duy nhất trong gia đình, kém Boyd bốn tuổi. Không được đưa đi biển ngay khi đủ tuổi như mấy cậu con trai, Georgina luôn ở nhà để chào đón từng con tàu khi nó trở về. Vậy nên chẳng có gì lạ khi Mac quá yêu chiều Georgina, vì ông ở bên nàng nhiều hơn ở bên bất cứ người anh nào của nàng. Ông hiểu rõ nàng, biết thừa mọi mánh khéo để đạt được mục đích của nàng, do đó lẽ ra ông phải cứng rắn trước những ý tưởng kỳ quặc của Georgina dạo gần đây mới đúng. Thế mà bây giờ nàng lại đang đứng cạnh ông ở quầy bar của một trong những quán rượu lộn xộn nhất khu cảng. Chỉ riêng cái quán rượu này thôi cũng đủ để dọa người ta phải quay trở ra biển rồi.

Điều duy nhất an ủi Mac là cô gái lập tức nhận ra lần này những ý tưởng điên rồ đã đẩy nàng đi hơi quá đà. Nàng sợ sệt như một chú chó con, dù đã giấu một con dao găm trong tay áo và một con dao khác trong chiếc giày ống. Nhưng thói bướng bỉnh chết tiệt sẽ không cho phép nàng rời đi trước khi gã Willcocks xuất hiện. Chí ít họ cũng đã xoay sở giấu giếm được thân phận đàn bà của nàng.

Ban đầu, Mac tưởng đó sẽ là chướng ngại khiến Georgina từ bỏ ý định đi cùng ông tối nay, nhưng không ngờ nàng đã chôm chia quần áo từ các dây phơi vào lúc đêm hôm khuya khoắt để có thể khoe ông diện mạo đã cải

trang của nàng vào buổi sáng, khi ông nhùng nhằng mãi mới nói được rằng Georgina cần một bộ y phục đàn ông nhưng họ lại không có tiền để sắm.

Đôi bàn tay mảnh dẻ của Georgina được giấu trong đôi găng dơ dáy nhất mà Mac từng nhìn thấy, chúng to đến nỗi khiến nàng gằn như không thể nhắc nổi cốc rượu mà ông đã gọi cho nàng, trong khi cái quần vá chằng vá đụp thì lại bó chặt ở phần hông, nhưng ít ra cái áo cũng che được bộ phận nhạy cảm đó - miễn là Georgina không giơ tay quá cao khiến cái áo bị nhắc lên. Chân nàng đi đôi giày đã bị sờn mòn quá mức của chính nàng, đủ để được coi là một đôi giày của đàn ông đáng ra nên bị vứt đi từ nhiều năm trước. Cái mũ len trùm lên mái tóc nâu sẫm được kéo xuống thật thấp để che đi cổ, tai và cả đôi mắt cũng có màu nâu sẫm của Georgina, miễn là nàng cứ cúi gầm mặt như này giờ.

Phải công nhận rằng trông Georgina thật tội nghiệp, nhưng thật ra, nàng trà trộn vào đám người nhếch nhác ở khu cảng này khéo hơn Mac nhiều. Quần áo của Mac tuy không là lượt nhưng chắc chắn có chất lượng tốt hơn hẳn bất cứ thứ gì mà những gã thủy thủ có vẻ lỗ mãng này đang mặc - ít nhất là cho đến khi hai người đàn ông thượng lưu kia bước vào.

Quả là kinh ngạc khi những nhà quý tộc lạc lõng đó có thể làm cho một căn phòng đang ồn ào huyên náo thoát cái bỗng trở nên tĩnh lặng. Chỉ còn nghe thấy vài hơi thở nặng nề và vài người ngồi gần Georgina nhất còn có thể nghe thấy lời thì thầm của nàng.

“Có chuyện gì thế chú?”

Mac không trả lời, hích tay ra hiệu cho nàng im lặng, ít nhất cho đến khi những giây phút căng thẳng trôi qua, khi mọi người nhận ra sự táo bạo của hai người mới tới và quyết định rằng tốt nhất là nên lờ họ đi. Rồi căn phòng dần dần ồn ào trở lại và Mac liếc nhìn người bạn đồng hành của mình, thấy rằng nàng vẫn đang tiếp tục nhìn chăm chăm vào cốc rượu để tránh gây sự chú ý.

“Đó không phải là người chúng ta đang đợi, mà là hai gã quý tộc, ta đoán vậy qua vẻ ngoài bảnh bao của họ. Quả là lạ khi những người như họ lại đặt

chân tới chốn này.”

Mac nghe thấy nàng hừ mũi trước khi cất tiếng thì thầm, “Chẳng phải con vẫn luôn nói họ là những kẻ ngạo mạn quá mức sao?”

“Luôn ư?” Mac nhoẻn miệng cười. “Ta nhớ là con mới chỉ bắt đầu nói thế từ sáu năm trước thôi.”

“Chẳng qua là vì trước kia con chưa hề biết điều đó,” Georgina gắt gỏng.

Mac suýt phá lên cười trước giọng điệu cáu kỉnh của nàng, chưa kể lời nói dối rõ như ban ngày ấy. Nỗi oán hận với người Anh vì đã cướp đi Malcolm chưa hề nguôi ngoai chút nào trong lòng nàng dù chiến tranh đã kết thúc và cũng sẽ không nguôi ngoai cho đến khi nào nàng giành lại được chàng ta. Nhưng nàng biểu lộ sự căm ghét của mình một cách có giáo dục, hoặc đúng ra là ông đã luôn nghĩ vậy. Các anh nàng thường dùng những lời lẽ thóa mạ thậm tệ nhất để chửi rửa những bất công mà tầng lớp quý tộc cai trị người Anh gây ra cho người Mỹ, từ rất lâu trước khi chiến tranh bùng nổ, khi việc buôn bán của họ lần đầu bị ảnh hưởng bởi sự phong tỏa của nước Anh đối với những hải cảng ở châu Âu. Nếu có người nào vẫn mang nặng mối ác cảm với người Anh, thì đó chỉ có thể là anh em nhà Anderson.

Vì vậy trong hơn mười năm, nàng đã nghe người Anh bị gọi là “những gã con hoang ngạo mạn” nhưng lúc ấy nàng không bận tâm lắm, chỉ ngồi yên và lặng lẽ gặt đầu tán thành, thông cảm với tình cảnh của các anh nhưng không thực sự hiểu rõ. Nhưng khi sự hống hách của nước Anh động chạm đến cá nhân nàng với việc cưỡng bách vị hôn phu của nàng tòng quân thì đó lại là một chuyện khác. Có điều nàng không sôi sục lên như các anh. Nhưng không ai có thể nghi ngờ sự khinh miệt và mối ác cảm tuyệt đối của nàng với tất cả những gì thuộc về nước Anh. Nàng chỉ thể hiện điều đó một cách có học thức thôi.

Chẳng cần nhìn vẻ cười cợt trên khuôn mặt Mac thì Georgina cũng cảm nhận được sự thích thú của ông. Nàng muốn đá cho ông một cái vào ống đồng. Trong lúc nàng đang lo sợ đến mức tim đập chân run, không cả dám ngẩng đầu lên ở nơi quỷ quái đông đúc, ngột ngạt này, thầm than van trách

móc cái thối bướng bỉnh đã đưa nàng đến đây, thế mà ông vẫn còn tâm trạng để cười vì một điều gì đó ư? Nàng chợt có thôi thúc muốn ngẩng mặt lên nhìn những gã quý tộc bánh bao kia, hẳn là họ phải ăn mặc diêm dúa lòe loẹt lắm, như những người cùng đẳng cấp với họ. Nàng không may mắn nghĩ rằng Mac buồn cười vì những điều nàng vừa nói.

“Willcocks, chú Mac? Còn nhớ tới hẳn ta chứ? Cái lý do khiến chúng ta đến đây ấy. Nếu chuyện này không quá rắc rối...”

“Nào, đừng có cáu kỉnh,” ông nhẹ nhàng quở trách.

Nàng thở dài. “Con xin lỗi. Con chỉ mong hẳn mau xuất hiện nếu hẳn định tới. Chú có chắc là hẳn chưa có mặt ở đây không?”

“Ta thấy có vài gã tóc vàng mập lùn chừng hai mươi lăm tuổi có mụn cóc trên má và mũi, nhưng chưa thấy gã nào trong số đó có cái mụn cóc dài một phần tư inch ở môi dưới. Với đặc điểm nhận dạng như thế, có vẻ như chúng ta sẽ không bỏ sót hẳn được đâu.”

“Nếu sự miêu tả đó là chính xác,” Georgina nghĩ nàng nên chỉ ra điều đó.

Mac nhún vai. “Đó là tất cả những thông tin chúng ta có, dù sao cũng còn hơn là không có gì, đúng không nào? Ta không muốn đi tới từng bàn trong này và hỏi... Chúa ơi, tóc con đang bị tuột ra kìa, con g...!”

“Suýt!” Georgina ngăn Mac lại trước khi ông kịp thốt ra cái từ “gái” chết tiệt, cánh tay nàng cũng lập tức giơ lên để nhét lại những lọn tóc bị tuột.

Thật không may, động tác đó làm áo nàng bị nhấc lên cao, để lộ cặp mông mây mây chẳng giống mông của một cậu con trai hay một người đàn ông chút nào. Thoắt cái nó lại được che đậy khi nàng đặt tay xuống quầy bar, nhưng hình ảnh đó đã lọt vào mắt một trong hai người đàn ông ăn mặc bánh bao vừa mới thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng và hiện đang ngồi ở một cái bàn cách chỗ họ chưa đầy hai mét.

James Malory cảm thấy thích thú, mặc dù sẽ chẳng ai nhận ra được điều đó khi nhìn anh. Đây là quán rượu thứ chín mà anh và Anthony đã ghé qua trong ngày hôm nay để tìm kiếm Geordie Cameron, gã anh họ người Scotland của Roslynn. Sáng nay anh mới nghe chuyện gã Cameron này đã

cố gắng ép Roslynn lấy hắn, thậm chí bắt cóc cô ấy, mặc dù cô ấy đã trốn thoát. Đó chính là lý do khiến Anthony cưới cô gái, để bảo vệ cô khỏi gã anh họ bỉ ổi, Anthony đã khẳng định như vậy. Tuy nhiên Anthony vẫn quyết tâm tìm hắn bằng được, để tấn cho hắn một trận nên thân, rồi cho hắn hay chuyện Roslynn đã kết hôn và tống cổ hắn về Scotland với lời cảnh cáo đừng quấy rầy cô ấy nữa. Tất cả chỉ để bảo vệ cô dâu mới, hay em trai anh còn có ý đồ gì riêng tư hơn thế nhỉ?

Cho dù những động cơ thúc đẩy anh làm việc này thực sự là gì thì Anthony cũng chắc chắn rằng mình đã tìm thấy gã đàn ông đó khi anh nhìn thấy một gã tóc đỏ đang đứng ở quầy bar. Đó là lý do họ ngồi quá gần quầy bar như vậy, hy vọng có thể nghe lỏm được điều gì, vì tất cả những gì họ biết về Geordie Cameron là hắn cao ráo, tóc đỏ, mắt xanh và nói rất giọng Scotland. Đặc điểm cuối cùng này đã lộ ra chỉ một giây lát sau, khi gã tóc đỏ ở quầy bar khẽ cất giọng nói gì đó với người bạn thấp bé của hắn mà James nghe ra là một lời quở trách, nhưng tất cả những gì Anthony nhận thấy chỉ là cái giọng Scotland đặc sệt.

“Em đã nghe đủ rồi,” Anthony nói chông lỏn, vụt đứng dậy.

Vốn quen thuộc với những quán rượu ở khu vực bến cảng hơn Anthony nên James thừa biết chuyện gì có thể xảy ra nếu họ gây lộn ở đây. Chỉ trong vòng vài giây, cuộc ẩu đả có thể lan ra khắp phòng. Cho dù Anthony cũng như James có là một võ sĩ quyền anh hạng nhất đi chăng nữa, nhưng những nguyên tắc của một quý ông đàn ông hoàng, lịch thiệp không được áp dụng ở những nơi như thế này. Trong khi đang mãi chống đỡ những cú đánh của người ở trước mặt, anh có thể sẽ bị đâm lén một nhát từ đằng sau.

Hình dung ra cảnh tượng đó, James tóm lấy cánh tay em trai, khẽ rít lên, “Em đã nghe được gì đâu. Hãy tỉnh táo một chút, Tony. Không biết bao nhiêu gã ở đây có thể là tay chân của hắn. Chúng ta nên đợi thêm một lúc nữa cho đến khi hắn rời khỏi đây.”

“Anh thì có thể đợi thêm một lúc nữa. Còn em đang có một người vợ mới cưới ở nhà và em đã để cô ấy chờ đợi đủ lâu rồi.”

Tuy nhiên, trước khi Anthony kịp bước thêm một bước, James đã khôn khéo gọi to, “Cameron?” với hy vọng gã tóc đỏ sẽ không có phản ứng gì và vấn đề này sẽ được chấm dứt tại đây, vì Anthony đang không được lý trí cho lắm. Thật không may, anh nhận được quá nhiều phản ứng.

Georgina và Mac đều quay ngoắt lại khi nghe thấy tên Cameron. Tuy Georgina sợ phải đối mặt với cả một căn phòng đầy người, nhưng nàng vẫn ngoảnh nhìn với hy vọng được trông thấy Malcolm. Có lẽ người vừa được gọi tên chính là chàng. Tuy nhiên, Mac lập tức thủ thế ngay khi nhìn thấy gã quý tộc tóc đen cao ráo đang vùng ra khỏi bàn tay kìm giữ của người bạn tóc vàng. Đôi mắt hấn gấn chặt vào Mac, lộ rõ vẻ căm hờn. Trong nháy mắt, hấn đã tiến lại chỗ họ.

Georgina cứ đứng ngây người ra. Nàng trở mắt nhìn anh chàng tóc đen cao ráo vừa bước tới chỗ Mac, đó quả là người đàn ông có đôi mắt xanh điển trai nhất mà nàng từng thấy. Nàng thầm nghĩ đây hấn là một trong hai “gã quý tộc” mà Mac đã nói với mình và anh ta hoàn toàn không giống với hình ảnh mà nàng đã vẽ ra trong đầu về những người như thế. Người đàn ông này chẳng chừng diện lòe loẹt tí nào cả. Y phục của anh ta rõ ràng được may từ loại vải thượng hạng nhưng rất trang nhã, không phải satin sặc sỡ hay nhung đậm màu. Nếu không có cái cà vạt kiểu cách quá mức, anh ta ăn mặc hết như bất cứ ông anh nào của nàng khi họ quyết định biến mình trở nên thanh lịch.

Tất cả những điều đó được lưu lại trong tâm trí nàng, nhưng không ngăn được sự căng thẳng đang mỗi lúc một dâng lên trong lòng, vì thái độ anh ta chẳng thân thiện chút nào cả. Trái lại, ở anh ta toát lên một sự giận dữ có vẻ khó kiểm soát nổi và nó dường như đang chĩa thẳng vào một mình Mac.

“Cameron?” anh ta hỏi Mac với giọng kiềm chế.

“Tên tôi là MacDonell, anh bạn ạ, Ian MacDonell.”

“Nói dối.”

Georgina há hốc miệng khi nghe thấy lời găm gờ buộc tội đó, rồi nàng kinh ngạc thở gấp khi gã đàn ông túm lấy ve áo Mac, giật chúng về đằng

trước rồi xốc lên, cho đến khi khuôn mặt của hai người đàn ông chỉ cách nhau trong gang tấc, trừng trừng nhìn nhau, đôi mắt màu xám khói của Mac ánh lên sự phẫn nộ. Nàng không thể để họ đánh nhau, vì Chúa. Mac có thể thích một cuộc ẩu đả như bất cứ thủy thủ nào khác, nhưng quý tha ma bắt, họ đến đây không phải để gây lộn. Và họ không thể khuấy động sự chú ý, chí ít thì nàng cũng không thể.

Georgina rút vội con dao từ trong tay áo ra mà chẳng kịp nghĩ rằng nàng không biết cách sử dụng nó. Nàng không định dùng nó làm vũ khí, mà chỉ muốn dọa cho quý ông thanh lịch kia lùi lại thôi. Nhưng nàng chưa kịp cầm chắc con dao với đôi găng tay quá khổ thì nó đã bị đánh bay khỏi tay nàng.

Lúc đó thì nàng hoảng hốt thực sự vì sự nhớ ra khi đã quá muộn rằng kẻ gây sự với Mac không chỉ có một mình. Nàng không biết tại sao họ lại nhắm vào nàng và Mac trong khi căn phòng có cả một đồng người bặm trợn nếu họ chỉ đang tìm thú tiêu khiển. Nhưng nàng đã nghe về những chuyện như thế. Mấy gã quý tộc hống hách này rất hay giở trò ngang ngược, cậy quyền cậy thế để bắt nạt những người thuộc tầng lớp dưới. Nhưng nàng sẽ không đứng yên cho họ ức hiếp. Không đời nào. Tâm trí nàng chẳng còn nhớ gì đến chuyện phải thu mình kín đáo trước sự bất công của trò tấn công vô duyên vô cớ này, giống như sự bất công đã cướp mất Malcolm của nàng vậy.

Nàng quay lại và xông vào tấn công gã đồng bọn một cách liều lĩnh và dữ dội, dồn tất cả sự cay đắng và oán giận đã tích tụ trong lòng hơn sáu năm qua đối với người Anh nói chung và giới quý tộc nói riêng vào những cú đâm và đá, nhưng thật không may, nàng chỉ đang tự làm đau tay chân mình. Cái gã đáng nguyên rủa ấy giống như một bức tường gạch vậy. Điều đó chỉ càng khiến nàng nổi xung hơn đến nỗi chẳng còn đủ tỉnh táo để ngừng lại nữa.

Nàng có thể cứ đánh hấn như vậy mãi nếu bức tường gạch không quyết định rằng thế là quá đủ rồi. Georgina đột nhiên cảm thấy mình bị nhấc bổng lên mà đối phương không cần vận chút sức lực nào và kinh khủng hơn cả là bàn tay hấn đang siết chặt vào ngực nàng.

Như thế chuyện đó còn chưa đủ tồi tệ, gã tóc đen đang túm cổ áo Mac bỗng nhiên hét toáng lên, “Chúa ơi, hấn là đàn bà!”

“Anh biết,” bức tường gạch đáp và Georgina nhận ra giọng điệu hấn chứa đầy vẻ thích thú.

“Giờ thì các người đã biết rồi, đồ vô lại khốn kiếp!” nàng hăm hè với cả hai người họ, hiểu rõ rằng việc cãi trang đã chẳng còn tác dụng gì nữa. “Mac, làm gì đó đi!”

Mac thu tay ra sau và lấy hết sức vung cú đấm vào gã tóc đen, nhưng cổ tay ông lập tức bị giữ chặt lại và dẫn mạnh xuống mặt quầy bar.

“Không cần đâu, MacDonell,” gã tóc đen nói. “Tôi đã làm. Không phải màu mắt này. Tôi xin lỗi.”

Mac bối rối vì bị khống chế quá dễ dàng. Ông không nhỏ con hơn gã người Anh là mấy, nhưng lại không thể nhấc nổi tay lên khỏi mặt quầy bar để tự cứu mình. Mac có cảm giác rằng cho dù có giăng tay ra được thì nắm đấm của ông cũng chẳng giúp được gì cho bản thân.

Mac thận trọng gật đầu chấp thuận lời xin lỗi và được thả ra. Nhưng gã còn lại vẫn đang giữ chặt Georgina. Ngay từ lúc mới nhìn thấy họ, bản năng đã mách bảo Mac rằng gã tóc vàng này chính là kẻ nguy hiểm hơn trong hai người.

“Anh nên thả cô ấy ra, nếu anh hiểu điều gì là tốt cho anh. Tôi không thể để anh vác...”

“Bình tĩnh nào, McDonell,” gã tóc đen xen vào với giọng thì thào. “Anh ấy không có ý làm hại cô gái đâu. Có lẽ hai người sẽ để chúng tôi đưa hai người ra ngoài?”

“Không cần...”

“Thử nhìn xung quanh ông đi, ông bạn,” gã tóc vàng ngắt lời ông. “Có vẻ như việc đó là rất cần thiết, do sự nhầm lẫn ngớ ngẩn của em trai tôi.”

Mac nhìn quanh và lăm bắm chửi thề. Hầu như mọi con mắt trong phòng đều đang đổ về soi xét cô gái hiện đã bị gã đàn ông to lớn chuyển sang cặp

bên hông, cánh tay chắc nịch của hắn giữ chặt Georgina như thể nàng là một bao ngũ cốc khi hắn mang nàng ra cửa. Và kỳ lạ hơn cả là Georgina chẳng kêu ca gì trước cách hành xử thô bạo này, hay đứng ra là Mac không hề nghe thấy, vì lời phản đối của nàng đã mau chóng tắt ngúm khi mạng sườn bị siết chặt. Vậy nên Mac cũng khôn ngoan giữ mồm giữ miệng và đi theo họ, nhận ra rằng nếu người đang vác nàng đi không phải là một gã trông có vẻ đáng sợ đến thế thì họ sẽ khó mà rời khỏi quán rượu này được.

Georgina cũng đã nhận ra nàng sẽ gặp rắc rối lớn nếu không chuồn khỏi đó thật nhanh, đây là lỗi của hai gã kia, nhưng dẫu vậy thì cũng chẳng thay đổi được gì. Và nếu “bức tường gạch” có thể đưa nàng ra ngoài một cách suôn sẻ thì nàng sẽ để hắn làm vậy, cho dù cách làm của hắn khiến nàng thấy thật mất mặt. Vì thế mà cơn giận của nàng cứ sôi lên âm ỉ trong lòng một cách bất lực.

Bỗng một cô phục vụ xinh đẹp từ đâu xuất hiện khoác lấy cánh tay bên kia của kẻ đang vác Georgina như tỏ ý muốn chiếm hữu và níu bước họ lại. “Ồ, anh về đây à?”

Georgina kéo cái mũ lên đủ để nhìn thấy cô ta đáng yêu ra sao và nghe bức tường gạch trả lời, “Lát nữa anh sẽ quay lại, cưng à.”

Cô phục vụ rạng rỡ hắn lên, không thèm nhìn Georgina lấy một cái và nàng kinh ngạc nhận ra cô ta thật sự thèm muốn được ở bên gã đàn ông thô bạo này. Đúng là không thể hiểu nổi sở thích của một số người, nàng thầm nghĩ.

“Em xong việc lúc hai giờ,” cô ta nói với hắn. “Vậy thì hẹn em lúc hai giờ nhé.”

“Tao nghĩ hai cô gái cho một gã đàn ông là quá nhiều đấy.” Chủ nhân của câu nói này là một gã thủy thủ lực lưỡng, hắn đã đứng dậy và bước tới chặn đường họ từ lúc nào.

Georgina thầm rên rỉ trong lòng. Trông gã chẳng khác nào một tay võ sĩ nhà nghề. Anh Boyd của nàng, một người hâm mộ các võ sĩ quyền anh, chắc hắn sẽ gọi gã như vậy. Và mặc dù “bức tường gạch” rắn chắc như một

bức tường gạch, nhưng nàng chưa kịp nhìn hẳn ta, vậy nên nàng không biết liệu hẳn ta có nhỏ hơn nhiều so với gã thủy thủ này không. Nàng đã quên bằng gã quý tộc còn lại, người gọi “bức tường gạch” là anh trai.

Hắn bước tới đứng cạnh họ và nàng nghe thấy hắn thở dài trước khi nói, “Em cho rằng anh sẽ không muốn đặt cô ấy xuống và xử lý chuyện này, James.”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Em biết mà.”

“Đừng có nhúng tay vào việc này, anh bạn,” gã thủy thủ cảnh báo người em. “Hắn ta không có quyền tới đây và phỗng tay trên không chỉ một mà tới tận hai người phụ nữ của tụi tao.”

“Hai ư? Cô nhỏ lồi thoi lếch thếch này là người của mà à?” Người em nhìn Georgina và nàng nhìn lại hắn với ánh mắt đăm đăm sát khí. Có lẽ đó là lý do khiến hắn ngập ngừng trước khi hỏi. “Cô em là người của gã ta sao?”

Ôi, nàng muốn trả lời là “phải đấy” biết chừng nào. Nếu nàng có thể lén rời khỏi đây nhân lúc hai gã quý tộc ngạo mạn này đang bị nện cho một trận như tử thì nàng nhất định sẽ nói thế. Nhưng nàng không thể chơi cái trò may rủi đó. Nàng thật sự điên tiết với hai gã quý tộc nhiều sự, đặc biệt là cái kẻ tên James đang vác nàng như vác một bao tải, nhưng trong hoàn cảnh này Georgina buộc phải nén lại sự giận dữ và lắc đầu phủ nhận.

“Vậy là chuyện này đã được giải quyết xong, đúng không?” Đó hoàn toàn không phải là một câu hỏi. “Giờ thì hãy biết điều một chút và tránh ra đi.”

Thật ngạc nhiên, gã thủy thủ vẫn đứng yên. “Hắn không được mang cô ta ra khỏi đây.”

“Ồ, chết tiệt,” gã quý tộc nói với vẻ ngán ngấm ngay trước khi móc một cú đấm thật mạnh vào hàm gã thủy thủ.

Gã thủy thủ bị văng ra xa cả mét, bất tỉnh nhân sự. Gã ngồi cùng bàn với hẳn lúc nãy găm gờ nhôm dậu, nhưng chưa kịp đứng hẳn lên thì đã bị thụi

cho một cú khiến hấn ngã phịch xuống ghế, bàn tay giơ lên để bịt máu mũi đang chảy ra ròng ròng.

Gã quý tộc chằm chằm ngoảnh lại, một bên lông mày màu đen nhướng lên hỏi. “Còn ai nữa không?”

Mac đang cười toe toét đằng sau hấn, nhận thấy mình may mắn thế nào khi không đối chọi với gã người Anh này. Không một ai khác trong phòng dám đứng ra nhận lời thách thức. Mọi chuyện đã xảy ra quá nhanh. Chỉ cần nhìn họ cũng biết đây chính là một võ sĩ quyền anh lành nghề.

“Cừ lắm, em trai,” James chúc mừng em mình. “Giờ thì chúng ta đi khỏi đây được chưa?”

Anthony cúi đầu thật thấp, rồi ngẩng lên với một nụ cười. “Mời anh đi trước, anh trai.”

Khi ra đến bên ngoài, James đặt cô gái xuống trước mặt mình. Lúc này nàng mới lần đầu nhìn rõ hấn trong quầng sáng lờ mờ hắt xuống từ ngọn đèn treo trên cửa quán rượu, đủ để làm nàng sững lại trong giây lát trước khi đá vào ống đồng hấn rồi chạy vọt đi. James chửi thề om sòm và bắt đầu đuổi theo nàng, nhưng chỉ được vài bước đã dừng lại vì thấy rằng việc đó là vô ích. Nàng đã mất hút trên con phố tối tăm.

Anh quay lại, chửi thề lần nữa khi thấy MacDonell cũng đã biến mất. “Gã Scot⁶ biến đằng quái nào rồi nhỉ?”

Anthony còn đang mãi cười nên không nghe rõ lời anh nói. “Cái gì cơ?”

James cười với cái miệng vẫn mím chặt. “Gã Scot, hấn đã biến mất.”

Anthony lúc này mới tỉnh ra và ngoái lại đằng sau. “Chà, tại anh cả đấy. Em đang định hỏi hấn tại sao cả hai người họ đều quay đầu lại khi nghe thấy cái tên Cameron.”

“Quên chuyện chết tiệt đó đi,” James cáu kỉnh. “Anh biết tìm lại cô ta bằng cách nào đây khi không biết cô ta là ai chứ?”

“Tìm cô ta ư?” Anthony lại cười khùng khục. “Chúa ơi, anh đúng là đường quang không đi lại cứ thích đâm quàng vào bụi rậm. Anh muốn gì ở

một cô nàng chỉ nhằm nhe đấm đá anh khi mà anh đã có một cô gái khác đang đếm từng phút mong anh trở lại hả?”

Cô nàng phục vụ quán rượu mà James đã hẹn gặp không còn làm anh hứng thú nhiều như lúc đầu nữa. “Cô ta hấp dẫn anh,” James chỉ đơn giản đáp, rồi nhún vai. “Nhưng anh cho rằng em nói đúng. Cô nhỏ phục vụ quán rượu kia cũng được lắm, mặc dù thời gian cô ta ở trên đùi em cũng gần bằng lúc cô ta lơ lửng trên đùi anh.” Tuy nhiên anh vẫn liếc nhìn con đường vắng tanh vắng ngắt một lần nữa trước khi họ đi về phía cỗ xe ngựa đang đợi.

Chương 4

Georgina run rẩy ngồi dưới chân một cái cầu thang dẫn xuống tầng hầm nhà ai đó. Không một tia sáng nào lọt qua được bóng tối thăm thẳm đang bủa vây chỗ nàng ẩn nấp. Tòa nhà này, dù nó là gì chẳng nữa, thật tĩnh lặng và tối tăm. Con đường phía trên, vốn cách xa quán rượu, cũng yên ắng như tờ.

Không phải nàng đang lạnh. Dù gì bây giờ cũng là mùa hè và thời tiết ở đây rất giống ở quê nhà New England của nàng. Sự run rẩy ắt hẳn sinh ra từ cú sốc, một phản ứng chậm trễ - kết quả của việc quá nhiều nỗi giận dữ, sợ hãi và kinh ngạc cùng dâng trào một lúc. Nhưng ai mà ngờ “bức tường gạch” lại có vẻ ngoài như thế chứ?

Nàng vẫn có thể hình dung đôi mắt trên khuôn mặt quý phái ấy đang nhìn chăm chăm vào nàng, chúng thật cứng rắn, hiếu kỳ, trong như pha lê và mang màu xanh lục, không đậm, không nhạt, nhưng vẫn sáng ngời và quá... quá... “Đáng sợ” là từ hiện lên trong đầu óc nàng, dù nàng không rõ là vì sao. Chúng là cặp mắt khiến ngay cả cánh đàn ông cũng phải rợn tóc gáy, huống hồ là phụ nữ. Trực diện, gan lì, tàn nhẫn. Nàng lại rùng mình.

Nàng đang để cho trí tưởng tượng đi quá xa. Đôi mắt hẳn chỉ hiếu kỳ khi nhìn nàng thôi... Không, không chỉ như vậy. Còn có một điều gì đó nữa mà nàng không quen thuộc, hoặc chưa đủ từng trải để gọi tên, một thứ rõ ràng đang khiến lòng nàng rối loạn. Nó là cái gì nhỉ?

Ôi, chuyện đó thì có quan trọng gì chứ? Nàng đang làm cái quái gì vậy, cố gắng phân tích hẳn à? Nàng sẽ chẳng bao giờ gặp lại hẳn đâu và đúng là phải cảm ơn Chúa vì điều đó. Ngay khi các đầu ngón chân hết tê rần sau cú đá tặng hẳn khi nãy, nàng sẽ thôi không nghĩ về hẳn nữa.

James là tên hay họ của hãnh vậy nhĩ? Nãnh chẳng bậnh tâm. Đõi bờ vai ấy, Chúa ời, chúng mới rộng làm sao chứ. Chẳng khác nào một bức tường gạch, một bức tường gạch thật lớn, nhưng đáng yêu. Đáng yêu ư? Nãnh cười khúc khích. Thõi đợc rồi, một bức tường gạch điển trai, rất điển trai. Không, không, nãnh đang nghĩ gì vậy? Hãnh chỉ là một con khĩ không đõi to kờnh với những đặc điểm đáng chú ý, vậy thõi. Hãnh lại là người Anh nữa chứ, quá già so với nãnh, không những thế còn thuộc tầng lớp quý tộc đáng ghét và có lẽ giàu đến mức có thể mua bất cứ thứ gì hãnh muốn và đủ táo bạo để làm bất cứ điều gì hãnh thích. Một gã đàn ông như thế sẽ chẳng thềm đếm xỉa tới những phép tắc. Chẳng phải hãnh đã xâm phạm thân thể nãnh một cách quá quắt sao? Đồ đẽu cáng, xấu xa... “Georgie?”

Một tiếng thì thãm không gằn lãm vọng xuống chỗ nãnh. Nãnh gọi với lại mà không thềm hạ thấp giọng, “Dưới này, chú Mac!”

Sau vài giây nghe tiếng bước chân ông tiến lại gằn, nãnh thấy bóng Mac hiện ra trên đỉnh cầu thang. “Con có thể lên trên này đợc rồi, con gái ạ. Ngoài đường không có ai hết.”

“Con biết,” Georgina càu nhàu khi nãnh leo lên cầu thang. “Chú làm gì mà lâu thế? Họ giữ chân chú à?”

“Không, chú đõi bên cạnh quán rượu để xem họ có đõi theo con không. Chú e rằng gã tóc vàng có ý định như vậy, nhưng em trai hãnh cứ cười ngặt cười nghèo chế nhạo hãnh, thế nên hãnh đành bỏ cuộc.”

“Cứ như là hãnh có thể tóm đợc con ấy, hãnh chỉ là một con bò mộng ì ạch thõi.” Georgina hừ mũi.

“Con nên mừng vì không phải thử xem điều đó có phải là thật hay không,” Mac nói khi ông dẫn nãnh đi xuôi theo con phố. “Và có lẽ lần sau con sẽ nghe lời chú...”

“Làm ơn đi, Mac, nếu mà chú còn trách cứ con nữa, thì con sẽ không thềm nói chuyện với chú trong một tuần.”

“Ái chà, vậy thì tốt quá.”

“Thôi được, thôi được, con sai rồi. Con xin nhận lỗi. Chú sẽ không bắt gặp con bèn mắng tới gần một quán rượu nào khác trong phạm vi mười lăm mét ngoài chỗ chúng ta đang buộc lòng phải ở và ở đó con cũng sẽ chỉ ra vào bằng cái cầu thang phía sau như chúng ta đã thỏa thuận với nhau. Chú tha thứ cho con vì đã suýt khiến chú bị bọn họ dần cho như cám chú?”

“Con không cần phải xin lỗi về những việc không do con gây ra, con gái ạ. Chẳng qua là hai gã quý tộc đó đã nhầm chú với một người khác và chuyện đó không liên quan gì đến con cả.”

“Nhưng họ đang tìm một người tên là Cameron. Nhờ đó là Malcolm thì sao?”

“Không đâu, sao có thể như thế được? Họ tưởng chú là Cameron vì ngoại hình của chú. Chú hỏi con nhé, chú có giống Malcolm tí nào không?”

Georgina nhoẻn cười, thờ phào nhẹ nhõm. Lúc nàng xúc động nhận lời cầu hôn của Malcolm, chàng mới chỉ là một gã trai mười tám tuổi còm nhom. Dĩ nhiên bây giờ chàng đã là một người đàn ông trưởng thành, có lẽ đã có da có thịt hơn, thậm chí có thể đã cao hơn đôi chút. Nhưng màu tóc và màu mắt của chàng chắc chắn vẫn vậy. Chàng có mái tóc đen và đôi mắt xanh rất giống gã người Anh ngạo mạn kia và chàng còn trẻ hơn Mac đến hơn hai chục tuổi nữa.

“Chà, cho dù gã Cameron mà họ đang tìm kiếm là ai thì con cũng cảm thấy thương thay cho gã đàn ông tội nghiệp đó,” Georgina thốt lên.

Mac cười khùng khục. “Hắn đã làm con sợ đúng không?”

“Hắn á? Con nhớ là họ có hai người mà.”

“Đúng, nhưng ta thấy con chỉ dính dáng đến một gã thôi.”

Nàng sẽ không tranh cãi về chuyện này. “Ở hắn có điều gì đó quá... khác biệt vậy, Mac? Ý con là, họ cùng một giuộc với nhau, nhưng lại có gì đó khang khác. Rõ ràng họ là hai anh em, mặc dù nếu chỉ nhìn vẻ ngoài thì chú không thể nào biết được. Cái gã tên là James ấy có một điều gì đó rất khác lạ... Ôi, thôi bỏ đi. Con cũng không rõ là con đang muốn nói cái gì nữa.”

“Ta ngạc nhiên khi con cảm nhận được điều đó, con yêu ạ.”

“Gì ạ?”

“Hắn là người nguy hiểm hơn trong hai anh em. Chỉ cần nhìn lúc hắn mới bước chân vào thôi là con đã có thể hiểu được điều đó, hắn cứ điềm nhiên nhìn thẳng vào mắt từng gã quanh phòng mà chẳng e dè chút nào. Hắn có thể đối chọi với cả căn phòng toàn những kẻ bậm trợn ấy mà vẫn cười cợt như không. Dù có vẻ là người quý phái, nhưng hắn vẫn cảm thấy hoàn toàn thoải mái như đang ở nhà giữa đám đông nhộn nhạo đó.”

“Chỉ cần nhìn hắn là biết được tất cả điều đó ư?” Nàng nhe răng cười.

“Đúng vậy, người ta gọi đó là bản năng, con gái ạ, và kinh nghiệm về loại người như hắn. Chính con cũng cảm nhận được mà, vì vậy đừng có chế giễu ta... và con nên mừng vì mình là một người chạy nhanh.”

“Chú nói thế là có ý gì? Chú không nghĩ hắn sẽ thả chúng ta đi sao?”

“Họ chắc chắn sẽ thả ta đi, nhưng còn con thì ta không chắc. Gã đó giữ chặt con như thể hắn không muốn để mất con vậy, con gái ạ.”

Cái mạng sườn đau nhức của nàng có thể chứng thực cho điều đó, nhưng Georgina chỉ chặc lưỡi. “Nếu hắn không siết chặt con như thế thì con đã đâm vỡ mũi hắn rồi.”

“Ta nhớ là con đã thử đâm hắn, nhưng chẳng ăn thua gì.”

“Chú chiều lòng con một chút đi.” Georgina thở dài. “Con vừa trải qua một khoảng thời gian khó khăn mà.”

Mac phì cười. “Con từng trải qua những khoảng thời gian khó khăn hơn nhiều so với các anh con.”

“Đó chỉ là những trò đùa giỡn trẻ con, từ lâu lắm rồi,” nàng cãi.

“Mới mùa đông năm ngoái con còn đuổi theo Boyd quanh nhà với ánh mắt đăm đăm sát khí.”

“Anh ấy còn trẻ con lắm và nghịch ngợm như quỷ ấy.”

“Cậu ấy còn lớn tuổi hơn Malcolm của con đấy.”

“Đủ rồi!” Georgina vùng vằng vượt lên trước ông, rồi ngoái đầu lại, “Chú cũng xấu tính như họ vậy, chú Ian MacDonell ạ.”

“Ồ, nếu con muốn ta thông cảm thì tại sao lại không nói thẳng ra nhỉ, con gái?” ông gọi với theo nàng trước khi nhượng bộ tràng cười mà ông đã cố kiềm chế nãy giờ.

Chương 5

Hendon là một ngôi làng nằm ở vùng thôn dã, cách thành phố London bảy dặm về phía tây bắc.

Chuyến đi tới đó trên lưng hai con ngựa già mà Mac đã thuê trong ngày thật thú vị, đây là sự nhượng bộ rất lớn đối với Georgina, người vẫn căm ghét mọi thứ của nước Anh. Họ đã đi qua một vùng đồng quê xanh tươi với những cảnh quan tuyệt vời được tạo nên từ những thung lũng thoải thoải và những ngọn đồi nhấp nhô uốn lượn, rất nhiều con đường mòn râm mát được tô điểm bởi những bông táo gai màu hồng và trắng khoe sắc trên hai hàng giậu um tùm, hay những bông hồng dại, kim ngân và hoa chuông e ấp bên vệ đường.

Bản thân Hendon cũng đẹp như trong tranh vẽ, với những khóm nhà nhỏ xinh xắn, một trang viên có vẻ mới được xây và thậm chí cả một nhà tế bần đồ sộ bằng gạch đỏ. Mac quyết định đi thẳng qua một quán trọ nhỏ đang có những hoạt động nhộn nhịp ở ngoài sân để tới ngôi nhà thờ cổ được bao phủ dưới đám lá thường xuân và có cái tháp đá cao nằm ở phía bắc ngôi làng, nơi ông hy vọng có thể hỏi thăm về ngôi nhà của Malcolm.

Lúc biết tin Malcolm thật ra không sống ở London, họ đã vô cùng kinh ngạc. Phải mất đến ba tuần dài đằng đẳng họ mới tìm ra Willcocks, người được cho là bạn thân của Malcolm nhưng hóa ra lại không phải. Nhưng gã đã chỉ họ tới gặp một người khác và cuối cùng thì họ, hay đúng ra là Mac, đã tìm được một người thực sự biết Malcolm ở đâu.

Trong suốt ba tuần sau thất bại ở quán rượu, hôm nào Mac cũng dành nửa ngày để làm việc kiếm tiền về nhà và nửa ngày còn lại lo tìm kiếm Malcolm, còn Georgina, trước sự kiên quyết của Mac, lại giam mình trong

phòng, đọc đi đọc lại cuốn sách duy nhất mà nàng mang theo trong chuyến đi biển, cho đến khi nàng phát ngán với nó tới mức thẳng tay quăng nó ra ngoài cửa sổ, không ngờ lại rơi trúng một người khách quen đang trên đường ra khỏi quán, khiến chủ quán giật điên lên và suýt chút nữa đuổi cổ nàng đi. Đó là sự hứng khởi duy nhất mà nàng có, dù nó khá nhẹ nhàng và nàng đang tính đến chuyện trèo tường, hoặc ném một thứ gì khác qua cửa sổ để xem chuyện gì sẽ xảy ra, thì Mac trở về báo cho nàng hay rằng Malcolm đang sống ở Hendon.

Ngày hôm nay đây, chỉ còn vài phút nữa thôi nàng sẽ được gặp lại chàng. Nàng phấn khích đến độ hầu như không thể chịu đựng nổi nữa. Thời gian nàng kỳ công chuẩn bị trong buổi sáng còn lâu hơn cả thời gian họ đi tới đây và thật ra từ trước tới nay nàng chưa từng dành nhiều thì giờ đến thế để chăm chút cho vẻ ngoài của mình, vì ngoại hình thường không phải là một vấn đề quá quan trọng với nàng. Chiếc váy dài màu hoa mao lương vàng mà nàng đang mặc cùng chiếc áo vét len ngắn tiếp màu với nó là y phục đẹp nhất mà nàng mang theo và chúng chỉ bị nhàu một chút trong quá trình di chuyển. Những lọn tóc nâu dày dặn được nhét chặt dưới chiếc mũ bonnet lụa cũng màu vàng, mấy sợi tóc ngắn rủ xuống bên trên lông mày và hai bên má khẽ bay bay trong làn gió vờn nhẹ. Đôi má nàng hồng hồng, cánh môi chúm chím tươi hồng.

Từ sáng tới giờ có biết bao cái đầu đã phải ngoái lại nhìn nàng. Ngồi duyên dáng trên lưng con ngựa già, vẻ xinh đẹp của nàng đã hút hồn các quý ông trong những cỗ xe ngựa ngược chiều và những người dân ở Hampstead nơi họ đi qua, nhưng chỉ mình Mac để ý thấy điều đó. Georgina còn mãi đắm chìm trong mộng tưởng, lục tìm trong tâm trí những kí ức về Malcolm, dù chúng ít ỏi một cách thảm hại song vẫn quý giá vô cùng.

Vào cái ngày nàng gặp Malcolm Cameron, nàng đã bị Warren ném qua thành con tàu của mình khi anh chịu hết nổi sự quấy rầy nhõng nhẽo của nàng và sáu tay phu khuân vác ở bến cảng đã lập tức nhảy xuống để cứu nàng. Một nửa trong số họ không thể bơi giỏi bằng nàng, song lúc ấy Malcolm đang có mặt trên cầu tàu với cha chàng và cũng tính chuyện làm

người hùng. Tuy nhiên, trong khi Georgina tự mình lên bờ được thì Malcolm lại trở thành người cần được cứu. Nhưng dẫu sao nàng vẫn cực kỳ cảm động trước ý định tốt đẹp của chàng và hoàn toàn bị chàng mê hoặc. Chàng khi đó mới mười bốn tuổi còn nàng mới mười hai và nàng đã quyết định ngay lập tức rằng chàng là người tuyệt vời nhất, điển trai nhất trên thế gian này.

Tình cảm nàng dành cho chàng không hề thay đổi trong những năm kế tiếp, mặc dù phải chờ đến khi nàng nhắc thì Malcolm mới nhớ ra nàng là ai khi họ gặp nhau vào lần tiếp theo và cả lần sau đó nữa. Rồi trong một bữa tiệc do Mary Ann tổ chức, Georgina đã mời Malcolm nhảy và bị chàng giẫm lên chân ít nhất sáu lần. Lúc đó thì chàng đã mười sáu tuổi và trông ra dáng lắm rồi, dù lần này chàng đã nhớ ra nàng, nhưng dường như chàng quan tâm tới cô bạn Mary Ann của nàng hơn, một cô gái cũng suýt soát tuổi chàng.

Dĩ nhiên, khi ấy Georgina chưa tỏ rõ quyết tâm có chàng bằng được, cũng không biểu lộ cho chàng thấy rằng nàng chắc chắn “cơn say nắng” của mình đã biến thành tình yêu. Phải một năm nữa trôi qua nàng mới quyết định làm một điều gì đó và theo một cách hoàn toàn logic. Malcolm vẫn là chàng trai điển trai nhất trong thành phố, nhưng lại không phải là người có tiền đồ xán lạn nhất. Nàng biết tham vọng của chàng là trở thành thuyền trưởng trên con tàu riêng của mình và chàng sẽ phải làm việc hết sức vất vả để đạt được mục tiêu khó nhằn ấy. Nàng cũng hiểu rõ giá trị của bản thân, biết rằng ngoại hình của nàng chẳng có gì nổi bật và nàng sẽ dễ dàng bị chìm ngấm trong đám đông. Năm ông anh của nàng đều điển trai ngời ngời, nhưng cô con gái duy nhất trong nhà là nàng lại chẳng được tạo hóa ưu ái. Song nàng lại có một món hồi môn đáng kể -bao giờ tới sinh nhật lần thứ mười tám của mình, nàng sẽ được sở hữu một chiếc tàu Skylark riêng, giống như các anh trai. Mặc dù nàng không thể tự mình làm thuyền trưởng, nhưng người chồng tương lai của nàng thì có thể và nàng đã tìm cách đánh tiếng để Malcolm biết được điều này.

Phải công nhận rằng đó là một kế hoạch được tính toán cẩn thận và nàng chẳng xấu hổ chút nào, đặc biệt là khi nó có hiệu quả. Malcolm bắt đầu tán tỉnh Georgina trước sinh nhật mười sáu tuổi của nàng vài tháng và đúng vào ngày sinh nhật, chàng đã cầu hôn nàng. Mười sáu tuổi, đang yêu và hạnh phúc tột độ! Không ngạc nhiên gì khi nàng có thể lờ đi bất cứ cảm giác tội lỗi nào trong việc gần như đã mua một người chồng. Suy cho cùng, chẳng ai ép uổng Malcolm. Chàng đang có được những gì chàng muốn, cũng như nàng vậy. Nàng chắc chắn chàng cũng có chút tình cảm với nàng, rồi dần dần tình cảm ấy sẽ lớn lên theo thời gian thôi. Vì vậy lẽ ra mọi chuyện đã êm đẹp nếu đám người Anh chết tiệt kia không xía vào, quỳ tha ma bắt chúng đi.

Nhưng chúng đã làm vậy rồi. Các anh nàng cũng đã cố gắng can thiệp. Georgina phát hiện ra họ cho phép nàng đính hôn ở tuổi mười sáu chỉ vì nuông chiều và cho rằng nàng sẽ đổi ý ít nhất năm lần trước khi đủ mười tám tuổi, độ tuổi được phép kết hôn. Nhưng họ đã lầm và kể từ khi chiến tranh kết thúc, mỗi lần về nhà họ lại cố gắng thuyết phục nàng quên Malcolm đi và tìm một người chồng khác. Nàng cũng đã nhận được những lời dạm hỏi. Suy cho cùng, của hồi môn của nàng vẫn là một sức hút khó cưỡng. Nàng không quá vô tâm đến mức không nhận ra và thích thú trước sự thay đổi về ngoại hình của mình trong mấy năm gần đây. Nhưng Georgina vẫn chung thủy với tình yêu duy nhất của đời mình, ngay cả khi nàng càng ngày càng khó lòng biện bạch cho việc chàng chưa trở về để cưới nàng sau khi chiến tranh đã kết thúc được bốn năm. Nhưng chắc hẳn phải có một lý do chính đáng và ngày hôm nay nàng sẽ biết được lý do đó là gì. Trước khi rời nước Anh, nàng sẽ trở thành một phụ nữ có chồng.

“Tới rồi, con gái.”

Georgina nhìn chăm chăm vào căn nhà xinh xắn với bức tường vôi trắng và những luống hoa hồng được chăm bón cẩn thận. Nàng căng thẳng xoa hai tay vào nhau nhưng không tỏ vẻ gì là sẽ xuống ngựa dù Mac đang chìa tay đón. Nàng thậm chí còn không nhớ là mình đã dừng lại ở nhà thờ và chờ đợi trong khi Mac hỏi đường.

“Có thể anh ấy không ở nhà?”

Mac không nói gì, chỉ kiên nhẫn chìa hai cánh tay về phía nàng. Cả hai người họ đều đã nhìn thấy luồng khói tỏa ra từ cái ống khói duy nhất. Trong nhà nhất định có người. Georgina cắn môi trong một thoáng, rồi cuối cùng nhún vai. Có gì mà phải căng thẳng chứ? Trông nàng thật hoàn hảo. Nàng xinh đẹp hơn rất nhiều so với những gì Malcolm còn nhớ. Hẳn là chàng sẽ vui mừng lắm vì nàng đã tìm được chàng.

Nàng để Mac nhắc nàng xuống ngựa, rồi theo ông đi ngược lên lối đi lát gạch đỏ dẫn đến cửa. Nếu là nàng thì nàng sẽ ngừng lại vài giây để ổn định nhịp tim, nhưng Mac chẳng thèm đếm xỉa đến những chuyện như thế. Ông gõ mạnh lên cửa và nó được mở ra. Malcolm Cameron đứng đó. Khuôn mặt chàng có thể đã mờ nhòa trong ký ức nàng, nhưng giờ thì nàng đã nhớ lại, vì nó thực sự không thay đổi là mấy. Ngoài một vài nếp nhăn quanh mắt, dấu hiệu đặc trưng của một thủy thủ, chàng dường như không già đi chút nào và có vẻ quá trẻ so với cái tuổi hai mươi tư. Nhưng chàng đã trưởng thành. Chàng cao hơn rất nhiều, ít nhất cũng phải một mét tám mươi ba, ngang bằng với gã James đó... Chúa ơi, sao nàng lại nghĩ đến hẳn chứ? Nhưng bề ngang của Malcolm lại không phát triển tương xứng với chiều cao. Chàng thật mảnh khảnh, dáng người gần như lênh khênh, nhưng như thế thì có sao chứ? Lúc này những bộ ngực nở nang và những cánh tay cơ bắp cuộn cuộn đã lọt vào tầm ngắm ghét bỏ của nàng rồi.

Malcolm trông thật ổn, có thể nói là còn hơn cả ổn. Chàng vẫn quá điển trai, nàng hầu như không để ý đến đứa trẻ chàng đang bế trên tay, một bé gái xinh xắn chừng hai tuổi với mái tóc dài màu vàng và đôi mắt xám. Georgina chỉ nhìn trân trân vào Malcolm, còn chàng cũng đang nhìn lại nàng như thế, chà, thành thực mà nói, như thế chàng không nhận ra nàng. Nhưng dĩ nhiên chàng phải nhận ra nàng chứ.

Nàng đâu có thay đổi nhiều lắm. Chàng chỉ đang ngạc nhiên thôi và sự ngạc nhiên ấy hoàn toàn có lý. Nàng chắc chắn là vị khách mà chàng không ngờ tới nhất.

Nàng nên nói gì đó, nhưng trí óc nàng dường như không hoạt động một cách bình thường. Rồi Malcolm dời ánh mắt từ nàng sang Mac và vẻ mặt chàng dần dần bừng sáng lên khi nhận ra người quen, chàng nhoẻn cười niềm nở, không nhận thức được rằng việc chàng dường như đang ngó lơ nàng có tác động thế nào đến cô gái đã vượt ngàn dặm xa xôi đến thế để tìm chàng.

“Ian MacDonell? Là chú thật không?”

“Đúng rồi, chàng trai ạ, là tôi bằng xương bằng thịt đây.”

“Chú đến tận nước Anh ư?” Malcolm lắc lắc đầu, vẻ như không thể tin nổi, nhưng vẫn cười. “Chú làm cháu ngạc nhiên quá chừng. Nào, chú vào nhà đi đã nào và phải ở chơi thật lâu đấy. Đây quả là một bất ngờ lớn!”

“Đúng vậy, một bất ngờ lớn với tất cả chúng ta,” Mac khàn khàn đáp, nhưng khi nói những lời này ông lại đang nhìn Georgina. “Con không có gì để nói sao, con gái?”

“Vâng.” Georgina bước vào phòng khách nhỏ, nhìn lướt qua nó một lượt, rồi ánh mắt nàng trở lại với vị hôn phu và nàng thẳng thừng hỏi, “Con ai đây, Malcolm?”

Mac húng hắng ho và ngược nhìn lên trần nhà, như thể những thanh xà gỗ đỡ mái đột nhiên có vẻ gì đó rất thú vị. Malcolm nhíu mày với Georgina khi anh từ từ đặt đĩa bé xuống đất.

“Tôi có biết cô không, thưa tiểu thư?”

“Ý anh là anh thực sự không nhận ra em sao?” Nàng hỏi với sự nhẹ nhõm rất lớn.

Malcolm càng nhíu mày sâu hơn. “Tôi phải nhận ra cô ư?”

Mac lại ho, hay lần này ông đang bị sặc? Georgina thoáng cau mày trước khi nở nụ cười rạng rỡ với tình yêu của đời nàng.

“Vâng, anh phải nhận ra em mới đúng chứ, nhưng em sẵn sàng thứ lỗi cho anh. Dù sao thì cũng đã lâu lắm rồi và mọi người vẫn nói với em rằng ngoại hình của em đã thay đổi nhiều hơn em nghĩ. Giờ thì em phải tin điều

đó thật.” Nàng cất lên một tiếng cười căng thẳng. “Chuyện này khiến em bối rối quá, giờ thì em phải tự giới thiệu mình với anh chứ không phải một ai khác. Em là Georgina Anderson, Malcolm ạ, vị hôn thê của anh.”

“Bé Georgie ư?” Chàng bật cười, nhưng tiếng cười của chàng nghe như đang bị bóp nghẹt. “Không phải. Cô mà là Georgie sao?”

“Em cam đoan với anh...”

“Không thể nào!” Giờ thì anh ta thốt lên, vẻ mặt hoảng hốt hơn là nghi ngờ. “Cô xinh đẹp như vậy kia mà! Trong khi cô ấy thì không... Ý tôi là, trông cô ấy không... Làm gì có ai thay đổi nhiều đến thế chứ.”

“Rõ ràng là em phải xin phép được phản bác lời anh rồi,” Georgina nói với sự khuôn sáo cứng nhắc. “Chuyện này không xảy ra chỉ sau một đêm, anh biết đấy. Nếu anh có mặt bên em, anh sẽ thấy sự thay đổi diễn ra thật từ từ... nhưng anh lại không ở đó, đúng không? Khi Clinton trở về sau ba năm vắng nhà, anh ấy cũng đã rất ngạc nhiên, nhưng ít nhất thì anh ấy vẫn nhận ra em.”

“Anh ấy là anh trai của em mà!” Malcolm phản đối. “Còn anh là vị hôn phu của em!” Nàng đáp lời.

“Ôi, Chúa ơi, em không thể vẫn nghĩ rằng... Đã bao lâu rồi nhỉ? Năm hay sáu năm rồi? Anh chưa bao giờ nghĩ em vẫn chờ anh, vì cuộc chiến đó. Nó đã làm thay đổi mọi thứ, em không thấy sao?”

“Không, em không thấy thế. Anh đang ở trên một con tàu của Anh khi cuộc chiến nổ ra, nhưng đó hoàn toàn không phải lỗi của anh. Anh vẫn là một người Mỹ.”

“Đó chính là vấn đề đấy, em à. Anh chưa bao giờ thấy thoải mái khi gọi mình là một người Mỹ. Cha mẹ anh muốn định cư ở đó, còn anh thì không.”

“Anh đang nói gì vậy, Malcolm?”

“Anh là một người Anh, lúc nào anh cũng tâm niệm như vậy. Anh đã thú nhận điều này khi bị cưỡng bách tòng quân và vì hồi đó anh vẫn còn trẻ nên họ tin rằng anh không phải là một kẻ trốn quân dịch. Họ đã cho phép anh

làm việc trên tàu và anh vui mừng khôn xiết. Anh không quan tâm chuyện anh đi biển cùng ai, miễn là anh được ra khơi trên những chuyến tàu. Anh đang làm rất tốt, thật đấy. Bây giờ anh đã là phó nhì trên chiếc...”

“Bọn em biết con tàu của anh,” Georgina đột ngột ngắt lời chàng. “Thế nên bọn em mới tìm ra anh, mặc dù việc này phải mất đến cả tháng trời. Chắc chắn là một con tàu buôn của Mỹ sẽ không lưu giữ hồ sơ lộn xộn như thế. Các anh của em biết phải tìm từng thủy thủ của họ ở đâu khi tàu đang neo trong cảng... nhưng đó không phải là chuyện quan trọng cần nói lúc này, phải không? Anh đã về phe người Anh! Bốn ông anh trai của em đã tình nguyện biến những con tàu của họ thành tàu lùn trong cuộc chiến đó và anh có thể đã đối mặt với bất cứ ai trong số họ!”

“Bình tĩnh nào, con gái,” Mac xen vào. “Ngay từ đầu con đã biết là cậu ấy sẽ phải chiến đấu chống lại chúng ta rồi mà.”

“Vâng, nhưng con không hề biết là anh ta đã chiến đấu một cách tự nguyện. Anh ta gần như đã thú nhận mình là một kẻ phản bội còn gì!”

“Không, cậu ấy chỉ đang thú nhận rằng cậu ấy yêu đất nước nơi cậu ấy được sinh ra thôi. Con không thể trách tội một người đàn ông vì điều đó.”

Không, nàng không thể trách chàng, cho dù nàng rất muốn. Đám người Anh thối tha. Chúa ơi, sao mà nàng căm ghét họ đến thế! Họ không những đã cướp đi Malcolm từ tay nàng, mà còn giành được tình cảm của chàng nữa. Giờ thì chàng đã là một người Anh và rõ ràng tự hào về điều đó. Nhưng chàng vẫn là vị hôn phu của nàng. Dù gì thì chiến tranh cũng đã kết thúc rồi.

Malcolm đỏ bừng mặt, nhưng Georgina không biết chàng đang xấu hổ hay tức tối trước lời buộc tội của nàng. Má nàng cũng nóng ran. Nàng không ngờ cuộc trùng phùng của họ lại thành ra thế này.

“Chú Mac nói đúng, Malcolm. Em xin lỗi nếu em có hơi quá khích trước một vấn đề... ờ, một vấn đề đã không còn quan trọng nữa. Thật sự thì không có gì thay đổi cả. Tình cảm của em chắc chắn vẫn vẹn nguyên như thuở ban đầu. Việc em có mặt ở đây hẳn đã chứng thực cho điều đó.”

“Mà tại sao em lại đến đây vậy?”

Georgina ngậy ra nhìn chàng trong thoáng giây trước khi đôi mắt nàng nheo lại. “Tại sao ư? Câu trả lời đã quá rõ ràng rồi mà. Đáng ra anh phải hỏi là, tại sao em cần phải đến đây mới đúng chứ và câu hỏi đó thì chỉ có anh mới trả lời được. Tại sao anh không trở lại Bridgeport sau khi chiến tranh kết thúc, Malcolm?”

“Anh không có lý do gì để quay lại cả.”

“Không có lý do gì ư?” Nàng há hốc miệng. “Em không nghĩ vậy. Còn cuộc hôn nhân của chúng ta cơ mà. Hay anh đã quyết định quên chuyện đó rồi?”

Chàng không dám nhìn vào mắt nàng khi trả lời, “Anh không quên. Anh chỉ không nghĩ là em vẫn còn muốn lấy anh, vì anh là người Anh và tất cả những chuyện khác anh đã làm.”

“Hay là anh không còn muốn lấy em nữa, vì em là người Mỹ?” nàng hỏi.

“Không phải như vậy đâu,” chàng phủ nhận. “Anh thực sự không nghĩ là em sẽ đợi anh. Con tàu của anh đã bị đắm. Anh cứ tưởng em sẽ cho rằng anh đã chết.”

“Gia đình em làm nghề đi biển mà Malcolm. Thông tin bọn em nhận được thường chính xác. Con tàu của anh đã bị đắm, đúng, nhưng không có ai thiệt mạng cả. Bọn em biết điều đó. Bọn em chỉ không biết chuyện gì đã xảy ra với anh sau đó... cho đến gần đây, khi có người nhìn thấy anh trên chiếc Pogrom. Đồng ý là anh có thể nghĩ rằng trở về với một vị hôn thê không rõ có đang chờ đợi anh hay không là một việc vô nghĩa. Nhưng đáng lẽ anh phải tìm hiểu cho chắc chắn chứ. Nếu anh không muốn lặn lội ngàn dặm xa xôi thì anh có thể viết thư cơ mà. Thông tin liên lạc đã được lập lại giữa hai nước. Thậm chí một, hai con tàu của Anh còn xuất hiện ở bến cảng quê em.”

Georgina biết nàng đang nói với giọng mỉa mai, nhưng nàng không thể kiềm chế được. Khi nàng nghĩ tới chuyện mình có thể đã tiếp tục chờ đợi người đàn ông này thêm bao nhiêu năm nữa, trong khi anh ta chưa bao giờ

có ý định quay lại với nàng! Nếu nàng không đích thân tới đây thì chắc là nàng sẽ chẳng bao giờ được gặp hay nghe tin gì từ anh ta. Nàng cảm thấy thật đau lòng, nàng không hiểu những lý lẽ của anh ta và anh ta thậm chí còn không dám nhìn nàng.

“Anh đã viết cho em một lá thư.”

Georgina biết đó chỉ là một lời nói dối để xoa dịu lòng kiêu hãnh của nàng, một cách chối tội đầy hèn nhát của anh ta. Anh ta đâu biết nàng đã vứt bỏ cái lòng kiêu hãnh ấy từ lâu để có được anh ta. Nàng cũng chẳng thể lấy lại được nó chỉ vì anh ta đang đưa ra một loạt những lời biện bạch chẳng vững chắc tí nào nếu bị soi xét kỹ. Chúa ơi, đến nàng còn nghĩ ra được những cái cớ hay ho hơn thế.

Nàng không tức giận, mặc dù vô cùng thất vọng về anh ta. Anh ta chẳng tuyệt vời chút nào, chẳng biết nghĩ đến người khác chút nào, thậm chí còn là một kẻ hoàn toàn không trung thực. Nàng đã dồn anh ta vào chân tường và anh ta đang cố gắng giấu giếm sự thật tàn nhẫn để tránh làm tổn thương nàng. Nàng cho rằng có lẽ anh ta làm vậy cũng vì bản thân anh ta nữa.

“Hiển nhiên là lá thư của anh chưa bao giờ đến tay em, Malcolm.” Nàng nghe tiếng Mac khịt mũi và muốn đá cho ông một cái. “Em cho rằng anh đã viết là anh vẫn còn sống sau khi cuộc chiến kết thúc?”

“Phải.”

“Và chắc là anh có nhắc đến lòng yêu nước mà anh mới nhận thức được đối với một xứ sở không phải là đất nước của em?”

“Đúng vậy.”

“Và để đền bù cho điều đó, anh đã giải thoát cho em khỏi cuộc đính hôn của chúng ta?”

“Ờ, anh...”

Nàng cắt ngang sự ngập ngừng của anh ta. “Hay anh bày tỏ hy vọng rằng em vẫn sẽ lấy anh?”

“Ờ, dĩ nhiên là...”

“Và rồi anh cho rằng em đã thay lòng đổi dạ khi anh không nhận được thư trả lời của em.”

“Chính xác là vậy.”

Georgina thở dài. “Tiếc là em chưa hề nhận được lá thư đó. Chúng ta đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian.”

“Ý em là gì?”

“Đừng tỏ ra ngạc nhiên như vậy, Malcolm. Em vẫn sẽ lấy anh. Đó là lý do em tới đây. Chỉ có điều anh đừng hy vọng em sẽ sống ở Anh. Em sẽ không làm điều đó đâu, dù là vì anh đi chăng nữa. Nhưng anh có thể tới đây bất cứ lúc nào anh muốn. Với tư cách thuyền trưởng trên con tàu Amphitrite của em, anh có thể buôn bán với riêng nước Anh nếu anh đã quen lộ trình này rồi.”

“Anh... Anh... Chúa ơi, Georgie... Anh...”

“Malcolm?” Đúng lúc đó thì một người phụ nữ trẻ xuất hiện ngắt lời anh ta. “Sao anh không nói với em là chúng ta có khách?” cô ta quay sang Georgina với một nụ cười cởi mở, “Tôi là Meg Cameron. Hai vị đến từ trang viên phải không? Họ sắp tổ chức một bữa tiệc nữa à?”

Georgina nhìn chăm chăm người phụ nữ đứng ở ngưỡng cửa, rồi nhìn thẳng bé chừng năm tuổi đang rụt rè nép sau váy cô ta. Nó có mái tóc sẫm màu của Malcolm, đôi mắt xanh thẳm của Malcolm và cả những nét đẹp khác của Malcolm nữa. Nàng lại nhìn cha đứa trẻ, trông mặt anh ta tái nhợt.

“Em gái anh hả Malcolm?” Georgina hỏi với giọng điệu dịu dàng nhất. “Không phải.”

“Em cũng không nghĩ vậy.”

Chương 6

Không một lời từ biệt. Không một lời chúc tốt lành. Thậm chí không một lời chửi mắng. Georgina chỉ đơn giản quay lưng và bước ra khỏi ngôi nhà màu trắng ở Hendon, bỏ lại đằng sau bao hy vọng và những ước mơ thiếu nữ. Nàng nghe thấy Mac nói gì đó, có lẽ là lời cáo lỗi với Meg Cameron vì thái độ khiếm nhã của nàng. Rồi ông đã ở sau lưng nàng và giúp nàng leo lên lưng con ngựa già.

Ông không nói một lời nào với nàng, ít nhất là cho đến khi họ đã rời khỏi ngôi làng. Nàng cố thúc ngựa tăng tốc, vì nóng lòng muốn đi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, nhưng con vật thảm hại chẳng chịu nghe lời. Những bước đi nước kiệu của nó giúp Mac có nhiều thời gian để quan sát nàng và nhìn thấu cái mặt nạ điềm tĩnh của nàng. Cần phải nói một điều về Mac, ông có thói quen phiền phức là ăn nói thẳng thừng khi người ta không mong muốn nhất.

“Sao con không khóc hả con gái?”

Nàng định lờ ông đi. Nếu nàng làm vậy thì ông sẽ không thúc ép nàng. Nhưng những tâm sự đang náo động trong lòng nàng cần phải được thổ lộ.

“Con tức quá chú ạ. Hãn là tên vô lại ngàn lần trời đánh đó đã lấy người phụ nữ kia ngay lần cập cảng đầu tiên, từ rất lâu trước khi chiến tranh kết thúc. Thảo nào mà hãn về phe nước Anh. Hãn đã bị cuộc hôn nhân ấy làm cho thay đổi!”

“Ừ, có thể lắm. Cũng có thể cậu ta gặp được cô gái mà cậu ta thích và chơi bời vui vẻ một chút, rồi đến lần cập cảng thứ hai mới sa chân vào cái bẫy hôn nhân.”

“‘Khi nào’ và ‘tại sao’ thì có quan trọng gì chứ? Trong khi con ngồi nhà héo hon chờ đợi hẵn suốt bao năm qua thì hẵn lại đi lấy vợ và sinh con, sống một cuộc sống yên bình, hạnh phúc!”

Mac khịt mũi. “Đúng là con đã lãng phí thời gian, nhưng con đâu có héo hon.”

Nàng khụt khịt trước sự chậm hiểu của ông. “Con đã yêu hẵn, chú Mac à.”

“Con muốn sở hữu cậu ta thì đúng hơn, vì cậu ta là một chàng trai đẹp mã, đó là thứ mộng tưởng trẻ con mà con nên vứt bỏ. Nếu con bớt chung thủy hơn và bớt cố chấp hơn thì con đã quên bằng cái ước mơ ngốc nghếch ấy từ lâu rồi.”

“Không phải...”

“Đừng có ngắt lời ta khi ta chưa nói xong. Nếu con yêu cậu ta thật thì lúc này con sẽ khóc lóc âm ỉ sau đó mới nổi cơn giận dữ, chứ không phải ngược lại như thế này.”

“Con đang khóc trong lòng đây,” nàng bướng bỉnh nói. “Chẳng qua chú không nhìn thấy thôi.”

“Ồ, cảm ơn con vì đã miễn cho ta khỏi phải chứng kiến cảnh ấy. Ta không thể chịu nổi nước mắt phụ nữ.”

Nàng nhìn ông với ánh mắt náy lừa. “Đàn ông các người đều như nhau. Tất cả đều vô cảm cứ như là... cứ như là một bức tường gạch vậy!”

“Con đừng mong nhận được sự thông cảm từ ta, con gái. Chắc con còn nhớ ta đã khuyên con quên phắt gã đó đi từ hơn bốn năm trước chứ. Ta cũng đã nói với con rằng con sẽ hối hận về chuyến đi này, chẳng cần phải chờ tới lúc các anh con tóm được con. Con xem, lần này thì thói bướng bỉnh đã mang lại cho con những gì?”

“Sự vỡ mộng, nhục nhã, đau khổ...”

“Bị lừa dối...”

“Tại sao chú cứ nhất quyết chọn cho con tức điên hơn thế?” nàng hét lên giận dữ.

“Ta chỉ tự bảo vệ mình thôi, con yêu. Ta chẳng đã nói là ta không chịu nổi nước mắt còn gì. Chừng nào con còn la lối với ta thì chừng đó con còn chưa gục xuống vai ta mà khóc... Ồi, kìa, đừng thế mà, Georgie,” ông vội nói khi mặt nàng bắt đầu nhăn lại. Nhưng những giọt nước mắt đã thực sự trào ra và Mac chẳng còn biết làm gì hơn ngoài việc dùng hai con ngựa lại và chìa tay đỡ nàng.

Georgina nhảy phốc xuống và nhào vào nằm gọn trong lòng ông. Nhưng một trận khóc lóc thỏa thuê trên một bờ vai ân cần vẫn chưa đủ làm nàng nguôi ngoai. Trong lòng nàng vẫn còn rất nhiều nỗi oán giận cần được trút ra qua những tiếng than vãn.

“Đáng lẽ mấy đứa bé xinh xắn đó phải là của con mới đúng, chú Mac à!”

“Rồi con sẽ có những đứa con của riêng mình, nhiều thật nhiều.”

“Không đâu chú. Con già mất rồi.”

“Ừ nhỉ, đã hai mươi hai cơ đấy.” Ông gật gù với vẻ đạo mạo, cố nén lại tiếng cười. “Cũng khá nhiều tuổi rồi.”

Nàng nín khóc để cau mày với ông. “Chú chọn đúng lúc để bắt đầu đồng ý với con quá nhỉ.”

Cặp lông mày hung đỏ nhướng lên giả bộ ngạc nhiên. “Ồ, thế à?”

Georgina khịt mũi, rồi tiếp tục than khóc, “Ồi, tại sao người phụ nữ đó không bước vào nhà sớm hơn dù chỉ một phút thôi, trước khi con biến mình thành một con ngốc chết tiệt khi nói với tên vô lại đó là con vẫn sẽ lấy hẳn?”

“Giờ thì con đã coi cậu ta là một tên vô lại rồi đấy à?”

“Kẻ ti tiện nhất, đốn mạt nhất...”

“Ta hiểu ý con, con yêu, nhưng con nên mừng vì đã nói những lời lẽ ấy với cậu ta, ta nghĩ đó là một sự trả thù tuyệt vời đấy, nếu con muốn trả thù.”

“Phải chăng đàn ông có cách tư duy quá phức tạp với đầu óc phụ nữ hả chú? Con không trả thù, mà là bị bẽ mặt.”

“Không phải đâu, con đã cho cậu ta thấy những gì cậu ta đánh mất khi bỏ rơi con: một cô người yêu giờ đã trở nên quá đổi xinh đẹp đến mức cậu ta không nhận ra nổi và một con tàu do chính cậu ta làm chủ mà cậu ta ao ước từ rất lâu rồi. Ất hẳn lúc này cậu ta đang tự giày vò bản thân ghê gớm lắm đây và chắc chắn sẽ còn ôm nỗi tiếc nuối suốt quãng đời còn lại.”

“Có thể hẳn tiếc con tàu, nhưng chắc là chẳng tiếc con đâu. Hẳn có một công việc mà hẳn lấy làm tự hào, những đứa con xinh xắn, một cô vợ đáng yêu...”

“Ừ thì đáng yêu, nhưng cô ta không phải là Georgina Anderson, chủ nhân của con tàu Amphitrite và là một trong những người đồng sở hữu hãng Skylark Line. Mặc dù không có quyền tham gia điều hành công ty, nhưng cô ấy vẫn được chia lợi nhuận bằng với các anh của mình và còn được người ta ca ngợi là cô gái xinh đẹp nhất vùng duyên hải miền Đông nữa chứ.”

“Chỉ thế thôi ạ?”

“Dường như con không thấy ấn tượng lắm nhỉ.”

“Có gì mà ấn tượng hả chú?! Bây giờ cô ta có thể rất xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp đó không tồn tại mãi và có nhan sắc hay không thì cũng còn nghĩa lý gì đâu khi cô ta đã lãng phí những năm tháng hoa niên tươi đẹp nhất đời mình.” Mac thốt ra một âm thanh khiếm nhã để ngắt lời nàng, nhưng nàng cố tình lờ đi. “Và cô ta có nhiều tiền thật đấy, nhưng lúc này cô ta chẳng mua nổi một tấm vé để về nhà. Ngoại hình và tiền bạc cũng không thay đổi được sự thật rằng cô ta là một kẻ khờ khạo, đần độn, cả tin, không biết cách nhìn người, kém thông minh, và...”

“Con đang lặp từ đấy. ‘Đần độn’ và ‘kém thông minh’...”

“Chú đừng ngắt lời con.”

“Ta sẽ làm thế nếu con chỉ biết nói những lời nhảm nhí. Giờ thì con đã nín khóc rồi. Hãy bắt đầu nhìn vào mặt tốt của vấn đề đi.”

“Làm gì có mà nhìn hả chú.”

“Có đấy. Con sẽ không hạnh phúc nếu sống với một... gã vô lại, ti tiện và đốn mạt, đúng không nào?”

Môi nàng khẽ run run, găng gượng nở nụ cười, nhưng không sao nhấc nổi khóe miệng. “Con hiểu và trân trọng những gì chú đang làm, chú Mac, nhưng nó chẳng có tác dụng với cảm giác trong lòng con lúc này. Con chỉ muốn về nhà và cầu Chúa, con không bao giờ phải gặp một người Anh nào khác với lối nói quá-ư-chuẩn-mực, với sự phớt lờ đáng nguyên rủa không gì lay chuyển nổi, với những gã con trai vô đạo, thất tín.”

“Chú ghét phải là người khai sáng cho con, con yêu, nhưng đất nước nào cũng có những kẻ thất tín.”

“Và đất nước nào cũng có những ‘bức tường gạch’, nhưng con sẽ không lấy một kẻ như thế.”

“Lấy một... Con lại nói làm nhảm rồi đấy và tại sao con cứ bị ám ảnh với những bức tường gạch thế nhỉ?”

“Đưa con về nhà đi, chú Mac. Hãy tìm cho chúng ta một con tàu, bất luận tàu nào cũng được. Không cứ gì phải là một con tàu lớn của Mỹ, miễn là nó đi về phía lục địa của chúng ta và khởi hành sớm, ngay hôm nay thì càng tốt. Chú có thể lấy cái nhẫn ngọc bích của con để mua vé tàu.”

“Con mất trí rồi à? Đó là chiếc nhẫn mà cha con đã tặng cho con, ông ấy đã mang nó về từ tận...”

“Con chẳng cần biết, chú Mac,” nàng khăng khăng và gương mặt nàng lại hiện lên vẻ bướng bỉnh mà ông đang bắt đầu sợ nhìn thấy. “Nó là thứ duy nhất giúp chúng ta mua được một tấm vé để về nhà, trừ phi chú sẵn sàng biến mình thành kẻ trộm và đi ăn cắp tiền, mà việc đó thì con biết là chú không chịu làm rồi. Nói trước với chú là con không muốn đợi cho đến khi chúng ta kiếm đủ tiền đâu. Hơn nữa, chúng ta có thể mua lại chiếc nhẫn bất cứ lúc nào khi chúng ta về tới nhà.”

“Con cũng đã quyết định tới đây một cách vội vàng như thế này đấy, con gái ạ. Phải biết rút ra bài học từ những sai lầm của mình chứ. Đừng giẫm

vào vết xe đổ.”

“Nếu chú định khuyên con kiên nhẫn, thì hãy quên việc đó đi. Con đã nhẫn nại trong sáu năm trời và đó mới chính là sai lầm lớn nhất của con. Từ bây giờ con sẽ không kiên nhẫn nữa.”

“Georgie...,” ông cất giọng răn dạy.

“Chú tranh cãi với con làm gì? Chừng nào chúng ta còn chưa lên đường, thì chừng đó chú còn phải chịu đựng một người phụ nữ suốt ngày khóc lóc ỉ ôi. Chú không thể chịu nổi nước mắt phụ nữ, đúng không nào?”

Sự bướng bỉnh của phụ nữ còn đáng sợ hơn thế nhiều, Mac quyết định, vì vậy ông đành bỏ cuộc với một tiếng thở dài. “Một khi con đã nói như vậy...”

Chương 7

Cả một rừng cột buồm trơ trụi in bóng trên nền trời cũng không đảm bảo rằng sẽ có ít nhất một con tàu trong số chúng khởi hành đi Mỹ trong thời gian tới. Chắc hẳn bạn sẽ nghĩ là nhất định phải có chứ. Bạn thậm chí còn cho rằng đó là điều chắc chắn. Nhưng Georgina sẽ thua trắng nếu nàng định đánh cuộc điều này.

Hầu hết những con tàu tới đây cùng lúc với con tàu của họ vào tháng trước đã rời đến những hải cảng khác từ lâu. Trừ những con tàu không nhận chở hành khách thì vẫn còn vài tàu Mỹ nán lại, nhưng không một chiếc nào trong số chúng dự kiến sẽ về đến hải cảng quê nhà trước năm sau, một hành trình quá dài đối với cô nàng Georgina vừa mới nhiễm tính nóng vội. Con tàu duy nhất đã lên kế hoạch đi thẳng đến New York, một nơi gần Bridgeport đến mức lý tưởng, lại không lên đường trong thời gian trước mắt, theo lời viên thuyền phó. Hình như thuyền trưởng của nó đang tán tỉnh một bóng hồng người Anh và đã thề rằng sẽ không rời đi cho đến khi nào lấy được vợ. Chính vì nghe được điều này mà Georgina đã thả tay xé tan hai chiếc váy và quăng vèo cái cốc ra ngoài cửa sổ.

Nàng nóng lòng muốn rời nước Anh kinh khủng và chỉ sau có vài ngày cố gắng tìm cách về nhà nhưng chưa được, nàng đã tính tới chuyện kiếm một con tàu Mỹ có lịch khởi hành trong tuần này với hành trình từ tám đến mười tháng. Vài tiếng sau khi nàng nói với Mac điều đó vào buổi sáng hôm thứ ba, ông trở về với tên của ba chiếc tàu Anh sẽ khởi hành vào tuần tới. Ông đã không nhắc đến chúng sớm hơn vì sợ rằng nàng sẽ gạt chúng đi ngay tức khắc chỉ vì chúng là tàu của Anh, thủy thủ đoàn của chúng cũng toàn là người Anh và lúc này việc trốn tránh tất cả mọi thứ liên quan đến

nước Anh cũng quan trọng với nàng như việc trở về nhà vậy. Đúng như ông e ngại, nàng gạt phăng phương án ấy một cách khá thô lỗ. Lúc đó Mac mới ngập ngừng đề cập đến một lựa chọn khác mà nàng đã không nghĩ tới.

“Có một con tàu sẽ khởi hành vào sáng mai lúc thủy triều dâng. Nó không nhận chở khách, nhưng nó đang cần một viên quản lý neo buồm... và một bồi phòng.”

Georgina mở to mắt thích thú. “Ý chú là chúng ta sẽ làm việc để về nhà?”

“Đó là một ý tưởng, còn hơn phải dành nửa năm hoặc hơn thế ở trên biển với một cô gái đang tập thói nóng vội.”

Georgina cười khúc khích và đảo tròn mắt trước sự nhấn mạnh của ông khi nói mấy từ đó. Đó là điều đầu tiên khiến nàng thấy buồn cười kể từ lúc nàng phát hiện ra sự phản bội của Malcolm.

“Có thể con sẽ bớt nóng vội một khi chúng ta đã trên đường về nhà. Ôi, chú Mac, con nghĩ đó là một ý kiến tuyệt diệu,” nàng đột nhiên hào hứng hẳn lên. “Nó là tàu của Mỹ ạ? Nó có to không chú? Nó định đi tới đâu vậy?”

“Bình tĩnh nào, con gái, nó không như con nghĩ đâu. Nó có tên là Maiden Anne, đến đây từ Tây Ấn, có ba cột buồm và sạch như lau như ly. Một ‘mỹ nhân’ thực thụ đấy. Nhưng trông nó cứ như một con tàu chiến vẫn còn trang bị vũ khí hạng nặng được tân trang lại vậy, mặc dù nó là tàu tư nhân.”

“Tàu buôn của Tây Ấn cần được trang bị vũ khí kỹ càng nếu nó thường xuyên đi qua những vùng nước bị cướp biển quấy phá. Tất cả các con tàu Skylark của chúng ta khi đi qua vùng Caribbean đều vậy mà, nhưng thi thoảng chúng vẫn bị tấn công đó thôi.”

“Đúng vậy,” ông đồng ý. “Nhưng chiếc Maiden Anne không phải tàu buôn, ít nhất là trong chuyến đi này. Nó sẽ không chở hàng hóa, chỉ có vật nặng để dẫn tàu thôi.”

“Một thuyền trưởng có thể đưa tàu ra khơi mà không cần tạo ra chút lợi nhuận nào sao ạ?” Georgina chònh gheo, vì nàng biết chỉ riêng việc đó thôi cũng đủ làm cho một người đàn ông đã từng lên đên trên những chuyến tàu buôn ba mươi lăm năm như ông phải bực mình. “Hẳn đích thị là cướp biển.”

Mac hừ mũi. “Hẳn là kẻ đi biển theo cảm hứng, dong buồm tới bất cứ đâu mà tâm trạng đưa hẳn đến, thủy thủ đoàn của hẳn nói vậy.”

“Vậy thì gã thuyền trưởng này cũng chính là chủ nhân của con tàu và hẳn giàu đến mức mua một con tàu chỉ để tiêu khiển thôi ư?”

“Có vẻ thế,” ông nhăn mặt nói.

Georgina nhoẻn miệng cười. “Con biết ý niệm đó làm chú khó chịu, nhưng nó cũng đâu có lạ đời chút nào. Dù nó có chở hàng hóa hay không thì cũng có gì quan trọng đâu cơ chứ, miễn là nó đưa chúng ta về nhà.”

“À, đó lại là một chuyện khác. Nó sẽ tới Jamaica, chứ không phải nước Mỹ.”

“Jamaica ạ?” Niềm vui tìm được một con tàu của Georgina phai nhạt đi đôi chút, nhưng chỉ trong thoáng chốc. “Nhưng Skylark có văn phòng ở Jamaica và chẳng phải nó là hải cảng thứ ba mà Thomas sẽ ghé qua theo lịch trình của anh ấy sao? Chúng ta có thể tới nơi trước khi anh ấy lại lên đường, còn nếu không kịp thì Skylark vẫn còn những con tàu khác thường xuyên cập cảng Jamaica, bao gồm cả tàu của Boyd và Drew, chưa kể tàu của con nữa.” Nàng lại nhoẻn cười. “Cùng lắm thì chúng ta chỉ về nhà trễ hơn một, hai tuần thôi. Như thế còn hơn là nửa năm và chắc chắn là tốt hơn hẳn việc phải ở lại đây dù chỉ là một ngày.”

“Ta không biết thế nào nữa, con gái ạ. Càng nghĩ, ta càng cảm thấy là ta không nên nhắc đến phương án này.”

“Còn con thì ngược lại, càng nghĩ, con càng thêm thích ý tưởng đó. Thôi nào, Mac, đó là giải pháp hoàn hảo mà.”

“Nhưng con sẽ phải làm việc,” ông nhắc nhở nàng. “Con sẽ phải chạy tới chạy lui truyền đạt những thông báo của thuyền trưởng cho các thành viên

khác, mang đồ ăn đến cho hắn, lau dọn buồng của hắn và làm bất cứ điều gì khác mà hắn yêu cầu. Con sẽ bận rộn lắm đấy.”

“Thì sao ạ?” Nàng tỏ vẻ thách thức. “Ý chú là chú không nghĩ con có thể làm những việc đơn giản như vậy sao, khi con đã từng cạo sàn tàu, lau chùi những khẩu đại bác, đánh bóng thân tàu, leo lên cột buồm...”

“Đó là từ đời nào đời nào rồi, con gái, trước khi con trở thành một quý cô như bây giờ. Cha con và các anh con đã nuông chiều con, họ để mặc con tự do leo trèo khắp nơi trên những con tàu khi chúng neo trong cảng, học hỏi những điều mà một đứa con gái như con không việc gì phải học. Nhưng lần này con sẽ phải sống và làm việc bên cạnh những người đàn ông không quen biết con và con cũng không thể để lộ thân phận của mình cho họ biết. Công việc này không dành cho đàn bà con gái và nếu nhận nó thì con buộc phải giấu đi giới tính của mình.”

“Con hiểu điều đó mà, Mac. Vậy thì con sẽ phải bỏ lại đám váy vóc. Khi con mặc quần thì người ta sẽ tự động lầm tưởng con là con trai thôi, như chúng ta đã biết rồi đấy. Cho một cậu bé mặc váy, ta sẽ thấy một cô gái xấu xí; cho một cô gái mặc quần, ta sẽ có một cậu nhóc xinh trai. Suy cho cùng, đêm đó con đã làm rất tốt...”

“Trước khi con mở miệng hoặc nhìn vào mắt ai đó,” ông ngắt lời nàng để nghiêm nghị nhắc nhở nàng. “Sau đó thì lớp vỏ cái trang của con không còn tác dụng gì nữa.”

“Bởi vì lúc ấy con đang cố cái trang thành một người đàn ông trưởng thành, giờ đây khi nghĩ lại mới thấy với khuôn mặt này của con thì làm như thế là không khôn ngoan cho lắm. Được rồi.” Nàng ngăn lại khi thấy ông định ngắt lời nàng lần nữa. “Con biết là chú đã cố khuyên con như vậy nhưng con đã không nghe lời. Đừng nhắc đi nhắc lại nữa. Chú biết là chuyện này hoàn toàn khác mà. Một cậu bé có thể có những đường nét thanh tú trên gương mặt. Thường là vậy. Với chiều cao khiêm tốn, thân hình thon nhỏ, giọng nói thánh thót và...” - nàng nhìn xuống ngực mình - “một thứ gì đó để nịt chặt chúng lại, con có thể dễ dàng đóng giả một cậu bé lên chín hoặc mười tuổi.”

Mac nhìn mặt trước giả định đó. “Khả năng hiểu biết của con sẽ lật tẩy con mất.”

“Thôi được, thế thì là một cậu bé mười hai tuổi sáng dạ nhưng chậm lớn vậy.” Rồi nàng khẳng định chắc nịch, “Con làm được mà, Mac. Với lại, nếu chú không nghĩ con làm được thì chắc là chú đã chẳng đời nào tính tới phương án này rồi.”

“Hẳn là ta đã nhất thời mất trí, chắc vậy, nhưng chúng ta đều hiểu ai chịu trách nhiệm cho điều đó.”

“Nào, nào,” nàng quở trách, nhe răng cười. “Con chỉ là một cô gái nhỏ, sắp trở thành một cậu nhóc con. Con đâu thể gây khó dễ gì cho chú chứ?” Ông thốt lên một âm thanh rất khiếm nhã. “Chú nghĩ mà xem. Con càng sớm về tới nhà bao nhiêu, thì chú càng sớm rảnh nợ với con bấy nhiêu.”

Lần này chỉ có tiếng càu nhàu. “Đó lại là một chuyện khác. Con sẽ phải giả vờ trong vòng một tháng hoặc hơn thế. Đó là một khoảng thời gian dài, con sẽ phải tìm một chỗ kín đáo để giải quyết những nhu cầu tự nhiên của con, trong khi cánh đàn ông chỉ việc đứng quay lưng lại với hướng gió và...”

“Chú Mac!” Georgina đỏ bừng mặt, mặc dù với năm ông anh trai thì thoảng quên mất sự hiện diện của nàng, nàng đã nghe và nhìn thấy gần như mọi thứ mà một cô gái không nên biết. “Con không nói là sẽ không có chút khó khăn nào, nhưng con đủ tháo vát để vượt qua chúng, cho dù chúng là gì đi chăng nữa. Không giống như hầu hết những đứa con gái khác, con biết tường tận về một con tàu từ trong ra ngoài, bao gồm cả khu vực mà các thủy thủ thường tránh. Con sẽ xoay sở được, ngay cả khi con phải tận dụng một cái lỗ lúc nhúc chuột. Hơn nữa, nếu con bị phát hiện thì điều tệ nhất có thể xảy ra sẽ là gì? Chú nghĩ họ sẽ đá con ra khỏi con tàu giữa đại dương mênh mông ư? Dĩ nhiên là không rồi. Có thể con sẽ chỉ bị nhốt ở một chỗ nào đó cho đến khi con tàu cập bờ thôi và sau đó mới bị tổng cổ. Nếu con bất cẩn đến mức tự làm lộ mình, thì hình phạt đó cũng đáng đời con lắm.”

Họ còn cãi qua cãi lại một lúc nữa trước khi Mac buông tiếng thở dài. “Thôi được rồi, nhưng trước tiên ta sẽ cố gắng nài nỉ họ cho con lên tàu mà không phải làm việc xem sao đã. Họ có thể đồng ý nếu ta không nhận tiền công và họ nghĩ con là cậu em trai cần phải đi cùng với ta.”

Nàng nhướn một bên lông mày mượt như nhung, trong khi đôi mắt lấp lánh ánh cười. “Em trai chú ư? Khi con không nói giọng Scotland?”

“Thì là em cùng cha khác mẹ,” ông thừa nhận. “Được nuôi dạy ở những nơi khác nhau, như vậy thì sẽ chẳng ai nghi ngờ gì mặc dù chúng ta cách biệt tuổi tác khá lớn.”

“Nhưng con tưởng họ cần một cậu bồi phòng? Nếu đúng là vậy thì họ gần như chắc chắn sẽ yêu cầu con đảm nhận nhiệm vụ đó. Con biết các anh con sẽ không ra khơi nếu không có một cậu bé giúp việc vặt.”

“Ta nói là ta sẽ cố gắng mà. Họ vẫn còn cả một ngày để tìm một cậu bé khác làm công việc này.”

“Chà, con hy vọng họ không tìm được,” Georgina thực lòng đáp. “Con thà làm việc trong quá trình vượt biển còn hơn là chỉ ăn không ngồi rồi, đặc biệt là khi con sẽ phải cải trang dù có muốn hay không. Chú đừng nghĩ tới việc nói với họ con là em gái chú nhé, bởi vì nếu họ không chấp nhận con, thì chúng ta sẽ mất hết cơ hội. Giờ thì chúng ta hãy mau mau tới đó thôi trước khi công việc bị người khác chiếm mất.”

“Con cần kiểm quần áo của một cậu bé đã.”

“Chúng ta có thể mua một ít trên đường đi.”

“Còn phải xử lý đồng đồ của con.”

“Chủ quán trọ có thể giữ chúng.”

“Còn tóc con thì sao?”

“Con sẽ cắt tóc.”

“Không được! Các anh con sẽ giết ta mất, nếu họ còn chưa có ý định đó!”

Nàng lấy cái mũ len mà nàng đội lần trước ra khỏi rương hành lý và vẩy vẩy nó dưới mũi ông. “Đó! Giờ thì chú đừng cảm rằm nữa và bắt đầu lên đường được chưa ạ? Đi thôi.”

“Ta tưởng con sẽ không giở thói nóng vội ra nữa cơ mà,” ông càu nhàu.

Nàng cười khi đẩy ông ra khỏi cửa. “Chúng ta đã ra khơi đâu, Mac. Ngày mai con sẽ bỏ nó. Con hứa đấy.”

Chương 8

Anthony Malory ra hiệu cho bồi bàn lấy thêm một chai poóc-tô nữa rồi tựa người vào lưng ghế nhìn anh trai chăm chăm. “Anh biết không, James, em nghĩ em sẽ nhớ anh lắm đấy, quý tha ma bắt em đi nếu em nói láo. Đáng lẽ anh phải giải quyết hết công chuyện ở Caribbean trước khi về nhà, thế thì giờ này anh sẽ không phải quay lại đó nữa, khi mà em đã lại quen có anh bên cạnh.”

“Làm sao anh biết việc chấm dứt sự tồn tại của thuyền trưởng Hawke khét tiếng lại được thu xếp dễ dàng đến mức anh có thể lưu lại đây lâu như vậy chứ?” James đáp. “Em quên rồi sao, lý do duy nhất khiến anh về nhà là để giải quyết ân oán với Eden. Lúc đó anh không biết hẳn sắp trở thành cháu rể của chúng ta, hay gia đình sẽ quyết định tha thứ cho anh khi anh đã từ bỏ cuộc đời cướp biển.”

“Em chắc chắn việc anh giới thiệu thằng nhóc Jeremy với các ông anh lớn đã giúp tình hình được cải thiện. Họ là những người sống quá nặng về tình cảm gia đình.”

“Còn em thì không à?”

Anthony cười hì hì. “Em cũng vậy mà. Nhưng anh sẽ về sớm chứ? Có anh ở bên cạnh khiến em cảm giác như đang được sống lại những ngày xưa vậy.”

“Chúng ta đã có những khoảng thời gian tuyệt đẹp trong những năm tháng nông cuồng đó, đúng không?”

“Cùng nhau theo đuổi một người phụ nữ.” Anthony toét miệng cười.

“Cùng bị mấy ông anh lên lớp.”

“Mấy anh ấy chỉ muốn tốt cho chúng ta thôi. Jason và Eddie đã nhận trách nhiệm này từ khi còn quá trẻ. Họ chưa bao giờ có cơ hội được thoải mái vui chơi giải trí vì còn bận rèn chúng ta vào khuôn khổ.”

“Em không cần phải bênh vực họ,” James đáp. “Em không nghĩ anh ôm hận với họ đấy chứ? Thực lòng mà nói, ngay cả anh cũng sẽ lập tức đoạn tuyệt quan hệ với chính mình giống như ba người đã làm với anh vậy.”

“Em chưa bao giờ đoạn tuyệt quan hệ với anh,” Anthony phản đối.

“Uống đi, em trai,” James nói cộc lốc. “Nó có thể khơi dậy trí nhớ của em đấy.”

“Em đảm bảo rằng trí nhớ của em hoàn toàn tốt. Có thể em điên tiết vì anh đã lén mang Reggie đi vào mùa hè tám năm trước - cho con bé sống trên một con tàu cướp biển quái quỷ trong suốt ba tháng liền, trong khi con bé mới mười hai tuổi đầu! Nhưng em đã trút được giận khi cho anh một trận đòn ra trò mà anh đáng phải nhận khi mang con bé về. Anh đã đứng yên chịu trận. Em chưa bao giờ hiểu nổi nguyên do. Bây giờ anh nói cho em hay được không?”

James nhướng một bên lông mày hung vàng. “Em nghĩ một mình anh có thể chọi nổi ba người sao? Em đánh giá anh quá cao rồi đấy, em trai ạ.”

“Thôi đi, anh trai. Hôm đó anh chẳng hề đánh trả miếng nào. Anh thậm chí còn không kháng cự. Jason và Edward có thể không để ý, nhưng em đã đấu với anh quá nhiều hiệp trên võ đài rồi nên không thể không nhận ra điều đó.”

James nhún vai. “Thì anh cảm thấy mình đáng bị đòn mà. Hồi đó anh chỉ coi việc mang Regan đi ngay trước mũi mấy ông anh lớn là một trò chơi khăm tinh quái. Anh làm vậy là vì, biết nói thế nào nhỉ, anh tức Jason quá khi anh ấy không cho anh gặp Regan sau khi ...”

“Reggie chứ,” Anthony lập tức sửa lời anh.

“Regan,” James gằn giọng lặp lại, bắt đầu khơi lên cuộc tranh cãi cũ rích giữa anh với các anh em trai về cái tên thân mật của cô cháu gái Regina - một cuộc tranh cãi bắt nguồn từ thói cố chấp cố hữu của James, đó là luôn

tỏ ra khác biệt với mọi người, chỉ làm theo ý mình và tuân theo những quy tắc do chính mình đặt ra. Nhưng họ sớm nhận ra mình đang làm gì và cười xòa.

Song Anthony còn tiến thêm một bước nữa. Anh nhận thua, “Thôi được, tối nay ta sẽ gọi con bé là Regan.”

James vỗ vỗ vào một bên tai. “Hình như tai anh bị làm sao thì phải.”

“Chết tiệt,” Anthony nói, nửa găm gừ, nửa cười vui vẻ. “Hãy kể tiếp câu chuyện của anh đi trước khi em ngủ gật. À, đợi đã, chai rượu thứ hai của chúng ta được đem tới rồi đây.”

“Em không định chuốc cho anh say một lần nữa đấy chứ?”

“Em không dám mơ đến điều đó,” Anthony nói khi anh rót hai ly rượu đầy tới tận miệng.

“Anh tin là lần trước em cũng nói y hệt như thế, nhưng như anh còn nhớ thì bạn em là Amherst đã phải đưa cả hai chúng ta về... vào giữa buổi chiều. Em chưa bao giờ kể cho anh nghe cô vợ nhỏ bé của em nói gì về chuyện đó.”

“Cũng cần nhắc một chút, cảm ơn anh, không có gì đáng để nhắc lại,” Anthony cúi kính đáp.

Tràng cười như nắc nẻ của James khiến hầu hết mọi con mắt đều đổ dồn về bàn họ. “Anh quả thực không biết sự khéo léo của em đã biến đâu mất rồi, em trai ạ. Em đã bị vợ ghẻ lạnh ngay từ ngày thứ hai của cuộc sống hôn nhân, chỉ đơn giản vì em không thể thuyết phục cô ấy tin rằng cô hầu nhỏ bé ngả ngớn ngồi vào lòng em trong vài phút tối hôm đó không phải là của em. Thật xui xẻo khi cô ả đó làm vương lại vài sợi tóc vàng trên ve áo để vợ em phát hiện thấy, nhưng em không nói với Roslynn rằng em đến quán rượu đó chỉ vì cô ấy sao, vì em muốn tìm gã anh họ Cameron của cô ấy?”

“Vâng.”

“Vậy là em vẫn chưa nói với cô ấy rằng cô ả kia là của anh, chứ không phải của em?”

Anthony lắc đầu ương ngạnh. “Em sẽ không nói đâu. Em đã nói với cô ấy là chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cô ả đó mời em nhưng em đã từ chối, vậy là quá đủ rồi. Vấn đề ở đây là lòng tin... nhưng em cho rằng chúng ta từng nói về chuyện này rồi mà, ngay tại đây chứ đâu. Đừng lo lắng về chuyện tình cảm của em nữa, anh trai. Cô dâu Scotland nhỏ bé của em rồi sẽ nghĩ thông thôi. Em đang gắng làm điều đó theo cách của em. Vậy nên hãy quay trở lại với ‘cuộc xưng tội’ thú vị của anh, được chứ?”

James với lấy ly rượu trước, để theo kịp tốc độ uống của Anthony, rồi mới nói. “Như đã nói, anh bức mình vì Jason không cho anh gặp Regan.”

“Anh ấy phải đồng ý cho anh gặp con bé sao? Lúc ấy anh đã làm cướp biển được hai năm rồi.”

“Anh có thể quậy phá tung trời ngoài biển khơi, Tony, nhưng con người anh không thay đổi. Anh ấy thừa biết anh sẽ vứt bỏ bất cứ thứ gì liên quan đến cái tên Hawke nếu anh ấy cho phép anh gặp con bé. Nhưng anh ấy đã từ mặt anh vì tội chọn lựa cuộc sống vùng vẫy ngoài biển cả và làm mất thể diện của gia đình, mặc dù không một ai ở trong hay ngoài nước Anh biết rằng thuyền trưởng Hawke và James Malory, Tử tước Ryding, chỉ là một người. Jason đã tuyên bố như vậy rồi và anh ấy sẽ không nuốt lời, vậy thì anh còn biết làm gì đây? Không bao giờ gặp lại con bé nữa ư? Regan có khác nào con gái của anh đâu chứ. Chúng ta đều cùng nhau nuôi dưỡng nó mà.”

“Anh có thể từ bỏ cuộc đời cướp biển,” Anthony chỉ ra một đáp án hợp lý.

James từ từ nhoẻn miệng cười. “Nghe lời Jason ư? Anh có bao giờ như vậy không? Hơn nữa, làm cướp biển thú vị lắm. Nào là thử thách, nào là nguy hiểm, nhưng quan trọng hơn, anh đã quay lại với cuộc sống điều độ, vì thế mà có lẽ sức khỏe của anh đã được cải thiện hơn nhiều. Còn nhớ trước khi rời London anh khá hoang đàng và rệu rã. Chúng ta từng có những cuộc vui, đúng vậy, nhưng chẳng còn thử thách nào ngoài việc lườn vào dưới váy của vài quý bà quý cô và ngay cả việc đó cũng chẳng còn là

vấn đề gì to tát. Chết tiệt, thậm chí chẳng còn ai dám thách đấu với anh để giải khuây nữa, vì cái danh tiếng lẫy lừng của anh.”

Anthony cười phá lên. “Anh đang làm trái tim em rỉ máu đấy, anh trai ạ.”

Lần này đến lượt James rót rượu. “Uống đi, thằng quý. Em biết thông cảm hơn khi em say.”

“Em không uống say đâu. Em đã cố gắng nói với vợ em như vậy, nhưng cô ấy không chịu tin em. Vậy là anh bỏ ra ngoài khơi và sống cuộc đời lành mạnh của một cướp biển.”

“Cướp biển quý phái,” James sửa lại.

Anthony gật đầu. “Đúng vậy. Không nên bỏ sót điểm khác biệt đó. Mà khác thế nào ấy nhỉ?”

“Anh không bao giờ làm đắm một con tàu, hay bắt giữ nó mà không cho nó một cơ hội chống trả. Vậy nên anh đã vuột mất khá nhiều chiến lợi phẩm béo bở khi để họ thoát được, nhưng anh chưa bao giờ vỗ ngực tuyên bố mình là một gã cướp biển thành công, chỉ dám nhận mình là một cướp biển kiên trì thôi.”

“Quý tha ma bắt anh đi, James, đó chỉ là một trò chơi với anh thôi, phải không? Thế mà anh lại cố tình để cho Jason nghĩ rằng anh đang tung hoành ngoài biển khơi với những trò cường hiếp, cướp bóc và ném người ta xuống nước cho cá mập xơi!”

“Tại sao lại không nhỉ? Anh ấy chẳng thể nào thỏa mãn trừ phi tóm được một người trong số chúng ta để chỉ trích. Thà anh giơ đầu chịu báng còn hơn để em phải hứng chịu, bởi vì anh chẳng màng quái gì đến chuyện đó, trong khi em thì ngược lại.”

“Thật là cao thượng,” Anthony chế giễu.

“Em nghĩ vậy à?” James cười và nốc cạn ly rượu. Anthony nhanh chóng rót đầy lại. “Nhưng lúc nào mà anh chẳng vậy.”

“Vâng,” Anthony miễn cưỡng thừa nhận. “Từ lúc em biết nhớ tới giờ, anh luôn chống đối và cố tình chọc tức Jason.”

James nhún vai. “Nếu không có những sự khuấy động thì còn gọi gì là cuộc đời nữa, em trai?”

“Em nghĩ anh chỉ thích nhìn thấy Jason nổi cơn tam bành thôi. Thừa nhận đi.”

“Anh ấy rất giỏi việc đó, đúng không?”

Anthony nhướn miệng rồi cười khùng khục. “Thôi được rồi, mọi nguyên do nguyên cớ gì cũng chẳng còn quan trọng nữa. Có thể nói anh đã được chấp nhận trở về với vòng tay của gia đình, được tha thứ hết thảy tội lỗi. Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em về việc tại sao hồi đó anh lại đứng im chịu đòn.”

Một bên lông mày màu vàng lại nhướng lên. “Anh chưa trả lời câu hỏi đó hả? Chắc là tại em cứ ngắt lời anh đấy.”

“VẬY em sẽ ngậm miệng lại.”

“Một việc bất khả thi.”

“James...”

“Thôi nào, Tony, hãy thử đặt mình vào địa vị của anh và em sẽ có câu trả lời. Nó cũng đâu phức tạp gì cho cam. Anh chỉ muốn được ở bên cô cháu cưng Regan của chúng ta một thời gian như các anh em khác thôi. Anh nghĩ con bé sẽ thích được nhìn thấy thêm một phần của thế giới và quả thực nó đã rất thích thú. Nhưng mặc dù rất muốn giữ con bé lại bên mình, anh đã nhận ra việc anh làm điên rồ biết chừng nào nên mới đem nó về. Không phải là anh vẫn hoạt động tích cực khi có con bé bên cạnh, mà là biển cả không an toàn chút nào. Giông bão, những tên cướp biển khác, những kẻ thù mà anh đã tạo nên, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. Rủi ro với con bé chỉ hết sức nhỏ thôi, nhưng nó vẫn tồn tại. Và nếu có chuyện gì xảy ra với Regan...”

“Chúa ơi, James Malory táng tận lương tâm mà cũng bị mặc cảm tội lỗi giày vò sao? Thảo nào em không thể đoán ra lý do.”

“Đương nhiên là anh cũng có những lúc như vậy,” James lạnh nhạt nói, gườm gườm nhìn Anthony đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Em nói gì ấy nhỉ?” Anthony vờ ngây thơ hỏi. “Anh đừng bận tâm nhé. Nào, uống thêm một ly nữa nào.” Và chai rượu lại được đưa lên rót. “Anh biết đấy,” anh thận trọng nói tiếp với một nụ cười, “Giữa việc em lôi con bé tới chỗ đám bạn trác táng của em trong khoảng thời gian con bé về ở với em mỗi năm - xin anh lưu ý cho là tất cả bọn họ đều cư xử rất đúng mực - và việc anh đưa con bé tới sống cùng một đám thủy thủ đầu trâu mặt ngựa....”

“Tất cả bọn họ đều quý mến con bé và rất lịch sự khi nó ở trên tàu.”

“Vâng, chà, con bé chắc hẳn đã có một sự giáo dục toàn diện với sự giúp đỡ của chúng ta.”

“Không phải sao? Vậy thế quái nào mà con bé lại lấy một tên khốn như Eden nhỉ?”

“Con bé yêu hẳn, thật đáng tiếc.”

“Anh cũng tự nghĩ ra được lý do đó.”

“Thôi nào, James, anh không thích hẳn chỉ vì hẳn quá giống chúng ta và bất cứ kẻ nào giống chúng ta đều không phù hợp với Reggie yêu quý.”

“Anh không nghĩ vậy, em trai ạ, đó là lý do mà em không thích hẳn thì đúng hơn. Còn anh không thể chấp nhận được những lời lẽ lăng mạ khốn kiếp mà hẳn đã ném vào mặt anh lúc hẳn dong buồm bỏ chạy khỏi cuộc đụng độ trên biển giữa anh với hẳn nhiều năm trước, sau khi đã phá hỏng con tàu của anh.”

“Nhưng anh đã tấn công hẳn,” Anthony chỉ ra, vì anh đã nghe kể gần hết các chi tiết của trận đụng độ trên biển này rồi, bao gồm việc con trai của James đã bị thương, cái lý do khiến James từ bỏ hẳn cuộc đời cướp biển.

“Ai tấn công ai không quan trọng,” James khẳng định. “Với lại, hẳn đã chuốc thêm thù oán với anh khi tống anh vào tù hồi năm ngoái.”

“Sau khi anh nện hẳn tới tám mặt mày. Và chẳng phải anh đã nói Nicholas cũng bỏ tiền giúp anh trốn thoát trước khi hẳn lên đường đi Tây Ấn à? Vì hẳn bị cắn rút lương tâm, phải không nhỉ?”

“Theo lời hãn thì đó là vì hãn không muốn bỏ lỡ cơ hội chứng kiến anh bị treo cổ.”

Anthony huýt sáo. “Đúng là giọng điệu của hãn, một thằng nhóc huênh hoang ngạo mạn. Nhưng cũng nên thừa nhận công lao của hãn, anh trai ạ. Nếu anh không bị bắt giữ, nhờ ông cháu rể quý hóa của chúng ta, thì anh sẽ không thể sắp xếp cái chết giả cho thuyền trưởng Hawke gọn ghẽ đến thế, nhờ đó mà không còn ai treo giải thưởng để lấy đầu anh nữa và anh cũng đoạn tuyệt được với quá khứ lảm lặc. Giờ thì anh lại có thể ung dung đi bộ trên những đường phố ở London mà không cần phải dòm trước ngó sau nữa.”

Họ cùng cạn ly trước câu nói đó. “Em bắt đầu bệnh vực thằng oắt con đó từ khi nào vậy?”

“Chúa ơi, em đang bệnh vực hãn sao?” Anthony làm ra vẻ cực kỳ khiếp sợ. “Thứ lỗi cho em nhé, ông anh già. Em sẽ không làm thế nữa đâu, anh có thể tin tưởng điều đó. Hãn hoàn toàn là một thằng nhóc đáng khinh.”

“Nhưng Regan bắt hãn trả giá rồi,” James nói với một nụ cười hả hê.

“Như thế nào?”

“Hãn phải ngủ trên trường kỷ mỗi lần con bé tình cờ nghe được hãn lời qua tiếng lại với một người trong số chúng ta.”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Thật mà. Chính hãn đã kể với anh. Em thực sự cần phải đến thăm hai đứa nó thường xuyên hơn khi anh đi vắng.”

“Em phải uống mừng điều đó.” Anthony cười. “Eden ngủ trên trường kỷ. Chúa ơi, đúng là buồn cười hết chỗ nói.”

“Chẳng buồn cười hơn mớ rắc rối mà em đang mắc phải với vợ em đâu.”

“Đừng chia mũi dùi sang em nữa.”

“Anh nào nghĩ tới chuyện đó. Nhưng anh thực sự hy vọng em sẽ giải quyết êm thấm mọi chuyện với vợ trước khi anh quay về trong vài tháng tới, vì lúc đó anh sẽ đưa Jeremy đi và như thế thì, em trai ạ, em sẽ không

còn kỳ đà cản mũi nữa. Chỉ còn lại em và cô vợ Scotland bé nhỏ... với nhau thôi.”

Anthony nhướn nụ cười khá tự tin và ranh mãnh. “VẬY anh chóng về nhé!”

Chương 9

Cả gia đình Malory đều đi tiễn James -Jason và Derek, Edward và các con, Anthony và cô vợ Scotland bé nhỏ, trông cô ấy khá xanh xao nhưng đó cũng là điều dễ hiểu, vì Anthony vừa biết tin mình sắp được làm cha. Cậu chàng Jeremy tinh quái thì hớn ha hớn hờ cho dù đây là lần đầu cậu phải xa James kể từ sau khi được anh tìm thấy sáu năm trước. Có lẽ cậu đang nghĩ từ giờ mình sẽ được tự do chơi bời phá phách khi chỉ có mình chú Tony quản thúc. Nhưng cậu sẽ sớm phát hiện ra rằng cả Jason và Eddie cũng sẽ để mắt đến cậu. Cậu sẽ bị kèm cặp chặt chẽ như lúc chịu sự giám sát của James và thuyền phó của anh là Conrad, nếu không muốn nói là còn sát sao hơn thế.

Thủy triều lên báo hiệu sự kết thúc cho cuộc chia tay. Dù sao thì cơn váng vất của James, do Anthony gián tiếp gây ra, cũng khiến anh không thể chịu nổi thêm cái vỗ lưng chúc tụng lộ bình an nào nữa. Nhưng nó cũng suýt làm anh quên mất lá thư đã viết vội cho cô em dâu Scotland bé nhỏ, để giải thích với cô ấy về ả hầu bàn ở quán rượu mà cô ấy lầm tưởng là đã lên giường cùng chồng mình. Anh gọi Jeremy lên vắn cầu và trao nó cho cậu.

“Nhớ đưa tận tay thím Roslynn đấy, nhưng phải lựa lúc nào không có chú Tony ở đó nghe không?”

Jeremy nhét lá thư vào túi. “Không phải là thư tình chứ, cha?”

“Thư tình ư?” James hừ mũi. “Cuốn xéo ngay, thằng quý. Và nhớ là...”

“Con biết, con biết.” Jeremy giơ hai tay lên và cười. “Con sẽ không làm việc gì mà cha không làm đâu.”

Nói rồi cậu chạy biến trước khi James có thể tóm được cậu để trị cái tội láo xược. Nhưng khi James quay người lại, đối diện với Conrad Sharpe,

thuyền phó đồng thời cũng là người bạn thân thiết nhất của anh, trên môi anh lại nở nụ cười.

“Thư gì vậy?”

James nhún vai, nhận ra Connie đã nhìn thấy anh đưa lá thư cho Jeremy. “Tôi đã quyết định giúp đỡ Tony. Với cái tốc độ hiện nay, nó sẽ chẳng bao giờ giải quyết nổi mâu thuẫn với vợ mất.”

“Tôi tưởng anh sẽ không can thiệp,” Connie nhắc nhở.

“Nó là em trai tôi mà, phải không? Mặc dù tôi cũng chả biết tại sao mình lại làm vậy sau cái trò bần mà nó chơi tôi tối qua.” Trước cái nhướng mày của Connie, anh nhoẻn miệng cười, dù đầu vẫn đang ong ong. “Rắp tâm hại tôi ra khơi với cảm giác mắt hoa mày vầng ấy mà, đúng là thẳng quỷ.”

“Nhưng anh đã chiều theo âm mưu đó, như một lẽ đương nhiên?”

“Đương nhiên. Không thể để nó uống thẳng tôi được, đúng không nào? Nhưng anh sẽ phải phụ trách việc nhổ neo thôi, Connie. Tôi e rằng tôi chịu hết nổi rồi. Hãy tới buồng tôi và báo cáo lại tình hình sau khi chúng ta đã lên đường nhé.”

Một tiếng sau, Connie rót một ly whisky lúa mạch đen từ cái tủ rượu đầy ấm áp trong buồng thuyền trưởng và tới chỗ James đang ngồi ở bàn làm việc. “Không phải là anh đang lo cho thằng nhỏ đấy chứ?”

“Thằng lỏi đó hả?” James lắc lắc, khẽ nhăn mặt khi cơn đau đầu lại bùng phát và nhấp thêm một ngụm tonic mà Connie đã sai người mang từ bếp lên cho anh. “Tony sẽ trông chừng để Jeremy không dính vào bất cứ cuộc ẩu đả nghiêm trọng nào. Nếu có ai lo lắng cho nó thì đó chỉ có thể là anh thôi. Anh nên có con đi, Connie.”

“Có lẽ tôi có rồi. Chỉ là tôi chưa tìm ra nó như anh tìm ra thằng bé của anh thôi. Mà có khi anh còn mấy đứa con rơi con vãi nữa mà anh không biết đấy.”

“Chúa ơi, chỉ một đứa là đủ lắm rồi,” James nói với sự khiếp hãi giả bộ và nhận được một tràng cười khanh khách từ phía bạn anh. “Nào, giờ thì

anh có gì để báo cáo với tôi không? Bao nhiêu thành viên cũ trong thủy thủ đoàn có thể tham gia chuyến đi này?”

“Mười tám. Và việc thế người vào các vị trí còn khuyết không gặp khó khăn gì, ngoại trừ viên quản lý neo buồm, như tôi đã nói với anh.”

“Vậy chúng ta sẽ ra khơi mà không có người quản lý neo buồm sao? Thế thì anh sẽ vất vả đấy, Connie.”

“Đúng vậy, nếu như hôm qua tôi không tìm được một người, hoặc chính xác hơn là nếu hãn không tự đến tìm tôi. Ban đầu hãn và cậu em trai muốn xin làm hành khách. Khi tôi nói là chiếc Maiden Anne không chở khách, hãn liền xin được làm việc trên tàu. Gã đúng là gã Scot kiên trì nhất mà tôi từng gặp.”

“Lại một gã Scot nữa à? Như thế gần đây tôi chưa dây dưa đủ với họ vậy. Thật mừng biết bao vì tổ tiên người Scotland của anh đã xa lắc xa lơ đến độ anh chẳng còn nhớ nổi họ nữa, Connie ạ. Giữa việc săn lùng gã anh họ của Roslynn và chạm trán cô nàng quý quái nọ cùng gã bạn đồng hành của cô ta...”

“Tôi tưởng anh quên chuyện đó rồi chứ.”

Câu trả lời của James là một cái cau mày. “Làm sao anh biết gã Scot này có biết tí gì về việc neo buồm hay không?”

“Tôi đã thử tài hãn. Tôi dám chắc hãn từng làm việc này rồi. Hãn cũng quả quyết là đã từng hành nghề đi biển, phụ trách việc lái tàu, thông tin liên lạc, sửa chữa tàu và quản lý neo buồm.”

“Nếu điều đó là thật thì hãn sẽ rất có ích đấy. Tốt lắm. Còn gì nữa không?”

“Johnny đã lấy vợ.”

“Johnny ư? Thăng nhóc Johnny, bồi phòng của tôi ư?” James trợn tròn mắt. “Chúa ơi, thăng nhóc mới mười lăm tuổi thôi mà! Nó nghĩ nó đang làm cái quái gì vậy?”

Connie nhún vai. “Nghe nói nó đã phải lòng và không thể rời xa người đàn bà bé nhỏ ấy.”

“Người đàn bà bé nhỏ?” James nhếch mép cười. “Thằng ngốc tự phụ đó cần một bà mẹ, chứ không phải một cô vợ.” Đầu anh lại ong ong và anh nốc cạn chỗ tonic còn lại.

“Tôi đã tìm cho anh một cậu bồi phòng khác. Em trai của MacDonell...”

Nước tonic trong miệng James bị phì ra khắp bàn. “Ai cơ?” anh nghẹn giọng.

“Quý tha ma bắt, James, anh bị làm sao vậy?”

“Anh vừa nói MacDonell phải không? Tên hăn có phải là Ian không?”

“Phải.” Giờ thì đến lượt đôi mắt Connie mở to. “Chúa ơi, không phải là gã Scot ở quán rượu đấy chứ?”

James thấy tay xua câu hỏi đó đi. “Anh có nhìn kỹ cậu em trai không?”

“Nghĩ lại thì không. Nhưng tôi nhớ cậu ta còn nhỏ, ít mồm ít miệng, nem nép nép sau đuôi áo ông anh. Tôi thu nhận cậu ta vì không có nhiều lựa chọn, bởi tới tận hai ngày trước Johnny mới thông báo cho tôi biết là nó sẽ ở lại Anh. Nhưng không phải anh đang nghĩ là...”

“Tôi đang nghĩ thế đấy.” James bắt chợt cười lớn. “Ôi, Chúa ơi, Connie, chuyện này thật khôi hài. Tôi đã trở lại đó để tìm cô ả, anh biết đấy, nhưng cô ta và gã Scot đã mất tăm mất tích. Thế mà bây giờ cô ta lại tự nhiên ‘rơi trúng vào lòng tôi’.”

Connie lẩm bẩm. “Ái chà, tôi có thể thấy anh sẽ có một chuyến vượt biển thú vị đây.”

“Chắc chắn rồi.” James nhovn nụ cười đầy tà ý. “Nhưng chúng ta sẽ không lật mặt nạ cô ta vội. Tôi muốn đùa giỡn với cô ta một thời gian đã.”

“Biết đâu anh bị nhầm. Có thể cô ta là một cậu bé thật.”

“Tôi nghi ngờ khả năng đó lắm,” James đáp. “Nhưng tôi sẽ có câu trả lời rõ ràng khi cô ta bắt đầu nhiệm vụ của mình.”

Anh ngồi ườn ra trên chiếc ghế nệm êm ái khi Connie rời khỏi phòng. Anh vẫn đang cười toét miệng, kinh ngạc trước cơ may khó tin đã dẫn dắt cô ả bé nhỏ và gã Scot chọn con tàu của anh trong số biết bao con tàu khác neo trong cảng, nhất là khi chuyện này không thể lý giải nổi.

Connie nói ban đầu họ định mua vé, vì vậy họ hẳn có tiền. Tại sao không tìm một con tàu khác? James biết có ít nhất hai con tàu của Anh sắp khởi hành đến Tây Ấn và một trong số chúng có dư phòng cho hành khách. Tại sao phải nhọc công cải trang cho cô gái và đối mặt với nguy cơ cô ta sẽ bị phát hiện? Hay đó có thực là đồ cải trang không nhỉ? Chết tiệt, lần trước anh gặp cô ta, cô ta cũng ăn vận như thế. Đó có thể là kiểu y phục thường ngày của cô ta... không, cô ta đã nổi giận khi Tony thốt lên rằng cô ta là phụ nữ chứ không phải đàn ông. Lúc đó cô ta đang giấu giếm giới tính của mình, và bây giờ cũng thế - hoặc hy vọng làm được điều đó.

Bồi phòng của anh. Cô ta táo tợn thật đấy! James lắc lắc đầu và cười khùng khục.

Sẽ thú vị lắm đây khi xem cô ta xoay sở ra sao để không bị phát hiện. Cải trang trong một quán rượu với ánh đèn lờ mờ là một chuyện, nhưng trên một con tàu, trong ánh sáng ban ngày rõ mồn một thì lại là một chuyện khác, đúng không? Tuy nhiên, rõ ràng cô ta đã qua được mắt Connie. Có lẽ cô ta cũng qua được cả mắt James nếu anh chưa từng gặp cô ta trước đây. Nhưng anh đã gặp cô ta và không hề quên cuộc chạm trán ấy, thật ra anh còn nhớ nó khá rõ nữa là khác; cái mông nhỏ xinh xắn của cô ta hấp dẫn anh quá mức, bầu ngực mềm mại vừa vặn trong lòng bàn tay anh. Các đường nét trên gương mặt thì cực kỳ thanh tú: gò má hoàn hảo, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi đầy đặn gợi cảm. Anh chưa nhìn thấy lông mày hay tóc cô ta, nhưng trong một thoáng khi cô ta ngẩng lên nhìn anh lúc ở bên ngoài quán rượu, anh đã bị đắm chìm trong đôi mắt hung nâu ấy.

Trong tháng trước anh đã quay lại quán rượu không chỉ một mà tận chục lần để cố gắng tìm cô ta. Giờ thì anh đã nhận ra vì sao mình lại không tìm được. Không ai biết gì về hai người đó vì trước đây họ chưa bao giờ xuất hiện ở khu vực này, thậm chí có khi còn chưa từng tới London nữa kìa.

Chắc hẳn họ đến từ Tây Ấn và giờ đang trở về nhà, chứ không phải ngược lại. MacDonell có thể là người Scotland, nhưng cô nhỏ kia thì không. James không thể xác định ngữ giọng đặc biệt của cô ta thuộc vùng nào, nhưng anh chắc chắn đó không phải là giọng Anh.

Cô ta là một bí ẩn và là bí ẩn mà anh nhất định sẽ khám phá. Nhưng trước tiên anh sẽ bôn cợt trò cải trang ngớ ngẩn này bằng việc bắt cô ta ngủ trong buồng của anh và làm cho cô ta nghĩ rằng bồi phòng của anh luôn luôn ngủ ở đó. Anh sẽ phải giả vờ không nhận ra cô ta, hoặc để cô ta nghĩ rằng anh không nhớ gì về cuộc chạm trán giữa họ. Dĩ nhiên, có thể chính cô ta cũng chẳng nhớ gì về nó, nhưng điều đó không quan trọng. Trước khi chuyến hải trình này kết thúc, cô ta sẽ không chỉ ở chung buồng với anh. Cô ta sẽ còn ngủ chung giường với anh nữa.

Chương 10

Căn bếp không phải là nơi nấu mình lý tưởng khi mùa hè vẫn đang ngự trị và những cơn gió biển mát mẻ vẫn còn ở tít ngoài xa. Khi nào con tàu ra khơi thì tình hình sẽ không đến nỗi tệ lắm, nhưng bây giờ, với những cái lò bằng gạch khổng lồ tỏa nhiệt từ trước lúc bình minh ló dạng và những làn hơi bốc lên nghi ngút từ những cái vạc đang bắc trên bếp để chuẩn bị cho thứ hứa hẹn sẽ là một bữa tối ngon lành, căn bếp nóng hầm hập như chốn hỏa ngục vậy.

Đầu bếp và hai phụ bếp đã cởi phăng gần hết quần áo lúc các thủy thủ bắt đầu lần lượt ghé vào để tranh thủ ăn một bữa sáng nhanh gọn, mỗi lần chỉ từ một đến hai người, vì những giờ phút trước khi nhổ neo là khoảng thời gian bận rộn nhất trên tàu. Georgina đã quan sát hoạt động ở khu vực bến cảng được một lúc khi thực phẩm dự trữ cùng các trang thiết bị cuối cùng được mang lên tàu và khiêng tới khoang hầm và căn bếp. Nhưng cảnh tượng đó đã quá quen thuộc nên không giữ được hứng thú của nàng lâu lắm. Hơn nữa, nàng không muốn nhìn thấy nước Anh thêm một giây phút nào nữa trong cuộc đời mình.

Vì vậy nàng ở lại trong bếp, tránh xa đường đi lối lại và khuất tầm mắt của mọi người, ngồi thu lu trên một cái ghế chân cao ở góc đối diện với chỗ thực phẩm dự trữ đang được xếp chồng đống, với cơ man là thùng nước, thùng rượu, bao bột và ngũ cốc, đến nỗi cuối cùng chẳng còn đủ chỗ để chứa chúng nữa và chỗ thực phẩm còn lại buộc phải đem cất trữ trong khoang tàu.

Nếu nơi này không nóng ngột ngạt thì Georgina sẽ thích nó lắm, vì đây chắc chắn là căn bếp sạch sẽ nhất mà nàng từng thấy. Cũng phải thôi, vì cả

con tàu đều có vẻ mới tinh và thật ra, nàng nghe nói nó vừa được tân trang lại toàn bộ.

Giữa các lò và bếp là một thùng than sâu hoắm, đầy đến tận miệng. Một cái bàn dài hầu như không sứt sẹo chút nào nằm chình ình ở giữa phòng, phía cuối bàn có một cái thớt đang chờ để cắt tiết một trong nhiều con thú đang bị nhốt trong khoang hầm - thực ra phải nói là rất nhiều mới đúng, để đảm bảo có đủ thịt tươi cho cả hành trình dài đằng đẵng. Căn phòng bừa bộn như bất cứ căn bếp nào, với các loại gia vị và nồi niêu, rương hòm và đồ dùng làm bếp, tất cả đều được gắn chặt vào sàn, tường hoặc trần.

“Vị chúa tể” của khu vực này là một anh chàng tóc đen người Ireland có cái tên đáng ngờ là Shawn O’Shawn. Anh ta chẳng nghi ngờ Georgie MacDonell chút nào. Shawn chừng hai mươi lăm tuổi, rất thân thiện, với đôi mắt vui vẻ màu xanh lục liên tục kiểm tra lãnh địa của mình. Anh ta cho phép Georgina ở lại với điều kiện nàng phải làm việc. Nàng chẳng ngại chuyện đó và thi thoảng lại được giao một việc vặt nào đấy khi cả hai người phụ bếp đều bận rộn. Anh ta thuộc dạng nhiều chuyện và sẵn sàng trả lời các câu hỏi, nhưng vì cũng là người mới nên anh ta chẳng kể được gì nhiều về con tàu hay thuyền trưởng của nó cho nàng nghe.

Nàng chưa gặp nhiều thành viên khác trong thủy thủ đoàn, dù đêm qua nàng và Mac đã ngủ trên tàu, hay đúng hơn là họ đã cố để ngủ. Bởi vì họ bị đánh thức liên tục khi các thủy thủ lần lượt trở về từ đêm ăn chơi nhậu nhẹt cuối cùng trên bến cảng bất kể giờ giấc, say xỉn mò mẫm tìm vũng của họ trong bóng tối. Ngủ vốn không phải là việc nằm trong kế hoạch trừ phi người ta đã say mềm.

Theo như những gì nàng thấy, thủy thủ trên tàu là một đám đàn ông hỗn tạp đến từ nhiều quốc gia khác nhau, một điều không mấy lạ thường đối với một con tàu di chuyển khắp nơi, để mất người cũ và thu nạp người mới ở mọi hải cảng trên thế giới. Dĩ nhiên, như thế nghĩa là sẽ có một vài người Anh lẫn trong số họ và quả tình đúng là vậy.

Chẳng hạn như thuyền phó Conrad Sharpe, với cái tên thân mật là Connie, mặc dù tới giờ phút này nàng mới nghe thấy duy nhất một người

dám gọi gã như vậy. Gã có giọng nói chuẩn xác giống như một tên quý tộc đáng nguyên rủa và cực kỳ thẳng thừng, dứt khoát. Thân hình khá cao và mảnh khảnh, mái tóc đỏ có màu sẫm hơn của Mac, hai cánh tay và bàn tay chi chít tàn nhang - chứng tỏ rằng gã có chúng ở khắp người. Tuy nhiên trên gương mặt đen sạm vì nắng gió lại không thấy được nốt tàn nhang nào. Đôi mắt màu hạt dẻ của gã luôn nhìn thẳng vào người đối diện, có vài phút tìm Georgina như ngừng đập khi nàng nghĩ sự cải trang của mình không lừa được ai cả. Nhưng nàng đã được chấp nhận. Gã đã tin rằng nàng chỉ là một cậu bé như vẻ ngoài của nàng. Mac cũng nhận ra họ không thể thương lượng nổi một điều gì với gã đàn ông này. Hoặc là cả hai người cùng làm việc, hoặc là đừng nghĩ đến chuyện đi tàu Maiden Anne, điều này hợp với ý Georgina, nhưng Mac thì chỉ miễn cưỡng nhượng bộ.

Nàng không thể tìm ra khuyết điểm nào ở Sharpe -ít nhất là cho đến thời điểm này. Nàng chỉ ác cảm với gã vì thành kiến của mình. Điều đó là không công bằng, nhưng đối với đám người Anh thì Georgina chẳng đếm xỉa tới chuyện công bằng hay không, vì giờ đây trong mắt nàng, họ chỉ đáng được xếp ngang hàng với lũ chuột bọ, rắn rết và những sinh vật ghê tởm khác. Nhưng nàng phải giữ kín những cảm giác đó trong lòng. Đối địch với gã chẳng đem lại lợi ích gì cả. Người ta vốn có thói quen sấm soi kỹ lưỡng kẻ thù của mình. Nàng sẽ chỉ tránh mặt gã hết mức có thể, không chỉ gã mà còn bất cứ gã người Anh nào khác trên tàu nữa.

Nàng chưa gặp thuyền trưởng Malory, vì ông ta vẫn chưa đến trước lúc nàng xuống bếp. Nàng biết nàng phải đi tìm ông ta, tự giới thiệu mình, tìm hiểu xem liệu có nhiệm vụ nào nằm ngoài những gì nàng đã biết trước không. Suy cho cùng, chẳng ông thuyền trưởng nào giống ông thuyền trưởng nào. Drew đòi hỏi ngày nào bôn tằm trong buồng cũng phải được đồ đầy sẵn, cho dù phải dùng đến nước biển. Clinton thích sửa ấm trước khi đi nghỉ và bồi phòng của Clinton có nhiệm vụ mang nó đến cho anh và chăm sóc con bò cái. Bồi phòng của Warren thì chẳng phải làm gì ngoài việc giữ cho căn buồng của anh được ngăn nắp, gọn gàng, vì anh thích tự xuống bếp lấy đồ ăn và ăn chung với thủy thủ đoàn. Gã Sharpe đã nêu rõ tất cả những

nhiệm vụ thông thường mà nàng cần phải làm, nhưng chỉ thuyền trưởng mới có thể cho nàng biết ông ta còn yêu cầu thêm điều gì nữa.

Lúc này chắc hẳn ông ta đang bận rộn chuẩn bị cho tàu ra khơi, nhưng như thế sẽ thuận lợi cho Georgina. Song nàng vẫn lưỡng lự. Suy cho cùng, ông ta là người mà nàng phải lo ngại nhất về chuyện lừa phỉnh, vì nàng sẽ quanh quẩn bên ông ta nhiều hơn bất cứ ai khác. Ấn tượng ban đầu vốn là điều quan trọng nhất, vì nó thường gắn liền và ảnh hưởng đến tất cả những suy xét khác. Vì vậy nếu ông ta không phát hiện ra điều gì bất thường trong cuộc gặp đầu tiên giữa họ, nàng có thể cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng nàng không đứng dậy để đi tìm ông ta. Có một chữ “nếu” to đùng giữ chân nàng ở lại căn bếp nóng nực sau khi quần áo từ lâu đã dính chặt vào cơ thể nàng và tóc tai trở thành một mớ rối bù ướt sũng bên dưới cái mũ len trùm kín nó. Nếu thuyền trưởng không thấy gì lạ ở Georgina, nàng sẽ được yên ổn. Nhưng nhờ may ông ta là kẻ duy nhất trên tàu có con mắt tinh tường mà nàng không thể đánh lừa thì sao? Và nếu ông ta lật tẩy nàng trước khi họ tới được eo biển, nàng có thể bị tống lên bờ thay vì bị nhốt trong suốt cuộc hành trình. Tệ hơn nữa, nàng có thể bị đuổi khỏi tàu một mình. Suy cho cùng, họ cần Mac hơn một bồi phòng nhiều. Nếu thuyền trưởng không đồng ý cho Mac đi cùng nàng, thậm chí là ngăn cản cho đến khi ông không thể đi theo nàng được nữa thì ông và nàng cũng chẳng thể làm được gì.

Vậy nên Georgina ở lại trong bếp, nơi nàng được coi là chú nhóc Georgie MacDonell. Nhưng nàng nhận ra nàng đã ở lại đây quá lâu khi Shawn đặt một khay thức ăn nặng trĩu lên đùi nàng. Nhìn những cái nắp chụp bằng bạc và đám dao đĩa tinh xảo trên khay, nàng biết nó không phải dành cho nàng.

“Ông ấy đang ở trong buồng à? Ông ấy đã ở đó rồi ư?”

“Chúa ơi, đầu óc cậu để đâu vậy, nhóc? Nghe nói ông ấy đang bị đau đầu. Ông ấy ở rịt trong buồng riêng từ lúc lên tàu. Ngài Sharpe đã phụ trách việc nhõ neo thay ông ấy.”

“Ồ.”

Chết tiệt, tại sao không ai nói với nàng chứ? Nhỡ ông ta cần nàng và tìm nàng thì sao? Nhỡ ông ta nổi giận vì không có ai ở bên phục vụ ông ta thì sao? Như thế thì chắc hẳn họ sẽ có một khởi đầu chẳng mấy tốt đẹp.

“Tôi nghĩ tôi nên... vâng, tôi nên...”

“Ừ, nhanh chân lên. Chúa ơi, cẩn thận với cái khay nào!

Nó có nặng quá không? Không à? Chà, đừng lo lắng gì cả, cậu nhóc. Chỉ cần nhớ là phải cúi xuống thật lẹ nếu nó bay trở lại phía cậu.”

Mấy cái đĩa lại kêu loảng xoảng khi Georgina dừng phắt lại trên đường ra cửa. “Sao nó lại... ôi Chúa ơi, ông ta sẽ không ném nó vào người tôi chứ?”

Shawn nhún vai, cười ngoác miệng. “Làm sao ta biết được? Ta còn chưa nhìn thấy thuyền trưởng kia mà. Nhưng khi một người đàn ông bị đau đầu, cậu không bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu, cậu biết không? Cứ dè chừng trước, cậu nhóc ạ. Ta thực lòng khuyên cậu thế và đó là một lời khuyên tốt đấy.”

Tuyệt lắm. Làm cho cậu bé ngây thơ còn lo sợ hơn cả lúc nãy nữa. Nàng không biết anh chàng Shawn O’Shawn này lại có khiếu hài hước đến vậy, quý tha ma bắt anh ta.

Đường đến khu vực dành cho thuyền trưởng và các phụ tá thật là dài, nhất là khi nước Anh vẫn còn hiển hiện hai bên mạn tàu. Georgina gắng không nhìn sang hai bên bờ sông gần sát bên cạnh, thay vào đó nàng ngó quanh tìm Mac, vì nói chuyện đôi ba câu với ông sẽ giúp nàng tự tin hơn. Nhưng chẳng thấy ông đâu cả và cái khay nặng nề đang bắt đầu làm cánh tay nàng trĩu mỏi, vì vậy nàng không thể nán lại thêm nữa để tìm Mac. Với lại việc kéo dài thời gian cũng không phải là một hành động khôn ngoan. Đồ ăn nguội lạnh sẽ không làm thỏa mãn một người đàn ông đang cẩu kính vì bị cơn đau đầu hành hạ.

Tuy nhiên, khi đứng bên ngoài cửa buồng thuyền trưởng, tạm thời bê cái khay bằng một tay để có thể gõ cửa bằng tay kia, nàng không thể nhấc tay

tạo ra cái âm thanh nho nhỏ đó để được phép vào bên trong. Nàng đứng như trời trồng, cả người cứng đờ ngoại trừ hai bàn tay và hai đầu gối đang run rẩy, cái khay từ từ chao đảo, tất cả những điều “nếu như” cùng lúc đổ xô vào đầu óc nàng.

Nàng không nên căng thẳng như vậy. Nếu chuyện tồi tệ nhất xảy ra thì đó cũng đâu phải là ngày tận thế. Nàng đủ tháo vát để tìm được một cách khác về nhà... một mình... vào một lúc nào đó sau này.

Quý tha ma bắt, tại sao nàng không tìm hiểu một điều gì đó về ông thuyền trưởng ngoài cái tên của ông ta chứ? Nàng chẳng biết ông ta già hay trẻ, tốt bụng hay xấu tính, được yêu mến hay được kính trọng... hay bị căm ghét. Nàng biết có vài thuyền trưởng thật sự bạo ngược, tự cho rằng mình có quyền lực như Chúa trời đối với thủy thủ đoàn. Đáng lẽ nàng nên hỏi người khác khi anh chàng O’Shawn không thể trả lời những câu hỏi của nàng. Nhưng bây giờ vẫn chưa phải quá muộn. Chỉ cần lần nữa thêm vài phút, nói vài câu với bất cứ ai ở gần nàng nhất trên boong tàu, vậy là nàng có thể biết được liệu thuyền trưởng Malory có phải là ông lão hiền hòa, tốt bụng nhất mà người ta hy vọng được đi biển cùng hay không. Sau đó lòng bàn tay nàng sẽ ngừng đổ mồ hôi và nàng có thể quên đi những cái “nếu như” ấy... nhưng cánh cửa bỗng bật mở đúng lúc nàng quay người dợm bước.

Chương 11

Tim Georgina như muốn rụng xuống. Chỗ thức ăn nàng đang bê trên tay cũng suýt bị rớt khi nàng quay lại để đối mặt với thuyền trưởng của con tàu Maiden Anne. Nhưng người đang đứng choán hết ngưỡng cửa lại là viên thuyền phó, đôi mắt màu hạt dẻ của gã nhìn nàng như sấm soi kỹ lưỡng, nhưng thực chất đó chỉ là một cái liếc nhìn thoáng qua.

“Ái chà, cậu chỉ là một thằng nhóc vặt mũi chưa sạch, đúng không? Ngạc nhiên là ta không nhận thấy điều đó khi đồng ý nhận cậu lên tàu làm việc.”

“Có lẽ vì lúc đó ngài đang ngồi...”

Nàng chưa kịp nói hết câu thì gã đã nâng cằm nàng lên và từ từ xoay mặt nàng sang bên này rồi lại sang bên kia. Georgina tái mét mặt, dù gã có vẻ không để ý.

“Không có lấy một sợi râu,” gã nhận xét với giọng điệu mỉa mai thấy rõ.

Nàng bắt đầu thở lại và gắng sức đè nén sự phẫn nộ mà mình đang cảm thấy thay mặt Georgie.

“Tôi mới mười hai tuổi, thưa ngài,” nàng lý luận.

“Nhưng cậu quá nhỏ bé so với tuổi mười hai. Mẹ kiếp, cái khay kia còn to bằng cậu.” Gã nắm lấy phần trên của cánh tay nàng. “Cơ bắp của cậu đâu?”

“Tôi vẫn đang lớn mà,” Georgina nghiêng răng nói, bực bội trước sự sấm soi quá mức của gã. Nổi căng thẳng tạm thời bị quên lãng. “Sáu tháng nữa thôi là ngài sẽ chẳng còn nhận ra tôi đâu.” Cũng phải thôi, vì lúc đó nàng không cần phải cải trang nữa.

“Do di truyền đúng không?”

Đôi mắt nàng trở nên thận trọng. “Gì cơ ạ?”

“Chiều cao ấy, cậu nhóc. Cậu nghĩ tôi đang nói đến cái quái gì hả? Chắc hẳn không phải là ngoại hình rồi, vì cậu và ông anh trai chả giống nhau tẹo nào.” Rồi gã chợt cười phá lên, tiếng cười khàn đục vang rền như sấm.

“Tôi chẳng hiểu điều đó thì có gì đáng cười. Chúng tôi không cùng một mẹ sinh ra.”

“Ồ, ta đã đoán là có điều gì khác thường mà. Hóa ra là khác mẹ hả? Và đó cũng là lý do cậu không nói giọng Scotland?”

“Tôi không biết công việc này đòi hỏi tôi phải nêu rõ tiểu sử của mình đây.”

“Sao phải xù lông nhím lên vậy, cậu nhóc?”

“Thôi đi, Connie.” Một giọng trầm vọng ra với vẻ quở trách. “Chúng ta không muốn dọa cho cậu nhóc sợ đến mức chạy mất dép, đúng không?”

“Chạy đi đâu được chứ?” Viên thuyền phó cười khùng khục.

Georgina nheo mắt. Nàng đã nghĩ nàng không thích gã người Anh tóc đỏ này chỉ vì thành kiến thôi ư?

“Thức ăn sắp nguội đến nơi rồi, ngài Sharpe,” nàng gắt gỏng, giọng điệu cực kỳ phẫn nộ.

“Vậy thì mau mau đem vào đi, mặc dù ta thực sự e rằng thức ăn không phải là thứ anh ấy muốn.”

Sự căng thẳng quay trở lại với mức độ dữ dội. Giọng nói xen ngang vừa rồi chính là giọng của thuyền trưởng. Làm sao nàng có thể quên, dù chỉ trong một phút, rằng ông ta đang đợi ở bên trong chứ? Tệ hơn, chắc hẳn ông ta đã nghe thấy hết những gì nàng nói, kể cả sự xấu hổ của nàng với viên thuyền phó, dù rằng đó là vì nàng bị chọc tức nhưng tội đó vẫn không thể nào tha thứ được. Nàng là một tên bồi phòng thấp hèn, vì Chúa, nhưng nàng lại đối đáp với Conrad Sharpe cứ như thể nàng bằng vai phải lứa với gã vậy... như thể nàng là Georgina Anderson chứ không phải Georgie

MacDonell. Nếu còn phạm sai lầm như thế thì nàng nên cởi mũ và tháo lớp vải nịt ngực ra cho xong.

Sau mấy câu nói cuối cùng đầy khó hiểu, gã thuyền phó phẩy tay ra hiệu cho nàng vào trong rồi gã rời khỏi căn buồng. Cố gắng lắm nàng mới nhắc nổi đôi chân, nhưng khi chúng cử động được rồi thì nàng gần như bay qua cánh cửa tới chỗ cái bàn ăn bằng gỗ sồi thời vương triều Tudor ở giữa phòng, một món đồ gỗ nặng nề dài đến mức đủ chỗ cho hơn nửa tá thủy thủ cấp cao ngồi ăn một cách thoải mái.

Georgina chỉ nhìn chằm chằm vào khay thức ăn và không dám rời mắt khỏi nó, ngay cả sau khi nàng đã đặt nó xuống. Phía bên kia bàn, một bóng hình to lớn đang đứng chắn trước mặt bức tường có những ô cửa sổ chắn song viền kính màu đẹp đẽ và giúp căn phòng tràn ngập ánh sáng. Nàng chỉ cảm nhận được bóng hình to lớn đó đang chặn một ít ánh sáng, nhưng thế là đủ để nàng biết rằng thuyền trưởng đang đứng ở đâu.

Hôm qua nàng đã chiêm ngưỡng những ô cửa sổ này khi được phép vào trong buồng và kiểm tra xem nó đã được chuẩn bị sẵn sàng cho thuyền trưởng ở chưa. Nó hoàn toàn sạch sẽ và chẳng khác nào nơi ăn chốn ở của một ông vua. Nàng chưa bao giờ thấy căn buồng nào như thế này, ít ra là trên một con tàu Skylark.

Đồ đạc trong buồng toàn thứ đắt tiền. Ở chỗ bàn ăn dài có một chiếc ghế bành theo kiểu dáng mới nhất của Đế quốc Pháp, được đóng bằng gỗ gụ thếp đồng, với lớp vải màu ngà thêu hoa sắc sỡ bọc ngoài lớp nệm dày ở phần mặt, lưng và hai bên tay ghế. Quanh buồng còn năm chiếc ghế kiểu này, hai cái kê trước cửa sổ, hai cái trước mặt bàn làm việc và một cái ở đằng sau nó. Bàn làm việc cũng là một món đồ sang trọng, với chân bàn là những cái bệ đỡ hình bầu dục to đùng có hoa văn trang trí dạng đường cuộn kiểu cổ điển. Tuy nhiên, giường ngủ mới đích thực là một tác phẩm nghệ thuật, một món đồ cổ của nước Ý thời Phục Hưng, với những cái cọc cao chạm trổ tinh tế và tấm ván đầu giường hình vòng cung thậm chí còn cao hơn thế và một tấm đệm được bọc lụa chần màu trắng.

Thay thế cho rương đựng đồ của thủy thủ là một cái tủ cao kiểu Trung Hoa bằng gỗ tếch giống như cái mà cha đã tặng mẹ nàng khi ông trở về từ chuyến đi Viễn Đông đầu tiên kể từ sau khi họ kết hôn. Cái tủ này được trang trí bằng ngọc bích, khảm trai và đá da trời. Còn có một cái tủ com mốt chân cao thời Nữ hoàng Anne bằng gỗ hồ đào. Giữa chúng là một chiếc đồng hồ kiểu dáng hiện đại cao ngang tầm với chúng và được làm từ đồng thau và gỗ mun.

Thay thế cho những cái kệ được đóng vào tường là một tủ sách thực thụ bằng gỗ gụ được mạ vàng và chạm trổ, với những cánh cửa kính để lộ tám ngăn lèn chặt sách. Nàng nhận ra cái tủ com mốt mang phong cách Riesener^[6], với những hoa văn bằng gỗ, những đường trang trí hình hoa và những đường viền bằng đồng thiếp. Đằng sau tấm bình phong bằng da mềm in hình phong cảnh đồng quê nước Anh che kín một góc phòng là một bồn tắm bằng sứ hãn phải được đặt làm một cách đặc biệt, bởi nó quá dài và rộng, nhưng may mắn là không quá sâu, vì có lẽ nàng sẽ phải xách nước để đổ vào đó.

Một đồng lộn xộn, cũng không có nhiều đồ lắm, chủ yếu là dụng cụ hàng hải, nằm vương vãi trên hoặc gần bàn làm việc; một bức tượng khỏa thân bằng đồng thiếp cao nửa mét nằm trên sàn; một cái ấm bằng đồng đỏ gần bồn rửa mặt đằng sau bình phong. Những ngọn đèn, không cái nào giống cái nào, được gắn cố định vào đồ đạc hoặc treo trên những cái móc gắn trên trần và các bức tường.

Với những bức tranh lớn nhỏ và tấm thảm dày phủ kín mặt sàn, căn phòng trông như thuộc về một cung điện chứ không phải trên một con tàu. Nó cũng chẳng tiết lộ điều gì về thuyền trưởng Malory ngoại trừ việc ông ta có thể lập dị, hoặc ông ta thích có những món đồ đẹp để ở xung quanh mình, cho dù chúng được sắp xếp một cách lộn xộn.

Georgina không biết liệu thuyền trưởng đang nhìn nàng hay đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng chưa ngẩng đầu lên, nàng vẫn chưa muốn, nhưng sự im lặng kéo dài khiến nàng cảm thấy căng thẳng đến mức không chịu đựng nổi. Nàng ước gì mình có thể rời đi mà không gây sự chú ý nếu ông ta còn

chưa để ý đến nàng. Sao ông ta không nói gì thế nhỉ? Ông ta phải biết là nàng vẫn ở đó, chờ đợi để phục vụ bất cứ việc gì mà ông ta yêu cầu chứ.

“Đồ ăn của ngài đây ạ, thưa thuyền trưởng... thưa ngài.”

“Sao cậu lí nha lí nhí thế?” Ông ta cất giọng thì thào khe khẽ như giọng nàng vậy.

“Tôi nghe nói ngài... ý tôi là, có người nói rằng ngài có thể đang bị hành hạ bởi uống quá...” Nàng hắng giọng và cất cao giọng để mau chóng sửa lại lời mình, “Một cơn đau đầu, thưa ngài. Anh Drew của tôi luôn kêu ca về những tiếng ồn lớn mỗi lần anh ấy... bị đau đầu.”

“Ta tưởng tên anh cậu là Ian.”

“Tôi còn có những người anh khác nữa.”

“Buồn một nỗi, chẳng ai trong chúng ta là không có anh em trai,” ông ta nói tỉnh rụi. “Tôi qua em trai ta đã cố gắng chuốc cho ta say mèm. Nó nghĩ rằng nếu ta không ra khơi được thì sẽ thú vị lắm.”

Georgina suýt nữa thì mỉm cười. Các anh nàng cũng đã làm thế không biết bao lần - không phải với nàng, mà là giữa họ với nhau. Còn nàng lại là nạn nhân của những trò đùa tinh quái khác, cốc sô-cô-la nóng bị pha lẫn với rượu rum, quai buộc mũ bonnet bị thắt nút rối tung, những chiếc quần lót của nàng tung bay phấp phới trên cái chong chóng chỉ hướng gió, hoặc tệ hơn, bị treo lên cột buồm chính trên con tàu của một ông anh khác, do đó thủ phạm sẽ không bị trách tội. Rõ ràng là, ở đâu cũng có những ông anh xỏ lá, không cứ gì Connecticut.

“Tôi thông cảm với ngài, thưa thuyền trưởng,” nàng bộc bạch. “Họ có thể làm chúng ta phát bực.”

“Đúng vậy.”

Nàng nghe thấy rõ sự hóm hỉnh trong giọng điệu ông ta, như thể ông ta thấy lời nhận xét của nàng thật tự phụ và đối với một cậu bé mười hai tuổi thì ăn nói như vậy đúng là kịch cỡm. Nàng thực sự phải cân nhắc lời ăn tiếng nói cẩn thận hơn nữa trước khi thốt ra miệng. Nàng không được phép quên dù chỉ trong một phút rằng nàng đang đóng giả một cậu bé và là một

cậu bé còn rất nhỏ. Nhưng vào lúc ấy nàng cảm thấy khó mà nhớ được điều đó, đặc biệt là khi nàng nhận ra giọng ông ta rõ ràng là giọng Anh. Nếu ông ta là người Anh thì đây đúng là điều xui xẻo nhất mà nàng có thể tưởng tượng được. Nàng có thể tránh mặt những người khác trên tàu, nhưng làm sao có thể tránh mặt thuyền trưởng chứ.

Khi nàng đang tính đến chuyện bơi trở vào bờ thì nàng nghe thấy một lời thúc giục, “Lại đây đi, cậu nhóc, cho ta xem mặt cái nào.”

Được thôi. Nàng sẽ làm từng việc một. Có thể đó không phải là giọng thật của ông ta. Dù gì thì ông ta cũng từng ở Anh một thời gian mà. Vậy là nàng cất bước, đi vòng qua bàn, tiến tới chỗ bóng hình tối sẫm cho đến khi trước mắt nàng xuất hiện một đôi giày cao cổ sáng bóng có tua trang trí. Phía trên chúng là một cái quần ống túm màu xám phớt xanh ôm sát đôi chân rắn chắc. Vẫn không ngừng đầu lên, nàng lén nhìn lên cao hơn và thấy một chiếc áo trắng may bằng vải ba tít với tay áo bông chít lại chỗ cổ tay và đôi tay ấy đang chống nạnh trên cái hông hẹp với vẻ khá ngạo mạn. Nhưng đôi mắt nàng không đi xa hơn mảng da sẫm ở giữa ngực lộ ra qua cái cổ áo khoét sâu hình chữ V và nàng nhìn được tới đó mà không phải bỏ tư thế bẽn lẽn này chỉ vì ông ta quá cao... và to con.

“Đừng đứng chỗ cái bóng của ta,” ông ta tiếp tục chỉ dẫn. “Hãy bước sang bên trái, chỗ có ánh sáng. Tốt hơn rồi đó.” Rồi ông ta nói trúng tim đen nàng, “Cậu đang lo lắng, đúng không?”

“Đây là công việc đầu tiên của tôi.”

“Đương nhiên cậu không muốn làm hỏng nó. Bình tĩnh đi, cậu nhóc. Ta không nạt nộ những đứa trẻ đâu... chỉ những người đàn ông trưởng thành thôi.”

Có phải ông ta nói thế chỉ để làm nàng bớt căng thẳng không? “Rất mừng khi nghe điều đó.” Ôi, Chúa ơi, câu trả lời của nàng nghe mới cợt nhả làm sao chứ. *Coi chừng cái mồm đáng nguyên rủa của mày, Georgie!*

“Thảm trải sàn thú vị lắm sao?”

“Thưa ngài?”

“Có vẻ như cậu không thể rời mắt khỏi nó. Hay là cậu đã nghe nói ta xấu xí đến mức cậu sẽ biến thành món xúp đậu nếu nhìn vào ta?”

Nàng định nhoẻn miệng cười trước lời trêu chọc nhẹ nhàng nhằm giúp nàng cảm thấy thoải mái ấy, nhưng rồi lại nghĩ lại. Câu nói đùa của ông ta đã thực sự giúp nàng vui bớt lo lắng. Ông ta đang nhìn nàng trong ánh sáng rõ mồn một, thế mà nàng chưa hề bị lộ. Nhưng cuộc phỏng vấn còn chưa kết thúc. Từ giờ cho đến lúc đó, tốt hơn hết nên để ông ta nghĩ rằng nàng đang sợ sệt và bất cứ lỗi lầm nào khác của nàng cũng đều bắt nguồn từ sự căng thẳng ấy.

Georgina lắc đầu để trả lời câu hỏi của ông ta và giống như một cậu bé ở độ tuổi nàng đang đóng giả, nàng từ từ ngẩng đầu lên. Nàng định bụng chỉ nhìn lướt ông ta một lượt, lần này là khắp người, rồi sẽ lại cúi vội đầu xuống. Nàng hy vọng cái hành động trẻ con và bẽn lễn ấy có thể làm ông ta thích thú và khiến ông ta nghĩ rằng nàng vẫn còn non nớt.

Nhưng mọi chuyện không diễn ra như vậy. Nàng ngược lên nhìn ông ta, rồi lại cúi đầu xuống như đã định, nhưng kế hoạch của nàng chỉ suôn sẻ đến lúc đó. Nàng vô thức ngẩng phắt đầu lên lần nữa và ánh mắt nàng bị khóa chặt vào ánh mắt màu xanh lục mà nàng nhớ rất rõ như thể chúng vẫn ám ảnh nàng trong những giấc mơ và đúng là một vài đêm trước chúng đã thực sự xuất hiện trong những cơn phiêu bồng của nàng.

Không thể nào. Bức tường gạch ư? Ngay ở đây? Cái gã ngạo mạn đã cặp nàng bên hông mà nàng không bao giờ ngờ là sẽ gặp lại? Tại đây? Hẳn không thể là người đàn ông mà nàng đã cam tâm tình nguyện phục vụ. Không một ai có thể xui xẻo đến thế.

Nàng vẫn đang ngậy ra nhìn hẩn chăm chăm như bị thôi miên bởi nỗi khiếp sợ thì một bên lông mày hung vàng của hẩn nhướng lên tò mò. “Có gì không ổn sao, cậu nhóc?”

“Không ạ,” nàng the thé đáp và cụp mắt xuống nhanh đến mức khiến thái dương đau nhói.

“Không phải là cậu sắp tan ra thành xúp đậu đấy chứ?”

Cái họng tắc nghẹn của nàng thốt lên một tiếng phủ nhận trước câu hỏi hài hước đó.

“Tốt lắm! Ta không nghĩ lúc này thế trạng của ta có thể chịu nổi nó. Ý ta là món xúp hồ lớn đó, cậu biết đấy.”

Hắn đang nói làm nhảm cái gì vậy? Hắn phải chỉ tay vào nàng và kinh hoàng hét lên “Là cô à!” mới đúng chứ. Hắn không nhận ra nàng sao? Và rồi nàng chột vờ lờ. Ngay cả sau khi đã nhìn rõ mặt nàng, hắn vẫn gọi nàng là cậu nhóc. Thế là nàng lại ngẩng đầu lên để quan sát kỹ hơn, trong đôi mắt và trên vẻ mặt hắn chẳng có chút kinh ngạc, ngờ ngợ hay thắc mắc nào cả. Đôi mắt ấy vẫn thật đáng sợ với ánh nhìn trực diện, nhưng chúng chỉ ánh lên vẻ thích thú trước thái độ sợ sệt của nàng. Hắn không hề nhận ra nàng. Thậm chí ngay cả cái tên của Mac cũng chẳng khơi gợi được trí nhớ của hắn.

Đúng là không thể tin nổi. Dĩ nhiên, trông nàng hơi khác so với đêm ở quán rượu, khi nàng khoác lên người những món đồ quá to hoặc là quá nhỏ so với vóc dáng của nàng. Giờ thì quần áo nàng mặc hoàn toàn vừa vặn, không quá chật cũng không quá rộng và hoàn toàn mới, kể cả đôi giày. Chỉ trừ cái mũ là vẫn vậy. Miếng vải nịt ngực và độn eo tạo cho cơ thể nàng những đường thẳng giống như một cậu bé. Với lại, ánh đèn đêm đó cũng không đủ sáng. Có lẽ hắn đã không nhìn rõ mặt nàng như nàng nhìn hắn. Hơn nữa, tại sao hắn phải nhớ sự kiện đó chứ? Dựa vào cách hành xử thô bạo của hắn với nàng trong quán rượu, có thể thấy rằng lúc ấy hắn đã say túy lúy đến nỗi chẳng còn biết trời đất là gì.

James Malory cảm nhận rõ khoảnh khắc nàng thở phào nhẹ nhõm và tin rằng anh không hề biết nàng là ai. Anh đã lường trước việc nàng có thể nhớ ra họ từng gặp nhau và đã nín thở lúc nàng mới nhận ra anh, sợ rằng nàng có thể từ bỏ cuộc chơi ngay lập tức với một cơn thịnh nộ dữ dội như ở quán rượu tối hôm đó. Nhưng vì không hề nghi ngờ là anh đã phát hiện ra mình, nên nàng hiển nhiên quyết định giữ im lặng và tiếp tục màn cải trang, như anh đã hy vọng.

Đáng ra anh cũng có thể thư giãn được rồi, chỉ có điều cơ thể anh căng cứng vì ham muốn nhục dục ngay từ lúc nàng mới bước vào qua ngưỡng cửa. Anh đã không còn cảm giác quá rạo rực như thế trước mặt một phụ nữ trong... Chúa ơi, lâu quá rồi đến nỗi anh chẳng thể nhớ được lần cuối cùng là khi nào nữa. Với anh, phụ nữ chẳng khác nào một món đồ dễ dàng có được. Thậm chí việc cạnh tranh với Anthony để giành lấy những cô nàng xinh đẹp nhất cũng không còn mang tính thử thách từ trước cả khi anh rời nước Anh mười năm trước. Sự đua tranh ấy đã trở thành một thú tiêu khiển, chứ không phải vì muốn đoạt phần thưởng. Chiếm được một quý cô nào đó chẳng còn nghĩa lý gì nữa khi mà xung quanh anh có quá nhiều người đẹp để lựa chọn.

Nhưng đây lại là một chuyện hoàn toàn khác, một thử thách thực sự, một cuộc chinh phục có ý nghĩa quan trọng. Lý do tại sao nó quan trọng thì một người đàn ông dày dặn kinh nghiệm chơi bởi trác táng như anh cũng phải cảm thấy khó hiểu. Lần này, không một người phụ nữ nào khác có thể thay thế được. Anh chỉ muốn cô gái này. Có thể vì anh đã để vuột mất nàng một lần và vô cùng thất vọng về điều đó. Mà cảm giác thất vọng vốn là điều xa lạ với anh. Có thể vì ở nàng toát lên một sự bí ẩn khiến anh muốn khám phá. Hoặc có thể chỉ vì cái mộng nhỏ dễ thương mà anh còn nhớ rất rõ.

Dù nguyên nhân là gì, điều quan trọng nhất bây giờ là phải có được nàng, nhưng đó không phải là kết quả chắc chắn sẽ xảy ra. Đó là lý do lớp vỏ buồn chán của anh bị nứt vỡ và cũng là lý do khiến toàn thân anh căng cứng không buông chùng nổi khi nàng đứng quá gần. Thật ra, anh gần như bị kích thích, điều này hoàn toàn vô lý vì thậm chí còn chưa chạm vào người nàng, mà anh cũng không thể làm vậy, chí ít không muốn làm vậy, nếu anh định chơi trò chơi này đến cùng. Và trò chơi này hứa hẹn quá nhiều điều thú vị nên anh không thể bỏ cuộc ngay được.

Vì vậy anh tạo ra chút khoảng cách giữa anh và sự cám dỗ bằng việc tới chỗ bàn ăn để kiểm tra xem bên dưới mấy cái nắp chụp bằng bạc có những món gì. Tiếng gõ cửa anh đang mong đợi vang lên trước khi anh xem xét xong.

“Georgie, đúng không?”

“Thưa thuyền trưởng?”

Anh liếc nhìn nàng qua vai. “Tên của cậu?”

“À! Vâng, là Georgie.”

Anh gật đầu. “Chắc là Artie mang mấy cái rương hành lý của ta tới. Cậu dỡ đồ ra trong khi ta giải quyết chỗ đồ ăn nguội lạnh này nhé.”

“Ngài có cần tôi hâm nóng nó không, thưa thuyền trưởng?”

Giọng nói tràn đầy hy vọng của nàng tiết lộ mong muốn rời khỏi căn phòng này càng nhanh càng tốt, nhưng anh sẽ không để nàng thoát khỏi tầm mắt cho đến khi chiếc Maiden Anne đã rời xa bờ biển nước Anh. Nếu có đôi chút thông minh, nàng phải biết nguy cơ bị phát hiện đã tăng lên bởi cuộc gặp gỡ trước đó giữa họ và cho dù lúc này anh có vẻ không nhận ra nàng, nhưng anh có thể nhớ ra vào một lúc nào đó. Do vậy, rất có thể nàng đang tính đến chuyện rời khỏi con tàu trước khi quá muộn, ngay cả khi phải bơi vào bờ - nếu nàng biết bơi. Anh sẽ không để nàng thực hiện được điều đó.

“Không cần đâu. Dù sao thì ta cũng chưa muốn ăn lắm.” Và khi nàng vẫn đứng yên tại chỗ, anh nói thêm, “Cánh cửa, cậu nhóc. Nó sẽ không tự mở ra được đâu.”

Anh thấy môi nàng mím lại khi nàng đi ra cửa. Nàng không thích bị thúc giục. Hay nàng cảm thấy khó chịu trước lối nói cộc lốc của anh? Anh cũng thấy nàng lên giọng trịch thượng khi hướng dẫn anh chàng Artie khó tính xếp đặt những cái rương và bị anh chàng thủy thủ đó lờm cho một cái cháy mặt đến nỗi nàng phải lập tức thay đổi thái độ thành một cậu bé hiền lành, nhút nhát.

James suýt nữa thì cười phá lên, cho đến khi anh nhận ra cô gái sẽ gặp rắc rối với tính khí của mình nếu nàng quên mình đang đóng giả ai mỗi lần nổi cơn giận dữ. Thủy thủ đoàn sẽ không chịu nổi thái độ ngạo mạn của một người mà họ cho là một thằng nhãi ranh. Nhưng thay vì đích thân ra mặt bảo vệ cậu bé, một việc sẽ làm cho đám thủy thủ mới cười khẩy sau

lưng anh, đám thủy thủ cũ thì quan sát cậu nhóc kỹ hơn, còn Connie sẽ cười lẫn lộn trên boong tàu, James sẽ chỉ cần để mắt đến Georgie MacDonell. Song điều này không khó khăn gì. Nàng thực sự khá đáng yêu trong trang phục của một cậu nhóc.

Chiếc mũ len mà anh còn nhớ vẫn che giấu toàn bộ mái tóc nàng, dù đôi lông mày màu đen cho anh biết tóc nàng sẽ có màu sẫm, có lẽ là màu nâu đậm như mắt nàng. Không có chỗ nào gồ lên một cách đáng ngờ bên dưới cái mũ, điều đó chứng tỏ hoặc là tóc nàng không dài lắm, hoặc là nàng đã cắt tóc để cải trang, một điều mà anh thực lòng hy vọng là không phải.

Chiếc áo dài tay cao cổ màu trắng dài gần đến giữa đùi che đậy cái hông xinh xắn một cách hiệu quả. Anh cố đoán xem nàng đã làm gì với bộ ngực và vòng eo thon nhỏ mà anh nhớ mình đã từng ôm. Chiếc áo không rộng thùng thình mà ôm vừa dáng người nàng, tạo ra cho nàng vòng eo thẳng đuột được chứng thực nhờ một cái thắt lưng rộng. Nếu có chỗ nào gồ lên thì chúng vẫn được giấu dưới chiếc áo gi lê ngăn mặc bên ngoài.

Cái áo gi lê đó đúng là lý tưởng với mục đích của nàng.

Với một mặt là lớp lông cừu dày dặn, mặt còn lại là lớp da thuộc cứng cáp, nó nằm trên người nàng như một cái lồng thép cứng ngắc, đến nỗi nó sẽ không mở bung ra và bay phần phật ngay cả khi có gió thổi mạnh. Tuy không cài nút, nhưng nó chỉ để lộ khoảng ba inch chiều ngang chiếc áo mặc bên trong, ba inch bộ ngực và cái bụng phẳng.

Chiếc áo trắng bên trong che đậy những chỗ còn lại cho đến khi cái quần ống túm màu da bò hiện ra. Nó chỉ dài quá đầu gối một chút, và đôi tất len dài dày dặn thay nó giấu kín đôi bắp chân thon nhỏ. Vì không quá rộng cũng không quá chật, chúng làm cho đôi chân cân đối của nàng trông hoàn toàn giống đôi chân của một cậu nhóc bình thường.

Anh lặng lẽ quan sát nàng khi nàng tỉ mỉ xem xét từng món đồ trong những cái rương hành lý và tìm một chỗ để cất chúng trong cái tủ com mốt chân cao hoặc cái tủ có nhiều ngăn kéo được dùng làm tủ quần áo. Johnny, cậu bồi phòng cũ của anh, sẽ vợ từng vốc quần áo và ném chúng vào cái

ngăn kéo gần nhất. James đã mắng mỏ cậu ta không biết bao lần vì việc đó. Còn Georgie bé nhỏ của anh lại tự lật tẩy mình bằng sự ngăn nắp đặc trưng của phụ nữ. Anh e rằng nàng không nhận ra điều đó, anh e rằng nàng không biết phải làm việc này theo kiểu nào khác. Nhưng nàng sẽ giấu giếm thân phận được bao lâu với những sai lầm nhỏ ngớ ngẩn như thế?

Anh gắng nhìn nàng như thể không biết tí gì về bí mật của nàng. Điều này chẳng hề dễ dàng bởi anh đã biết thứ gì ẩn dưới bộ quần áo đó. Nhưng nếu anh không biết... Chúa ơi, sẽ không dễ đoán ra đến thế. Thực ra, chính vóc dáng của nàng đã giúp nàng. Connie nói đúng, nàng quả là nhỏ bé, không lớn hơn một thằng nhóc mười tuổi, mặc dù nàng nói mình mười hai. Chết tiệt, nàng không quá non so với anh đấy chứ? Anh không thể hỏi nàng được. Không, anh không tin điều đó, bởi những gì anh đã cảm nhận được vào cái đêm ở quán rượu, cùng khuôn miệng gợi cảm và đôi mắt hút hồn kia. Có thể nàng còn trẻ, nhưng không đến nỗi quá non nớt.

Nàng đóng nắp cái rương rỗng thứ hai và nhìn về phía anh. “Tôi mang mấy cái rương này ra ngoài nhé, thuyền trưởng?”

Anh không nén nổi nụ cười. “Ta e rằng cậu không làm nổi việc đó đâu, cậu nhóc ạ, vậy nên đừng cố gồng căng mớ bắp thịt còm nhom của cậu. Lát nữa Artie sẽ quay lại lấy chúng.”

“Trông tôi vậy thôi nhưng khỏe lắm đấy,” nàng bướng bỉnh cãi lại.

“Thật ư? Vậy thì tốt, vì ngày nào cậu cũng sẽ phải bê đi bê lại một trong những cái ghế nặng nề kia. Ta thường ăn tối cùng thuyền phó.”

“Chỉ mình ngài ấy thôi à?” Ánh mắt nàng phóng đến năm cái ghế kê quanh phòng, không kể cái mà anh đang ngồi. “Không có những sĩ quan khác nữa đấy chứ?”

“Đây không phải một con tàu quân sự,” anh chỉ rõ. “Và ta thích sự riêng tư.”

Nàng rạng rỡ hẳn lên. “Vậy thì tôi sẽ để ngài...”

“Không nhanh thế đâu, cậu nhóc.” Anh ngăn nàng lại khi nàng định chạy ra cửa. “Cậu nghĩ cậu sẽ đi đâu khi mà phận sự của cậu chỉ ở trong căn

buồng này thôi?”

“Tôi... ờ... nghĩ là, ý tôi là... ngài đã nhắc đến sự riêng tư.”

“Giọng điệu ta, phải không? Quá sắc lạnh đối với cậu sao, cậu nhóc?”

“Thưa ngài?”

“Cậu đang nói lắp.”

Nàng cúi đầu xuống. “Tôi xin lỗi, thưa thuyền trưởng.”

“Kìa, đừng như thế. Cậu phải nhìn thẳng vào mắt ta nếu muốn xin lỗi về một điều gì, mà lúc này thì cậu không... hay đúng ra là chưa gây ra việc gì sai trái cả. Ta không phải là cha cậu mà bạt tai hay đánh đòn cậu, ta là thuyền trưởng của cậu. Vì vậy đừng co rúm lại mỗi lần ta cao giọng hay nếu ta có tâm trạng không vui và quắc mắt nhìn cậu. Cứ làm theo những gì được sai bảo, không hỏi han hay cãi lại thì cậu và ta sẽ hòa thuận với nhau thôi. Rõ rồi chứ?”

“Rõ.”

“Tốt lắm. Giờ thì nhắc cái mông cậu lại đây và ăn nốt hộ ta chỗ thức ăn này. Không thể để O’Shawn nghĩ rằng ta không quý trọng công sức của cậu ta, nếu không thì lần sau ta chẳng biết sẽ thấy gì trên đĩa thức ăn của mình nữa.” Khi nàng mở miệng định phản đối, anh lập tức chặn lại, “Trông cậu ốm nhách như sắp chết đói vậy, thế có Chúa. Nhưng chúng ta sẽ đắp da đắp thịt cho cậu trước khi tới Jamaica. Ta hứa với cậu đó.”

Georgina phải cố ngăn mình không cau mày khi nàng tóm lấy một cái ghế và lôi nó đến bàn, đặc biệt là khi nàng thấy hăn hầu như không động vào thức ăn. Không phải là nàng không đói. Nàng đói chứ. Nhưng nàng ăn sao nổi khi hăn ngồi lù lù ở đó, nhìn nàng chăm chăm? Nàng phải tìm Mac, chứ không phải lãng phí thời gian quý báu ở đây để ăn với uống. Nàng phải thông báo cho ông cái tin tức đáng giật mình về việc thuyền trưởng thực sự là ai trước khi quá muộn.

“Tiện đây, cậu nhóc, sự riêng tư của ta không áp dụng với cậu,” gã thuyền trưởng nói khi đẩy khay thức ăn nguội ngắt về phía nàng. “Biết làm thế nào được, khi mà bốn phận của cậu đòi hỏi cậu phải luôn có mặt để

phục vụ ta? Hơn nữa, trong vài ngày tới, ta thậm chí sẽ không để ý cậu đang quanh quẩn bên ta nữa.”

Thật là nhẹ nhõm, nhưng điều đó cũng không thay đổi được sự thật rằng ngay lúc này hẳn đang chú ý đến nàng và đợi nàng ăn. Lạ lùng thay, nàng nhận thấy chẳng có tí mỡ đông nào trong món cá chần nước sôi, rau hấp giòn và hoa quả tươi. Dù nguội lạnh nhưng trông nó vẫn ngon tuyệt.

Được rồi, ăn xong sớm thì chuẩn được sớm. Nàng bắt đầu ngẫu nhiên thức ăn với sự vội vàng khủng khiếp, nhưng chỉ vài phút sau nàng đã nhận ra sai lầm của mình; nó đang trào ngược lên. Nàng trợn trừng mắt kinh hãi và liếc vội về phía chiếc tủ com mốt, rồi lao như bay tới lấy cái xô cất trong đó, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất - *Chúa ơi, cầu mong cái xô không chứa thứ gì*. Thật may là nó rỗng không và nàng lôi nó ra vừa kịp lúc, chỉ láng máng nghe tiếng cười của thuyền trưởng “Chúa ơi, cậu không định... à, ta thấy rằng cậu đã làm vậy mất rồi.”

Nàng chẳng bận tâm hẳn nghĩ gì khi dạ dày tống ra từng miếng thức ăn mà nàng đã cố nhét vào và còn hơn thế nữa. Trước khi nôn hết, nàng cảm thấy một cái khăn ướt lạnh áp vào trán và một bàn tay nặng trĩu đầy cảm thông đặt lên vai.

“Ta xin lỗi, cậu nhóc. Đáng lẽ ta phải nhận ra cậu vẫn còn quá căng thẳng nên không thể ăn được. Nào, để ta giúp cậu lên giường.”

“Không, tôi...”

“Đừng cãi lại. Có lẽ cậu sẽ chẳng bao giờ được mời nằm lên nó lần nữa đâu và nó là một cái giường êm ái vô cùng. Hãy biết tận dụng lòng trắc ẩn của ta và đi nằm đi.”

“Nhưng tôi không muốn...”

“Ta nghĩ chúng ta đã thỏa thuận rằng cậu sẽ chấp hành mọi mệnh lệnh ta đặt ra? Ta đang ra lệnh cho cậu nằm lên chiếc giường kia và nghỉ ngơi một lúc. Thế cậu có cần ta bế không, hay cậu tự nhắc mông tới đó?”

Giọng điệu hẳn từ nhẹ nhàng thoát cái đã chuyển sang sắc lạnh, rồi trở nên hoàn toàn hết kiên nhẫn. Georgina không trả lời, nàng chỉ chạy ù đến

cái giường rộng và ném mình lên đó. Có thể thấy hẳn là kẻ chuyên quyền, độc đoán, một trong những kẻ tin rằng thuyền trưởng của một con tàu trên biển là Thượng đế toàn năng. Nhưng lúc này nàng đang cảm thấy khó ở, cần được ngả lưng nghỉ ngơi, chỉ có điều không phải ở trên cái giường chết tiệt của hẳn. Hẳn đang đứng khom mình nhìn xuống nàng. Nàng cất một tiếng thở gấp kinh ngạc, rồi cầu mong hẳn không nghe thấy, vì tất cả những gì hẳn làm chỉ là đặt cái khăn lạnh lên trán nàng.

“Cậu cần cởi mũ và áo gi lê ra, cả đôi giày nữa. Như thế sẽ thoải mái hơn.”

Mặt mũi Georgina tái nhợt. Nàng sẽ phải bắt đầu không tuân lệnh hẳn sao?

Nàng cố gắng nén lại giọng điệu mỉa mai và nói một cách bình thường, “Tôi biết cách tự chăm sóc mình, thưa thuyền trưởng, cho dù ngài có thể không nghĩ vậy. Như thế này là tôi cảm thấy ổn rồi.”

“Vậy tùy cậu,” hẳn nhún vai đáp và quay người đi trước sự nhẹ nhõm của nàng. Nhưng một lát sau nàng nghe thấy tiếng hẳn từ bên kia căn buồng, “Mà này, Georgie, lúc nào khỏe lại cậu nhớ đi lấy cái vớng và đồ đạc của cậu ở khu vực dành cho thủy thủ nhé. Bồi phòng của ta ngủ ở chỗ cần tới cậu ta.”

Chương 12

“Cần ư?” Georgina thảng thốt kêu lên khi nàng nhồm dậy trên chiếc giường lớn. Rồi mắt nàng nheo lại đầy nghi ngờ khi nhìn thuyền trưởng, người đang uể oải ngồi thượt ra trên chiếc ghế nàng vừa bỏ trống, quay mặt về phía nàng và chăm chú ngắm nhìn. “Ngài cần tôi làm gì vào nửa đêm vậy?”

“Ta là người thính ngủ, cậu không biết sao? Những tiếng động của con tàu thường làm ta thức giấc.”

“Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì tới tôi?”

“Chà, cậu nhóc Georgie,” giọng điệu hăn nghe như đang kiên nhẫn giải thích với một đứa trẻ. “Nhờ ta cần thứ gì đó thì sao hả?” Nàng định nói hăn có thể tự đi lấy thì hăn nói thêm, “Suy cho cùng, đó là nhiệm vụ của cậu còn gì.”

Vì vẫn chưa được biết hết tất cả những việc mình sẽ phải làm nên nàng không thể phủ nhận lời hăn nói. Nhưng nàng phải chịu mất ngủ chỉ vì hăn bị thức giấc giữa chừng ư?

Và nàng thậm chí đã từng muốn có công việc này? Giờ thì không còn như vậy nữa. Khi mà nàng phải phục vụ một bức tường gạch độc đoán.

Nàng sẽ chấp hành ý muốn của hăn, nhưng nàng muốn làm rõ mọi việc trước đã. “Tôi cho rằng ông muốn nói đến những nhiệm vụ như đi xuống bếp để lấy thứ gì đó cho ông ăn?”

“Chắc chắn rồi,” hăn trả lời. “Nhưng thi thoảng ta chỉ cần nghe một giọng nói êm ái ru ta ngủ lại. Cậu biết đọc chứ?”

“Đương nhiên,” nàng phản nộ đáp.

Rồi nàng nhận ra khi đã quá muộn rằng đáng lẽ nàng có thể thoát được ít nhất là một nhiệm vụ nếu phủ nhận điều đó. Nàng được phép chối bỏ mọi chuyện nếu vẫn còn ở đây, cho dù lúc này nàng thực sự hy vọng là mình sẽ không phải ở lại. Nàng hình dung ra cảnh mình đang đọc sách cho hắn nghe giữa đêm hôm khuya khoắt, hắn thì nằm khẽnh trên giường, còn nàng ngồi lom khom trên một cái ghế kê sát bên cạnh, hay thậm chí ngồi hẳn lên mép giường nếu hắn kêu ca là không thể nghe được gì. Chỉ có một ngọn đèn được thắp sáng để cho nàng đọc và hắn sẽ lim dim đôi mắt, mái tóc rối bù, ánh đèn mờ mờ làm dịu đi những đường nét trên gương mặt hắn, khiến hắn bớt đáng sợ hơn và... quý tha ma bắt, nàng phải mau mau đi tìm Mac thôi.

Nàng vội thò chân xuống giường, liền sau đó nghe thấy một tiếng quát sắc lạnh: “Nằm xuống, Georgie!”

Nàng liếc về phía hắn, thấy hắn đã ngả người về đằng trước và đang cau mày với nàng, ý chừng nếu nàng đứng dậy thì hắn cũng sẽ đứng dậy và hắn tình cờ lại đang chặn giữa Georgina và cánh cửa. Chết tiệt, nàng không có gan thử chống lại hắn, khi trông hắn hung dữ như thế kia.

Chúa ơi, chuyện này thật lố bịch, nhưng nàng vẫn nằm xuống trở lại. Chỉ có điều nằm nghiêng về một bên để đối mặt với hắn và gần như quắc mắt nhìn lại hắn.

Nàng nghiêng răng phần nộ mất một lúc trước khi khăng khăng nói, “Không cần phải thế này đâu, thưa thuyền trưởng. Tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi.”

“Ta mới là người quyết định khi nào thì cậu đã khá hơn, nhóc ạ,” hắn nói một cách độc đoán, ngả người trở lại lưng ghế khi nàng đã ngoan ngoãn làm theo lời hắn. “Mặt cậu vẫn xanh lét như cái chặn cậu đang nằm lên vậy, vì thế cứ nằm yên đấy cho đến khi nào ta cho phép cậu xuống giường.”

Má nàng đỏ bừng vì tức giận, mặc dù nàng không nhận ra. Coi hắn kìa, ngồi nghênh ngang ở đó như một tên quý tộc được cung phụng vậy và thực sự thì hắn được cung phụng thật, có lẽ còn là một tên quý tộc nữa. Chắc

hắn cả đời hắn chưa từng phải nhắc một ngón tay để tự làm một việc gì cho mình. Nếu bị kẹt lại trên con tàu này trong vài tuần tới vì sự quan tâm không cần thiết mà hắn đang ép nàng phải nhận này, nàng sẽ mau chóng trở nên kiệt sức vì phải phục vụ một kẻ như hắn và nàng hoàn toàn căm ghét điều đó. Ý nghĩ ấy thực quá sức chịu đựng của Georgina. Nhưng ngoài việc ra mặt chống đối mà nàng không đủ khả năng để làm vì sức lực cũng chẳng hơn gì một đứa trẻ mười hai tuổi, nàng không còn cách nào khác để rời khỏi căn buồng này ngay bây giờ cả.

Ngậm ngùi chấp nhận kết luận đó, Georgina quay trở lại với chủ đề về chỗ ngủ của nàng nếu vẫn ở lại trên tàu tối nay. “Thưa thuyền trưởng, tôi tưởng rằng tất cả các buồng đều đã có người ở rồi?”

“Đúng vậy. Ý cậu là gì, nhóc?”

“Tôi chỉ đang thắc mắc mình sẽ mắc vông ở đâu để có thể nghe thấy ngài gọi vào ban đêm.”

Hắn bật cười ha hả. “Cậu nghĩ là chỗ quái nào?”

Sự cười nhạo của hắn cũng khiến nàng tức điên lên như sự quan tâm không cần thiết của hắn vậy. “Ồ hành lang lạnh lẽo,” nàng đốp chát. “Tôi cần phải nói với ngài rằng nó chẳng hợp với tôi chút...”

“Đừng nói nữa, nhóc, nếu không cậu sẽ làm ta chảy nước mắt mất. Đúng là vớ vẩn quá. Dĩ nhiên cậu sẽ ngủ ngay tại đây, giống như cậu bồi phòng cũ của ta và tất cả những cậu bồi phòng trước đó nữa.”

Nàng đã lo là hắn có ý định như thế. May thay, đó không phải là chuyện mà Georgina chưa từng nghe nói, vậy nên nàng mới không tỏ vẻ bị xúc phạm như bất cứ cô gái trong trắng nào khác, vì thái độ đó sẽ hoàn toàn không phù hợp với nàng trong hoàn cảnh này. Nàng biết có vài thuyền trưởng ở chung phòng với những thủy thủ trẻ nhất đoàn, chỉ đơn giản để bảo vệ mấy cậu bé đó. Chính anh Clinton của nàng cũng làm thế, kể từ khi một cậu bồi phòng của anh bị ba thủy thủ khác tấn công và bị thương tích trầm trọng. Nàng không rõ chi tiết vụ việc đó ra sao, chỉ biết rằng Clinton tức giận đến nỗi đã phạt roi ba kẻ tấn công kia thật nặng.

Tuy nhiên, gã thuyền trưởng này thừa biết Georgina có một ông anh trai trên tàu để bảo vệ nàng, vì vậy hẳn bắt nàng ở chung phòng chỉ để tiện cho hẳn, chứ chẳng phải vì quan tâm gì đến nàng cả. Nhưng Georgina sẽ không tranh cãi về chuyện đó - dù gì thì hẳn cũng sẽ chẳng thèm lắng nghe những lời phản đối của nàng khi mà hẳn đã cảnh cáo nàng không được làm vậy. Nếu đây là một quy tắc đã được hẳn định ra từ lâu thì chống lại nó sẽ là một việc cực kỳ dại dột và nếu những bồi phòng khác đã ở chung phòng với hẳn thì rõ ràng nàng cũng sẽ phải tuân thủ rồi.

Vì vậy nàng chỉ có một câu hỏi dành cho hẳn. “Chỗ nào trong căn phòng này?”

Hẳn hất đầu về phía một góc trống trong phòng, bên phải cánh cửa. “Ta chắc chắn chỗ đó là ổn. Đủ chỗ cho rương đựng đồ của cậu và bất cứ thứ gì khác mà cậu mang theo. Trên tường đã có sẵn những cái móc để cậu mắc võng.”

Nàng nhìn những cái móc mà hẳn đang nhắc đến, chúng cách nhau một khoảng rộng đủ để mắc một cái võng.

Lạ quá, nàng nhớ hôm qua đâu có thấy chúng nhỉ. Ít ra thì góc này cũng cách xa cái giường, nhưng đó là ưu điểm duy nhất của nó, vì giữa hai khu vực chẳng có một món đồ gỗ nào đủ cao để tạo cho nàng một chút riêng tư.

Thứ duy nhất cùng ở phía đó của căn phòng là cái bồn tắm được che bình phong gần những cái cửa sổ ở góc còn lại và cái tủ com mốt thấp nằm giữa góc phòng và cửa ra vào. Bàn ăn đặt ở giữa phòng, với tất cả mọi thứ khác nằm về phía bên trái cánh cửa, cái giường ở đằng sau nó. Cái tủ có ngăn kéo và tủ com mốt chân cao kê sát bức tường bên trái. Tủ sách cũng kê sát bức tường đó nhưng lại nằm gần các cửa sổ trong góc phòng nơi bàn làm việc được đặt ngay trước mặt các cửa sổ để tận dụng ánh sáng.

“Được không, nhóc?”

Hẳn nói cứ như thể hẳn sẽ bố trí cho nàng chỗ khác nếu nàng nói “không” vậy, trong khi Georgina thừa biết hẳn sẽ chẳng thèm bỏ công bỏ

sức để làm một việc gì đó cho một cậu bồi phòng! “Tôi nghĩ là ổn rồi, nhưng tôi có thể dùng cái bình phong được không?”

“Để làm gì?”

Để có chút riêng tư, đồ đàn độn ạ! Nhưng trông hẳn có vẻ rất thích thú trước câu hỏi của nàng, vì thế nàng chỉ đáp, “Tôi chỉ nghĩ vậy thôi.”

“Vậy thì đừng nghĩ nữa, nhóc ạ. Thay vào đó hãy dùng sự hiểu biết của cậu. Cái bình phong kia đã bị gắn cố định xuống sàn. Mọi thứ đều thế, trừ những cái ghế và cậu có nhiệm vụ cột chặt chúng lại khi thấy dấu hiệu đầu tiên của thời tiết xấu.”

Lần này thì Georgina cảm nhận rõ má nàng đang đỏ bừng. Từ bé nàng đã biết những điều hẳn vừa nói. Trên tàu, mọi thứ phải được gắn cố định, chẳng buộc, hoặc đóng đinh, nếu không thì nó sẽ bị xô dịch sang chỗ khác và gây ra nhiều hư hại. Đầu óc nàng để đâu mà có thể quên bém một mẫu kiến thức thông thường như thế chứ?

“Tôi chưa hề nói là tôi đã từng đi biển,” nàng đáp để bao biện cho sự ngốc nghếch của mình.

“Vậy ra cậu là người Anh phải không?”

“Không phải!” Nàng nói, quá nhanh và quá chói tai. “Ý tôi là, tôi đã vượt biển tới đây, nhưng là với tư cách một hành khách.” Rồi nàng cúi kính nói thêm, vì nãy giờ nàng chỉ càng làm cho mình có vẻ dốt nát hơn, “Tôi chưa bao giờ để ý những điều như thế.”

“Không sao. Cậu sẽ được học tất cả những gì cần biết, vì bây giờ cậu là thành viên trong thủy thủ đoàn rồi. Đừng ngại hỏi các câu hỏi, cậu nhóc ạ.”

“Vậy thì tranh thủ lúc ngài đang có thời gian, thưa thuyền trưởng, ngài có thể rộng lòng chỉ rõ các nhiệm vụ cho tôi không ạ, ngoài những gì ngài đã nhắc...”

Nàng ngừng lại khi một bên lông mày màu vàng kim của hẳn nhướng lên thích thú. Lần này nàng đã nói cái quái gì mà khiến hẳn cười gian xảo vậy nhỉ?

Hắn không để nàng phải đợi lâu. “Rộng lòng ư?” Hắn cười phá lên. “Chúa ơi, cậu nhóc, ta hy vọng là không. Ta chưa từng mở lòng với ai kể từ hồi ta bằng tuổi cậu, lại còn rộng lòng ư, chắc chắn là không bao giờ.”

“Đó chỉ là một lối nói hoa mỹ,” nàng tức tối đáp.

“Nó cho ta thấy cậu đã được dạy dỗ thế nào, nhóc ạ. Cách cư xử của cậu quá đổi lịch sự đối với một cậu nhóc bồi phòng.”

“Hóa ra sự thô lỗ mới là điều kiện tiên quyết cho nghề này ư? Ai đó phải nói với tôi điều đó chứ.”

“Đừng có lếu láo với ta, đồ quý, nếu không ta sẽ véo tai cậu đấy, nếu ta có thể tìm thấy chúng dưới cái mũ quái đản kia.”

“Ồ, ngài có thể tìm thấy chúng ở đó, thuyền trưởng ạ, chỉ có điều chúng nhọn hoắt và to gấp đôi bình thường. Ngài nghĩ còn có lý do nào khác khiến tôi phải giấu chúng chứ?”

“Cậu làm ta thất vọng đấy, cậu nhóc. Ta cứ đoán chắc cậu bị hói đầu sớm. Hóa ra chỉ là vì đôi tai vừa to vừa nhọn thôi ư?”

Nàng không nén nổi nụ cười. Sự dí dỏm của hắn thực sự khiến nàng thấy thích thú. Ai mà ngờ một bức tường gạch độc đoán như hắn lại có thể thú vị như thế chứ? Lạ hơn nữa, nàng lấy đâu ra can đảm để trêu đùa tếu táo với hắn vậy nhỉ? Thậm chí nàng còn chẳng bận tâm khi hắn gọi nàng là đồ quý và dọa véo tai nàng, mặc dù lúc nói vậy trông mặt hắn cực kỳ nghiêm túc.

“A,” hắn nói khi thấy nàng cười và mỉm cười đáp lại.

“Hóa ra cậu nhóc cũng có đủ răng cơ đấy. Ta đang bắt đầu thắc mắc liệu cậu đã mọc hết răng chưa. Chúng lại còn trắng như ngọc trai nữa chứ. Dĩ nhiên rồi, cậu còn bé mà. Chẳng mấy chốc chúng sẽ bị hỏng thôi.”

“Răng ngài đâu có bị làm sao.”

“Ý cậu là ta đã già quá rồi đến nỗi giờ này răng ta phải rụng hết rồi phải không?”

“Không phải...” Nàng ngừng lại, bối rối. “Nhiệm vụ của tôi là gì, thưa thuyền trưởng?”

“Connie chưa nói rõ với cậu khi nhận cậu lên tàu làm việc à?”

“Ngài ấy nói tôi chỉ cần phục vụ một mình ngài. Nhưng ngài ấy không nêu nhiệm vụ cụ thể, mà chỉ bảo rằng tôi sẽ phải làm bất cứ điều gì mà ngài yêu cầu.”

“Thế là rõ quá rồi còn gì, cậu không nghĩ vậy sao?”

Nàng nghiêng chặt răng cho đến khi cơn bực bội qua đi, rồi thốt lên, “Thuyền trưởng Malory, tôi nghe nói có những cậu bồi phòng phải vắt sữa bò....”

“Chúa ơi, thật tội nghiệp cho chúng!” Hãn vờ kinh hãi, nhưng chỉ một thoáng sau nụ cười đã trở lại trên môi hãn. “Ta không thích uống sữa, cậu nhóc ạ, vậy nên hãy yên tâm đi. Cậu sẽ không phải làm việc đó đâu.”

“Vậy tôi sẽ phải làm những gì?” nàng khẳng khẳng.

“Cậu sẽ phải kiêm nhiều nhiệm vụ. Cậu sẽ đóng vai trò hầu bàn, quản gia, người giúp việc nhà và vì ta đã để cậu bé lo việc y phục cho ta ở nhà trong chuyến đi này, nên công việc đó cũng sẽ là của cậu. Chẳng có gì vất vả lắm, cậu thấy đấy.”

Ôi không, thế thì khác nào phải làm tất cả mọi việc thay hãn, hết như những gì nàng đã tiên đoán. Nàng chực hỏi liệu có phải kiêm luôn cả việc kỳ lưng và lau móng cho hãn nữa không, nhưng mặc dù hãn đã nói sẽ không bạt tai nàng, song nàng không muốn chọc cho hãn đổi ý. Chuyện này thật là nực cười. Chúa ơi, cậu bồi phòng của Drew chẳng phải làm gì ngoài việc mang đồ ăn tới cho anh ấy. Nhưng trong số biết bao thuyền trưởng ở cảng London để nàng lựa chọn, nàng lại vợ phải một gã người Anh trời đánh, không những thế, hãn còn là một gã quý tộc vô dụng nữa chứ. Nàng dám cá rằng nếu hãn từng phải động tay động chân làm việc gì trong đời thì nàng sẽ đi đầu xuống đất.

Đương nhiên là nàng chẳng dại gì nói ra những suy nghĩ này với gã đàn ông ngạo mạn. Nàng bực tức, nhưng chưa đến mức hóa điên.

James cố nín cười. Cô gái này chắc phải kiềm chế ghê lắm mới không bật ra lời kêu ca nào về mớ nhiệm vụ nặng nề mà anh vừa trút lên vai nàng.

Anh đã phải bịa ra phân nửa trong số chúng, đặc biệt là chuyện về cậu bé lo chuyện y phục, vì hơn mười năm nay anh chẳng còn cần đến một người như thế. Nhưng càng bận rộn trong căn buồng này bao nhiêu thì nàng càng ít có cơ hội gặp thủy thủ đoàn bấy nhiêu, hay đúng hơn là họ càng ít có cơ hội nhìn thấy nàng. Anh không muốn bất cứ ai khác phát hiện ra bí mật của nàng, cho đến khi anh sẵn sàng vạch trần nó. Và lại, nàng càng ở lâu trong căn buồng của anh, anh càng có cơ hội giữ nàng cho riêng mình.

Tuy nhiên, bây giờ anh cần đặt ra nhiều khoảng cách hơn nữa giữa anh và nàng ngoài khoảng không gian đang ngăn cách họ. Nhìn nàng nằm cuộn tròn trên giường anh lâu như thế này khiến anh nảy ra những ý nghĩ không thích hợp cho khoảng thời gian trước mắt.

Hãy kiềm chế, anh bạn già, anh tự nhủ. Nếu anh không tự chủ được, thì còn ai có thể làm được điều đó chứ hả?

Đó là một câu nói đùa tuyệt hay vào lúc này. Đã lâu lắm rồi anh chưa phải đối mặt với một cám dỗ thực thụ, dù thuộc loại nào chẳng nữa. Tự chủ là việc quá đơn giản khi các cảm xúc bị dập tắt bởi sự nhàm chán, nhưng khi chúng hoàn toàn thức tỉnh thì đó lại là một vấn đề khác.

Georgina quyết định rằng chẳng việc gì phải trò chuyện với thuyền trưởng Malory để rước bực vào người. Hơn nữa, sự im lặng có thể thúc đẩy hấn đi tìm một thú tiêu khiển khác, như điều khiển con tàu chẳng hạn. Như thế hấn sẽ rời khỏi căn buồng này và ngay khi hấn làm vậy, nàng cũng có thể chuồn đi. Nàng đã không nghĩ tới chuyện hấn sẽ tới bên giường để kiểm tra tình hình của nàng, nhưng Chúa ơi, hôm nay quả thực nàng chẳng may mắn lắm với những kế hoạch ngẫu hứng.

Nàng mở mắt và thấy hấn đang lù lù trước mặt. “Vẫn còn xanh xao lắm,” hấn nói. “Và ta nghĩ ta đã làm một việc đáng khen khi bắt cậu nằm nghỉ để xoa dịu cái dạ dày căng thẳng của cậu.”

“Ồ, đúng vậy, thưa thuyền trưởng,” nàng quả quyết. “Không còn lo sợ nữa chứ?”

“Không một chút nào.”

“Tốt lắm. Vậy thì cậu không cần phải nằm trên giường nữa. Nhưng cũng không có việc gì gấp, đúng không nhỉ? Giờ ta mới nghĩ ra là cậu chẳng còn gì để làm cho đến lúc phục vụ ta bữa ăn tiếp theo. Vậy thì cậu nên chợp mắt một lát, để đôi má hồng hào trở lại.”

“Nhưng tôi không...”

“Cậu không định cãi lại bất cứ lời khuyên nào của ta đấy chứ... Georgie?”

Hắn có cần phải làm ra vẻ như nếu nàng trả lời “Có đấy” thì nàng sẽ bị tấn một trận nên thân không nhỉ? Những câu nói nhã nhặn của hắn đã khiến nàng mù mị quên mất rằng, suy cho cùng, hắn là một người nguy hiểm.

“Ngài đã nhắc đến thì tôi cũng thú thật là tối qua tôi ngủ không nhiều.”

Đó rõ ràng là câu trả lời đúng đắn, vì vẻ mặt hắn lại thay đổi. Không hẳn là thân thiện - chà, hắn chưa bao giờ tỏ ra thân thiện - nhưng chắc chắn là bớt khắt khe hơn và một lần nữa, đượm chút thích thú. “Cậu còn quá nhỏ để làm cái việc mà các thủy thủ khác của ta làm tối qua, vậy cậu thức khuya vì lẽ gì thế?”

“Thủy thủ đoàn của ngài,” nàng đáp, “trở về sau khi làm cái việc mà họ đã làm.”

Hắn cười. “Ráng chờ thêm vài năm nữa, nhóc ạ và cậu sẽ thấy khoan dung với họ hơn.”

“Tôi không phải kẻ ngốc, thuyền trưởng. Tôi biết các thủy thủ thường làm gì vào buổi tối cuối cùng trên bến cảng.”

“Ồ? Quen thuộc với khía cạnh đó của cuộc sống gồm nhỉ?”

Nên nhớ mày là một thằng con trai, mày là một thằng con trai, vì Chúa, đừng đỏ mặt nữa!

“Đương nhiên,” Georgina đáp.

Cái nhướng mày quý quái của hắn lại xuất hiện, đôi mắt xanh biếc ánh lên vẻ cười cợt. Nhưng cho dù đã chuẩn bị tinh thần, nàng vẫn chẳng thể ngờ được câu hỏi tiếp theo.

“Cậu nghe người ta nói... hay tự mình trải nghiệm?”

Georgina thốt ra tiếng thở gấp đầy kinh ngạc, rồi ho sặc sụa trong đúng mười giây, trong khi đó gã thuyền trưởng xằng xái vỗ vỗ lên lưng nàng. Khi cuối cùng có thể thở lại được, nàng cho rằng có lẽ mình đã bị gãy mất vài đốt sống vì những cú vỗ chắc như gạch của một bức tường gạch như hần.

“Thuyền trưởng Malory, tôi tin rằng việc tôi có kinh nghiệm hay không chẳng liên quan gì đến công việc này.”

Nàng còn định nói nhiều hơn nữa về câu hỏi khiếm nhã ấy, nhưng câu nói “Đúng vậy” của hần đã làm nàng cụt hứng. Vậy cũng may, vì lúc đó nàng không suy nghĩ như một đứa trẻ mười hai tuổi. Và dù sao đi nữa, hần vẫn còn có điều muốn nói.

“Cậu sẽ phải thứ lỗi cho ta, Georgie. Chắc cậu không biết rằng xúc phạm người khác là thói quen của ta và sự phẫn nộ của đối phương chỉ càng khuyến khích ta chọc tức họ hơn thôi. Vậy nên cố gắng đừng quá tự ái, bởi vì thành thật mà nói, những biểu hiện tức tối của cậu chỉ khiến ta thấy vui thích.”

Nàng chưa bao giờ nghe thấy điều gì quá... quá vô lý như thế và hần nói vậy mà không có chút ăn năn nào. Cố tình trêu tức. Cố tình chọc ghẹo. Cố tình xúc phạm. Quỷ tha ma bắt hần đi, hần còn vô lại hơn nàng nghĩ lúc đầu nữa.

“Ngài không thể kiềm chế thói khiêu khích đó sao... thưa ngài?” Nàng nghiêng răng hỏi.

Hần bật ra một tiếng cười ngắn. “Và bỏ lỡ những câu nói ‘khôn ngoan’ như cậu vừa nói ư? Không đâu, nhóc, ta không từ bỏ những niềm vui của mình vì ai hết, kể cả là đàn ông, đàn bà hay trẻ con. Suy cho cùng, chúng cũng đâu có nhiều nhận gì.”

“Không nhân nhượng một ai, đúng không? Kể cả một đứa trẻ bị ốm cũng không tha? Hay là ngài cho rằng tôi đã lấy lại đủ sức để đứng dậy được rồi, thưa thuyền trưởng?”

“Cậu đoán trúng ngay từ ý đầu tiên... Ta không nhân nhượng một ai, dĩ nhiên là trừ phi cậu van xin ta rủ lòng thương. Ta có thể chiếu cố cho. Cậu có định làm thế không?”

“Làm gì cơ?”

“Van xin ta rủ lòng thương?”

Đồ chết tiệt, hẳn đang thử thách lòng kiêu hãnh của nàng. Những cậu bé ở cái tuổi mười hai đầy xúc nổi thường có lòng kiêu hãnh ngút trời và rõ ràng hẳn đang dựa vào đó để chọc tức nàng. Một cô bé ở độ tuổi này sẽ không chỉ van xin hẳn rủ lòng thương hại, mà còn khóc sướt mướt khi làm thế. Nhưng một cậu bé thì thà chết còn hơn phải thừa nhận rằng mình không thể chịu nổi một chút trêu đùa, cho dù là một lời trêu đùa ác ý. Quý tha ma bắt, nàng biết làm gì bây giờ, khi mà nàng chỉ muốn vả vào cái bản mặt ngạo mạn của hẳn nhưng lại không thể bởi vì cậu bé Georgie mà nàng đang đóng giả sẽ không hành động như thế?

Coi hẳn kìa, khuôn mặt nghiêm lại, bờ vai rộng và bộ ngực nở nang khẽ căng lên, như thế câu trả lời của nàng thực sự quan trọng với hẳn. Chắc hẳn đã chuẩn bị sẵn một lời châm chọc “tài tình” nào đó và đang chờ đợi câu trả lời “Có” của nàng, một câu trả lời mà hẳn sẽ thất vọng nếu phải bỏ lỡ.

“Tôi có mấy ông anh trai, thuyền trưởng ạ, tất cả bọn họ đều lớn tuổi hơn tôi,” nàng gằn giọng lạnh lùng. “Vì thế chuyện bị chọc ghẹo, trêu tức và bỡn cợt vốn chẳng phải điều gì mới mẻ với tôi. Các anh tôi thích thú trò đó... dù chắc chắn là không bằng ngài.”

“Nói hay lắm, nhóc!”

Nàng bất mãn khi thấy vẻ mặt hẳn nom hài lòng như giọng hẳn vậy. Ôi, giá mà nàng có thể tát hẳn dù chỉ một cái thôi trước khi nàng rời khỏi con tàu Maiden Anne này.

Nhưng rồi một loạt cảm xúc mới trào dâng khiến nàng ghen thờ khi hẳn cúi xuống nắm lấy cằm nàng, giống như gã Sharpe lúc nãy và xoay mặt

nàng sang bên này bên kia để kiểm tra. Chỉ có điều thuyền trưởng chạm vào nàng rất nhẹ nhàng, với hai ngón tay đặt lên má trái nàng.

“Dùng cảm lắm và đúng như Connie nói, không thấy một cọng râu nào cả.” Những ngón tay lướt nhẹ từ gò má nhẵn nhụi đến quai hàm nàng, cực kỳ chậm rãi, hoặc có thể đó chỉ là cảm nhận của những giác quan đang hỗn loạn của nàng. “Được lắm, cậu nhóc.”

Georgina lại sắp ói mửa, nếu cơn nôn nao kỳ cục đang khuấy động bụng dưới của nàng được coi là dấu hiệu cho việc đó. Nhưng cái dạ dày căng thẳng của nàng bỗng yên ổn trở lại ngay khi thuyền trưởng bỏ tay ra. Tất cả những gì nàng có thể làm là nhìn chăm chăm vào lưng hắn khi hắn bước ra khỏi buồng.

Chương 13

Cơn nôn nao bùng lên trong bụng Georgina đã tạm thời biến mất, nhưng phải đến năm phút sau những ý nghĩ hỗn loạn của nàng mới lắng xuống đủ để nhận ra cuối cùng chỉ còn lại một mình nàng trong buồng. Nàng lập tức hét toáng lên đầy phần nộ, lớn đến mức nếu có ai tình cờ ở bên ngoài cửa thì họ hoàn toàn có thể nghe thấy. Nhưng chẳng có ai ở đó cả, nàng nhận ra khi mở cánh cửa chỉ một giây lát sau.

Lầm bẫm một mình về bức tường gạch và những gã quý tộc người Anh hồng hách, nàng tiến về phía cầu thang và leo lên được nửa chừng thì chợt nhớ ra nàng đã được lệnh phải ngủ một giấc. Nàng đứng khựng lại, cắn môi lo lắng bằng hàm răng mà thuyền trưởng Malory đã khen là “trắng như ngọc trai.” Làm gì bây giờ? Chà, nàng chắc chắn sẽ không quay lại giường, bất chấp cái mệnh lệnh ngớ ngẩn đó. Nàng biết rõ nên làm việc nào trước, việc nào sau và ưu tiên hàng đầu lúc này của nàng là đi tìm Mac và xoay xở chuồn khỏi con tàu Maiden Anne trước khi quá muộn.

Tuy nhiên, làm trái lệnh thuyền trưởng không phải là chuyện nhỏ, cho dù mệnh lệnh đó được đưa ra dưới hình thức nào hay vì lý do gì. Vậy nên... nàng phải đảm bảo rằng thuyền trưởng không biết gì về chuyện nàng phớt lờ chỉ thị của hắn. Đơn giản thôi.

Nhưng nhờ hắn chưa đi xa thì sao? Hôm nay vốn không phải ngày may mắn của nàng... Không, phải lạc quan lên chứ. Nếu nhìn thấy hắn, nàng có thể chờ một hai phút để hắn rời đi hoặc trở nên xao lãng, nhưng nàng sẽ không đợi lâu hơn thế. Nàng sẽ đi lên boong, cho dù hắn có ở đó hay không. Nàng có thể lấy cớ là muốn nhìn ngắm nước Anh lần cuối nếu bị

hắn bắt gặp, mặc dù nàng chắc chắn sẽ khó mà nuốt trôi được lời nói dối này.

Rồi nàng bực bội với chính mình vì đã lãng phí thời gian quý báu để lo lắng về chuyện đó khi thậm trọng thò đầu qua cửa lật và không hề thấy bóng dáng thuyền trưởng trong khu vực xung quanh. Thật không may, cũng không thấy tăm hơi Mac đâu cả, thậm chí là ở trên cột buồm, nơi ông có thể đang kiểm tra dây dợ.

Nàng leo nốt cầu thang, vội vã tiến về mũi tàu, không dám ngoái lại nhìn boong lái ở phía sau và người nào đó có thể đang ở trên đó với tầm nhìn bao quát hết thấy những boong thấp hơn bên dưới. Nàng đi như chạy, hy vọng sẽ không phải sục sạo từ đầu tới cuối con tàu để tìm ra Mac.

Nhưng đến đoạn giữa của tàu thì nàng dừng phắt lại trong một hành lang hẹp giữa mép tàu và căn phòng trên boong tàu khi mắt nàng tình cờ liếc sang mạn phải. Ở đó, trong tầm mắt nàng, chỉ thấy mênh mông sóng nước. Nàng quay ngoắt lại về phía đuôi tàu và nhìn thấy phần đất liền mà nàng cứ ngỡ sẽ nằm ở hai bên mạn tàu, nhưng đó không còn là hai bờ sông gần sát bên nàng nữa, mà là khối đất liền đồ sộ của nước Anh đang càng lúc càng trở nên nhỏ hơn khi con tàu di chuyển.

Georgina cứ ngỡ người nhìn cơ hội rời tàu đang lùi xa với tốc độ chóng mặt. Sao có thể thế được? Đôi mắt nàng ngược lên nhìn bầu trời quá u ám đến độ không thể đoán được bây giờ là thời điểm nào trong ngày. Chẳng lẽ lúc nàng mang khay thức ăn đến cho thuyền trưởng là đã muộn lắm rồi sao? Những cánh buồm căng phồng mách bảo nàng rằng con tàu đang di chuyển nhanh hơn bao giờ hết với những cơn gió lộng đẩy chúng hướng về phía biển, nhưng mà họ đã thực sự rời khỏi nước Anh rồi ư? Lúc nàng tới gặp thuyền trưởng, họ vẫn còn đang đi trên sông cơ mà.

Cơn giận bùng lên trong nàng thật mau chóng và dữ dội. Đồ trời đánh, nếu hắn không chăm chăm giải khuây bằng việc chọc tức nàng với những lời giễu cợt khó nghe và sự quan tâm không cần thiết mà nàng coi là cơ hội để hằn áp đặt thói chuyên quyền độc đoán lên mình, thì đó đã có thể là lần cuối cùng nàng nhìn thấy hắn rồi. Bây giờ thì... quý tha ma bắt, nàng đã bị

kẹt lại trên con tàu này, phục tùng những ý thích ngẫu hứng đáng ghét của hắn và ắt hẳn sẽ còn phải chuốc lấy nhiều điều bực mình nữa giống như nàng đã nếm mùi chiều nay. Chẳng phải hắn đã thú nhận rằng hắn thích đồn người ta đến mức phát khùng lên sao? Cho dù nàng có nhu mì đến đâu chẳng nữa - nàng quả quyết đó là bản tính của mình - thì cũng không thể chịu đựng sự trêu chọc cố ý đó quá lâu. Nàng sẽ bị khiêu khích hết lần này đến lần khác cho đến khi chịu hết nổi mà giáng cho hắn một cái tát hoặc sử dụng bất cứ biện pháp tự vệ nào khác tương tự như thế của phái nữ và sẽ khiến nàng bị lộ tẩy. Rồi sau đó thì sao? Với khiếu hài hước ác nghiệt của hắn, nàng thậm chí còn không thể đoán nổi.

Ngày hôm nay Nữ thần May mắn đã thực sự bỏ mặc nàng. Lúc này sự thận trọng của nàng cũng bay biến đâu mất. Khi một cú hích vào vai thành linh cắt đứt những suy nghĩ hoang mang trong đầu, nàng quay ngoắt lại, gất lên “Cái gì?!” với giọng điệu bực tức và ngạo mạn. Một phản ứng láo xược như thế đương nhiên khiến nàng lập tức lãnh nguyên một cú bạt tai. Cái tát mạnh đến nỗi làm nàng ngã dúi dụi vào thành tàu, hai chân trượt dần về đằng trước cho đến khi cái mông đập phịch xuống sàn.

Georgina kinh ngạc hơn là choáng váng, mặc dù tai nàng đau điếng. Nàng không cần được bảo cho biết mình đã làm gì sai, mặc dù gã thủy thủ hắn học đang đứng nhìn Georgina đã nhanh chóng nói cho nàng hay.

“Còn dám xác láo với tao, thằng nhãi, thì tao sẽ quăng mày xuống biển còn nhanh hơn mày nhổ nước bọt đấy. Cũng đừng để tao bắt gặp mày chặn đường tao một lần nữa!”

Chỗ này đâu có hẹp đến mức hắn không thể đi vòng qua nàng. Hắn chẳng to béo gì, nếu không muốn nói là gầy nhẳng cà kheo. Nhưng Georgina không lý sự như vậy. Nàng còn bận nhắc đôi chân đang duỗi dài ra khỏi đường đi của hắn, vì hắn đang định đá hất chúng sang một bên thay vì bước qua để tiếp tục đi làm việc của mình.

Trong khi đó, trên boong lái, Conrad Sharpe phải vật lộn hết sức vất vả để ngăn không cho thuyền trưởng nhảy qua thanh chắn xuống boong tàu

bên dưới ngay từ lúc cô gái bị bạt tai. Ngăn cản anh mà không tỏ ra là mình đang làm vậy cũng không phải là việc dễ dàng gì.

“Chết tiệt, Hawke, giây phút tồi tệ nhất đã qua rồi. Nếu mà bây giờ anh can thiệp thì...”

“Chỉ can thiệp thôi ư? Tôi sẽ tấn cho hấn như xương!”

“Chà, ý kiến hay đấy nhỉ,” Connie mỉa mai đáp trả.

“Còn cách nào tốt hơn để nói với thủy thủ đoàn rằng không được đối xử với cậu bé Georgie như một bồi phòng, mà phải giống như tài sản riêng của anh? Thế thì anh nên lột cái mũ ngớ ngẩn của cô ta ra và kiểm cho cô ta một cái váy đi là vừa. Dù thế nào thì anh cũng sẽ khiến cho đám đàn ông để ý đến người bạn bé nhỏ của anh cho đến khi họ phát hiện ra ở cậu ta có điều gì đặc biệt khiến anh phải phạm tội giết người. Đừng có nướng mày lên với tôi, đồ ngốc. Những cú đấm của anh sẽ lấy mạng một kẻ còm nhom như hấn, anh biết rõ điều đó mà.”

“Thôi được, vậy thì tôi sẽ chỉ phạt hấn chui luôn qua gầm tàu thôi.”

Nghe thấy giọng điệu tỉnh rụi báo hiệu rằng James đã lấy lại bình tĩnh, Connie toét miệng cười và lùi lại. “Không, anh sẽ không làm thế. Anh sẽ lấy lý do gì chứ? Cô gái đó đã hỗn với hấn mà. Chúng ta cũng nghe thấy còn gì. Chẳng có gã đàn ông nào trên tàu là không hành xử như Tiddles khi bị một thằng lỏi khiêu khích như thế. Hơn nữa, có vẻ như ông anh trai sẽ lo liệu chuyện này và sẽ chẳng có ai thắc mắc gì về chuyện gã đứng ra bảo vệ thằng nhỏ.”

Họ nhìn Ian MacDonell hùng hổ xông tới chỗ Tiddles, kéo giật hấn lại ngay khi hấn định đá cô gái. Hai bàn tay gã Scot túm chặt mặt trước chiếc áo kẻ ca rô của gã thủy thủ thấp bé nhẹ cân hơn, rồi nhắc bổng hấn lên. Mặc dù MacDonell không lên giọng, song lời cảnh cáo phát ra từ miệng gã vang vọng khắp boong tàu.

“Động vào người thằng bé một lần nữa là mày chết với tao đấy, đồ khốn.”

“Hấn đe dọa cũng được đấy, phải không?” James nhận xét.

“Ít nhất sẽ không có ai xì xào về lời đe dọa đó... ý tôi là, khi nó được phát ra từ miệng hẳn.”

“Tôi hiểu ý anh rồi, Connie. Anh không cần phải nhai đi nhai lại. Giờ thì cô ấy đang nói cái quái gì với gã Scot thế nhỉ?”

Cô gái đã đứng dậy và đang khấn khoản nhưng khẽ khàng nói gì đó với anh trai, người vẫn đang nhắc bóng Tiddles. “Có vẻ như cô ta đang cố gắng can gián ông anh bỏ qua chuyện này. Thông minh lắm. Cô ta biết lỗi tại ai. Nếu cô ta không đứng ngẩn ngơ...”

“Tôi cũng có một phần lỗi,” James ngắt lời Conrad.

“Ồ? Đã có chuyện gì xảy ra mà tôi không được chứng kiến sao, chẳng hạn như anh đã đóng đinh chân cô ta xuống sàn tàu?”

“Anh đang pha trò đấy à? Nhưng nghe này, anh bạn, tôi không buồn cười tí nào.”

“Tiếc thật, vì tôi thì có đấy.” Connie cười ngoan cổ. “Nhưng tôi có thể thấy anh đang nóng lòng muốn làm người cao thượng, vì vậy cứ tiếp tục đi. Hãy thú nhận tại sao anh lại nghĩ anh chịu trách nhiệm cho sự láo xược của ‘thằng nhóc’ đó.”

“Không phải tôi nghĩ, mà là tôi biết,” James đáp trả, quắc mắt nhìn bạn mình. “Vừa nhận ra tôi là cô ta đã quyết định rời khỏi con tàu này ngay.”

“Cô ta nói với anh thế à?”

“Cô ta không cần phải nói,” James đáp. “Suy nghĩ đó hiện lên rõ mồn một trên mặt cô ta.”

“Tôi ghét phải vạch ra các chi tiết nhỏ, anh bạn ạ, nhưng cô ta vẫn còn ở đây cơ mà.”

“Dĩ nhiên rồi,” James cắn cẩu. “Chẳng qua tôi đã giữ chân cô ta trong buồng tôi cho đến khi cô ta không còn thời gian để làm chuyện gì ngốc nghếch nữa. Cô ta không đứng ngẩn ngơ trên boong tàu. Cô ta đang nhìn cơ hội bỏ trốn duy nhất lùi xa dần... và có lẽ nguyên rủa tôi đời đời kiếp kiếp bị dọa đày chốn âm ty, địa phủ.”

“Chà, cô ta chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm đó nữa - ý tôi là chuyện chặn đường người khác ấy. Một cái bạt tai thường có tác dụng răn dạy rất tốt.”

“Nhưng chuyện này khiến Tiddles ác cảm với cô ta. Ban nãy Artie cũng muốn đá vào mông cô ta một cái thật đau và nếu không có mặt tôi thì chắc hẳn cậu ta đã làm vậy rồi. Tiếc là lúc ấy anh không ở đó để nghe giọng điệu hống hách của cô ta khi hướng dẫn Artie đặt mấy cái rương.”

“Anh không cho rằng cô ta là một tiểu thư quyền quý đấy chứ?”

James nhún vai. “Dù có là tiểu thư quyền quý hay không thì cô ta cũng là người quen sai bảo kẻ hầu người hạ và cũng là con nhà có giáo dục, nếu không thì hẳn là cô ta rất giỏi bắt chước những người có địa vị cao hơn mình.”

Khiếu hài hước của Connie bỗng chốc bay biến. “Chết tiệt, thế thì không thể coi chuyện này như trước được nữa đâu, Hawke.”

“Chẳng có cái quái gì khác biệt cả. Tôi đâu có ép cô ta mặc cái quần đó. Mà trước giờ anh tưởng cô ta là hạng người nào vậy? Một ả điếm trên bến cảng chắc?” Sự im lặng của Connie là câu trả lời quá rõ ràng và điều đó khiến James bật ra một tiếng cười ngắn. “Ôi trời, bỏ ngay cái vẻ thương hoa tiếc ngọc đó đi, Connie. Nó không hợp với anh cũng như với tôi đâu. Dù cho cô nhỏ láu cá đó có là một nàng công chúa đi chẳng nữa thì tôi cũng chẳng bận tâm, chỉ biết rằng lúc này, cô ta là một cậu bồi phòng cho đến khi nào tôi bảo thôi. Đó là vai trò mà cô ta đã tự nguyện đóng và tôi muốn để cô ta diễn nó đến cùng.”

“Trong bao lâu?”

“Cho đến khi nào tôi còn chịu đựng nổi.” Rồi khi thấy gã Scot thả nạn nhân của gã ra, anh nói thêm, “Chết tiệt, thậm chí không có cả một cú đấm! Nếu là tôi thì tôi sẽ...”

“Tấn hấn như xương, tôi biết.” Connie thở dài. “Tôi thấy anh có vẻ cay cú quá.”

“Không phải thế đâu. Chẳng qua là vì không một ai có thể đánh phụ nữ ngay trước mắt tôi và hy vọng thoát được tội.”

“Anh mới có quan điểm đó từ lúc chúng ta khởi hành à? Này này, anh bạn Jamie,” anh dụ giọng cầu hòa khi James quay sang trừng mắt nhìn anh. “Sao anh không dành ánh mắt đấng đấng sát khí đó cho đám thủy thủ nhỉ? Họ có thể làm một chuyện... Thôi được rồi,” anh miễn cưỡng sửa lại lời mình khi James bước một bước về phía anh. “Tôi rút lại mọi lời vừa nói. Vậy thì anh là một kẻ bệnh vực cho tất cả phụ nữ.”

“Tôi sẽ không làm quá đến mức đó đâu.”

Khiếu hài hước của Connie lập tức quay trở lại trước vẻ khiếp sợ hiện lên trên khuôn mặt bạn anh. “Tôi cũng vậy nếu hôm nay anh không dễ bị kích động đến thế.”

“Dễ bị kích động ư? Tôi ư? Chỉ vì tôi muốn thấy kẻ đánh đập phụ nữ kia bị trừng phạt?”

“Tôi thấy tôi lại phải vạch ra các chi tiết nhỏ rồi, chẳng hạn như Tiddles không biết là hấn đã đánh một phụ nữ.”

“Chuyện đó chẳng liên quan gì, nhưng tôi hiểu ý anh. Vậy thì là kẻ đánh đập trẻ con. Tôi cũng không thể chịu nổi điều đó. Và trước khi anh mở cái miệng chết tiệt của anh ra để bệnh vực tên khốn kia một lần nữa, hãy nói cho tôi hay nếu người cản đường hấn là MacDonell thì liệu hấn có bặt tai gã ta nhanh đến vậy không?”

Connie buộc phải thừa nhận, “Tôi dám chắc hấn sẽ đi vòng qua gã ta.”

“Đúng vậy. Giờ thì, vì anh đã ngăn cản không cho tôi sử dụng tất cả các hình thức trừng phạt thích hợp hơn đối với thói côn đồ của hấn và vì gã Scot đã thực sự làm tôi thất vọng khi chỉ đưa ra một lời cảnh cáo suông...”

“Tôi tin rằng cô gái muốn thế.”

“Lại chẳng liên quan nữa rồi. Những mong muốn của cô ta không có nghĩa lý gì trong chuyện này hết. Vì vậy lần tới tôi gặp Tiddles, tốt hơn là hấn nên cầm ‘kinh cầu nguyện’ trên tay.”

James không nói đến một cuốn sách tôn giáo, mà là loại đá mềm được dùng khi người ta bò bằng cả hai tay hai chân để cọ rửa những bề mặt quá nhỏ trên boong tàu mà viên đá bọt lớn hơn không thể xử lý được. Sau khi boong tàu được làm ướt, tốt nhất là khi trời mưa để họ không cần phải xách nước lên tưới, cát sẽ được rải khắp bề mặt, sau đó viên đá bọt lớn với mặt dưới phẳng nhẵn sẽ được kéo đi suốt chiều dài con tàu bằng những sợi dây thừng dài được buộc vào hai đầu của nó. Phải bò bằng hai tay hai chân để làm công việc trên là một trong những nhiệm vụ khó chịu hơn rất nhiều.

“Anh muốn hấn đánh bóng sàn tàu trong khi chúng hoàn toàn không có một vết nhơ ư?” Connie hỏi lại để làm rõ.

“Trong khoảng thời gian không ít hơn bốn phiên trực... bốn phiên trực liên tiếp.”

“Chết tiệt, Hawke, mười sáu tiếng đồng hồ bò lê bằng đầu gối sẽ làm trầy da hấn mất. Hấn sẽ dây máu ra khắp boong tàu.”

Chỉ ra điều đó cũng không làm James đổi ý như Connie hy vọng. “Đúng vậy. Nhưng chí ít xương hấn vẫn lành lặn.”

“Tôi hy vọng anh biết rằng điều này sẽ chỉ càng khiến hấn thêm căm ghét cậu nhóc của anh.”

“Không đâu. Tôi chắc chắn anh có thể kiếm được một cái cớ nào đó để áp dụng hình phạt ‘nhẹ nhàng’ này với hấn.

Kể cả là vết rách trên y phục hay tình trạng xộc xệch của chúng. Ngược áo hấn ắt hẳn đã bị nhăn nhúm bởi nắm tay của MacDonell, đúng không? Nhưng bất luận anh tìm ra được lỗi gì thì chính anh mới là người bị ghét, chứ không phải Georgie.”

“Cảm ơn nhiều,” Connie nhếch mép cười. “Anh biết là anh có thể bỏ qua chuyện này mà. Họ đã làm vậy đấy thôi.”

James nhìn hai anh em MacDonell đi về phía khu vực dành cho thủy thủ đoàn đằng mũi tàu. Georgie đang áp tay vào cái tai bị tát.

“Tôi không nghĩ vậy, dù thế nào chẳng nữa tôi cũng sẽ không bỏ qua đâu. Vì thế đừng tranh cãi về những biện pháp trừng phạt của tôi nữa,

Connie. Hoặc là dùng cách này hoặc là dùng cái roi ‘cửu vĩ miêu’^[2]. Và nếu anh muốn nói về chuyện máu dây ra khắp boong tàu...”

Chương 14

“Con lại nói làm nhảm về những bức tường gạch đấy à? Gã thủy thủ đó đánh vào đầu con mạnh đến thế sao? Đáng lẽ con phải để ta cho hấn một trận...”

“Con đang nói về gã thuyền trưởng chú ạ,” Georgina rít lên khi nàng vội vàng kéo Mac đi tìm một chỗ riêng tư để nói chuyện. “Hấn chính là con bò nặng hai tấn đã cặp con ra khỏi quán rượu vào đêm hôm nọ mà con đã hy vọng là sẽ quên được ấy.”

Mac dừng phắt lại. “Không phải là con đang nói đến gã quý tộc tóc vàng đấy chứ? Hấn chính là bức tường gạch của con đấy à?”

“Hấn chính là thuyền trưởng của chúng ta.”

“Ôi trời, chẳng phải tin tốt lành gì.”

Nàng chớp chớp mắt trước câu trả lời điềm tĩnh đó.

“Chú không nghe con nói gì sao? Thuyền trưởng Malory chính là cái gã...”

“Rồi, ta nghe rõ rồi. Nhưng con đâu có bị nhốt dưới khoang hầm, hay là hấn chưa nhìn thấy con?”

“Hấn không nhận ra con.”

Lông mày Mac nhướng lên, không phải vì ngạc nhiên trước câu trả lời đó, mà vì Georgina có vẻ tức tối với việc thuyền trưởng không nhận ra nàng. “Con chắc là hấn đã nhìn kỹ con chứ?”

“Từ đầu đến chân luôn,” nàng khẳng định. “Chỉ đơn giản là hấn không nhớ ra con.”

“Chà, đừng tự ái, Georgie. Đêm đó hai người họ còn mãi nghĩ tới những chuyện khác. Họ cũng đã uống say và vài người có thể quên cả tên mình sau một đêm tồi tệ.”

“Con cũng nghĩ vậy và con không tự ái.” Nàng phẫn nộ khịt mũi trước ý nghĩ đó. “Con chỉ cảm thấy nhẹ nhõm thôi... sau khi vượt qua cú sốc gặp hấn ở đây. Nhưng thứ gì đó có thể khơi dậy trí nhớ của hấn, như việc nhìn thấy chú chằng hạn.”

“Con nói có lý,” Mac trầm tư nói. Ông ngoái lại nhìn nước Anh giờ chỉ còn là một đốm nhỏ nơi chân trời.

“Đã quá muộn để bỏ trốn rồi chú ạ,” nàng nói, đọc được chính xác suy nghĩ trong đầu ông.

“Đúng vậy,” ông đồng ý, rồi nói thêm, “Đi thôi. Ở đây tai vách mạch rừng.”

Ông không dẫn nàng về khu vực dành cho thủy thủ đoàn ở phía mũi tàu, mà đi xuống căn buồng dành cho viên quản lý neo buồm, tức là buồng của ông bây giờ, nơi cất trữ các loại dây dợ dự phòng. Georgina thả phịch người xuống một cuộn dây thừng to tướng trong khi Mac ra chiều suy nghĩ lung lăm, ông cứ đi đi lại lại, thở dài và chặc lưỡi.

Georgina gắng kiên nhẫn hết mức có thể, tổng cộng chỉ năm phút, trước khi cất tiếng hỏi, “Thế nào chú? Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Ta cần phải tránh mặt hấn càng lâu càng tốt.”

“Và khi không thể tránh được nữa thì sao?”

“Ta hy vọng lúc đó râu ta đã mọc kín mặt,” ông nói, toét miệng cười. “Một bộ râu xồm xoàm đỏ quạch che phủ lớp da nhăn nheo này sẽ là một vật cải trang hiệu quả giống như y phục của con vậy.”

“Đúng quá chú nhỉ?” nàng nói, rạng rỡ hấn lên, nhưng chỉ trong một thoáng. “Nhưng điều đó chỉ giải quyết được một vấn đề.”

“Ta tưởng chúng ta chỉ có vấn đề đó thôi.”

Nàng lắc đầu trước khi ngả người vào vách ngăn. “Chúng ta còn phải nghĩ ra một cách để giúp con tránh mặt gã đó.”

“Con biết việc đó là không thể mà, con gái... trừ phi con bị ốm.” Ông cười tươi rói, nghĩ rằng mình đã nghĩ ra cách giải quyết. “Con không cảm thấy khó ở đây chứ?”

“Không ăn thua gì đâu, chú Mac.”

“Nhất định sẽ có hiệu quả mà.”

Nàng lại lắc đầu. “Biện pháp đó chỉ hiệu quả nếu con ngủ trong khu vực dành cho thủy thủ đoàn như chúng ta đã nghĩ, nhưng hóa ra lại không phải như vậy.” Rồi nàng cười khẩy, “Gã thuyền trưởng đã hào hiệp mời con ở chung buồng với hắn.”

“Cái gì!?”

“Con cũng đã phản ứng như chú đấy, nhưng gã trời đánh đó khăng khăng như vậy. Hắn muốn con ở ngay bên cạnh, phòng khi hắn cần thứ gì đó vào giữa đêm, đúng là tên vô lại lười biếng. Nhưng chú có thể mong đợi gì từ một gã quý tộc người Anh đã quen được cung phụng chứ?”

“Vậy thì ta cần phải nói sự thật cho hắn biết.”

Đến lượt nàng há hốc miệng và đứng bật dậy, “Cái gì cơ? Chú đùa đấy à?”

“Ta đang nói rất nghiêm túc, con gái ạ.” Mac gật đầu quả quyết. “Con sẽ không ở chung buồng với một gã đàn ông không phải là bạn bè hay người nhà của con.”

“Nhưng hắn tưởng con là một cậu bé.”

“Điều đó cũng không có gì khác biệt. Các anh con...”

“Sẽ không bao giờ biết,” nàng giận dữ ngắt lời. “Vì Chúa, nếu chú nói ra sự thật với Malory, con vẫn có thể phải ở chung buồng với hắn, nhưng theo một kiểu mà con chẳng thích thú gì. Chú đã nghĩ tới khả năng đó chưa?”

“Hắn sẽ không dám đâu!” Mac gầm gừ.

“Ồ, hẳn sẽ không dám ư?” nàng hỏi. “Chú quên rằng ai là thuyền trưởng của con tàu này nhanh vậy sao? Hẳn có thể làm bất cứ chuyện gì hẳn muốn và nếu chú mở miệng phản đối thì sẽ lập tức bị xích tay chân lại.”

“Chỉ có kẻ nào xấu xa đòi bại nhất mới lợi dụng như thế.”

“Đúng vậy. Nhưng sao chú dám chắc hẳn không phải là loại người đó? Chú sẵn sàng mạo hiểm sự trong trắng của con chỉ vì cái khả năng mỏng manh là gã đàn ông này có một chút xíu lòng tự trọng ư? Con thì không đâu.”

“Nhưng, con gái à...”

“Con đã quyết rồi, chú Mac,” nàng bướng bỉnh nói. “Không được hé răng một lời nào với hẳn. Nếu con bị phát hiện theo một cách khác, thì lúc đó cũng chưa muộn để chúng ta biết được rằng liệu gã người Anh này có phải là kẻ đang hoang, đứng đắn hay không. Nhưng thú thực với chú, con nghi ngờ điều đó lắm. Việc ngủ trong buồng của hẳn là điều con thấy ít lo ngại nhất. Trái lại, chính việc quanh quẩn bên hẳn mới là thử thách cho sự kiên cường của con. Chú sẽ không tin nổi hẳn ti tiện đến mức nào đâu, hẳn thích nhục mạ người khác kinh khủng. Hẳn thậm chí đã thừa nhận với con rằng đó là một trong vài thú vui ít ỏi của hẳn.”

“Chúng là?”

“Dồn người ta đến mức phải phản ứng lại, làm cho họ lúng túng. Hẳn coi họ như những con bướm vậy, những lời châm chọc của hẳn chẳng khác nào những cái kim ghim họ lại một chỗ.”

“Con không phóng đại lên một chút vì ghét hẳn đấy chứ, con gái?”

Đúng là nàng có nói hơi quá, nhưng nàng không thừa nhận điều đó. Nếu nàng thực sự là cậu bé mà thuyền trưởng vẫn nghĩ, nàng sẽ không cảm thấy bị xúc phạm trước việc một người đàn ông lớn tuổi chế giễu một người trẻ hơn vì vốn trải nghiệm ít ỏi của cậu ta, đây là việc mà cánh đàn ông vẫn thường làm. Và tình dục vốn là chủ đề bình thường giữa đàn ông với nhau khi không có mặt phụ nữ. Chẳng phải nàng biết thừa điều này vì đã nghe

thấy đủ thứ chuyện từ các anh nàg, khi họ không nhận ra là nàg đang quanh quẩn ở đó hay sao?

May thay, cánh cửa bật mở đúng lúc khiến nàg không phải trả lời câu hỏi của Mac. Một thủy thủ trẻ mắg lao vào buồng và thở phào nhẹ nhõm khi tìm thấy viên quản lý neo buồm.

“Dây buồm trên cùng sắp đứt vì gió, thưa ngài. Ngài Sharpe bảo tôi đi kiểm một cái dây mới khi ngài ấy không thấy ngài đâu cả.”

“Tôi sẽ lo chuyện đó, anh bạn,” Mac nói cộc lốc, quay ngang ngửa tìm sợi dây thừng thích hợp.

Cậu thủy thủ còn non kinh nghiệm mừng rỡ rời đi. Georgina thở dài, biết rằng lúc này Mac không còn thời gian dành riêng cho nàg nữa. Nhưng nàg không muốn để cuộc trò chuyện kết thúc lửng lơ như vậy, hay khiến ông phải cảm thấy lo lắng cho nàg.

Cách duy nhất để tránh được điều đó là nhượng bộ và thừa nhận, “Chú nói đúng, Mac. Con đã để cho mỗi ác cảm của mình với gã đàn ông đó dẫn dắt con tin rằng hắg tồi tệ hơn bản chất thật của hắg. Chính hắg đã nói có lẽ trong vài ngày tới hắg thậm chí sẽ không để ý là có con ở bên, điều đó có nghĩa là hắg đã thử dũg khí của con rồi và bây giờ sẽ không thèm bận tâm đến con nữa.”

“Và con sẽ cố hết sức để không gây sự chú ý với hắg?”

“Con thậm chí sẽ không nhõ vào món xúp trước khi mang nó đến cho con bò mộng đó.”

Nàg toét miệng cười để ra vẻ là mình chỉ đang nói đùa. Ông làm bộ hoảng sợ để tỏ rõ là ông thừa biết. Họ cùng cười phá lên trước khi Mac đi ra cửa.

“Vậy con có đi cùng ta không?”

“Không đâu chú,” nàg nói, xoa xoa cái tai đau bên dưới chiếc mũ. “Con đã nhận ra boong tàu nguy hiểm hơn con nghĩ nhiều.”

“Đúng vậy, giải pháp này hóa ra chẳng hay ho chút nào, con gái ạ,” ông nói với vẻ hối hận, ám chỉ chuyện họ xin làm việc trên tàu để về nhà. Đó chính là ý tưởng của ông, cho dù sau đó ông đã cố thuyết phục nàng quên nó đi. Nếu có chuyện gì xảy ra...

Nàng mỉm cười, không trách cứ ông chút nào về kết cuộc này. Chẳng qua do nàng xui xẻo nên chủ nhân và thuyền trưởng của con tàu này mới chính là một gã người Anh, mà lại là gã người Anh đó cơ chứ.

“Kìa, chú đừng nói thế. Chúng ta đang trên đường về nhà, đó mới là điều quan trọng. Hãy cười thật tươi và ráng chịu đựng hành trình này trong vòng một tháng. Con có thể làm được, chú Mac ạ, con hứa đấy. Con đang rèn luyện tính kiên nhẫn mà, chú còn nhớ không?”

“Có chứ, con chỉ cần nhớ nhẫn nại mỗi khi ở bên hấn là được,” ông khàn khàn đáp.

“Chủ yếu là hấn. Giờ thì chú mau đi đi trước khi lại có một ai khác xuống tìm dây buồm. Con nghĩ con sẽ ở lại đây cho đến khi nào phải làm việc.”

Ông gật đầu và rời đi. Georgina len vào giữa hai đồng dây chèo lớn và ngã đầu vào bức vách. Nàng thở dài, nghĩ rằng ngày hôm nay không thể nào tồi tệ hơn được nữa. Malory. Không, hấn có tên mà: James Malory. Nàng quyết định rằng nàng chẳng thích thú gì cái tên này cũng như bản thân hấn.

Thành thật đi, Georgina, mà không thể chịu nổi khi nhìn thấy hấn. Chúa ơi, sự đụng chạm của hấn thậm chí còn khiến mày buồn nôn. Thôi được, vậy thì nàng ghét hấn lắm lắm, ghét hấn cực kỳ, không chỉ vì hấn là người Anh. Vẫn chưa có cách nào để cải thiện mối ác cảm ấy. Trên thực tế, nàng sẽ phải giả vờ như chẳng ghét hấn chút nào, hay ít ra là không quan tâm gì đến hấn.

Nàng há miệng ngáp dài và xoa xoa vết cứa của lớp vải nịt trên vùng da quanh ngực. Phải chi nàng có thể cởi thứ đó ra trong một vài giờ, nhưng nàng biết mình không dám làm vậy. Nếu bây giờ mà bị phát hiện thì tình

hình sẽ còn tồi tệ hơn những gì nàng đã lường trước nhiều bởi vì hắn sẽ là người quyết định số phận của nàng. Nhưng khi nàng bắt đầu gà gật, môi nàng bỗng hé nở một nụ cười tự mãn. Gã đó không những đáng ghét mà còn ngu ngốc nữa. Hắn đã bị lừa phỉnh quá dễ dàng, chỉ nhìn thấy những gì mà nàng muốn cho hắn thấy và điều đó đáng để nàng cảm thấy hả hê.

Chương 15

“Georgie!”

Nàng đang gục đầu về đằng trước trong lúc ngủ, nhưng khi giật mình choàng tỉnh, đầu nàng lập tức bật ngửa ra sau và va bộp vào vách ngăn. May là mớ tóc dày và cái mũ đã làm giảm nhẹ lực va chạm, nhưng nàng vẫn quắc mắt nhìn Mac, người vẫn đang tiếp tục lay lay vai nàng. Nàng mở miệng định gất om lên với ông, nhưng ông đã cất tiếng trước.

“Con vẫn còn đang làm cái quái gì dưới này thế? Hẳn đã cho người đi tìm con khắp tàu đấy!”

“Cái gì? Ai cơ?” Rồi nàng chợt nhớ ra mình đang ở đâu và người nào cũng đang ở trên con tàu này. “Ồ, là hẳn.” Nàng hừ mũi. “Ôi dào, hẳn có thể...” Không, thái độ như vậy là không đúng. “Máy giờ rồi chú? Con muộn giờ mang bữa tối đến cho hẳn rồi à?”

“Chắc cũng quá một tiếng rồi đấy.”

Nàng lẩm bẩm chửi thề khi quáng quàng đứng dậy và lao thẳng ra cửa. “Theo chú thì con nên tới chỗ hẳn ngay, hay đi lấy bữa tối trước?” nàng ngoái lại hỏi.

“Lấy bữa tối trước đi. Nếu hẳn đang đói, thức ăn có thể giúp ích đấy.”

Nàng xoay hẳn người lại để đối diện với ông. “Giúp ích cái gì cơ ạ? Không phải là hẳn đang nổi giận đấy chứ?”

“Ta chưa gặp hẳn, nhưng hãy động não một chút, con gái,” Mac khiển trách. “Hôm nay là ngày đầu tiên con phục vụ hẳn, vậy mà con lại quên...”

“Con làm sao ngăn nổi cơn buồn ngủ chứ,” nàng ngắt lời ông, giọng điệu nghe hơi bao biện. “Hơn nữa, hẳn đã ra lệnh cho con chợp mắt một lúc

mà.”

“Ồ, vậy thì ta sẽ không lo lắng về chuyện này nữa. Con mau đi đi trước khi lãng phí thêm thời gian.”

Nàng lập tức rời đi, nhưng trong lòng không tránh khỏi lo lắng. Thuyền trưởng đã bảo nàng đi ngủ, nhưng là ngủ trong buồng của hắn, nơi hắn có thể đánh thức nàng dậy khi nào đến giờ nàng phải đi lấy đồ ăn cho hắn. Chẳng phải lý do hắn muốn nàng ở gần là để hắn có thể sai bảo nàng mỗi khi cần thứ gì sao? Và giờ thì hắn phải cho người đi tìm nàng. Chết tiệt, ngàn lần chết tiệt. Thế mà nàng cứ ngỡ ít ra ngày hôm nay chẳng còn phải trải qua những giây phút lo sợ nữa rồi.

Nàng lao xộc vào bếp, ba người đàn ông trong đó dừng ngay việc đang làm để trở mắt nhìn nàng. “Khay thức ăn của thuyền trưởng đã xong chưa, anh O’Shawn?”

Anh ta chỉ ngón tay dính bột về phía nó. “Xong rồi...”

“Nhưng nó còn nóng không vậy?”

Anh ta đứng bật dậy với vẻ tự ái. “Chắc chắn rồi, không nóng sao được khi mà ta vừa mới hâm lại nó tới lần thứ ba. Ta đang định bảo Hogan... đây...”

Những lời nói của anh ta nhỏ dần đi khi nàng chạy vụt ra ngoài cũng nhanh như lúc đến. Cái khay nặng trĩu, to hơn cái lần trước nhiều, làm cánh tay nàng trĩu xuống nhưng không làm nàng giảm tốc độ. Ba người đàn ông mà nàng gặp trên đường hét toáng lên với nàng là thuyền trưởng đang tìm nàng. Nàng không dừng lại để trả lời. Bụng dạ mỗi lúc một lo lắng hơn.

Hắn đã nói sẽ không bạt tai mày. Hắn đã nói sẽ không bạt tai mày. Georgina phải nhắc đi nhắc lại điều đó suốt quãng đường tới cửa buồng hắn, tự nhủ thêm một lần nữa rồi mới gõ cửa và nghe câu “Vào đi” cộc lốc và trước khi mở cửa bước vào nàng vẫn còn cố lẩm nhẩm thêm một lần nữa.

Vậy mà điều đầu tiên nàng nghe thấy khi bước vào trong là giọng nói của viên thuyền phó, “Phải cho cậu ta ăn bạt tai.”

Ôi, sao mà nàng ghét gã đàn ông này thế, nàng thật sự ghét hẳn. Nhưng thay vì nhìn hẳn với ánh mắt nảy lửa, nàng lại cúi đầu xuống, chờ nghe ý kiến của James Malory, đó mới là điều quan trọng.

Nhưng nàng chỉ thấy sự im lặng, một sự im lặng đầy phức tạp, vì nó chẳng cho nàng biết chút gì về tâm trạng của thuyền trưởng. Và nàng cương quyết không ngẩng lên nhìn hẳn, chỉ cần tưởng tượng ra vẻ mặt đáng sợ của hẳn thôi cũng đủ làm nàng run bắn cả người rồi.

Nàng giật thót mình khi hẳn cuối cùng cũng cất tiếng hỏi, “Nào, cậu có muốn nói gì không, cậu nhóc?”

Biết điều. Hẳn sẽ biết điều và lắng nghe bất cứ lời thanh minh nào của nàng. Nàng đã không ngờ tới điều đó, đầu nàng ngẩng phắt lên để nhìn vào đôi mắt xanh sáng rực của hẳn. Hẳn đang ngồi với Conrad Sharpe ở cái bàn trống không và nàng chợt nhận ra vì sự chậm trễ của nàng mà cả hai người họ đều chưa được ăn tối. Tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy nhẹ nhõm vì thuyền trưởng không nổi trận lôi đình. Hẳn vẫn đáng sợ, nhưng một con bò mộng như hẳn lúc nào mà chẳng đáng sợ cơ chứ. Song ở hẳn không có biểu hiện nào của sự tức giận. Dĩ nhiên, nàng phải tự nhắc nhở mình rằng không biết khi giận dữ thì trông hẳn sẽ như thế nào. Hẳn có thể mang vẻ mặt như lúc này không biết chừng.

“Có lẽ phải quất roi nữa.” Lời gợi ý của Conrad vang lên giữa sự im lặng xuyên suốt. “Để dạy thẳng lỏi biết rằng nó phải trả lời khi được hỏi.”

Lần này thì Georgina chẳng e dè lườm gã một cái cháy mặt với ánh mắt như tóe lửa, nhưng những gì nàng nhận lại chỉ là tiếng cười khùng khục từ gã tóc đỏ cao lớn. Liếc mắt về phía thuyền trưởng, nàng thấy hẳn vẫn đang đợi câu trả lời của nàng, vẻ mặt vẫn thật khó đoán định.

“Tôi xin lỗi, thưa ngài,” cuối cùng nàng cũng lên tiếng, cố gắng nói bằng giọng ăn năn nhất có thể. “Tôi đã ngủ một giấc... như ngài bảo.”

Một bên lông mày màu vàng kim nhướng lên, điệu bộ mà nàng thấy cực kỳ đáng ghét. “Tin nổi không, Connie,” thuyền trưởng nói, dù vẫn không

rời mắt khỏi nàng. “Cậu ta chỉ đang làm theo lời tôi dặn thôi. Dĩ nhiên, như tôi còn nhớ, tôi đã bảo cậu ta ngủ ở đây, trên cái giường kia.”

Georgina nhăn nhó. “Tôi biết và tôi đã cố ngủ, thật đấy ạ. Chỉ có điều tôi không thấy thoải mái chút nào trên... ý tôi là... quý tha ma bắt, giường ngài êm quá.” Đó, thà nói dối như vậy còn hơn phải thừa nhận rằng lý do duy nhất khiến nàng không thể ngủ ở đó là vì nó là giường của hắn.

“Vậy ra cậu không thích giường của ta?”

Viên thuyền phó cười ngặt nghẽo, mặc dù nàng không hiểu tại sao. Cái lông mày đáng ghét của thuyền trưởng thậm chí còn nhướng cao hơn một chút nữa. Phải chăng trong mắt hắn đang ánh lên sự thích thú? Nàng nên thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngược lại, nàng cảm thấy mình giống như đích nhắm của một trò đùa nào đó không có điểm nút, nàng thực sự ngán ngẫm với việc làm nguồn giải trí cho người khác mà chẳng biết lý do là gì.

Ráng chịu đựng đi, Georgina. Đừng để tâm. Mày là người duy nhất trong nhà Anderson ngoài Thomas không dễ dàng mất bình tĩnh. Ai cũng nói thế mà.

“Tôi chắc chắn giường của ngài là một cái giường tốt, thưa ngài, thậm chí có thể nói là tốt nhất, nếu ngài thích ngủ trên những thứ mềm mại và êm ái. Nhưng tôi lại thích những thứ cứng cứng hơn, vì vậy...”

Nàng ngừng lại, cau mày, vì gã thuyền phó đã lại lặn ra cười. James Malory thì như bị mắc nghẹn, vì hắn đang gặp người trên ghế, ho sặc ho sụa. Nàng suýt buột miệng hỏi gã Sharpe lần này thứ gì khiến hắn buồn cười đến vậy, nhưng cái khay mỗi lúc một trĩu nặng khiến nàng khó lòng bê nổi nữa. Vì họ đang vô tâm bắt nàng đứng đó để giải thích sự chậm trễ khi nàng vẫn đang phải bưng nó trên tay nên mau chóng kết thúc chuyện này thì hơn.

“Vì vậy,” nàng tiếp tục, cất cao giọng để thu hút sự chú ý của họ, “tôi đã nghĩ đến chuyện đi lấy cái võng, như ngài cũng đã bảo tôi. Nhưng trên đường tới khu vực dành cho thủy thủ, tôi... ờ, tôi đã gặp anh trai tôi, anh ấy muốn nói chuyện với tôi. Vì vậy tôi đi theo anh ấy xuống dưới trong một

phút, nhưng rồi... ừm, dạ dày tôi đột nhiên lại nhộn nhạo. Tôi chỉ định nằm xuống một hai giây thôi, cho đến khi nó đỡ hơn. Nhưng tôi lại thiếp đi lúc nào không biết, cho tới khi Mac đánh thức tôi dậy và nghiêm khắc quở trách tôi vì tội ngủ quên và lơ là nhiệm vụ của mình.”

“Nghiêm khắc quở trách ấy hả? Chỉ thế thôi sao?”

Hắn còn muốn gì đây hả trời, muốn thấy nàng máu me bê bết à? “Thực ra, tôi đã bị bạt tai. Giờ thì có khi nó phải sưng lên gấp đôi bình thường rồi ấy chứ.”

“Thế cơ à? Vậy là ta khỏi phải đích thân ra tay, đúng không?” Nhưng rồi hắn nói thêm, dịu dàng hơn: “Có đau không, Georgie?”

“Có chứ, đương nhiên là phải đau rồi,” nàng đáp lời. “Ngài có muốn xem không?”

“Cậu sẽ cho ta xem đôi tai nhộn hoắt của cậu ư, nhóc? Ta rất lấy làm vui sướng.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn. “Chà, vậy thì ngài mừng hụt rồi, vì tôi còn lâu mới cho ngài xem. Tôi không nói suông đâu. Tôi biết ngài nghĩ chuyện này cực kỳ buồn cười, thừa thuyên trưởng, nhưng ngài sẽ không cảm thấy như vậy nếu từng bị bạt tai.”

“Ồ, nhưng ta từng bị rồi đấy chứ, vô khối lần là khác... cho đến khi ta bắt đầu đánh trả. Ta rất sẵn lòng dạy cậu.”

“Dạy cái gì?”

“Tự vệ, nhóc ạ.”

“Tự vệ... trước anh trai tôi ư?” Giọng điệu nàng ám chỉ rằng nàng sẽ không thềm để tâm đến chuyện đó.

“Anh trai cậu, hoặc bất cứ ai động đến cậu.”

Nàng nheo mắt nghi ngờ. “Ngài đã chứng kiến chuyện xảy ra lúc này, đúng không?”

“Ta chẳng hiểu cậu đang nói gì. Nào, cậu có muốn học đấm đá hay không?”

Nàng suýt bật cười trước câu hỏi kỳ cục này. Nàng định trả lời là có, vì đó có thể là một điều hữu ích cần biết, ít nhất là trong khi nàng đang ở trên tàu. Nhưng nếu học thì nàng sẽ phải dành nhiều thời gian bên hẳn hơn.

“Không, cảm ơn ngài. Tôi sẽ tự xoay sở được.”

Hắn nhún vai. “Vậy tùy cậu. Nhưng, Georgie này, lần sau ta bảo cậu làm gì thì phải làm đúng theo lời ta dặn, chứ không phải theo những gì cậu thích. Nếu ta còn thấy mình phải nóng ruột một lần nữa vì lo rằng cậu có thể đã ngã xuống biển, thì ta nhất định sẽ nhốt cậu lại trong căn buồng này đây.”

Nàng chớp chớp mắt nhìn hẳn. Hẳn nói mà không lên giọng chút nào, nhưng đó là một lời cảnh cáo đáng sợ và nàng chắc chắn là hẳn nói thật. Nhưng thật nực cười. Nàng chực nói có lẽ nàng biết rõ đường đi lối lại trên một con tàu hơn phân nửa đám thủy thủ của hẳn, vậy nên không đời nào nàng ngã xuống biển được. Nhưng lời nói đó không thể thốt ra miệng vì lúc trước nàng đã giả bộ không biết gì về tàu thuyền. Dĩ nhiên, nàng không tin hẳn lo lắng cho mình. Hẳn nóng ruột không phải vì lo lắng mà vì cái bụng rỗng và hẳn muốn đảm bảo rằng chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Tất cả cũng bởi hẳn là một kẻ chuyên quyền đáng ghét, nhưng nàng còn lạ gì điều đó chứ.

Giọng nói tỉnh rụi của gã Sharpe vang lên phá tan sự im lặng, “James này, nếu chúng ta không định sai người mang cái roi ‘cửu vĩ miêu’ tới thì chúng ta bắt đầu ăn tối được chưa?”

“Anh lúc nào cũng bị cái bụng chi phối, Connie,” thuyền trưởng lạnh nhạt đáp.

“Vậy nên vài người trong số chúng ta rất dễ chiều. Nào, cậu còn chờ gì nữa, cậu nhóc?”

Georgina nghĩ bụng nếu khay thức ăn mà đổ ụp vào lòng thuyền phó thì chắc sẽ hay ho lắm đây. Nàng tự hỏi liệu nàng có dám vờ bị sẩy chân không. Không, không nên làm vậy, nếu không hẳn sẽ đích thân đi lấy cái roi “cửu vĩ miêu” mất.

“Bọn ta sẽ tự phục vụ mình, Georgie, vì tối nay cậu đang chậm trễ trong các nhiệm vụ của cậu,” thuyền trưởng nói khi nàng đặt cái khay lên bàn giữa họ.

Nàng nhìn hần dò hỏi. Nàng sẽ không cảm thấy có lỗi vì đã quên làm một việc mà nàng chưa hề được sai bảo. Nhưng dù sao hần cũng làm nàng nổi cáu khi không đưa ra một lời giải thích ngay, thậm chí còn không thèm đoái hoài đến nàng nữa vì còn mãi kiểm tra các món ăn mà gã bạn đáng ghét của hần đang mau lẹ mở ra.

“Tôi đã bỏ sót nhiệm vụ gì vậy, thưa thuyền trưởng?”

“Nhiệm vụ gì ư? Ồ, dĩ nhiên là việc chuẩn bị nước tắm cho ta. Ta thích tắm ngay sau bữa tối.”

“Với nước ngọt hay nước biển ạ?”

“Nước ngọt, lúc nào cũng vậy. Chúng ta có dư mà. Nóng, nhưng đừng đến mức bỏng giấy. Thường thì cần xách khoảng tám xô đầy.”

“Tám xô!” Nàng vội cúi đầu xuống, hy vọng hần chưa nhìn thấy vẻ hoảng hốt trên gương mặt nàng. “Vâng, thưa ngài, tám xô. Ngài sẽ tắm tuần một lần hay hai tuần một lần ạ?”

“Cậu biết đùa đấy nhóc,” hần cười khà. “Đương nhiên là hằng ngày.”

Nàng không nén nổi tiếng rên rỉ và cũng chẳng quan tâm liệu hần có nghe thấy hay không. Con bò mộng này hần là kỹ tính lắm đây. Nàng cũng thích được tắm hằng ngày, nhưng không phải là khi nàng phải xách những xô nước nặng trĩu suốt quãng đường từ bếp tới đây để đổ vào bồn tắm.

Nàng quay người định rời đi, nhưng câu nói của gã thuyền phó đã giữ chân nàng lại. “Có một cái đòn gánh trên boong thượng tầng phía đuôi tàu đấy, cậu nhóc. Cậu có thể dùng nó, nhưng ta không nghĩ cậu đủ sức khiêng bốn xô một lúc. Vì vậy hãy lấy nước lạnh từ cái thùng trên đầu cầu thang. Như vậy cậu sẽ tiết kiệm được chút thời gian và ta sẽ lo liệu chuyện đổ đầy nó cho cậu mỗi tối.”

Nàng gật đầu cảm ơn, đó là điều tốt nhất nàng có thể làm vào lúc này. Hần quả là tử tế khi khuyên nàng như vậy, nhưng thế thì đã sao chứ? Nàng

vẫn không ưa gì hấn hay gã thuyền trưởng sạch sẽ của hấn.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng Georgina, Connie tò mò hỏi, “Anh có thói quen tắm mỗi tối khi đang ở trên tàu từ lúc nào vậy, Hawke?”

“Từ lúc có cô giúp việc đáng yêu kia.”

“Ồ, đáng lẽ tôi phải đoán ra chứ nhỉ.” Connie khịt mũi. “Nhưng cô ta sẽ không vui vẻ gì với việc đó đâu khi cô ta đếm những vết chai sần trên hai bàn tay.”

“Anh không nghĩ tôi thực lòng bắt cô ta khiêng chùng đẩy xô nước chứ hả? Chúa ơi, không thể để cô ta phát triển cơ bắp ở những chỗ không cần thiết được. Tôi đã thu xếp để Henry thể hiện mình là một gã tốt bụng thế nào.”

“Henry ư?” Connie nhón miệng cười. “Tốt bụng ư?” Rồi anh nói thêm, “Anh không nói với hấn...?”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

“Hấn không hỏi lý do sao?”

James cười khùng khục. “Connie, anh bạn của tôi ơi, anh đã quá quen căn vặn tôi tất tần tậ những điều tôi làm đến nỗi đã quên mất rằng đâu phải ai cũng dám làm thế.”

Chương 16

Tay Georgina khẽ run rẩy khi nàng xếp những cái đĩa trở lại khay và lau bàn của thuyền trưởng, nhưng không phải vì nàng đã quá mệt mỏi. Tất cả những gì nàng phải làm lúc này chỉ là xách nước từ cửa buồng tới bồn tắm, nhờ một anh chàng người Pháp ăn to nói lớn đã nổi giận khi nàng làm sánh nước ra sàn. Tên anh ta là Henry, anh ta lập tức sai hai thủy thủ không nhiều tuổi hơn cậu bé Georgie là mấy xách những cái xô cho nàng mà chẳng thèm nghe những lời phản đối của nàng. Dĩ nhiên, mấy cậu bé to con hơn Georgina nhiều và chắc chắn là khỏe hơn nàng, nàng phản đối chỉ vì cảm thấy buộc phải làm vậy, vì nàng cho rằng chúng sẽ làu bàu khi phải làm việc thay mình.

Nhưng chúng không kêu ca gì, cuối cùng Henry gắt gỏng nói với Georgina rằng nàng cần lớn hơn một chút nữa trước khi cố gắng làm công việc của một người đàn ông. Nàng gằn như nổi cáu, nhưng biết khôn ngoan giữ mồm giữ miệng. Suy cho cùng, anh ta đang giúp đỡ nàng, cho dù anh ta không nghĩ như thế.

Nàng vẫn phải xách nước một chút, vì mấy cậu bé chỉ khiêng những cái xô đến ngoài cửa và từ chối vào trong buồng của thuyền trưởng. Nàng không trách cứ gì chúng. Nếu không vì bắt buộc thì chính nàng cũng sẽ chẳng bước chân vào chốn này làm gì. Nhưng chỉ xách nước có tí tẹo như thế không phải là nguyên nhân khiến tay nàng run rẩy. Chúng run rẩy là vì James Malory đang cời đồ đằng sau tấm bình phong che chắn bồn tắm và chỉ cần biết việc đó đang xảy ra cũng đủ khiến nàng căng thẳng hơn bất cứ lúc nào trong ngày hôm nay.

Thật may là nàng không phải ở lại trong buồng. Nàng cần mang mấy cái đĩa trở lại bếp và còn phải đi lấy cái vũng từ khu vực dành cho thủy thủ đoàn. Nhưng nàng vẫn chưa ra khỏi buồng. Nàng vẫn còn ở đó khi nghe tiếng nước vỗ ì oạp.

Nàng cố gắng không nghĩ linh tinh, nhưng trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh cơ thể vạm vỡ ấy đang đắm mình trong làn nước nóng, hơi nước bốc lên nghi ngút xung quanh hấn và làm mở tóc vàng dày dặn của hấn rũ xuống. Những giọt nước sẽ đọng khắp bộ ngực nở nang của hấn cho đến khi làn da trần lấp lánh phản chiếu ánh đèn phía trên. Hấn sẽ ngả người vào thành bồn tắm và nhắm mắt lại trong một thoáng khi cơ thể thư giãn trong làn nước nóng dễ chịu... và những hình ảnh kết thúc ở đó. Đơn giản vì Georgina không thể hình dung ra cảnh người đàn ông đó thư giãn.

Đôi mắt nàng chột mở to khi nàng nhận ra mình đang làm gì. Nàng điên rồ chẳng? Không, đó là do sự căng thẳng và áp lực của một ngày cực kỳ khủng khiếp và cái ngày này thậm chí còn chưa kết thúc. Nàng cúi kính quăng cái đĩa cuối cùng lên khay và nhấc khay lên, đi ra cửa. Nhưng còn chưa ra đến nơi thì giọng nói trầm ấm của thuyền trưởng đã vọng tới tai nàng.

“Ta cần chiếc áo choàng mặc trong nhà, Georgie.”

Áo choàng mặc trong nhà ư? Nàng cất nó ở chỗ nào nhỉ? À, phải rồi, nàng đã treo nó trong cái tủ nhiều ngăn, một chiếc áo bằng lụa mỏng màu ngọc lục bảo có lẽ sẽ không trùm quá đầu gối hấn. Nó chắc chắn sẽ không đem lại sự ấm áp. Lúc này khi thấy nó nàng đã thắc mắc không biết nó được dùng để làm gì. Nhưng khi không thể tìm thấy chiếc áo ngủ nào trong đồng đồ của thuyền trưởng, nàng kết luận rằng hấn là hấn mặc nó lúc ngủ.

Nàng đặt trả cái khay về bàn, sắp sắp ngửa ngửa lôi cái áo ra khỏi chiếc tủ nhiều ngăn và gần như chạy ngang qua phòng để ném nó qua tấm bình phong. Nhưng nàng vừa mới quay người định trở về chỗ chiếc bàn thì hấn đã lại lên tiếng.

“Lại đây, nhóc.”

Ôi, không. Không, không và không. Nàng không muốn nhìn thấy hăn thư giãn. Nàng không muốn nhìn thấy làn da lấp lánh nước của hăn như nàng vừa hình dung trong đầu.

“Tôi phải đi lấy cái vông, thưa ngài.”

“Lát nữa lấy cũng được.”

“Nhưng tôi không muốn làm ảnh hưởng đến ngài lúc tôi mặc nó.”

“Tôi sẽ không phiền gì đâu.”

“Nhưng...”

“Lại đây, Georgie.” Giọng hăn đã trở nên mất kiên nhẫn. “Chỉ một phút thôi.”

Nàng tuyệt vọng nhìn ra cửa, lối thoát duy nhất. Chỉ cần một tiếng gõ cửa thôi cũng đủ để giúp nàng khỏi phải đi vòng ra sau bức bình phong đó. Nhưng không có tiếng gõ nào, đồng nghĩa với việc không có cách nào trốn thoát. Hăn đã biến lời đề nghị của mình thành một mệnh lệnh.

Nàng thăm lắc lắc đầu và đứng thẳng người lên. Dù sao đi nữa, nàng sợ gì chứ? Nàng cũng đã thấy các anh nàng tắm, ở đủ mọi lứa tuổi. Nàng đã đi lấy khăn tắm cho họ, gọi đầu cho họ, thậm chí còn tắm cho Boyd cái lần anh ấy bị bỏng cả hai bàn tay. Dĩ nhiên, hồi đó anh ấy mới có mười tuổi còn nàng lên sáu, nhưng không phải là nàng chưa từng thấy một người đàn ông khỏa thân. Với năm ông anh trai sống cùng với mình dưới một mái nhà, sẽ thật lạ lùng nếu nàng chưa từng có một đôi lần vô tình nhìn thấy những cảnh tượng khiến nàng sượng sùng trong suốt những năm qua.

“Georgie...”

“Tôi đang đến đây, vì Chúa... Ý tôi là...” Nàng đi vòng ra sau bức bình phong. “Tôi có thể làm gì... cho... ngài?”

Ôi, Chúa ơi, chẳng giống như vậy chút nào. Hăn không phải là anh trai nàng. Hăn là một người đàn ông điển trai, cao lớn không có quan hệ gì với nàng cả. Làn da hăn đang ánh lên màu đồng ước át, căng mịn trên những bắp thịt chắc nịch và vạm vỡ. Tóc hăn cũng không bị rũ xuống. Nó quá dày

dặn nên không thể bị xẹp, trừ một vài lọn ướn sưng loãn xoắn rủ trước trán. Nàng có thể nghĩ hấn là một con bò mộng, nhưng chỉ vì hấn quá to con và lực lưỡng. Hấn thực sự to lớn, nhưng chắc nịch. Nàng không nghĩ trên cơ thể hấn có chỗ nào mềm mại... có lẽ chỉ trừ chỗ đó thôi. Nàng đỏ bừng mặt trước ý nghĩ ấy và lập tức cầu mong hấn không nhìn thấy.

“Cậu bị làm sao thế, nhóc?”

Rõ ràng nàng đã làm hấn khó chịu vì không đến chỗ hấn ngay. Nàng cụp mắt xuống sàn, một điểm nhìn an toàn vào lúc này và hy vọng trông nàng có vẻ biết lỗi.

“Tôi xin lỗi, thưa ngài. Tôi sẽ học cách di chuyển nhanh nhẹn hơn.”

“Nhớ đấy. Này.”

Một cái khăn vải thô bọc một cục xà phòng bên trong bay thẳng vào ngực nàng. Cục xà phòng rớt xuống sàn. Nàng bắt được cái khăn. Đôi mắt nàng trợn tròn sợ hãi.

“Ngài muốn một cái mới ạ?” Nàng hỏi với vẻ hy vọng.

Đáp lại nàng là một tiếng khịt mũi. “Dùng cái đó là được rồi. Lại đây kỳ lưng cho ta đi.”

Nàng đã lo rằng hấn sẽ nói một điều như thế. Nàng không thể làm được. Lại gần làn da trần trụi đó ư? Chạm vào nó? Sao nàng có thể chứ? *Nhưng mà là một thằng con trai, Georgie và hấn là một người đàn ông. Hấn chẳng thấy có gì không ổn khi bảo mà y kỳ lưng cho hấn và sự thực là vậy, nếu mà là một thằng con trai.*

“Vì bị bạt tai nên cậu nghễnh ngãng rồi à?”

“Vâng... ý tôi là, không.” Nàng thở dài. “Hôm nay quả là một ngày dài với tôi, thưa thuyên trưởng.”

“Sự căng thẳng thần kinh có thể làm cho một cậu bé mệt lử. Ta hoàn toàn hiểu điều đó, nhóc ạ. Cậu có thể đi ngủ sớm, vì tối nay ta cũng chẳng còn việc gì để sai cậu nữa... sau khi cậu kỳ lưng cho ta xong.”

Nàng cứng người lại. Trong một thoáng nàng cứ ngỡ mình sắp thoát nạn, nhưng đáng lẽ nàng phải biết là không đời nào có chuyện như thế. Thôi được, nàng sẽ kỳ cái lưng trời đánh của hăn. Nàng còn lựa chọn nào khác chứ? Và nàng có thể nhân cơ hội này để làm trầy chút da của hăn.

Nàng nhặt cục xà phòng lên và đi vòng sang đầu kia của bồn tắm. Cùng lúc đó, hăn ngồi thẳng dậy, vì vậy khi nàng tới nơi, toàn bộ tấm lưng trần của hăn đã lộ phơi bày trước mắt nàng, nó quá dài, quá rộng, quá... đàn ông. Nước chỉ ngập trên hông hăn một chút dù nàng đã đổ vào bao nhiêu thùng vì bồn tắm quá lớn. Nó không bị đục. Hăn có cái hông mới đẹp làm sao.

Nàng phát hiện ra mình đang nhìn chòng chọc vào chỗ đó, cứ ngây ra nhìn vậy thôi và tự hỏi mình đã làm vậy bao lâu rồi. Có lẽ cũng chưa lâu lắm, nếu không hăn đã nói gì đó, vì hăn vốn là con quý nóng vội mà.

Vừa bực tức với bản thân, vừa nổi giận với hăn vì đã bắt nàng làm việc này, nàng ném phịch cái khăn xuống nước để nhúng ướt, rồi chà xà phòng vào nó cho đến khi đủ bọt để tắm cho mười cơ thể. Xong đâu đấy, nàng đập cái khăn vào lưng hăn, rồi ra sức kỳ cọ. Hăn chẳng nói một lời. Sau một thoáng nàng bắt đầu cảm thấy tội lỗi khi nhìn những vết đỏ ửng mà nàng đã tạo ra trên da hăn.

Nàng nhẹ tay hơn và cơn giận của nàng cũng nguôi ngoai theo. Nàng lại ngây ra nhìn, bị mê hoặc bởi những nốt gai ốc nổi lên mỗi khi nàng chạm vào một điểm nhạy cảm, ngấm nghĩa làn da màu đồng sẫm chìm khuất dưới đám bọt, rồi lại hiện ra khi chúng bị vỡ. Cái khăn quá mỏng, có cảm giác như nó không hề tồn tại, như thể chẳng có thứ gì ngăn giữa bàn tay nàng và làn da bóng mượt của hăn. Những động tác của nàng bắt đầu chậm lại. Nàng đang kỳ cọ lại những chỗ mà nàng vừa mới kỳ xong rồi.

Và rồi chuyện đó xảy ra. Chỗ thức ăn nàng nhét vào bụng lúc đợi nước tắm sôi trong bếp đang bắt đầu khuấy đảo trong dạ dày nàng. Đó là cảm giác kỳ cục nhất mà nàng từng gặp phải, nhưng nàng không nghi ngờ chút nào rằng nó sẽ khiến nàng nôn mửa thực sự. Nàng sẽ xấu hổ chết mất nếu lại nôn ọe trước mặt hăn. *Làm sao tôi ngăn được chuyện mình bị buồn nôn*

mỗi khi lại gần ngài, phải không thuyền trưởng? Liệu nàng giải thích như thế thì có ổn không nhỉ?

“Tôi làm xong rồi đấy, thưa ngài.” Nàng đưa cái khăn cho thuyền trưởng qua vai hẳn.

Hắn không cầm lấy nó. “Chưa xong đâu, nhóc. Còn phần lưng dưới nữa.”

Mặt nàng liếc xuống khu vực đó, nó đang bị những vệt xà phòng chảy xuống từ bên trên che lấp. Nhưng nàng không tài nào nhớ nổi là nàng đã kỳ cọ chỗ đó chưa. Nàng nhanh chóng bắt tay vào việc, cảm thấy nhẹ nhõm vì lớp bọt xà phòng nổi lên quá dày đặc nên nàng không còn nhìn xuyên qua nước được nữa. Nàng thậm chí còn thọc miếng vải xuống dưới mặt nước vài inch tới tận phần xương cụt của hẳn, khiến hẳn không có cơ gì để nói nàng đã không làm việc kỹ lưỡng. Nhưng để với tới tận chỗ đó, Georgina phải cúi người xuống, khiến nàng kề sát hẳn hơn, gần đến nỗi nàng có thể ngửi thấy mùi tóc hẳn. Nàng cũng ngửi thấy mùi cơ thể sạch sẽ của hẳn nữa. Nàng nghe rõ mồn một tiếng hẳn rên rỉ.

Nàng giật lùi lại thật nhanh, va cả người vào bức tường đằng sau. Hẳn quay ngoắt lại cũng nhanh như thế để ngược lên nhìn nàng chăm chăm. Sức nóng mãnh liệt tỏa ra từ đôi mắt hẳn làm nàng đứng chết sững tại chỗ.

“Tôi xin lỗi,” nàng thở gấp gấp. “Tôi không cố ý làm ngài bị đau, tôi thề đấy.”

“Bình tĩnh nào, Georgie.” Hẳn lại quay đi, gục đầu lên hai đầu gối đang nhô cao. “Đó chỉ là một chút... cương cứng thôi. Chắc là cậu không biết gì về nó đâu. Đi đi, giờ ta có thể tự làm nốt được rồi.”

Nàng cắn môi. Nghe giọng hẳn có vẻ đau đớn lắm. Nàng nên vui sướng mới phải, nhưng không hiểu sao nàng lại không có cảm giác như thế. Không hiểu sao trong lòng nàng lại dâng lên một thôi thúc... làm gì nhỉ? Xoa dịu chỗ đau cho hẳn ư? Nàng đã hoàn toàn quên trí rồi chẳng? Nàng lập tức chuồn khỏi đó nhanh hết mức có thể.

Chương 17

James đang uống ly brandy thứ hai lúc Georgie quay lại buồng. Anh đã điềm tỉnh trở lại nhưng vẫn còn khó chịu trước việc mình dễ dàng bị kích thích bởi sự đụng chạm ngây thơ của cô gái đó. Cái kế hoạch mà anh đã dày công xây dựng thế là tan thành mây khói. Anh đã định bắt nàng gội nước trắng người cho anh, đưa cho anh khăn lau và giúp anh mặc áo choàng. Anh muốn thấy đôi má duyên dáng của nàng đỏ lựng lên xấu hổ. Nhưng trái lại, chính anh mới là người phải đỏ mặt nếu đứng dậy vào lúc đó. Từ trước đến giờ, anh chưa từng ngượng ngùng trước phản ứng tự nhiên của cơ thể và lần này cũng sẽ như vậy, chỉ có điều trong suy nghĩ của nàng, phản ứng của anh là do một thằng nhóc gây ra.

Chết tiệt, mọi chuyện đã rối tung hết cả, khi mà trò chơi này quá đổi đơn giản. Lợi thế thuộc về anh, còn nàng thì đang ở thế yếu. Anh đã mừng tượng sẽ dùng thân hình đầy nam tính của mình để quyến rũ Georgie, cho đến khi ham muốn trong lòng nàng trỗi dậy khiến nàng chịu hết nổi mà quẳng cái mũ đi và khẩn nài anh chiếm đoạt nàng. Một mộng tưởng đẹp đẽ, nơi anh sẽ đóng vai người đàn ông ngây thơ, không chút cảnh giác, bị tấn công bởi một cậu bồi phòng hư hỏng, dâm dăng. Anh sẽ phản kháng. Nàng sẽ ngọt ngào van vỉ được gần gũi cơ thể anh. Và khi đó anh đành phải hào hiệp nhượng bộ nàng.

Nhưng làm sao nó có thể trở thành hiện thực nếu “cậu nhỏ” của anh cứ ngóc đầu dậy mỗi lần nàng tới gần? Nếu nàng chẳng may nhìn thấy, nàng sẽ nghĩ anh thích con trai và điều đó chỉ khiến nàng cảm thấy ghê tởm anh thôi. Chết tiệt, anh sẽ làm cho nàng phải tiết lộ thân phận để anh không còn nảy ra ý nghĩ kỳ quặc nào nữa.

Đôi mắt anh dõi theo Georgie khi nàng băng qua phòng tới chỗ cái góc mà anh dành cho nàng. Nàng đang kẹp một cái túi vải bạt dưới cánh tay, chiếc võng quàng trên vai. Cái túi to đến mức đủ để chứa nhiều thứ khác nữa ngoài một vài bộ quần áo của con trai. Chắc là có một hai cái váy trong đó và có lẽ cả một thứ gì đó sẽ vén bức màn bí ẩn xung quanh nàng.

Tối nay anh đã có thêm một vài manh mối. Connie đã chỉ ra rằng nàng nói từ “forecastle^[8]” thành “fo’c’sle” rất tự nhiên. Chỉ có người nào quen thuộc với tàu thuyền mới dùng cách nói tắt như thế, vậy mà nàng lại dám tuyên bố là mình chẳng biết tí gì về hàng hải.

Và nàng gọi anh nàng là Mac. Đó là tiểu tiết thú vị dẫn dắt anh tin rằng gã Scot chẳng có máu mủ ruột già gì với nàng. Bạn bè và người quen có thể gọi MacDonell là Mac, nhưng người nhà của hắn sẽ gọi hắn bằng tên thánh hoặc một cái tên thân mật nào khác, chứ không phải một cái tên mà mỗi thành viên trong gia đình đều có thể tự gọi mình, vì tất cả bọn họ đều mang họ MacDonell. Nhưng nàng quả thực có một, hai ông anh trai. Nàng đã nhắc đến họ rất tự nhiên. Vậy thì gã Scot là gì của nàng? Là bạn, là người tình... hay là chồng? Chúa ơi, mong rằng nàng đừng có người tình. Nàng có thể có bao nhiêu ông chồng cũng được, kể cả là hàng tá, nhưng người tình thì lại là chuyện hệ trọng, vì đó là vai trò mà anh muốn chiếm giữ.

Georgina có cảm giác đôi mắt thuyền trưởng đang gắn chặt vào nàng khi nàng mặc võng. Nàng đã thấy hắn ngồi sau bàn làm việc khi nàng bước vào, nhưng vì hắn không nói gì, nên nàng cũng chẳng nói gì cả; nàng cũng không nhìn về phía hắn thêm lần nào nữa. Nhưng chỉ riêng cái liếc nhìn duy nhất đó thôi cũng...

Hắn đang mặc cái áo choàng màu ngọc lục bảo. Nàng chưa bao giờ nhận ra thứ màu này lại rực rỡ đến thế khi khoác lên đúng người. Nó làm đôi mắt xanh của hắn trông sẫm hơn, những lọn tóc vàng như tươi sáng hẳn lên và làn da sạm màu đồng thies cũng trở nên êm dịu. Hắn đang phơi bày quá nhiều da thịt. Cái cổ áo hình chữ V quá rộng và sâu, gần như không che nổi bộ ngực hắn. Một thảm lông vàng óng ánh trong ánh đèn, trải rộng từ khắp ngực, kéo dài từ phía trên ngực xuống... bên dưới.

Georgina kéo cái cổ áo đang đắp dính vào da nàng. Tối nay căn buồng đáng nguyên rủa này có vẻ nóng khủng khiếp. Quần áo nàng như nặng nề hơn, miếng vải nịt ngực và độn eo cũng gây cảm giác khó chịu. Nhưng nàng chỉ dám cởi giày để ngủ. Nàng ngồi xuống sàn để cởi ra và xếp chúng gọn gàng vào cạnh tường.

Nàng có cảm giác đôi mắt James Malory vẫn đang dõi theo từng cử động của nàng.

Dĩ nhiên, hẳn là nàng đang tưởng tượng ra điều đó. Hẳn có lý do gì để quan sát nàng chứ, trừ phi... Nàng liếc nhìn cái vồng và nhoẻn miệng cười. Có lẽ thuyền trưởng đang đợi để chứng kiến cảnh nàng lóng ngóng leo lên cái vồng đu đưa và ngã đập mông xuống đất. Có lẽ hẳn còn chuẩn bị sẵn một câu châm chọc thật ác ý để chế nhạo sự vụng về hay thiếu kinh nghiệm của Georgina và làm nàng bẽ mặt. Ái chà, lần này thì đừng mơ nhé. Nàng đã nhảy lên nhảy xuống những cái vồng từ lúc mới chập chững biết đi, rồi chơi trên đó khi còn nhỏ, thậm chí còn nằm ngủ trên đó lúc nàng đã lớn hơn và suốt ngày quanh quẩn trên bất cứ con tàu Skylark nào đậu trong cảng. Khả năng nàng bị ngã khỏi một chiếc vồng còn ít hơn là bị ngã khỏi một cái giường bình thường. Lần này thuyền trưởng sẽ phải nuốt lại những lời nhạo báng và nàng hy vọng hẳn sẽ bị mắc nghẹn khi làm thế.

Nàng nhảy lên vồng dễ dàng như một tay thủy thủ lão luyện, rồi liếc nhanh về phía chiếc bàn làm việc ở góc đối diện của căn phòng, hy vọng bắt gặp vẻ ngạc nhiên của thuyền trưởng. Hẳn đang nhìn nàng, nhưng nàng cực kỳ thất vọng khi thấy vẻ mặt hẳn chẳng biểu lộ điều gì cả.

“Cậu không định mặc nguyên bộ đồ đó mà ngủ đấy chứ, cậu nhóc?”

“Đúng là tôi định như vậy thật, thuyền trưởng ạ.”

Chắc là câu trả lời của nàng đã gây ấn tượng mạnh với hẳn, vì hẳn đang cau mày. “Ta không hề có ý định tạo cho cậu cảm giác rằng cậu sẽ phải nhảy lên nhảy xuống cái vồng suốt đêm dài. Chẳng lẽ cậu lại nghĩ như vậy?”

“Không đâu ạ.” Dĩ nhiên là nàng nghĩ như thế rồi, nhưng dù sao chẳng nữa, tất cả những gì hẳn biết về nàng đều là giả dối cả, vì vậy có nói dối thêm một lần nữa thì cũng làm sao đâu chứ? “Tôi luôn mặc nguyên quần áo khi đi ngủ. Tôi không nhớ tại sao mình lại làm vậy nữa, đã từ lâu lắm rồi, bây giờ nó đã trở thành một thói quen.” Nàng nói thêm, phòng khi hẳn cả gan đề nghị nàng thay đổi thói quen, “Tôi không nghĩ mình có thể ngủ được nếu không mặc đầy đủ quần áo.”

“Vậy thì tùy cậu. Ta cũng có những thói quen khi ngủ, mặc dù chúng trái ngược hẳn với thói quen của cậu.”

Thế có nghĩa là gì? Georgina thắc mắc, nhưng chẳng mấy chốc nàng đã có câu trả lời. Thuyền trưởng đứng dậy, đi vòng qua bàn làm việc tới chiếc giường và vừa đi vừa trút bỏ cái áo choàng.

Ôi trời ơi, ôi trời ơi, đây không phải là sự thật. Hẳn không thể nào khóa thân ngạo nghệ đi ngang qua căn phòng và để cho mình nhìn thấy toàn bộ phần cơ thể phía trước của hẳn.

Nhưng đúng là hẳn đang làm vậy và làm tổn thương sự nhạy cảm của một người phụ nữ như Georgina. Tuy nhiên, nàng không nhắm chặt mắt lại, chí ít nàng cũng không làm vậy ngay lập tức. Suy cho cùng, đây không phải là điều mà nàng được nhìn thấy hằng ngày, cũng không phải là điều mà nàng dễ dàng có cơ hội chiêm ngưỡng, vì hẳn thực sự là một hình mẫu đàn ông tuyệt vời từ đầu đến chân. Nàng không thể phủ nhận điều đó, mặc dù nàng rất mong muốn hai bên mạng sườn hẳn dày thịt hơn, hoặc hẳn có một cái bụng bự, hay có cái ấỵ... nhỏ...

Đừng đỏ mặt, đồ ngốc. Làm gì có ai nghe được suy nghĩ đó ngoài mày chứ và thậm chí mày còn chưa nghĩ hết câu cơ mà. Ừ thì hẳn hoàn mỹ đến từng chi tiết. Điều đó chẳng là gì đối với mày cả.

Cuối cùng thì nàng cũng nhắm tịt mắt lại, nhưng nàng đã trót nhìn thấy quá nhiều thứ không tốt cho mình. Hình ảnh khóa thân của hẳn chắc chắn không phải là thứ nàng có thể quên đi trong một sớm một chiều. Quý tha ma bắt hẳn đi, hẳn đúng là loại người trơ trẽn. Không, nói thế thì cũng

không công bằng. Hẳn tưởng nàng là con trai cơ mà. Đàn ông khóa thân trước mặt nhau thì có gì ghê gớm đâu chứ?

Đây chỉ là một dịp khiến nàng trở mắt kinh ngạc, thế thôi. “Cậu tắt đèn đi được không, Georgie?”

Nàng rên rỉ và e rằng hẳn đã nghe thấy vì hẳn thở dài và nói thêm, “Thôi khỏi. Cậu đã nằm yên trên võng rồi và chúng ta không muốn thử thách cái định mệnh đã giúp cậu leo được lên võng ngay lần thử đầu tiên.”

Nàng nghiêng chặt răng. Vậy là cuối cùng hẳn cũng có dịp buông ra lời chế giễu chết tiệt của hẳn. Hẳn đích thị là một con quý mà. Nàng định nói nàng sẽ tắt đèn. Nàng sẽ cho hẳn thấy định mệnh chẳng liên quan gì đến nàng và cái võng. Nhưng nếu làm vậy thì nàng sẽ phải mở mắt ra mắt, trong khi hẳn còn chưa lên giường và đắp chăn. Nàng phải đối mặt với hẳn khi hẳn không mặc gì cả... Chà, tốt hơn hết là nàng không nên làm thế.

Nhưng dẫu sao nàng vẫn he hé mắt. Cám dỗ đó thật khó lòng cưỡng nổi. Hơn nữa, nàng lý luận, nếu hẳn định khoe thân thì phải có khán giả tán thưởng chứ. Dĩ nhiên thế không có nghĩa là nàng tán thưởng hẳn. Chắc chắn là không. Chỉ là sự tò mò của nàng bị kích thích, chưa kể bản năng cảnh giác để tự bảo vệ mình của nàng. Nàng sẽ để mắt trông chừng một con rắn nếu nó ở gần nàng đến mức này, đúng không?

Nhưng cho dù trải nghiệm hiếm hoi này có thú vị thế nào chẳng nữa, nàng vẫn mong hẳn mau chóng kết thúc nó.

Nàng lại đang bắt đầu cảm thấy nôn nao, mà lần này hẳn thậm chí còn không ở gần nàng. Chúa ơi, nhưng hẳn có cặp lông tuyệt đẹp. Căn phòng đang nóng hơn thì phải? Và đôi chân mới dài làm sao chứ, mạng sườn thì chắc nịch. Chất nam tính của hẳn được biểu hiện quá rõ ràng, mạnh mẽ và đáng sợ.

Ôi, Chúa ơi, hẳn đang đi về phía nàng sao? Đúng là vậy! Tại sao chứ? Ồ, vì cái đèn nằm bên trên bồn tắm kia. Quý tha ma bắt hẳn đi vì đã làm nàng hoảng hồn như thế. Khi hẳn tắt đèn, đầu căn phòng phía nàng tối sầm lại. Chỉ còn một ngọn đèn leo lét bên giường hẳn. Nàng nhắm chặt mắt và cứ

giữ nguyên như thế. Nàng sẽ không nhìn hẳn trèo lên cái giường êm ái tuyệt vời kia. Nhỡ hẳn không đắp chăn thì sao? Vầng trăng đã nhô cao trên bầu trời, rọi sáng khắp boong tàu bên trên và chắc chắn nó sẽ chiếu vào căn buồng qua những ô cửa sổ. Nàng sẽ không mở mắt ra nữa, để cứu rỗi linh hồn mình. Chà, phản ứng như thế thì hơi cực đoan. Nhưng có lẽ chỉ làm vậy mới cứu rỗi được linh hồn nàng.

Giờ thì hẳn đang ở chỗ nào rồi nhỉ? Nàng không nghe thấy tiếng bước chân hẳn quay lại giường.

“Này nhóc, Georgie có phải là tên thật của cậu không, hay chỉ là một cái tên thân mật mà gia đình đã đặt cho cậu?”

Không phải là hẳn đang trần như nhộng đứng ngay bên cạnh mình đấy chứ. Không phải! Mình đang tưởng tượng ra, mình đang tưởng tượng ra tất cả. Hẳn chưa bao giờ cởi áo choàng. Cả mình và hẳn đều đã ngủ rồi.

“Cái gì thế? Ta không nghe thấy cậu nói gì, nhóc?”

Không nghe thấy cái gì cơ? Nàng có nói một lời nào với hẳn đâu? Nàng sẽ không mở miệng. Cứ để hẳn nghĩ nàng đã ngủ rồi. Nhưng nhỡ hẳn chạm vào người để đánh thức nàng dậy trả lời cho câu hỏi ngớ ngẩn của hẳn thì sao? Với sự căng thẳng này, nàng có thể sẽ hét toáng lên mất và điều đó chỉ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn thôi. *Trả lời hẳn đi, đồ ngốc và hẳn sẽ bỏ đi!*

“Đó là tên thật của tôi... thưa ngài.”

“Ta biết ngay mà. Nó thực sự không ổn, cậu biết đấy. Ta biết có những người phụ nữ tự gọi mình là Georgie thay cho Georgette hay Georgiana, hay một cái tên dài ngoằng khủng khiếp nào khác. Cậu không bận tâm khi tên mình nghe giống tên một người phụ nữ ư, cậu nhóc?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ nhiều về điều đó,” nàng đáp với giọng lên xuống thất thường, nửa càu nhàu, nửa rít lên the thé.

“Chà, đừng lo, nhóc. Tuy đó là cái tên mà cậu phải mang, nhưng ta đã quyết định gọi cậu là George. Nghe nam tính hơn nhiều, cậu có nghĩ vậy không?”

Hắn chẳng quan tâm quái gì tới suy nghĩ của nàng, nàng cũng chẳng bận tâm tới suy nghĩ của hắn. Nhưng nàng sẽ không tranh cãi với một gã đàn ông khóa thân chỉ đứng cách mình có vài inch.

“Tùy ý ngài, thưa thuyền trưởng.”

“Tùy ý ta ư? Ta thực sự thích thái độ của cậu đấy, George ạ.”

Nàng thở phào khi hắn bước đi. Nàng thậm chí còn không thắc mắc tại sao hắn lại cười khùng khục một mình. Bất chấp quyết tâm mạnh mẽ của nàng, sau một thoáng đôi mắt nàng lại hé mở. Nhưng lần này nàng đã chần chừ quá lâu. Hắn đã lên giường và đắp chăn đàng hoàng. Ánh trăng đã ùa vào tràn ngập căn phòng, vì thế nàng có thể thấy rõ hắn đang nằm dài trên giường, hai bàn tay đan vào nhau gối dưới đầu và mỉm cười. Mỉm cười ư? Chắc đó là ảo giác do ánh trăng tạo ra. Dù sao đi nữa, điều đó cũng đâu làm nên điều gì khác biệt chứ?

Phấn nộ với chính mình, nàng quay mặt vào trong góc để không bị cám dỗ nhìn hắn lần nữa. Nàng lại thở dài, không nhận thức được rằng lần này đó là một âm thanh nghe thật nã nã.

Chương 18

Chưa bao giờ Georgina thao thức, khó ngủ như đêm hôm đó, nhưng cuối cùng nàng cũng thiếp đi được và điều tiếp theo mà nàng biết là giọng thuyền trưởng đang gọi, “Thò chân ra nào, George.” Đây là câu nói quen thuộc đã có từ lâu của cánh thủy thủ, nó có nghĩa là mau chui ra khỏi chăn và sẵn sàng làm việc. Nàng chớp chớp mắt, đúng là căn buồng đang ngập tràn ánh sáng và điều đó chứng tỏ rằng nàng đã ngủ quá giờ.

Nàng đưa mắt tìm đối tượng khiến nàng mất ngủ đêm qua và thấy hấn đã mặc quần áo, ơn Chúa, hay ít ra là hấn đã mặc được một phần. Quần dài và tất còn hơn là không mặc gì. Trong lúc nàng quan sát, hấn đã luồn tay vào cái áo sơ mi lụa màu đen giống kiểu cái áo trắng hấn mặc hôm qua, dù chưa cài áo. Cái quần cũng màu đen. Chỉ cần đeo thêm một cái khuyên tai thôi là người đàn ông đáng nguyên rủa này sẽ giống hệt một gã cướp biển trong cái áo tay bông và cái quần bó đó, nàng hà khắc nghĩ, rồi hít vào một hơi khi nhận thấy đúng là hôm nay hấn đang đeo một cái khuyên tai, nó có màu vàng kim và nhỏ xíu, hầu như không nhìn thấy được dưới mái tóc vàng vẫn còn rối bù từ lúc ngủ và chưa được chải chuốt lại.

“Ngài đang đeo khuyên tai!”

Câu nói thẳng thốt ấy khiến đôi mắt xanh sáng rực của hấn chiếu về phía nàng, một bên lông mày màu vàng kim nhướng lên, điệu bộ mà nàng coi là thói quen ngạo mạn và đáng ghét nhất của hấn. “Cậu nhìn thấy rồi à? Cậu nghĩ thế nào về nó?”

Nàng chưa tỉnh ngủ hấn nên chẳng nghĩ gì tới việc phải xu nịnh chứ không nên nói ra suy nghĩ thật. Nàng thẳng thừng đáp, “Nó khiến ngài trông y như cướp biển.”

Hắn nở nụ cười cực kỳ ranh mãnh. “Cậu nghĩ vậy à? Ta lại thấy trông rất giống một tay chơi.”

Nàng nhận thấy mình suýt hừ mũi. Nàng bèn cố gắng ra vẻ tò mò, “Sao ngài lại muốn đeo khuyên tai vậy?”

“Tại sao lại không chứ?”

Chà, sáng nay hẳn là nguồn thông tin để nàng khai thác hay sao? Nàng việc gì phải bận tâm nếu hẳn muốn mình trông giống một tên cướp biển chứ? Chỉ cần hẳn không phải cướp biển thực thụ là được.

“Nào, nhanh lên, George,” hắn hối thúc. “Buổi sáng đã qua được một nửa rồi đấy.”

Nàng nghiêng răng ngời dậy, đu đưa theo cái võng vài lần trước khi nhảy xuống sàn. Hẳn gọi nàng là George với vẻ vô cùng thích thú, như thể hẳn biết điều đó sẽ khiến nàng tức điên lên vậy. Đúng là nghe nam tính hơn thật. Nàng biết có nhiều người tên George được gọi là Georgie, nhưng chẳng có cô gái nào ngoài nàng được gọi tắt là George cả.

“Không quen ngủ võng, đúng không?”

Nàng trừng mắt nhìn hẳn, thật sự phát ngán với những phán đoán trật lất của hẳn. “Thật ra...”

“Ta thấy cậu trở mình suốt đêm. Nói thẳng cho cậu biết, tiếng võng cót két làm ta tỉnh giấc mấy lần đấy. Ta hy vọng không phải đêm nào cậu cũng như thế, George. Nếu không cậu sẽ phải ngủ chung giường với ta để ta không bị làm phiền nữa.”

Nàng tái mét mặt, mặc dù nghe giọng hẳn ra chiều chán ghét việc đó lắm. Nàng chẳng mấy nghi ngờ việc hẳn sẽ làm theo lời hẳn nói và khẳng khẳng bắt nàng tuân theo, bất chấp những lời phản đối. Kể cả là bước qua xác nàng.

“Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu, thưa thuyền trưởng.”

“Nhớ đấy nhé. Còn bây giờ thì, ta hy vọng cậu có bàn tay vững vàng.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì cậu sẽ cạo râu cho ta.”

Nàng sẽ cạo râu cho hẳn ư? Không, sao nàng có thể làm được chứ? Nàng lại bị buồn nôn mất và chưa gì nàng đã hình dung ra hình ảnh mình đang ói mửa vào lòng hẳn rồi. Nàng sẽ phải thú thật với hẳn về chứng nôn nao mỗi khi ở quá gần hẳn.

Nàng thầm rên rỉ trong lòng. Sao nàng có thể mở miệng nói với hẳn một điều như thế? Hẳn sẽ cảm thấy bị xúc phạm và không biết sẽ làm gì nàng sau đó. Suy cho cùng, hẳn có thể biến cuộc đời nàng trở nên cực kỳ khốn khổ, còn tồi tệ hơn hiện tại gấp nhiều lần.

“Tôi chưa cạo râu cho ai bao giờ, thưa thuyền trưởng. Tôi sẽ rạch chẳng chịt lên mặt ngài mất.”

“Ta thực sự hy vọng là cậu sẽ không như vậy, nhóc ạ, vì đây là một trong những nhiệm vụ của cậu. Cậu sẽ phải cải thiện kỹ năng của một người hầu lo chuyện y phục. Sáng nay ta đã phải tự mặc quần áo đấy.”

Nàng chực khóc. Nàng sẽ chẳng có cách nào để tránh lại gần hẳn. Cuối cùng hẳn sẽ nhận ra nàng có một mối ác cảm ghê gớm với hẳn mất thôi. Làm sao hẳn không nhận ra điều đó được cơ chứ nếu nàng chạy tới chỗ cái bô tới vài lần một ngày?

Nhưng có lẽ không phải do hẳn. Có lẽ nàng bị say sóng. Nhưng chẳng phải nàng từng tham gia những chuyến đi ngắn với các anh dọc theo bờ biển phía đông mà chưa từng bị như vậy sao? Nàng đã băng qua đại dương để tới Anh mà bụng dạ không bị nhộn nhạo chút nào. Rõ ràng nguyên nhân là do hẳn. Nhưng nàng có thể nói với hẳn là nàng bị say sóng mà, đúng không?

Đột nhiên nàng cảm thấy khá hơn nhiều và thậm chí còn mỉm cười khi nàng hứa, “Ngày mai tôi sẽ làm tốt hơn, thưa thuyền trưởng.”

Không hiểu sao hẳn lại nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu rồi cất giọng cộc cằn: “Tốt lắm. Ta phải bàn luận vài việc với Connie, vì vậy cậu có khoảng mười phút để đi lấy ít nước ấm và tìm dao cạo cho ta. Đừng để ta phải đợi đấy, George.”

Chà, chắc là hấn bực mình vì đã phải tự mình mặc đồ, đúng không nhỉ? Nàng nghĩ khi hấn đóng sầm cánh cửa lại sau lưng. Hấn thậm chí còn chẳng màng tới chuyện đi giày. Nàng mong hấn sẽ giẫm phải một mảnh dằm trên đường đi. Không được, thế thì hấn sẽ bắt nàng nhổ chúng ra giúp hấn mất.

Nàng thở dài, rồi chợt nhận ra căn buồng này sẽ thuộc về riêng nàng trong vài phút. Nàng lập tức đi thẳng tới chỗ chiếc tủ com mốt để lấy cái xô. Nếu Malory không nói trước cho nàng biết về cái thời gian biểu chết tiệt của hấn thì nàng sẽ không dám liều lĩnh như thế. Nhưng nàng sẽ chẳng đời nào kịp xuống khoang hầm để sử dụng cái xô mà nàng giấu dưới đó trong khoảng mười phút ngắn ngủi mà hấn cho nàng để đi lấy nước cạo râu. Nàng cũng không thể đợi cho đến khi cạo râu cho hấn xong rồi mới đi giải quyết nhu cầu. Nhưng kể từ ngày mai, nàng sẽ phải dậy sớm hơn hấn để có thêm nhiều thời gian hơn.

James lao xộc vào phòng, ồn ào hệt như lúc anh ra ngoài, lần này là vì cánh cửa va mạnh vào tường. Anh hy vọng sẽ làm cho Georgie giật mình nên mới cố tình làm vậy, để nàng không còn nở được nụ cười bất ngờ khiến anh xao xuyên tâm can như vừa mới rồi nữa. Chà, nàng đã phát hoảng lên thật. Nàng cũng đỏ mặt vì xấu hổ, nếu đôi má đỏ lựng của nàng được coi là dấu hiệu cho việc đó. Nhưng anh mới là người bị giật mình nhiều hơn. Anh đúng là kẻ đần độn khi không nghĩ gì tới chuyện một người phụ nữ giả vờ không phải là phụ nữ sẽ xoay sở những chuyện như tắm rửa và giải quyết những nhu cầu tự nhiên, kể cả là thay quần áo, trên một con tàu toàn đàn ông như thế nào. Anh đã đem lại cho nàng nhiều sự riêng tư hơn khi bắt nàng ở chung buồng, nhưng đó chẳng qua chỉ là một phần trong trò chơi và anh làm thế là vì bản thân mình chứ không phải vì nàng. Cánh cửa không có khóa và vẫn chẳng có chỗ nào đảm bảo một chút riêng tư tuyệt đối cho nàng.

Với tâm trí chỉ chăm chăm vào việc tìm cách cởi chiếc quần của nàng ra, đáng lẽ anh phải nghĩ tới mấy chuyện này từ trước rồi mới phải. Nàng ắt hẳn đã cân nhắc chuyện đó trước khi quyết định cải trang. Chắc chắn căn

buồng của anh không phải là nơi mà nàng cho rằng sẽ ít có nguy cơ bị phát hiện nhất. Anh đã gần như ép nàng phải làm liều khi đánh thức nàng dậy và sai đi làm việc ngay. Do lỗi của anh nên lúc này nàng mới đang phải giấu mặt vào hai đầu gối xinh xắn để trần. Anh chẳng thể làm được gì để giúp nàng bớt xấu hổ mà vẫn giả vờ như không biết gì về bí mật của nàng.

Nếu nàng thực sự là cậu bé George, anh sẽ không xin lỗi và lùi ra khỏi phòng ngay lập tức, đúng không? Anh sẽ coi đây là chuyện chẳng có gì bất thường và đúng là chẳng có gì bất thường thật nếu nàng là cậu bé George.

Nhưng nàng đâu phải một cậu bé, Chúa ơi, tình huống này chẳng bình thường chút nào. Cô gái đáng yêu của anh đã tụt quần xuống, các giác quan của anh nhận biết được điều này ngay từ lúc xộc vào phòng.

James vội ngược mắt lên trần và lao tới bên giường để tìm giày. Chuyện này thật nực cười, anh nghĩ. Nàng cười với mình và mình bị kích thích. Nàng ngồi trên một cái bô quái quỷ và mình cũng bị kích thích.

“Đừng để ý đến ta, George,” giọng anh nghe có vẻ hơn anh dự định. “Ta đã quên đi giày.”

“Thuyền trưởng, làm ơn!”

“Đừng làm bộ làm tịch. Cậu nghĩ bọn ta không bao giờ phải dùng thứ đó à?”

Tiếng rên rỉ của nàng cho anh biết rõ rằng mình chẳng thể cải thiện được tình hình, vì vậy anh chỉ đơn giản ra khỏi đó, đóng sầm cánh cửa lần nữa và mang theo đôi giày. Anh e rằng sự kiện này sẽ làm trì hoãn những dự định của anh. Vài phụ nữ có thể cư xử rất kỳ lạ về những chuyện như thế này, chẳng hạn như không bao giờ muốn nhìn thấy người đàn ông đã chứng kiến hoặc gây ra tình trạng đáng xấu hổ của họ một lần nữa. Nếu một người đàn ông chẳng may phạm phải cả hai điều đó, anh ta sẽ chẳng đời nào được tha thứ.

Chết tiệt. Anh không biết cô gái này sẽ phản ứng thế nào, liệu nàng sẽ cười xòa, đỏ mặt trong vài ngày, hay chui xuống dưới cái gầm giường gần nhất và không chịu ra ngoài nữa? Anh hy vọng nàng là người cứng rắn.

Việc nàng cải trang chứng tỏ rằng nàng có lòng can đảm và sự táo bạo. Nhưng anh không biết chắc. Tâm trạng anh càng trở nên tồi tệ hơn khi những kế hoạch của mình bị trì trệ, đặc biệt là sau sự tiến triển mà anh đã đạt được tối qua.

Georgina không nghĩ đến chuyện trốn dưới gầm giường. Những lựa chọn của nàng khá rõ ràng. Nàng có thể nhảy khỏi tàu, làm bạn với lũ chuột dưới khoang hầm trong suốt khoảng thời gian còn lại của cuộc hành trình, hoặc giết chết James Malory. Lựa chọn cuối cùng có sức hấp dẫn hơn cả bất kể nàng nhìn nó từ góc độ nào. Nhưng khi nàng leo lên boong, nàng nghe nói thuyền trưởng đang trách phạt hết người này người nọ mà chẳng vì lý do gì chính đáng cả, hoặc theo cách nói của một thủy thủ, vì hấn đang “giận cá chém thớt.” Điều đó có nghĩa là hấn đang phật ý vì một chuyện gì đó và trút cơn bực bội lên bất cứ ai đại dột đi ngang qua mặt hấn trong buổi sáng hôm nay.

Chút sắc đỏ vẫn còn nán lại trên má nàng lập tức lặn đi ngay. Lúc nàng mang nước ấm quay lại buồng để chuẩn bị cạo râu cho thuyền trưởng, nàng quyết định rằng hấn có thể xấu hổ hơn nàng... chà, không thể hơn được. Không một ai trên thế giới này có thể bẽ mặt hơn nàng. Nhưng nếu hấn cảm thấy dù chỉ là một chút xiu lúng túng thôi, thì nàng cho rằng nàng có thể chịu đựng nổi xấu hổ này, đặc biệt là nếu nó làm hấn bối rối đến độ khiến tâm trạng trở nên tồi tệ.

Dĩ nhiên, điều đó cho nàng thấy hấn nhạy cảm hơn nàng nghĩ. Phản ứng của hấn có liên quan trực tiếp đến phản ứng của nàng. Nếu nàng không cư xử như một con ngốc, hay theo cách nói của hấn là làm bộ làm tịch, thì hấn sẽ chẳng nghĩ gì về chuyện đó cả. Nhưng hấn biết hấn đã làm nàng mắc cỡ hơn bất cứ lời giễu cợt nào, vì vậy hấn mới thấy ngượng ngùng.

Một vài phút sau, cánh cửa ngập ngừng mở ra, Georgina suýt thì cười phá lên khi thấy thuyền trưởng của chiếc Maiden Anne thực sự thò đầu qua cửa để xem lần này có an toàn để vào trong buồng không. “Thế nào, cậu đã sẵn sàng cắt họng ta bằng mấy lưỡi dao cạo của ta chưa, cậu nhóc?”

“Tôi hy vọng tôi không vụng về đến mức đó.”

“Ta cũng thực lòng mong như vậy.”

Hắn tỏ ra chần chừ, một điều thật tức cười vì nó chẳng phù hợp chút nào với người đàn ông này cả và từ từ bước về phía chiếc bàn mà nàng đã đặt sẵn chậu nước trên đó. Mấy lưỡi dao cạo được bày trên một chiếc khăn, cạnh đó là một chồng khăn khác, nàng đã khuấy tung bọt cạo râu trong cái chén mà nàng tìm thấy để dùng cho việc đó. Hắn đã ra ngoài lâu hơn mười phút nhiều, vì vậy nàng cũng đã kịp dọn dẹp lại căn buồng, sắp gọn giường chiếu, thu dọn chỗ ngủ của nàng, nhặt nhanh những món y phục bị vứt vương vãi của hắn để lát nữa đem đi giặt. Việc duy nhất mà nàng chưa làm là đi lấy bữa sáng cho hắn, nhưng bây giờ Shawn O’Shawn còn đang nấu nó.

Nhìn bao quát sự chuẩn bị của nàng, hắn nhận xét, “Vậy ra cậu từng làm việc này rồi?”

“Không phải đâu ạ, tôi chỉ quan sát các anh tôi làm thôi.”

“Ta nghĩ như thế còn hơn là hoàn toàn không biết gì. Nào, bắt đầu đi.”

Hắn cởi áo ra và quăng nó về đầu kia bàn, rồi quay ghế sang một bên và ngồi xuống đối diện nàng. Georgina cứ ngây ra nhìn chăm chăm. Nàng không ngờ sẽ phải cạo râu cho hắn trong khi hắn để nửa người trần như vậy. Hắn đâu cần phải làm thế chứ. Nàng có những cái khăn to bản để choàng quanh vai và bảo vệ áo hắn cơ mà. Quỷ tha ma bắt hắn đi, dù gì thì nàng cũng vẫn sẽ dùng chúng.

Nhưng khi nàng đang định choàng khăn lên người hắn, hắn gạt chúng đi. “Nếu ta muốn cậu phủ mấy cái khăn làm ta ngộp thở đó lên người ta, George, ta sẽ cho cậu biết.”

Ý nghĩ cắt họng hắn càng lúc càng hấp dẫn nàng. Nếu việc đó không quá bẩn thỉu và nếu nàng không phải lau chùi máu me, nàng sẽ nhượng bộ thôi thúc ấy. Dù sao chẳng nữa, với toàn bộ làn da trần được phơi bày khiến nàng phân tâm kia, chuyện đó vẫn có thể xảy ra - dĩ nhiên là do vô tình.

Nàng có thể cạo râu cho hắn. Nàng phải làm vậy. Tốt hơn hết là phải làm thật mau lẹ, trước khi cơn nôn nao đáng ghét lại bùng lên và biến việc này

thành một nhiệm vụ còn khó khăn hơn nữa. *Chỉ cần đừng nhìn xuống, nhìn lên hay nhìn vào bất cứ đâu ngoài những cọng râu hết sức bình thường của hăn là được, Georgie ạ. Những cọng râu đâu thể làm người ta bối rối chứ?*

Đứng cách hăn một tầm tay, nàng xoa bột thật dày lên mặt hăn, nhưng để tiến hành cạo râu thì nàng phải tiến lại gần hơn. Nàng đang nhìn vào má hăn, tập trung vào nhiệm vụ của mình, hay đúng ra là cố gắng hết sức để tập trung. Hăn đang ngược lên nhìn vào mắt nàng. Khi ánh mắt nàng tình cờ giao với ánh mắt hăn, tim nàng bỗng đập thành thịch. Hăn không đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Nàng cup vội mắt xuống, nhưng vẫn cảm nhận được đôi mắt hăn đang dán chặt vào nàng và sức nóng bất ngờ mà chúng đang tạo ra.

“Đừng đỏ mặt nữa, nhóc,” hăn quở trách. “Đàn ông nhìn thấy mông nhau thì có gì ghê gớm đâu chứ?”

Nàng thậm chí còn không nghĩ đến chuyện đó, quỷ tha ma bắt hăn đi. Nhưng bây giờ mặt nàng nóng lên gấp đôi, càng lúc càng nóng hơn nữa, vì hăn sẽ không bỏ qua chủ đề này.

“Ta không biết tại sao ta lại phải làm thế này, vì đây vốn là buồng của ta.” Hăn bực bội nói, “nhưng ta xin lỗi cậu, George, vì chuyện xảy ra ban nãy. Thái độ kỳ quặc của cậu lúc đó khiến ta có cảm giác như mình đã xâm phạm vào sự riêng tư của một cô gái vậy.”

“Tôi xin lỗi, thưa ngài.”

“Khỏi cần. Lần sau hãy treo một tấm biển chết tiệt trên cửa nếu sự riêng tư có ý nghĩa quan trọng với cậu đến vậy. Ta sẽ tôn trọng thứ quái quỷ đó và không một ai khác dám vào đây nếu không được cho phép.”

Lắp một cái khóa trên cửa thì sẽ tốt hơn, nhưng nàng không nói ra suy nghĩ ấy. Nàng đã không ngờ tới điều này và ngạc nhiên hết sức khi thấy gã đàn ông này có thể ý tứ và thậm chí là rộng lượng đến thế, trong khi hăn không việc gì phải như vậy. Bây giờ nàng thậm chí có thể tắm tấp đúng nghĩa, thay vì chỉ rửa ráy qua loa trong khoang hầm.

“Chết tiệt, George, ta yêu khuôn mặt này lắm đấy. Để lại chút da cho nó, được chứ?”

Hắn làm nàng giật mình, vì thế nàng cấm cản đáp mà chẳng suy nghĩ gì cả, “Vậy thì ngài tự làm đi!” và ném lưỡi dao cạo xuống bàn.

Nàng đang hùng hổ rời khỏi thì giọng nói tỉnh khô của hắn cất lên sau lưng nàng: “Ôi trời. Thằng lỏi này nóng tính nhỉ?”

Nàng đứng khựng lại, đôi mắt mở to khi nhận thức được những gì mình vừa làm. Nàng rên rỉ khá to và khi quay người lại, nom nàng sợ hãi hệt như cảm giác trong lòng vậy.

“Tôi xin lỗi, thưa thuyên trưởng. Tôi không biết thứ gì đã xui khiến mình cư xử lạ lùng thế. Có lẽ là mỗi thứ lại tác động đến tôi một chút, nhưng thành thật mà nói, tôi không nóng tính. Ngài có thể hỏi Mac.”

“Nhưng ta đã hỏi cậu cơ mà. Nào, cậu không e ngại phải thành thật với ta, đúng không, George?”

Chỉ câu hỏi đó cũng đủ khiến nàng cất lên một tiếng rên rỉ nữa, nhưng lần này chỉ dám rên thầm trong lòng. “Tôi không ngại gì cả. Sao tôi phải như vậy chứ?”

“Ta không thấy có lý do gì khiến cậu phải e sợ. Vóc dáng cậu đã tạo cho cậu một lợi thế, cậu biết đấy. Cậu quá nhỏ con nên ta không thể bạt tai hay quất roi cậu, ta sẽ không dại gì tự gây bất tiện cho mình bằng cách giao cho cậu thêm nhiều việc khác như một cách trừng phạt, đúng không? Vậy nên cậu có thể thoải mái nói ra những suy nghĩ trong đầu với ta, George ạ. Suy cho cùng, chúng ta có một mối quan hệ gần gũi mà.”

“Nếu tôi vượt quá giới hạn đến mức vô lễ với ngài thì sao?” nàng không nén nổi câu hỏi đó.

“Chà, thì ta sẽ đét mông cậu, dĩ nhiên rồi. Đó là biện pháp duy nhất mà ta có để trừng phạt một thằng nhóc ở tuổi cậu. Nhưng điều đó sẽ không cần thiết, đúng không, George?”

“Vâng, thưa ngài, chắc chắn là không rồi,” nàng nói qua kẽ răng, vừa khiếp sợ vừa giận dữ.

“VẬY HÃY LẠI ĐÂY VÀ CẠO NỐT RÂU CHO TA ĐI. LẦN NÀY CỐ GẮNG CẦN THẬN HƠN MỘT CHÚT.”

“Nếu ngài... không nói chuyện, tôi có thể tập trung hơn.” Nàng diễn đạt câu nói đó như một lời gợi ý. Giọng điệu cực kỳ lễ phép. Nhưng hàng lông mày đáng ghét của hắn vẫn nhướng lên. “Ồ, ngài chẳng đã bảo tôi có thể nói ra suy nghĩ trong đầu mình còn gì,” nàng lầm bầm giận dữ khi bước tới và nhặt lưỡi dao cạo lên. “Chừng nào tôi còn dám nói thật lòng mình, tôi không thích ngài làm việc đó chút nào cả.”

Hàng lông mày bên kia của hắn cũng nhướng lên theo, nhưng bây giờ là để tỏ vẻ ngạc nhiên. “Làm cái gì cơ?”

Nàng vung bàn tay cầm dao cạo về phía mặt hắn. “Cái nhướng mày khinh khinh đó.”

“Chúa ơi, nhóc, cậu thực sự làm ta kinh ngạc với cách ăn nói của cậu.”

“Ngài nghĩ là nó buồn cười ư?”

“Điều mà ta nghĩ, nhóc ạ, là cậu hiểu ý ta một cách cứng nhắc quá. Khi ta bảo cậu có thể nói ra suy nghĩ trong đầu mình, thì cậu cũng không nên đại dốt đến mức chỉ trích thuyền trưởng của cậu chứ. Như thế là cậu đã đi quá giới hạn rồi đó và chắc là cậu cũng biết rõ như vậy.”

Nàng biết chứ, nàng chỉ đang thăm dò thôi, để xem mình có thể lấn tới được bao xa thì bị cho là quá trớn. Rõ ràng là nàng chẳng lấn được xa lắm.

“Tôi xin lỗi, thưa thuyền trưởng.”

“Ta nghĩ hôm qua chúng ta đã thỏa thuận với nhau rằng cậu sẽ nhìn thẳng vào mắt ta nếu định xin lỗi. Như vậy tốt hơn đấy. Vậy là cậu ghét điều đó, đúng không?”

Quý tha ma bắt, giờ thì hắn đang tỏ ra thích thú. Nàng ghét điều này còn hơn cả cái nhướng mày của hắn, đặc biệt là khi hắn chẳng bao giờ buồn chia sẻ trò đùa với nàng.

“Tôi cảm thấy tốt hơn hết là không nên trả lời câu hỏi đó, thưa thuyền trưởng.”

Hắn phá lên cười. “Tốt lắm, George! Cậu đang học được bài học rồi đấy, thật sự là vậy.”

Hắn cao hứng vỗ vỗ lên vai nàng. Thật không may, cái vỗ vai khiến nàng ngã chúi vào đùi hắn, khiến hắn lập tức túm lấy nàng để ngăn nàng khỏi ngã nhào qua chân mình. Nàng cũng níu chặt hắn để khỏi ngã. Khi cả hai người nhận ra họ đang bám vào nhau, thì dù con tàu có chìm họ cũng sẽ chẳng thể nào biết được. Nhưng khoảnh khắc mê hoặc đó chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, vì hắn thả nàng ra cũng nhanh như nàng buông hắn ra vậy.

Như thể ngọn lửa cảm xúc đã không bùng lên giữa họ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, thuyền trưởng nói, dù giọng hắn không được vững vàng lắm, “Râu ta có lẽ đã dài thêm một inch từ lúc cậu bắt đầu việc này rồi đấy, George. Ta hy vọng cậu sẽ xong việc trước khi chúng ta tới Jamaica.”

Georgina vẫn còn quá bối rối nên chẳng biết trả lời thế nào, vì thế nàng chỉ đưa lưỡi dao cạo lên mặt hắn và bắt đầu với bên má mà nàng chưa cạo. Tim nàng đập loạn xạ, nhưng sao nó có thể bình thường được chứ? Khi này nàng cứ tưởng mình sắp ngã lộn cổ qua chân hắn tới nơi rồi. Chuyện này chẳng liên quan gì tới việc nàng chạm vào hắn cả.

Nhưng khi nàng xoay mặt hắn để cạo nốt bên má còn lại, nàng nhìn thấy những đốm máu chỗ nàng đã cứa vào da thịt hắn. Những ngón tay nàng nhẹ nhàng chùi những vết máu đó một cách vô thức.

“Tôi không cố ý làm ngài đau đâu.”

Nếu giọng nàng đã dịu dàng lắm rồi, thì giọng hắn còn dịu dàng hơn rất, rất nhiều khi hắn đáp lời nàng. “Ta biết.”

Ôi, Chúa ơi, cơn buồn nôn lại dâng lên nữa rồi, nàng nghĩ.

Chương 19

“Con bị ốm à, nhóc Georgie?”

“Chỉ cần gọi Georgie là được rồi, chú Mac.”

“Không, không được.” Ông nhìn quanh cái boong thượng tầng ở đuôi tàu này để chắc chắn rằng chỉ có họ với nhau trước khi nói tiếp, “Ta đã bất chợt nhận ra mình suýt gọi con là con gái khi mà không nên như vậy. Ta cần được nhắc nhở.”

“Vậy tùy chú.”

Georgina hờ hững thò tay vào trong cái giỏ đặt giữa họ và lấy ra một sợi dây thừng khác để nối với sợi dây thừng đang nằm trên đùi nàng, nó cũng đã được nối với ba sợi dây thừng khác bằng cách buộc đầu của sợi này vào đuôi của sợi kia. Nàng đã xung phong giúp Mac làm công việc chán ngắt này chỉ để giết thời gian, nhưng chẳng mấy chú tâm vào nó. Ông đã phải dùng cái kim tách sợi để tháo một trong các mối nối và bắt nàng làm lại từ đầu. Nàng chẳng nói gì cả mà cũng không nhận ra lỗi sai của mình.

Mac nhìn nàng, lắc lắc đầu. “Ôi, con ốm thật rồi. Con đang quá dễ tính.”

Lời ông nói làm nàng bực mình, nhưng chỉ một chút xíu. “Con lúc nào chẳng dễ tính chứ.”

“Không đâu, từ lúc con nảy ra ý định tới Anh là con đã chẳng còn dễ tính nữa rồi. Thay vào đó, con chỉ là một kẻ cực kỳ khó chịu.”

Bây giờ thì nàng hoàn toàn chú ý đến ông. “Con thích thế,” nàng gắt gỏng. “Chú biết là chú không cần phải đi cùng con mà. Không có chú thì con vẫn có thể tới được nước Anh suôn sẻ.”

“Con thừa biết là ta sẽ không đời nào để con đi biển một mình. Trừ việc nhất con lại, ta chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi cùng con. Nhưng bây giờ ta đang nghĩ đáng lẽ ta nên nhất con lại thì hơn.”

“Có lẽ vậy chú ạ.”

Nghe tiếng thở dài của nàng, ông khịt mũi. “Con lại đồng ý với ta nữa rồi. Con cư xử khá lạ lùng suốt tuần qua. Có phải gã đó bắt con làm việc quá vất vả không?”

Vất vả ư? Không thể nói như vậy được. Trên thực tế, phân nửa số nhiệm vụ mà thuyền trưởng đã giao cho nàng, nàng chưa hề phải làm.

Vào buổi sáng, hãn thường dậy trước nàng và mặc sẵn một phần y phục. Lần duy nhất nàng đánh thức hãn, hãn lại phản ứng như thể nàng đã làm một điều gì sai quấy vậy. Nàng đang học cách phân biệt các tâm trạng của hãn, từ sự hóm hỉnh quen thuộc đến những lời nhiếc móc cáu kỉnh khi hãn bực bội chuyện gì đó và sáng hôm đó hãn thực sự cáu giận. Hãn đã biến việc nàng mặc đồ cho hãn thành một sự trừng phạt. Những câu nói của hãn, thái độ của hãn, tất cả mọi thứ đều khiến nàng có cảm giác như vậy, nàng đã thề là mình sẽ ngủ nướng trong suốt khoảng thời gian còn lại của cuộc hành trình.

Nàng hy vọng mình sẽ không bao giờ phải trải qua chuyện gì quá căng thẳng như thế nữa. Phải ở gần bên hãn đã đủ tồi tệ rồi, thế mà hãn lại còn giận dữ nữa chứ... Chà, tính đến thời điểm này thì chuyện đó vẫn chưa lặp lại thêm một lần nào. Hãn cũng không đề nghị nàng giúp hãn cởi đồ để đi tắm vào buổi tối.

Thậm chí hãn cũng không tắm hằng ngày như lời hãn nói. Hãn vẫn muốn nàng kỳ lưng cho hãn khi tắm, nhưng trong bảy ngày qua, có hai tối hãn đã bảo nàng không phải bận tâm tới chuyện tắm rửa của hãn, thay vào đó thậm chí còn mời nàng dùng bồn tắm của hãn. Dĩ nhiên là nàng khước từ. Nàng chưa sẵn sàng mạo hiểm trút bỏ hoàn toàn y phục, cho dù hãn đã tôn trọng tắm biển mà nàng treo ngoài cửa buồng vài lần mỗi ngày.

Rồi đến chuyện cạo râu cho hần. Trong lần đầu tiên đó, nàng không biết tại sao mình lại không bị nôn. Lúc ấy bụng dạ nàng đã nhộn nhạo hết cả. Nếu nàng phải nán lại lâu hơn nữa, có lẽ buổi sáng hôm đó sẽ kết thúc theo một cách khác. Thay vào đó, chỉ bằng vài nhát dao đưa qua đưa lại, nàng đã cạo xong cằm hần, rồi ném lại một cái khăn và chạy biến ra khỏi buồng trước khi hần kịp ngăn nàng lại, vừa chạy vừa hét rằng nàng sẽ mang bữa sáng về chỉ trong nháy mắt.

Hần mới chỉ bảo nàng cạo râu thêm một lần nữa và lần đó nàng đã cứa quá nhiều nhát vào da thịt hần, khiến hần mĩa mai nói rằng tốt hơn hết là hần nên để râu dài. Nhưng hần chỉ nói suông vậy thôi. Hầu hết thủy thủ trong đoàn đều để râu, kể cả thuyền phó, nhưng thuyền trưởng vẫn tiếp tục cạo râu hằng ngày, vào buổi sáng hoặc xế chiều. Chỉ có điều bây giờ thì hần tự mình làm lấy.

Chưa lần nào nàng phải đứng bên cạnh phục vụ hần ăn uống. Hoặc là hần ăn thẳng từ cái khay mà nàng mang tới, hoặc là phẩy tay xua nàng đi khi nàng định bày những cái đĩa ra trước mặt hần. Hần cũng chưa từng quấy quả giấc ngủ của nàng để đòi hỏi một thứ gì vào giữa đêm, như hần từng khẳng định chắc nịch trước đây.

Nói tóm lại, nàng chẳng phải làm gì mấy và có vô khối thời gian rảnh. Nàng thường ở trong buồng khi nó trống không, hoặc lên boong tàu với Mac khi trong buồng có người, cố gắng tối giản hết mức thời gian ở bên thuyền trưởng. Nhưng nếu nàng đang cư xử lạ lùng đến mức Mac cũng nhận ra, thì đó hoàn toàn là lỗi của James Malory.

Tuần lễ ngắn ngủi nàng ở trên tàu của hần có vẻ như dài bất tận. Nàng liên tục cảm thấy căng thẳng, mất cảm giác ngon miệng và mất ngủ nữa. Nàng vẫn bị nôn nao nếu hần tới quá gần, hay khi hần nhìn nàng, thậm chí cả khi nàng nhìn hần quá lâu và mỗi lần nàng “được thưởng thức” màn khoe thân trắng trợn của hần diễn ra hằng đêm nữa. Vậy nên chẳng có gì lạ khi nàng ngủ không được ngon, chẳng có gì lạ khi nàng lúc nào cũng bồn chồn lo lắng. Và cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi Mac nhận ra điều đó.

Nàng chẳng muốn nói về chuyện này chút nào, vì vẫn còn cảm thấy quá bối rối trước những cảm giác của mình. Nhưng Mac đang ngồi nhìn nàng chăm chú, chờ đợi một câu trả lời. Có lẽ một lời khuyên hợp tình hợp lý từ ông chính là thứ nàng cần để nhìn nhận lại thứ đang quấy rầy tâm trí mình theo một khía cạnh mới.

“Công việc không vất vả theo nghĩa đen,” Georgina thừa nhận, nhìn xuống sợi dây thừng trong lòng nàng. “Điều khó khăn là phải phục vụ một gã người Anh. Nếu hẳn là bất kỳ ai khác...”

“Ừ, ta hiểu ý con. Đó là do con cứ nhặng xị đòi rời khỏi...” Nàng ngẩng phắt lên. “Nhặng xị ấy ạ? Nhặng xị!”

“Thì là do sự nóng vội vậy, ý ta là con đã vội vàng rời khỏi nước Anh và tất cả những gì liên quan đến nó, chính sự nóng vội đã khiến con bị sa chân vào thứ mà con đang cố gắng trốn tránh. Việc hẳn là một quý tộc chỉ càng khiến chuyện này tồi tệ hơn.”

“Đúng là hẳn cư xử như một gã quý tộc,” nàng khinh khỉnh nói. “Nhưng con không nghĩ hẳn là quý tộc thực thụ. Chẳng phải họ có một quy tắc tối quan trọng là quý tộc thì không được buôn bán hay sao?”

“Có vẻ thế, nhưng không phải ai cũng tuân thủ. Hơn nữa, trên tàu không có hàng hóa, nếu con còn nhớ, vì vậy hẳn không đi buôn, ít nhất là trong chuyến đi này. Nhưng hẳn là quý tộc thật đấy, chú nghe nói hẳn là một tử tước thì phải.”

“Hẳn thật tốt số,” nàng mỉa mai nói, rồi thở dài ủ rũ. “Chú nói đúng. Điều đó thực sự khiến cho chuyện này trở nên tồi tệ hơn. Một gã quý tộc đáng nguyên rủa. Con không biết tại sao con lại nghi ngờ điều đó.”

“Hãy coi kinh nghiệm này là cái giá phải trả cho tính bốc đồng của con và hy vọng rằng vì nó mà các anh con sẽ châm chước trước khi trút sấm sét xuống đầu con.”

Nàng khẽ nhoén miệng cười. “Con biết chú có thể giúp con vui lên mà.”

Ông phì cười và quay lại với việc nối bện dây thừng. Nàng cũng vậy, nhưng chẳng mấy chốc nàng đã lại ủ ê suy nghĩ về thứ thực sự đang quấy

rầy đầu óc mình. Cuối cùng nàng quyết định nói về nó.

“Chú đã bao giờ nghe nói có ai cảm thấy khó ở khi lại gần một thứ gì đó chưa, chú Mac?”

Đôi mắt màu xám nhạt của ông nhìn nàng chăm chăm, hàng lông mày nhíu lại tò mò. “Khó ở như thế nào?”

“Như kiểu bị buồn nôn ấy ạ.”

Lông mày ông lập tức dãn ra. “À, có, nếu ăn nhiều quá sẽ bị như vậy, hoặc khi một người đàn ông nhậu nhẹt quá chén, hoặc một người phụ nữ đang mang thai.”

“Không, không phải là khi chúng ta bị làm sao. Ý con là lúc đó chúng ta hoàn toàn bình thường, cho đến khi lại gần một thứ gì đó.”

Ông lại cau mày. “Một thứ gì đó ấy hả? Con nói rõ ta nghe thứ khiến con cảm thấy nôn nao là gì được không?”

“Con có nói là con bị như thế đâu cơ chứ.”

“Georgie...”

“Ồ, thôi được,” nàng cấm cản. “Đó là thuyền trưởng.

Có đến một nửa số lần con lại gần hẳn là dạ dày con lại phản ứng thật khủng khiếp.”

“Chỉ một nửa thôi sao?”

“Vâng. Không phải lúc nào con cũng bị như vậy.”

“Con buồn nôn thật hả? Con thực sự ói mửa ra thứ gì đó chứ?”

“Vâng, có một lần ạ, nhưng... ờ, đó là ngày đầu tiên con phục vụ hẳn, khi con vừa mới phát hiện ra hẳn là ai. Hẳn đã ép con ăn, vì quá căng thẳng và tức giận nên con không thể nuốt trôi thứ gì. Nhưng những lần sau thì con chỉ còn có cảm giác nôn nao thôi, đôi khi nó bùng lên thật dữ dội, nhưng con không bị ói mửa thêm một lần nào nữa... tính tới thời điểm này.”

Mac vân vê bộ râu đỏ hiện đang phủ kín cằm ông, suy ngẫm về những điều nàng vừa nói. Trong lòng ông dấy lên một mối nghi ngờ nhưng lại gạt

nó đi ngay, vì vậy ông không nhắc đến nó với nàng. Nàng rất căm ghét thuyền trưởng nên không thể bị hấn thu hút được, nói gì đến chuyện cảm thấy ham muốn hấn nhưng lại tưởng nhầm là bị buồn nôn.

Cuối cùng, ông nói, “Có thể nào là do mùi nước hoa hấn xúc lên người hay loại xà phòng hấn dùng không, con gái? Hoặc thậm chí là một thứ gì đó mà hấn vuốt lên tóc?”

Đôi mắt nàng mở to trước khi bật cười. “Sao con không nghĩ tới điều đó nhỉ?” Nàng nhảy bật dậy, trút đồng dây thừng vào lòng ông.

“Con đi đâu thế?”

“Không phải do xà phòng của hấn đâu chú. Con cũng dùng nó để tắm mà. Hấn cũng không vuốt thứ gì lên tóc cả, chỉ để nó tự do tung bay trong gió. Nhưng hấn có dùng một lọ gì đó sau khi cạo râu. Bây giờ con sẽ đi gửi nó, nếu nó chính là thủ phạm, thì chú có thể đoán ra là con sẽ làm gì với nó rồi đấy.”

Ông vui mừng khi thấy nàng đã lại nở nụ cười, nhưng vẫn nhắc nhở nàng, “Hấn sẽ phát hiện ra nếu con quăng nó đi đấy.”

Nàng chực nói nàng sẽ lo lắng về chuyện đó sau, nhưng không nên chuốc lấy rắc rối với thái độ đó. “Vậy con sẽ nói với hấn sự thật. Hấn là một con quái thú độc đoán, nhưng... ờ, hấn không vô tình tới mức vẫn tiếp tục dùng một thứ gì đó nếu hấn biết nó khiến con phát ốm. Lát nữa con sẽ quay lại gặp chú sau, Mac, hoặc cùng lắm là ngày mai thôi,” nàng sửa lại lời mình khi nhận ra mặt trời đang sắp lặn.

“Hứa với ta là con sẽ không làm việc gì khiến mình bị phạt đấy nhé?”

Nếu ông biết về hình phạt mà nàng đã bị cảnh cáo, ông sẽ không cần phải dặn dò nàng như thế. “Con hứa.”

Lời hứa đó là thực lòng. Nếu thủ phạm khiến nàng khổ sở như vậy là lọ nước hoa cologne của thuyền trưởng, thì không lý gì nàng lại không nói với hấn về điều đó. Đáng lẽ nàng phải kể ra chuyện này sớm hơn, nàng đang mãi mê ngắm nghĩ thì chạm trán hấn ở boong dưới.

Dạ dày nàng lại cồn cào, khiến nàng bất giác nhăn mặt và không kịp che giấu biểu cảm của mình.

“A,” James Malory thốt lên khi nhìn thấy biểu cảm đó. “Hắn là cậu đã đọc được suy nghĩ của ta, George.”

“Thuyền trưởng?”

“Thế nên cậu mới nhăn nhó. Cậu đã đoán được rằng ta cần phải nói chuyện với cậu về thói quen tắm rửa của cậu, hay đúng hơn là sự lười tắm của cậu, đúng không?”

Mặt nàng trở nên đỏ bừng, rồi gần như tím tái vì phẫn nộ. “Sao ngài dám...”

“Ồ, thôi nào, George. Cậu nghĩ ta không biết những thằng nhóc ở tuổi cậu coi việc tắm rửa như một cực hình sao? Cậu biết đấy, ta cũng từng là một cậu bé mà. Nhưng vì cậu đang ở chung buồng với ta...”

“Tôi đâu tự nguyện ở chung với ngài chứ,” nàng ngắt lời hắn.

“Kể cả là như vậy, ta có những tiêu chuẩn riêng mà ta tôn trọng triệt để, một trong số chúng là sự sạch sẽ, hoặc ít nhất là mùi sạch sẽ.”

Hắn chun mũi chỉ để nhấn mạnh thêm cho lời nói, nàng chắc chắn như vậy. Nếu nàng đang không quá phẫn nộ vì bị làm mất thể diện, thì có thể đã phá lên cười khi nghĩ đến những gì nàng và Mac nói lúc nãy. Hắn thấy nàng bốc mùi gớm ghiếc ư? Chúa ơi, trở trêu làm sao chứ và nếu nó còn khiến hắn phát ốm nữa thì quả là một đòn trừng phạt xứng đáng cho hắn.

Hắn vẫn đang tiếp tục, “Và vì cậu chẳng nỗ lực chút nào để đạt tới những tiêu chuẩn của ta....”

“Tôi cần phải nói cho ngài biết...”

“Đừng có ngắt lời ta nữa, George,” hắn chặn họng nàng bằng giọng điệu độc đoán nhất. “Ta đã quyết định rồi. Từ giờ trở đi, cậu sẽ dùng bồn tắm của ta để tắm tấp đàng hoàng ít nhất là tuần một lần, hoặc nhiều hơn nếu cậu thích, sẽ bắt đầu từ hôm nay. Đó là một mệnh lệnh đấy nhóc. Vậy nên ta khuyên cậu hãy thực hiện luôn ngay bây giờ đi nếu cậu vẫn còn làm bộ

làm tịch muốn có sự riêng tư trong những vấn đề như thế này. Căn buồng sẽ thuộc về mình cậu cho đến giờ ăn tối.”

Nàng mở miệng định phản đối sự hống hách mới mẻ này của hắn, nhưng cái nhướn mày đáng ghét của hắn đã nhắc nhở nàng rằng nàng không nên làm vậy, khi hắn đã coi đó là một mệnh lệnh.

“Vâng, thưa ngài,” nàng nói, nhấn mạnh từ “ngài” một cách khinh miệt nhất có thể nhưng không đến nỗi khiến mình bị bạt tai.

James nhú mày khi anh nhìn nàng ngúng nguẩy bỏ đi, lòng phân vân tự hỏi phải chăng mình đã phạm phải một sai lầm lớn. Anh đã nghĩ mình đang ban ơn cho nàng khi yêu cầu nàng đi tắm, đồng thời trấn an nàng rằng nàng sẽ được làm vậy trong riêng tư. Với sự kiểm soát gắt gao của anh, anh biết nàng chưa một lần được tắm rửa tử tế từ lúc lên tàu. Nhưng anh cũng biết rằng hầu hết phụ nữ, đặc biệt là các tiểu thư đài các, rất coi trọng việc tắm rửa. Anh chắc chắn Georgie không dám mạo hiểm chỉ vì nàng vẫn còn quá e sợ bị phát hiện; do đó, anh sẽ chủ động giúp bằng cách bắt buộc nàng làm điều mà nàng sẽ rất biết ơn anh. Chỉ có điều anh không ngờ là nàng lại nổi cơn phẫn nộ, mặc dù nếu suy nghĩ thông suốt, một điều mà dạo gần đây anh không thể làm được, anh sẽ biết lý do tại sao.

Chẳng ai nói với một quý cô là cô ta bốc mùi cả, đồ ngớ ngẩn ạ.

Chương 20

Cơ giận của Georgina lập tức tiêu tán trong làn nước ấm áp ngay khi nàng ngã mình nằm xuống cái bồn tắm dài. Cảm giác tuyệt diệu gần giống như lúc nằm trong bồn tắm riêng của nàng ở nhà vậy. Bồn tắm ở nhà thì vừa khít với vóc người nàng hơn, nhưng được nằm trong một bồn tắm rộng rãi với nhiều không gian hơn để vẫy vùng cũng là một điều rất dễ chịu. Thứ duy nhất nàng thiếu là những lọ dầu thơm và cô hầu gái giúp nàng gội mái tóc dài và sự tin chắc rằng nàng sẽ không bị ai làm phiền.

Nhưng bồn tắm đủ dài để nàng nhấn chìm cả cơ thể xuống nước, kể cả mái tóc. Làn da quanh ngực phồng rộp với những vết hằn sâu bóng rít khi nước nóng bao phủ nó, nhưng ngay cả điều đó cũng chỉ là chuyện nhỏ nếu so với cảm giác vui thích khi được hoàn toàn sạch sẽ, hoàn toàn không có thứ gì bó buộc trên người. Nếu mà gã thuyền trưởng không khăng khăng...

Ôi, quý tha ma bắt, nàng mừng vì hần đã làm vậy. Nếu không thì phải mất ít nhất một tuần nữa nàng mới dần đủ can đảm để cho phép mình thỏa thích tắm tấp như thế này. Trong khi mấy ngày qua nàng đã cảm thấy nhớp nháp lắm rồi vì không khí biển mặn chát và hơi nóng hầm hập trong bếp, chưa kể việc căn buồng này bỗng trở nên nóng khủng khiếp mỗi lần thuyền trưởng cởi quần áo. Rõ ràng là chỉ tắm vội vã qua loa thôi thì không thể đủ được.

Nhưng nàng không thể ngâm mình quá lâu trong bồn tắm cho dù có muốn thế nào chăng nữa. Nàng phải chui lại vào lốt cái trang trước giờ ăn tối, với mái tóc đã được hong khô rồi nhét dưới mũ và bộ ngực được bó chặt phẳng lì. Luôn có khả năng thuyền trưởng thực sự cần thứ gì đó trong buồng, trong trường hợp đó, hần có thể sẽ không tôn trọng tấm biển báo

hiệu cần sự riêng tư của nàng. Nàng vẫn có tấm bình phong che chắn, tuy nhiên, chỉ riêng ý nghĩ hoàn toàn khóa thân khi hấn đang ở trong buồng đã đủ khiến nàng đỏ bừng mặt rồi.

Nhưng hấn đã giữ đúng lời hứa và mãi một lúc lâu sau mới quay lại xuống dưới. Lúc đó thì nàng đã ăn tối xong và bữa tối của hấn cũng đã được chuẩn bị sẵn sàng, đủ cho hai người, mặc dù tối hôm đó Conrad Sharpe không tới ăn cùng hấn. Tới lúc đi lấy nước tắm cho hấn, nàng mới chợt nhớ ra lọ nước hoa mà hấn dùng. Nàng quyết định sẽ gửi nó ngay lúc hấn bước ra sau bức bình phong, nhưng đến lúc đó hấn lại sai nàng đi lấy thêm nước để gội và xả mái tóc, khi nàng mang nước về thì hấn đã sẵn sàng để được kỳ lưng.

Bực tức, chủ yếu là với chính bản thân nàng vì đã bỏ lỡ cơ hội chạm vào cái lọ khi hấn không có mặt, nàng nhanh nhanh chóng chóng kỳ lưng cho hấn. Nàng vẫn sẽ có một vài phút để hành động trong khi hấn lau khô mình, nghĩ tới việc đó thay vì việc đang làm đã giúp nàng nén lại cơn nôn nao, mặc dù lần này nàng không nhận ra rằng nó thậm chí còn không xuất hiện.

Vì nàng luôn để khăn tắm ở chỗ hấn có thể với tay lấy nên nàng rời khỏi ngay sau khi gội xong nước cuối cùng lên lưng hấn và đi thẳng đến chỗ cái tủ com một cao. Nhưng vì dạo gần đây may mắn của nàng đã cạn kiệt, nên chẳng ngạc nhiên gì khi hấn bước ra ngoài tấm bình phong đúng lúc nàng vẫn đang đứng đó cầm cái lọ trong tay. Lý do duy nhất khiến nàng bị bắt quả tang là vì nàng quá thất vọng sau khi hít gửi lọ nước hoa cologne đến nỗi không buồn cất nó đi ngay. Mùi của nó thật đậm đặc, thơm như xạ hương, nhưng nó không gây ra cảm giác nôn nao như nàng lầm tưởng. Không, chính gã thuyền trưởng mới là thủ phạm khiến bụng dạ nàng nôn nao khó chịu, chứ không phải mùi của hấn.

“Ta hy vọng không phải là cậu đã làm trái một mệnh lệnh trực tiếp đấy chứ, George,” giọng hấn cất lên gay gắt.

“Thưa ngài?”

“Cậu nghĩ cậu đang làm gì với cái lọ đó vậy hả?”

Bấy giờ nàng mới chợt nhận ra hăn đang ám chỉ điều gì, bèn vội vàng đóng nắp lại và trả nó về chỗ cũ. “Không phải như ngài nghĩ đâu, thưa thuyền trưởng. Tôi không hề có ý định dùng nó, cho dù có cần đi chằng nữa, mà dĩ nhiên là tôi không cần rồi. Tôi đã tắm rồi mà, thề với ngài đấy. Tôi không ngờ ngần đến mức nghĩ rằng có thể khóa lấp thứ mùi khó ngửi trên cơ thể mình bằng một chút hương thơm dịu ngọt từ một cái lọ. Tôi biết có vài người làm vậy, nhưng tôi thà... ý tôi là, tôi thì không.”

“Rất vui khi được biết điều đó, nhưng cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, nhóc ạ.”

“Ồ, câu hỏi của ngài ạ. Tôi chỉ muốn...” *Người nó, khi mà hăn xúc nó suốt ngày ư? Hăn sẽ chẳng đời nào tin lý do đó đâu, Georgie. Mà nói ra sự thật thì có làm sao nhi? Suy cho cùng, hăn đã chẳng chút do dự khi nói với mày rằng hăn thấy mày bốc mùi gớm ghiếc.* “Thật ra, thuyền trưởng à...”

“Lại đây nào, George. Ta sẽ đích thân kiểm tra xem liệu cậu có nói thật không.”

Nàng nghiêng răng phần nộ. Cái gã trời đánh này muốn người nàng, nàng có phản đối thì cũng chẳng ích gì. Hăn sẽ biến nó thành một mệnh lệnh và nổi quạu vì phải làm vậy. Nhưng hăn đang mặc mỗi cái áo choàng mỏng tang thiếu đứng đắn. Nàng lại bắt đầu cảm thấy người mình nóng rục.

Nàng chậm chậm đi vòng qua giường. Đôi tay vắn vẹo lúc nàng đứng trước hăn. Đúng là hăn không nói suông. Hăn cúi xuống, gi mũi vào cổ nàng, hít hít ngửi ngửi. Đáng lẽ nàng có thể chịu đựng được nếu má hăn không cọ vào má nàng.

“Cậu rên rĩ cái quái gì thế?”

Hăn nói cứ như thể hăn mới là người phải rên rĩ vậy.

Giọng hăn khá cáu kỉnh. Nhưng nàng không thể kiềm chế nổi. Có cảm giác như mọi thứ bên trong cơ thể nàng đều muốn lộn nhào ra ngoài. Nàng vội vàng lùi lại thật xa, để có thể thở lại bình thường. Nàng không thể nhìn vào mắt hăn.

“Tôi xin lỗi, thưa thuyền trưởng, nhưng... không có cách nào khác tế nhị hơn để nói ra điều này. Ngài làm tôi phát ốm.”

Nàng sẽ chẳng ngạc nhiên nếu hấn xông tới và nện cho nàng một trận, nhưng hấn không nhúc nhích một li. Hấn chỉ đơn giản nói với giọng điệu phần nộ nhất mà nàng từng nghe từ hấn, “Cậu nói lại xem.”

Nàng thà bị ăn tát còn hơn là cố gắng giải thích điều này. Thứ gì xui khiến nàng nghĩ rằng có thể nói với hấn sự thật nhỉ, khi mà sự thật quả là đáng xấu hổ khủng khiếp đối với nàng, chứ không phải với hấn? Rõ ràng đây là vấn đề ở nàng. Có điều gì đó không ổn với nàng, vì chẳng có ai khác cảm thấy nôn nao khó chịu khi ở gần hấn cả. Hấn thậm chí có thể không tin nàng, hấn có thể nghĩ nàng chỉ đang cố trả đũa hấn vì đã chê nàng hôi hám, khi mà nàng biết rất rõ là nàng không như vậy. Thật ra, hấn gần như chắc chắn sẽ nghĩ như thế và nổi điên lên. Quỷ tha ma bắt, tại sao nàng không biết đường im cái miệng lại chứ?

Nhưng giờ thì đã quá muộn mất rồi, nàng vội vã giải thích, trước khi hấn sẵn số lao vào nàng, “Không phải là tôi đang cố lảng nhục ngài đâu, thưa thuyền trưởng, tôi thề đấy. Tôi không biết nguyên nhân của vấn đề này là gì. Tôi đã hỏi Mac, anh trai tôi nghĩ có thể mùi của ngài đã gây ra tình trạng đó. Thế nên tôi mới gửi cái lọ này của ngài... nhưng hóa ra không phải do nó. Phải chi thủ phạm là nó, nhưng lại không phải. Đó có thể chỉ là sự trùng hợp.” Nàng tươi tỉnh hấn lên với ý nghĩ đó, nó có thể cứu cái mạng này của nàng, thậm chí còn dám ngược lên nhìn hấn để nói lại cho rõ ràng: “Vâng, tôi chắc chắn đó chỉ là một sự trùng hợp.”

“Cái gì trùng hợp?”

Ờn Chúa, giọng hấn có vẻ điềm tĩnh, mặt hấn cũng thế. Thế mà nàng cứ lo mặt hấn sẽ đỏ gay vì giận dữ cơ chứ.

“Việc tôi có cảm giác phát ốm mỗi khi có mặt ngài, chủ yếu là khi tôi ở quá gần ngài.” Tốt hơn hết là không nên nhắc tới những lúc chỉ cần nàng nhìn hấn hay hấn nhìn nàng cũng đủ khiến bụng dạ nàng nôn nao. Thật ra, nàng nên khôn ngoan chấm dứt chủ đề này thật nhanh chóng. “Nhưng vấn

đề là ở tôi, thưa ngài. Tôi sẽ không để nó làm ảnh hưởng đến những nhiệm vụ của mình đâu. Mong ngài hãy quên những gì tôi vừa nói đi.”

“Quên ư...”

Giọng hần như bị tắc nghẹn. Nàng lúng túng, ước ao mình có thể độn thổ. Hần không điềm tĩnh như nàng tưởng. Có lẽ hần đang bị sốc vì sự cá gan của nàng, hoặc quá giận dữ không nói nên lời.

“Bị... ồm... như thế nào?”

Mọi chuyện càng lúc càng tệ hơn. Hần lại còn muốn biết chi tiết nữa chứ. Hần có tin nàng không đây, hay hần chỉ đang hy vọng chứng minh được rằng nàng nói thế vì hần học với hần, để hần có lý do chính đáng mà đánh nàng một trận nên thân? Còn nếu bây giờ nàng cố gắng coi như không có chuyện gì xảy ra cả, thì hần sẽ thật sự nghĩ rằng nàng đã định trả đũa hần, nhưng rồi lại hối hận.

Nàng thật sự hối hận vì đã mở miệng nói nhảm, nhưng đã đến nước này thì nàng đành tiếp tục nói thật thôi.

Nhưng nàng phải gắng hết sức mới nói ra được, “Tôi xin lỗi, thưa thuyền trưởng, nhưng sự so sánh gần gũi nhất mà tôi có thể nghĩ tới là buồn nôn.”

“Cậu thật sự...?”

“Không! Đó chỉ là cảm giác nôn nao kỳ lạ, khó thở và người nóng bừng, ờ... thực sự là nóng khủng khiếp, nhưng tôi gần như chắc chắn đó không phải là một cơn sốt. Cảm giác yếu đuối này xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi, như thể sức lực của tôi đang dần bị cạn kiệt vậy.”

James chỉ biết ngậy ra nhìn nàng, không thể tin nổi vào những điều anh đang nghe thấy. Cô gái này không biết mình đang miêu tả cái gì ư? Nàng không thể ngậy thơ đến mức đó được. Rồi trong anh bỗng bùng lên cảm giác bối rối, vì chính anh cũng cảm thấy mọi triệu chứng giống nàng. *Nàng ham muốn anh*. Sự quyến rũ dị thường của anh đã có tác dụng mà anh thậm chí không hề hay biết. Tất cả chỉ vì chính nàng cũng không hề biết gì. Chết tiệt. Sự ngốc nghếch được cho là điều hạnh phúc, nhưng trong trường hợp này, sự ngốc nghếch của nàng khiến anh như muốn phát điên lên.

Anh phải suy tính lại chiến lược của mình. Nếu nàng không biết cảm giác trong lòng mình là gì, thì nàng sẽ không lao vào anh và van nài anh chiếm đoạt nàng, đúng không? Cái mộng tưởng tuyệt đẹp đó quả là hảo huyền. Nhưng anh vẫn muốn nàng thú nhận trước. Nếu nàng không biết anh đã nhìn thấu lớp vỏ cái trang của nàng thì anh sẽ chiếm ưu thế hơn trong việc đối phó với nàng.

“Những triệu chứng này, chúng khó chịu lắm phải không?” anh lựa lời cẩn thận để hỏi nàng.

Georgina cau mày. Khó chịu ư? Chúng thật đáng sợ vì trước đây nàng chưa bao giờ trải qua những cảm giác như vậy, nhưng chúng có khó chịu không?

“Không đến nỗi quá khủng khiếp,” nàng thừa nhận. “Chà, vậy thì ta sẽ không lo lắng về nó thêm nữa, George. Ta đã từng nghe về vấn đề này rồi.”

Nàng chớp chớp mắt ngạc nhiên. “Ngài đã từng nghe về nó rồi ư?”

“Đương nhiên. Ta còn biết cách chữa nữa kìa.”

“Thật ư?”

“Thật. Vì vậy cậu có thể đi ngủ được rồi, nhóc ạ, để mặc vấn đề này cho ta. Đích thân ta sẽ lo liệu. Ta hứa đấy.” Nụ cười của hắn thật ma mãnh, nàng có cảm giác hắn đang bỡn cợt nàng. Có lẽ rất cuộc hắn chẳng hề tin nàng.

Chương 21

“Cậu ngủ chưa, George?”

Đáng ra lúc này nàng phải ngủ say rồi mới phải. Nàng đã đi nằm từ hơn một tiếng trước. Vậy mà hiện giờ nàng vẫn tỉnh như sáo. Tối nay nàng không thể đổ lỗi cho sự lỏa lồ của thuyền trưởng, vì nàng đã nhắm chặt mắt ngay từ lúc mới leo lên võng. Không, chính sự tò mò cố hữu mới là thủ phạm khiến nàng thao thức, trăn trở với suy nghĩ liệu thuyền trưởng có thật sự biết thứ gì làm nàng nôn nao khó chịu và liệu có biện pháp nào để chữa trị chứng bệnh này không. Nếu có thì nó có thể là gì? Có lẽ là một loại thuốc pha chế kinh khủng có mùi vị thật gớm ghiếc. Cho dù không phải là vậy đi chăng nữa thì chắc chắn hẳn cũng sẽ tìm cách làm cho nó trở nên như thế.

“George?”

Nàng định giả vờ là đã ngủ rồi, nhưng việc gì phải làm vậy nhỉ? Nếu hẳn muốn nàng tới nhà bếp để lấy thứ gì đó thì cũng tốt thôi, vì việc đó có thể làm nàng mệt rũ và ngủ thiếp đi được.

“Dạ?”

“Ta không ngủ được.”

Nàng đảo mắt, vì nàng đã đoán ra điều đó rồi. “Tôi đi lấy thứ gì đó cho ngài nhé?”

“Không, ta chỉ cần thứ gì đó ru ta ngủ. Có lẽ cậu cần đọc cho ta nghe một lúc. Phải rồi, như vậy sẽ giúp được ta đấy. Cậu thả đèn lên được không?”

Hắn hỏi như thế nàng có quyền lựa chọn, nàng nghĩ vậy khi nhảy xuống khỏi võng. Hắn đã từng cảnh báo rằng nàng có thể bị yêu cầu làm việc này. Nhưng dù sao nàng vẫn chưa ngủ, vì vậy cũng chẳng có gì khác biệt. Nàng biết tại sao nàng không ngủ được, nhưng nàng phân vân tự hỏi không biết thứ gì đã khiến hắn thao thức như thế.

Nàng thắp ngọn đèn treo bên giường mình và cầm nó đến tủ sách. “Ngài muốn nghe chuyện gì nào, thuyền trưởng?”

“Có một quyển sách mỏng, ở ngăn dưới cùng, phía bên phải. Cuốn đó sẽ giúp ta được ngủ ngon. Kéo một cái ghế lại gần đây. Ta cần một giọng nói dịu dàng, êm ái, chứ không phải một giọng nói oang oang vọng tới từ đâu kia phòng.”

Georgina sững lại, nhưng chỉ trong một thoáng giây. Nàng thực sự ghét lại gần chiếc giường trong khi hắn vẫn đang nằm trên đó. Nhưng nàng tự nhủ hắn đang đắp chăn tử tế và dù gì mình cũng không phải nhìn vào hắn. Hắn chỉ muốn nàng đọc cho hắn nghe và có lẽ cuốn sách cũng sẽ nhạt nhẽo đến mức ru ngủ được cả nàng nữa.

Nàng làm theo những gì được bảo, lôi một cái ghế lại gần chân giường và đặt ngọn đèn lên bàn ăn đằng sau lưng.

“Có một trang đã được đánh dấu đấy,” hắn nói khi nàng đã yên vị trên ghế. “Cậu có thể bắt đầu từ đó.”

Nàng tìm thấy trang cần tìm, hắng giọng và bắt đầu đọc. “Chắc chắn là trong đời tôi chưa từng bao giờ thấy thứ gì to tròn và căng mọng như thế. Hàm răng tôi như muốn ngấu nghiến chúng.” *Chúa ơi, nhầm thật. Mấy câu văn vớ vẩn này sẽ khiến cả nàng và hắn ngủ thiếp đi trong phút chốc thôi.* “Tôi dầy vò một bên và nghe tiếng nàng rên xiết đầy khoái lạc. Bên còn lại như đang mời gọi miệng tôi và miệng tôi liền hỗn hển đáp ứng. Ôi, Chúa ơi! Ôi, cảm giác mới tuyệt làm sao chứ, khi được nếm... bộ ngực tròn đầy ấy...”

Georgina lập tức gấp quyển sách lại với một tiếng thờ gấp gáp đầy kinh hoàng. “Đây... đây...”

“Phải, ta biết. Nó được gọi là truyện khiêu dâm, nhóc ạ. Đừng nói với ta là cậu chưa bao giờ đọc thứ rác rưởi đó nhé? Thằng bé nào ở tuổi cậu chả chúi mũi vào mấy thứ này, ý ta là những đứa nào biết đọc ấy.”

Nàng biết mình phải tỏ ra giống như một cậu nhóc, nhưng nàng quá đổi xấu hổ nên chẳng còn để ý gì tới chuyện đó. “Tôi thì không.”

“Lại đang làm bộ làm tịch đấy à, George? Chà, dù gì thì cũng cứ đọc tiếp đi. Chí ít nó cũng sẽ khai sáng cho cậu nhiều điều đấy.”

Những lúc như thế này nàng mới ghét lốt cái trang của mình làm sao chứ. Georgina muốn bạt tai hấn vì cái tội dám làm băng hoại đạo đức của những cậu bé.

“Ngài thực sự thích thứ... rác rưởi này ư, tôi tin là ngài đã gọi nó như vậy?”

“Chúa ơi, không. Nếu ta thích thì nó đã chẳng giúp ta ngủ được, đúng không nào?”

Việc hấn tỏ ra quá kinh hãi giúp nàng nguôi bớt xấu hổ. Nhưng cho dù có bị đe dọa tra tấn thì nàng cũng chẳng muốn mở cuốn sách ghê tởm đó ra một lần nữa - ít nhất là trong lúc có mặt hấn.

“Nếu ngài không phiền lòng, thưa thuyền trưởng, tôi sẽ tìm một cuốn sách khác để ru ngủ ngài, một thứ gì đó đỡ... đỡ...”

“Hết làm bộ làm tịch rồi lại lên mặt đạo đức hả?” Một tiếng thở dài thườn thượt cất lên từ trên giường. “Ta có thể thấy là ta sẽ không biến cậu thành đàn ông chỉ trong vòng vài tuần được. Thôi, khỏi cần đọc sách nữa, George. Một cơn đau đầu quái quỷ khiến ta chẳng thể nào ngủ được, nhưng những ngón tay của cậu có thể xoa dịu nó. Lại đây và mát xa thái dương cho ta đi, có khi ta sẽ ngủ thiếp đi từ lúc nào mà cậu còn chẳng biết cũng nên.”

Mát xa, nghĩa là lại gần và chạm vào hấn? Nàng vẫn ngồi im trên ghế.

“Tôi không biết làm đâu...”

“Đương nhiên là cậu sẽ không biết, cho đến khi ta dạy cậu. Nào, đưa tay cậu đây cho ta.”

Nàng thầm rên rỉ trong lòng. “Thuyền trưởng...”

“Mẹ kiếp, George!” hăn thô bạo ngắt lời nàng. “Đừng cãi lại một người đàn ông đang bị đau đớn, khó chịu trong người. Hay là cậu muốn ta bị cơn đau đầu hành hạ cả đêm hả?” Khi nàng vẫn không nhúc nhích, hăn hạ giọng, dù vẫn lỗ mãng. “Này nhóc, nếu cậu sợ bị buồn nôn, thì việc không nghĩ gì về nó sẽ giúp được cậu đấy. Mà cho dù cậu có bị nôn thật, thì lúc này tình trạng sức khỏe của ta vẫn phải được ưu tiên hơn tình trạng sức khỏe của cậu.”

Hăn nói đúng, dĩ nhiên rồi. Thuyền trưởng là người quan trọng hơn hết, trong khi nàng chỉ là một tên bồi phòng thấp hèn. Cố gắng đặt bản thân mình lên trước hăn sẽ bị coi là hành động của một đứa trẻ ích kỷ, hư hỏng.

Nàng từ từ di chuyển, rón rén ngồi xuống cạnh hăn trên giường.

Đừng nghĩ gì đến cơn nôn nao trong lòng mà như hăn nói và dù mà làm gì thì cũng đừng có nhìn hăn.

Nàng đang tập trung ánh mắt vào tấm ván đầu giường cong cong đằng sau thuyền trưởng, vì vậy nàng giật thót mình khi những ngón tay hăn bất chợt lần đến và nắm chặt những ngón tay nàng rồi kéo chúng đặt lên mặt hăn.

Cứ coi hăn là Mac. Mà sẽ tự nguyện làm việc này cho Mac hay bất cứ ông anh nào của mà còn gì.

Những đầu ngón tay nàng được ấn vào thái dương hăn, rồi di chuyển theo những vòng tròn rất nhỏ.

“Thoải mái đi, George. Chuyện này sẽ không làm cậu chết được đâu.”

Georgina cũng đang định nghĩ như vậy, nhưng nàng sẽ không nói ra điều đó một cách tỉnh rụi như hăn được. Hăn đang nghĩ gì nhỉ? *Rằng mà sợ hăn.* Chà, đúng là nàng sợ hăn thật, dù chẳng thể nói rõ là tại sao. Cả một tuần gần gũi bên hăn, nàng thực lòng không nghĩ hăn sẽ làm hại mình, nhưng... thế thì sao chứ?

“Bây giờ thì cậu tự làm được rồi, George. Cứ tiếp tục những động tác như vậy đi.”

Cảm giác ấm áp khi bàn tay hãn phủ trên đôi tay nàng đã biến mất, nhưng nhờ đó mà nàng nhận ra hơi ấm từ làn da hãn bên dưới những đầu ngón tay. Nàng đang thật sự chạm vào hãn. Chuyện này cũng không đến nỗi quá tệ... cho đến khi thuyền trưởng khẽ cựa quậy và tóc hãn xòa xuống những ngón tay nàng. Tóc hãn mới mềm mại làm sao, lại còn mát lạnh nữa chứ. Thật là tương phản. Nhưng nàng vẫn cảm nhận được sức nóng. Nó đang tỏa ra từ phần cơ thể hãn gần hông nàng. Nó khiến nàng nhận ra trên người hãn không phải là tấm chăn dày, mà là chiếc chăn lụa mỏng manh dính sát thân hình.

Nàng chẳng có lý do gì để nhìn cả, chẳng có lý do gì hết. Nhưng nhờ hãn ngủ rồi thì sao? Chẳng lẽ nàng cứ phải tiếp tục mát xa cho hãn khi việc này không còn cần thiết nữa ư? Nhưng nếu ngủ rồi thì hãn phải ngáy chứ. Tiếng ngáy sẽ cho nàng biết là hãn đã ngủ hay chưa. Nhưng nàng chưa từng nghe thấy hãn ngáy một lần nào. Có lẽ hãn chưa bao giờ ngáy và hãn đã ngủ rồi.

Cứ nhìn thử xem! Chỉ liếc một cái thôi là biết ngay mà!

Nàng nhìn hãn và bản năng của nàng đã đúng... đáng lẽ không nên làm vậy. Trông hãn cực kỳ mãn nguyện, đôi mắt lim dim, khóe môi cong lên nở nụ cười quyến rũ, điển trai quá mức. Hãn chưa ngủ. Hãn chỉ đang tận hưởng cảm giác bàn tay nàng chạm vào hãn... Ôi Chúa ơi! Từng làn sóng cảm xúc ào ạt đổ xô tới, sức nóng, sự yếu ớt, một sự hỗn loạn bùng nổ bên trong nàng. Bàn tay nàng tuột khỏi người hãn. Hãn chớp lấy chúng nhanh đến mức khiến nàng thở gấp vì kinh ngạc. Rồi hãn từ từ đặt chúng trở lại mặt, không phải hai bên thái dương mà là đôi gò má.

Nàng đang ôm trọn hai má và nhìn chăm chăm vào mắt hãn, đôi mắt xanh nóng bỏng đầy mê hoặc như nhìn thấu tâm can người đối diện. Và rồi chuyện đó xảy ra, môi hãn áp vào môi Georgina, ngẫu nhiên rồi mở miệng nàng ra, khiến nàng có cảm giác nóng rực như lửa. Nàng như bị hút vào một cơn lốc, chìm đắm trong nụ hôn mãnh liệt ấy, một vòng xoáy cảm xúc nhấn chìm nàng mỗi lúc một sâu hơn.

Georgina không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, nhưng dần dần nàng bắt đầu ý thức được chuyện gì đang xảy ra. James Malory đang hôn nàng với toàn bộ sự đam mê mà một người đàn ông có thể đặt vào trong một nụ hôn và nàng đang hôn lại hăng như thể sinh mệnh nàng phụ thuộc vào nó. Nàng thực sự có cảm giác như vậy, nhưng đó là một điều tuyệt diệu. Cơ nôn nao lại bùng lên trong lòng nàng dữ dội hơn bao giờ hết, nhưng bây giờ nó thật dễ chịu và nàng cảm thấy rất ổn. Ổn ư? Không, có gì đó không ổn. Hăng đang hôn nàng... Không, hăng đang hôn thẳng nhóc Georgie!

Người nàng nóng bừng rồi đột ngột trở nên lạnh toát vì kinh hoàng. Georgina điên cuồng vùng ra khỏi hăng, nhưng hăng lập tức giữ nàng lại. Nàng chỉ xoay xở dứt được nụ hôn, nhưng như thế là đủ lắm rồi.

“Thuyền trưởng! Dừng lại đi! Ngài điên rồi à? Để tôi...”

“Im miệng lại, cô gái đáng yêu. Ta không thể chơi trò này thêm nữa.”

“Trò gì cơ? Ngài điên rồi! Không, đợi đã...”

Nàng bị kéo vào lòng, rồi bị đẩy xuống nằm bên dưới hăng, sức nặng cơ thể hăng ấn chặt nàng xuống cái giường êm ái. Trong một thoáng nàng không thể nghĩ được gì cả. Cơ nôn nao quen thuộc giờ bỗng trở nên vô cùng dễ chịu đang tỏa lan khắp cơ thể nàng. Nàng chợt nhận ra. *Cô gái đáng yêu?*

“Ngài biết rồi à?” nàng thở hổn hển, đẩy vai hăng ra để có thể nhìn thấy tận mặt và kết tội hăng một cách đúng nghĩa. “Ngài đã biết ngay từ đầu rồi, đúng không?”

James đang vật lộn với nỗi ham muốn mạnh mẽ nhất mà anh từng có trong đời. Nhưng anh vẫn chưa mê mụ đến mức phạm phải sai lầm là thú nhận với nàng điều đó, khi mà cơn thịnh nộ khủng khiếp của nàng đang chực bùng nổ.

“Giá mà ta đã biết trước,” anh lẩm bẩm thật khẽ khi lột chiếc áo gi lê ra khỏi vai nàng. “Lát nữa ta sẽ bắt em giải thích, cứ đợi đấy.”

“Vậy thì bằng cách nào... Ôi!”

Nàng bám chặt lấy anh khi miệng anh mơn man nóng bỏng như thiêu đốt làn da trần từ cổ đến tai nàng. Khi lưỡi anh quấn quýt quanh tai nàng, nàng run lên khoan khoái trong niềm hoan lạc.

“Chúng không nhọn tí nào, đồ nói dối ạ.”

Nàng nghe tiếng cười trầm ấm của anh và cảm thấy trong lòng dâng lên thôi thúc mỉm cười đáp lại, điều đó khiến nàng kinh ngạc. Nàng phải sợ hãi khi bị lộ tẩy mới đúng, nhưng miệng anh đang chu du trên cơ thể nàng, nàng không hề cảm thấy e sợ. Nàng cũng nên ngăn lại những gì anh đang làm, nhưng nàng không thể phản ứng gì cả. Nàng không có sức mạnh cũng chẳng còn ý chí để chống lại anh.

Nàng nín thở khi anh lột cả cái mũ và món đồ nàng dùng để chụp gọn mái tóc chỉ bằng một động tác, làm xõa tung sợi tóc sẫm màu trên gối và để lộ chân tướng của nàng.

Tuy nhiên, nỗi e sợ trong lòng nàng lúc này hoàn toàn là nỗi e sợ bản năng của một người đàn bà, hy vọng anh sẽ không thất vọng với những gì nhìn thấy. Anh đang chăm chú ngắm nhìn nàng, cực kỳ tỉnh lặng. Khi cuối cùng đôi mắt xanh của anh giao với ánh mắt nàng, chúng lại lóe lên mãnh liệt.

“Ta phải đánh đòn em mới được vì đã giấu giếm ta những báu vật tuyệt diệu này.”

Những lời lẽ ấy không đe dọa được nàng. Cách anh nhìn nàng cho thấy anh chẳng nghiêm túc chút nào với ý định đánh đòn nàng. Hoàn toàn ngược lại thì có. Ấn ý trong những câu nói của anh khiến cảm giác sung sướng lan thẳng xuống mười đầu ngón chân nàng. Nụ hôn ngẫu nhiên ngay sau đó khiến toàn thân nàng run lên khoái lạc.

Mãi một lúc sau nàng mới có thể thở lại. Ai cần thở cơ chứ? Nàng thì không. Nàng vẫn chưa thở được một cách bình thường, chỉ hỗn hển từng chập khi cặp môi giàu kinh nghiệm kia mơn man quanh mặt và cổ. Nàng hầu như không nhận ra khi chiếc áo của mình đang được cởi ra với sự khéo

léo thuần thực. Nhưng nàng biết rõ lúc hàm răng anh cắn rách một vết nhỏ trên miếng vải nịt ngực và rồi sau đó bàn tay anh mau chóng xé toạc nó.

Nàng đã không ngờ tới điều này, nhưng mà tất cả mọi chuyện đang xảy ra đều là những điều nàng chưa từng trải nghiệm, vì vậy làm sao có thể đoán trước được cơ chứ? Đâu đó trong tâm trí rối tung của mình, nàng nảy ra suy nghĩ rằng việc bị cởi quần áo hoàn toàn là hậu quả của sự lừa dối, anh đang làm vậy chỉ để chắc chắn rằng sẽ không bắt gặp thêm sự kinh ngạc nào nữa. Vậy tại sao anh lại hôn nàng? Nhưng nàng không thể tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này, khi anh đang nhìn chăm chăm vào ngực nàng.

“Việc em đã làm với những báu vật xinh đẹp tội nghiệp này đúng là một tội ác, em yêu à.”

Người đàn ông này có thể khiến nàng đỏ bừng mặt chỉ bằng một ánh nhìn, nhưng những lời nói của anh... Thật là ngạc nhiên khi da nàng không đỏ hồng mãi. Cũng lạ lùng không kém khi nàng vẫn còn suy nghĩ được, vì chẳng bao lâu sau khi thốt ra câu nói đó, lưỡi anh đã lần theo những vết đỏ ửng và những nếp hằn do miếng vải nịt ngực gây ra trên da nàng. Hai bàn tay anh ôm gọn đôi gò bồng đảo của nàng, nhẹ nhàng ve vuốt, mơn trớn, như thể anh chỉ đang tỏ ra thương xót chúng vì đã bị giam hãm quá lâu. Bản thân nàng cũng sẽ làm như vậy nếu cởi chúng ra, vì vậy nàng thậm chí còn không nghĩ tới chuyện bảo anh đừng làm thế. Rồi bàn tay anh đưa một bên bầu ngực nàng vào miệng mình, trong một thoáng nàng chẳng còn nghĩ ngợi gì được nữa, chỉ còn những cảm xúc trào dâng mãnh liệt.

Không giống như Georgina, mọi chức năng của cơ thể James đều đang hoạt động một cách hoàn hảo. Chỉ có điều chúng không dễ điều khiển lắm. Nhưng cũng đâu cần phải quá tập trung như những lần chinh phục khác khi mà cô gái đáng yêu này đang hợp tác với anh hết sức nhiệt tình. Thật ra, anh phải lấy làm thắc mắc không biết ai đang quyến rũ ai. Nhưng vào lúc này thì điều đó cũng chẳng quan trọng.

Chúa ơi, nàng quả là tuyệt mỹ hơn rất nhiều so với những gì anh đã hình dung. Những đường nét thanh tú mà anh đã quen thuộc được tôn lên hoàn hảo bởi mái tóc sẫm dày dặn ôm gọn khuôn mặt nhỏ nhắn. Ngay cả trong

trí tưởng tượng của mình, anh cũng chưa bao giờ đoán được cơ thể nhỏ bé của nàng lại có thể kêu gọi đến thế. Chẳng có dấu hiệu nào cho thấy bộ ngực nàng lại đầy đặn và vòng eo nàng lại thon nhỏ dường kia. Nhưng ngay từ đầu anh đã biết rằng cặp mông nhỏ dễ thương đã hút hồn anh trong quán rượu sẽ cân đối và chắc nịch, anh đã không phải thất vọng. Anh hôn vào từng bên mông khi lột trần nó ra và tự dặn lòng sẽ dành nhiều thời gian hơn cho khu vực tuyệt vời này sau, còn bây giờ thì...

Georgina không mù mờ về chuyện làm tình. Nàng đã quá nhiều lần nghe thấy các anh tán phét về vấn đề này bằng những lời lẽ thẳng thừng và đôi khi tục tĩu nên không thể không biết tí gì về nó. Nhưng nàng không nghĩ những gì đang xảy ra với nàng lại chính là chuyện đó - cho đến lúc này, khi cơ thể anh ép sát cơ thể nàng, da chạm da, sức nóng tiếp thêm sức nóng.

Nàng thậm chí còn không thắc mắc là bằng cách nào hay từ lúc nào anh đã lột trần nàng hoàn toàn. Nàng nhận ra lúc này mình đang lỏa thể giống anh, nhưng vì trong lòng đang có quá nhiều xúc cảm nên nàng chẳng hề cảm thấy xấu hổ. Anh đang nằm trên, ấn nàng xuống, khống chế nàng một cách đầy uy lực. Nàng mơ hồ nghĩ mình sẽ bị nghiền nát dưới sức nặng của một bức tường gạch như anh, nhưng rốt cuộc nàng vẫn bình an vô sự. Đôi tay to lớn ôm trọn khuôn mặt Georgina khi anh hôn nàng rồi lại hôn nàng, chậm rãi, dịu dàng, sau đó trở nên mãnh liệt và nóng bỏng. Lưỡi anh sục sạo trên khắp cơ thể nàng và để cho nàng nếm trải mùi vị của anh.

Nàng không muốn bất cứ điều gì dừng lại, những việc anh đang làm, những gì nàng đang cảm nhận, tuy nhiên... có nên ngăn nó lại không, ít nhất cũng nên thử làm vậy chứ? Để rồi chịu thua một cách cố ý, nàng chắc chắn chuyện này sẽ dẫn tới đâu, đó là nàng sẽ phải đồng ý và chấp nhận. Nhưng có thật là như vậy không?

Làm sao nàng biết chắc chắn khi không thể suy nghĩ được điều gì cho ra hồn chứ? Nếu cách anh mười feet, không, phải hai mươi feet mới đúng, thì nàng nhất định sẽ biết được. Nhưng bây giờ, nàng thấy mừng vì giữa họ không tồn tại một khoảng cách nào dù là nhỏ nhất. Ôi, Chúa ơi, nàng ắt hẳn đã đầu hàng rồi. Chẳng qua là nàng không biết thôi. Không! Nàng phải làm

một phép thử cho chắc chắn, vì ngày mai lương tâm nàng nhất định sẽ hỏi “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Thuyền trưởng?” Nàng thốt lên giữa những nụ hôn. “Ừm?”

“Anh đang làm tình với tôi đấy à?”

“Đúng vậy, em yêu.”

“Anh thực sự nghĩ là anh nên làm việc này ư?”

“Chắc chắn rồi. Nói cho cùng, đây chính là biện pháp chữa trị cho căn bệnh của em đấy.”

“Anh không đùa đấy chứ?”

“Ta nói rất nghiêm túc. Cơ nôn nao của em, em yêu ạ, chỉ là một sự ham muốn hoàn toàn bình thường... dành cho ta.”

Nàng ham muốn anh? Nhưng nàng thậm chí còn không ưa anh cơ mà. Tuy nhiên, đó là cách giải thích hoàn hảo cho lý do nàng quá đỗi thích chuyện này đến vậy. Rõ ràng người ta không cần phải thích đối tượng ham muốn của mình. Nàng đã có câu trả lời. Nói chuyện, tập trung, cố gắng không nghĩ đến những gì nàng đang cảm thấy, dù chỉ trong một phút, cũng không làm cảm giác đó biến mất. Nó vẫn hiện hữu và khiến nàng cảm thấy cực kỳ phấn khích. Phải, nàng ham muốn anh, ít nhất là lần này.

Tôi cho phép anh tiếp tục đấy, thuyền trưởng ạ.

Nàng không nói suy nghĩ đó ra miệng, vì anh sẽ cười nhạo nàng mất, lúc này nàng không muốn làm anh buồn cười. Ý nghĩ đó cũng được dành cho lương tâm nàng. Tuy nhiên, nàng vẫn truyền đạt điều đó một cách tế nhị, bằng cách choàng tay quanh người anh. Và anh mau chóng hiểu được ám hiệu của nàng.

Phấn khích ư? Nói vậy là vẫn chưa đủ rõ. Khi anh nằm vào vị trí giữa hai chân nàng, mọi thứ bên trong nàng như cuộn mình lại để tạo khoảng trống cho anh. Đôi môi anh lại tìm đến môi nàng, rồi lần xuống cổ, xuống ngực. Anh chống mình dậy. Nàng cảm thấy tiếc nuối. Nàng thích sức nặng của anh. Nhưng nàng được bù đắp bằng nhiều áp lực hơn bên dưới và Chúa ơi,

sức nóng ở đó. Nàng biết cơ thể anh, biết thứ gì đang xâm nhập vào cơ thể nàng. Nàng không sợ... nhưng mà, chưa từng có ai nói với nàng rằng chuyện này lại đau đớn đến thế.

Nàng thở hỗn hển, chủ yếu vì ngạc nhiên, nhưng không thể phủ nhận được rằng nàng đang cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Thuyền trưởng, em đã nói rằng em chưa từng làm việc này chưa?”

Sức nặng của cơ thể anh đã quay trở lại với nàng, gần như đổ ụp xuống nàng. Mặt anh vùi vào cổ nàng, đôi môi nóng bỏng thiêu đốt làn da ở đó.

“Ta tin là ta vừa mới tự mình phát hiện ra,” nàng hầu như không nghe nổi lời anh. “Ta nghĩ từ bây giờ em có thể gọi ta là James.”

“Em sẽ cân nhắc chuyện đó, nhưng anh có phiền lòng không nếu bây giờ em bảo anh dừng lại?”

“Có đấy.”

Anh đang cười chẳng? Cả cơ thể anh đang rung lên. “Em ăn nói quá lịch sự à?” Nàng tò mò hỏi.

Đúng thật là anh đang cười, to và rõ ràng. “Ta xin lỗi, em yêu, ta thực lòng xin lỗi, nhưng... Chúa ơi, ta đã bị sốc. Ta không ngờ em lại... ý ta là, em quá nồng nàn... Ôi.”

“Anh đang lấp bắp đấy ư, thuyền trưởng?”

“Có vẻ thế.” Anh nhồm dậy để nhẹ nhàng mơn man môi mình trên môi nàng trước khi nhoẻn miệng cười với nàng. “Em yêu, bây giờ không việc gì phải dừng lại, cho dù ta có thể làm vậy. Dù sao thì mọi sự cũng đã rồi, nỗi đau trong trắng của em cũng đã kết thúc.” Anh tiến sâu hơn vào trong nàng để chứng minh cho lời nói của mình, đôi mắt nàng mở lớn đầy kinh ngạc, vì chuyển động ấy chỉ tạo cho nàng niềm khoái cảm. “Em còn muốn ta dừng lại không?”

Đây là câu trả lời dành cho mày đấy, lương tâm. “Không.”

“Ờn Chúa!”

Sự nhẹ nhõm thấy rõ của anh khiến nàng mỉm cười. Nụ hôn anh dành tặng nàng sau đó khiến nàng thở gấp gấp và rên rỉ. Theo sự chuyển động chậm chậm của hông anh, từng đợt sóng khoái cảm càng lúc càng trào dâng mạnh mẽ, vượt xa bất cứ thứ cảm giác nào nàng từng trải nghiệm, cho đến khi cơn cực khoái bùng nổ trong nàng như những cú sốc nhỏ khiến nàng choáng váng và sững sốt. Nàng hét lên, nhưng tiếng hét được truyền từ miệng nàng sang miệng anh và khi anh lên đến đỉnh, tiếng rên của anh lại dội ngược lại miệng nàng.

Vẫn còn ngỡ ngàng, Georgina dường như không tin nổi vào những cảm giác nàng vừa mới trải qua. Trên đời này lại có thứ cảm giác tuyệt diệu nhường ấy ư? Nàng bám chặt vào người đàn ông đã chỉ cho nàng thấy cơ thể nàng có khả năng gì. Cảm giác biết ơn và xúc cảm dịu dàng hòa quyện với một thứ gì đó khác nữa khiến nàng muốn cảm ơn anh, hôn anh và nói với anh rằng anh thật là tuyệt diệu, nàng cảm thấy phấn khích như thế nào. Dĩ nhiên là nàng không làm vậy. Nàng chỉ tiếp tục ôm anh, thi thoảng ve vuốt anh, cuối cùng nàng hôn lên vai anh thật nhẹ nhàng, đến nỗi anh có lẽ không thể nhận thấy.

Nhưng anh đã nhận thấy. James Malory, một kẻ sành sỏi về phụ nữ, một gã quý tộc trác táng, đang trong trạng thái tỉnh táo cao độ, vì vậy anh cảm nhận rõ từng cử động dù là nhỏ nhất nhất của cô gái này và xúc động vô cùng bởi sự âu yếm dịu dàng của nàng mặc dù anh không dám thừa nhận điều đó với chính mình. Anh chưa từng trải qua cảm giác này, nó thật quá đổi đáng sợ.

Chương 22

“Giờ thì em đã hiểu tại sao người ta lại làm cái chuyện này.”

James thở phào nhẹ nhõm. Đó chính là điều anh cần nghe, một câu nói vô thưởng vô phạt ngốc nghếch để đưa mọi thứ quay trở về trạng thái cũ. Nàng chỉ là một cô gái trẻ, cho dù có là một báu vật lộng lẫy của tạo hóa đi chăng nữa. Nhưng nàng chẳng có gì khác biệt so với bất cứ người phụ nữ nào mà anh đã từng chinh phục. Sau khi thử thách đã không còn nữa, chẳng còn gì giữ được hứng thú của anh. Vậy tại sao anh không buông nàng ra và đuổi nàng về chỗ ngủ của nàng? Bởi vì anh hoàn toàn không muốn làm vậy.

Anh chống khuỷu tay nâng mình dậy để nhìn nàng chăm chú. Da nàng vẫn đỏ hồng, làn môi có vẻ bị tổn hại nặng nề. Anh di nhẹ ngón tay xoa dịu chúng. Đôi mắt hung nâu của nàng ánh lên nét dịu dàng khiến lòng anh xao xuyến.

Đó chắc chắn không phải là ánh mắt mà anh quen nhìn thấy ở nàng. Thường thường trong mắt nàng chỉ có sự căng thẳng, thất vọng, hay giận dữ, những lúc ấy trông nàng thật thú vị trong lốt một cậu con trai... Chúa ơi, anh đã quên mất điều đó, sự cải trang của nàng, những lý do khiến nàng phải làm vậy. Ở nàng vẫn còn sự bí ẩn níu giữ hứng thú của anh, phải vậy không?

“Cái chuyện này ư, George?”

Cái nhướng mày của anh cho nàng biết quá rõ ràng rằng nàng đã làm anh thấy tức cười. Chà, thế thì sao nào? Điệu bộ đó của anh lúc này cũng không còn khiến nàng thấy bực tức nữa. “Cách nói của em nghe không được lãng

mạn cho lắm nhỉ?” Nàng nhẹ nhàng hỏi, bất giác cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

“Cũng không giống cách nói của một cặp tình nhân, nhưng ta vẫn hiểu ý em, em yêu ạ. Em rất mãn nguyện, phải không?”

Nàng không thể nói ra câu trả lời, vì vậy nàng gật đầu, rồi run lên vì vui sướng trước nụ cười anh đang trao cho nàng. “Còn anh?” *Georgie! Mà bị điên hay sao mà đi hỏi anh ta câu đó?* “Ý em là...”

Anh ngả đầu ra sau và cười, lăn người sang một bên, nhưng ôm cả nàng theo. Giờ thì nàng đang nhìn xuống anh, chủ động hơn một chút ở tư thế mới này, cho đến khi anh giang chân ra và nàng trườn vào giữa chúng.

“Ta sẽ làm gì với em bây giờ nhỉ, George?”

Anh vẫn đang cười và ôm chặt nàng. Nàng thực sự chẳng thấy phiền lòng với sự thích thú của anh, chỉ có điều, như thường lệ, nàng không hiểu tại sao anh lại buồn cười như thế.

“Trước hết, anh đừng gọi em là George nữa.”

Ngay khi nói ra câu đó, nàng đã cảm thấy hối hận. Nàng lập tức nín lặng, hy vọng nó không gợi cho anh nhớ đến trò lừa gạt của nàng. Nhưng anh cũng trở nên thình lạng giống nàng. Nụ cười vẫn đang nở trên môi, nhưng sự thay đổi ở anh hiển hiện quá rõ. Kẻ độc đoán ưa nhạo báng trong anh đã quay trở lại.

“Vậy thì, hãy nói cho ta biết nên gọi em thế nào? Có lẽ là bằng tên thật của em chẳng?”

“Tên thật của em là Georgie.”

“Ta cho em nói lại lần nữa đấy, em yêu, lần này hãy cố mà thuyết phục được ta tin em.” Nàng không trả lời. Thật ra, vẻ mặt nàng trở nên khá bướng bỉnh. “À, vậy ta sẽ phải dùng biện pháp mạnh thì em mới chịu khai, đúng không? Ta có nên sai người mang các dụng cụ tra khảo tới đây không nhỉ, chẳng hạn như roi và trăn, những thứ tương tự như thế?”

“Điều đó chẳng buồn cười gì cả,” nàng đáp.

“Ta chắc chắn em sẽ không nghĩ vậy, nhưng ta thấy nó dí dỏm đấy chứ... Không, đừng tỏ ra khó chịu, em yêu. Nó thú vị thật đấy, nhưng bây giờ ta chỉ muốn được nghe những lời giải thích. Tại sao chúng ta không bắt đầu với lý do cho trò giả mạo của em nhỉ?”

Nàng thở dài và ngả đầu lên ngực anh. “Em phải rời khỏi nước Anh.”

“Em đang gặp rắc rối gì sao?”

“Không phải, chỉ là em không thể chịu nổi nó thêm một ngày nào nữa.”

“Vậy tại sao em không rời đi theo cách thông thường, bằng cách mua vé tàu?”

“Bởi vì những con tàu băng qua Đại Tây Dương đều là tàu của Anh.”

“Ta cho rằng phải có lý do nào đó khiến em không muốn đi tàu của Anh. Chờ ta một giây nhé để xem ta có đoán được không... á chà, ta không thể. Những con tàu của Anh thì có cái quái gì không ổn chứ?”

Nàng ngóc đầu dậy để cau mày với anh. “Dĩ nhiên là anh sẽ không thấy chúng có gì không ổn, nhưng em chẳng may lại căm ghét tất cả những gì dính dáng đến nước Anh.”

“Em nói thật đấy chứ? Vậy trong mỗi căm ghét đó của em có bao gồm cả ta không?”

Lần này, khi lông mày anh nhướng lên, nàng muốn kéo giạt nó xuống. “Lúc trước thì có đấy. Còn bây giờ em vẫn chưa quyết định được có nên loại trừ anh hay không.”

Anh nhòe cười, rồi bật thành tiếng khúc khích. “Ta đang bắt đầu hiểu ra rồi, George. Em không phải là một người Mỹ nóng nảy đấy chứ? Vậy nên ta mới không đoán được giọng em thuộc vùng nào.”

“Nếu đúng là vậy thì sao?” nàng hỏi với vẻ phòng thủ.

“Chà, dĩ nhiên là ta sẽ cân nhắc xem có nên nhốt em lại không. Đó là chôn an toàn nhất cho những kẻ thích gây chiến.”

“Bọn em không gây...”

Môi anh đã chặn lại lời nàng. Và rồi, với hai bàn tay ôm trọn khuôn mặt nàng, anh hôn nàng say đắm, cho đến khi nàng không thở nổi nữa thì anh mới tuyên bố, “Ta sẽ không tranh luận với em về những vấn đề vô vị, em yêu ạ. Vậy ra em là một người Mỹ. Ta có thể bỏ qua cho em chuyện đó.”

“Tại sao anh...”

James luôn biết việc gì có tác dụng thì nên được lặp lại, vì vậy anh chặn lời nàng bằng một nụ hôn khác, kéo dài nó cho đến khi nàng thấy khá choáng váng. Lúc đó thì ham muốn trong anh cũng bị kích thích dữ dội, anh hối hận vì đã trêu chọc nàng.

“Ta cóc cần quan tâm em là người nước nào,” anh nói trên môi nàng. “Ta không hề tham gia cuộc chiến ngớ ngẩn đó, cũng chẳng ủng hộ nó hay những chính sách dẫn tới chiến tranh. Thật ra, lúc đó ta đang sống ở Tây Ấn.”

“Nhưng anh vẫn là người Anh,” nàng nói, nhưng giọng đã bớt sôi sục hơn nhiều.

“Đúng vậy. Nhưng chúng ta sẽ không quá coi trọng điều đó, đúng không, em yêu?”

Bởi vì anh hỏi trong lúc vẫn đang mơn trớn môi Georgina, nên nàng không thể nghĩ ra một lý do nào để phản đối cả. Nàng thì thầm đồng ý với anh và bắt đầu âu yếm môi anh. Nàng đã cảm nhận được sự thay đổi ở cơ thể anh ngay khi nó diễn ra, bây giờ nàng đã biết điều đó có nghĩa là gì. Một ý nghĩ bất chợt nảy ra trong sâu thẳm tâm trí nàng rằng màn tra hỏi có thể kết thúc nếu họ làm tình lần nữa. Dĩ nhiên, việc những cảm xúc tuyệt diệu lại đang khuấy động trong lòng nàng chẳng liên quan gì tới suy nghĩ đó cả.

Nhưng một lát sau, khi những tấm ga trải giường đã nhàu nhĩ hơn một chút và nàng lại đang nằm trên người anh, anh nói, “Giờ thì, chúng ta sẽ nói chuyện về cảm giác của ta khi phát hiện ra em là một ả đàn bà chứ không phải là cậu bé mà ta che chở nhé? Cả sự xấu hổ của ta khi nhớ lại những lần em giúp ta tắm, những lần ta... cởi quần áo trước mặt em?”

Georgina cảm thấy thật khủng khiếp khi anh đưa vấn đề này ra. Chỉ riêng sự lừa gạt của nàng đã đủ tồi tệ lắm rồi, nhưng điều đó cũng chẳng là gì khi so với việc làm cho thuyền trưởng vô tình tự đặt mình vào những tình huống đáng xấu hổ. Đáng lẽ nàng nên thú nhận sự thật ngay ngày đầu tiên anh gọi nàng vào chỗ anh đang tắm. Thế nhưng nàng lại ngốc nghếch nghĩ rằng nàng có thể suôn sẻ trải qua cuộc hành trình này mà không bị phát hiện.

Anh hoàn toàn có quyền nổi giận với nàng, đến nỗi nàng ngập ngừng mãi mới dám hỏi, “Anh giận em lắm, đúng không?”

“Không, bây giờ thì ta không còn giận nữa. Ta đã được đền bù thỏa đáng. Thật ra, em vừa mới trả phí cho chuyến đi này và bất cứ thứ gì em thích.”

Georgina hít mạnh một hơi đầy kinh ngạc. Làm sao anh có thể nói một điều như thế sau sự thân mật mà họ vừa sẻ chia? *Bình tĩnh nào, đồ ngốc. Chẳng phải hẳn là người Anh sao, còn là một gã quý tộc ngạo mạn, đáng nguyên rủa nữa chứ? Hẳn đã gọi mày là gì nào? Một à đàn bà, như thế đã đủ để cho mày biết hẳn coi thường mày đến thế nào rồi đấy.*

Nàng từ từ ngồi dậy. Lúc nhìn xuống anh, nét mặt nàng cau lại đầy giận dữ, James chẳng nghi ngờ chút nào rằng nàng đang cảm thấy bị xúc phạm.

“Anh có thể đợi đến sáng mai rồi mới trở lại là một kẻ xấu tính cũng được cơ mà, đồ khốn.”

“Xin lỗi?”

“Đúng là anh phải xin lỗi tôi đấy!”

James giơ tay ra để chạm vào Georgina, nhưng nàng đã nhảy xuống giường. Anh cố gắng giải thích, “Ý ta không phải như em nghĩ đâu, George.”

Nàng quay ngoắt lại, trừng trừng nhìn anh. “Đừng có gọi tôi bằng cái tên đó!”

Anh bắt đầu nhận ra sự ngớ ngẩn của mình trong chuyện này, điều đó khiến anh vẫn giữ giọng điềm tĩnh khi chỉ ra. “Chà, nhưng em chưa nói tên thật của em cho ta biết.”

“Là Georgina.”

“Chúa ơi, ta rất thông cảm với em. Ta vẫn sẽ gọi em là George, cảm ơn.”

Hắn nói thế để chọc cho nàng cười chẳng? Rõ là vậy rồi vì hắn đang giả bộ khiếp sợ để phụng họa cho câu nói đó. Nhưng nàng không tài nào cười nổi. Câu nói của hắn về việc nàng đã trả phí cho chuyến đi này khiến Georgina cảm thấy bị tổn thương ghê gớm.

“Tôi đi ngủ đây, thuyền trưởng. Ở chỗ ngủ của tôi,” nàng nói với thái độ kiêu kỳ quá mức và biểu hiện rất xuất sắc, cho dù nàng vẫn đang đứng khóa thân ở đó. “Tôi sẽ rất cảm kích nếu sáng mai anh sắp xếp cho tôi một chỗ ngủ khác.”

“Vậy là cuối cùng ta cũng được thấy bản chất thật của George, đúng không, một cô gái nóng tính khủng khiếp?”

“Quý tha ma bắt anh đi,” nàng lầm bầm khi đi vòng qua giường, nhặt quần áo của mình lên trên đường đi.

“Em nổi cáu chỉ vì ta đã khen em... theo cách riêng của ta.”

“Ồ, cái cách đó thật là khó nghe,” nàng nói, rồi khinh khỉnh nói thêm, “thưa ngài.”

James thờ dãi, nhưng một lát sau, khi anh nhìn nàng băng ngang căn phòng, mái tóc nâu sẫm đung đưa quanh cái mông nhỏ xinh xắn, anh bất giác nhoẻn cười, gần như cười thành tiếng. Nàng quả là một điều ngạc nhiên thú vị.

“Nhưng làm thế nào mà em có thể giả vờ nhu mì trong suốt một tuần qua vậy nhỉ, George?”

“Bằng cách cắn chặt lưỡi, sao nào?” nàng nói với lại.

Lần này thì anh thật sự cười thành tiếng, nhưng khẽ thôi, để nàng không nghe thấy. Anh xoay nghiêng người để theo dõi điệu bộ tức cười của nàng khi nàng ném quần áo xuống góc phòng để ra vẻ là đang giận dữ. Nhưng liền sau đó nàng lập tức nhận ra mình vừa làm gì và nhặt áo để mặc lên người. Xong đâu đấy, nàng bắt đầu leo lên võng, nhưng rồi lại ngập ngừng,

sau một thoáng, nàng nhặt nốt cái quần lên và xỏ vào. Có vẻ đã thỏa mãn khi đã mặc quần áo đầy đủ trên người, nàng bèn leo lên vông. Tuy nhiên, việc nàng trèo lên vông một cách quá dễ dàng gợi cho James nhớ ra rằng nàng thật sự chưa từng gặp chút khó khăn nào với cái vông chênh vênh đó.

“Em từng đi biển rồi, đúng không, George, ngoài chuyến đi đến Anh lần trước?”

“Tôi nghĩ tôi đã chứng minh khá đầy đủ theo lời anh rằng tôi không phải là George hay gì cả.”

“Chiều lòng ta đi, em yêu. Ta thích gọi em là George. Em đã đi biển...”

“Dĩ nhiên rồi,” nàng ngắt lời anh, rồi xoay mặt vào tường, hy vọng anh sẽ hiểu ý là nàng không muốn nói chuyện nữa. Nhưng nàng không thể không nói thêm. “Tôi có tàu riêng mà.”

“Dĩ nhiên rồi, em yêu,” anh chọc nàng.

“Tôi nói thật đấy, thuyền trưởng ạ.”

“Ồ, ta cũng thực lòng tin em mà. Vậy tại sao em lại đến nước Anh khi mà em căm ghét nó đến thế?”

Nàng vẫn đang nghiến răng vì bị trêu chọc. “Đó không phải là việc của anh.”

“Rồi cuối cùng anh cũng sẽ biết được điều đó từ em thôi, George, vì vậy tốt hơn là em nên nói với anh ngay bây giờ.”

“Chúc ngủ ngon, thuyền trưởng. Mà không, tôi hy vọng cơn đau đầu sẽ quay lại hành hạ anh... nếu anh thực sự từng bị đau đầu, vì tôi đang bắt đầu nghi ngờ điều đó lắm.”

Lần này thì nàng đã nghe thấy tiếng cười của anh. Anh không thể kìm lại được vì bất chợt nghĩ rằng sự giận dữ của nàng tối nay sẽ chẳng là gì nếu so sánh với cảm giác khi nàng phát hiện ra anh đã biết nàng là phụ nữ ngay từ đầu. Lần tới khi anh buồn chán, có thể anh sẽ nói với nàng điều đó, chỉ để xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Chương 23

Sáng hôm sau, James đứng bên chiếc võng một lúc lâu, ngắm nhìn cô gái đang say ngủ. Ngay từ lúc tỉnh giấc, anh đã hối hận vì tối qua không mang nàng quay trở lại giường anh. Vốn là người đàn ông tràn trề sinh lực, nên anh thường thức giấc với cảm hứng yêu đương dào dạt và bất cứ người phụ nữ nào đang rúc vào người anh đều được anh “chăm sóc” chu đáo hơn cả những gì cô ta được hưởng vào đêm hôm trước.

Chính vì lý do đó mà vài ngày trước anh đã nổi nóng với Georgina khi nàng dậy và ra khỏi giường sớm hơn anh, vì lúc đó anh chẳng có cơ gì để từ chối nàng mặc đồ giúp mình, bởi đó là nhiệm vụ mà anh đã giao cho nàng. Ban đầu anh phải hết sức vất vả để kiểm chế cơ thể, nhưng không hiểu sao cuối cùng thì anh cũng làm được.

Anh mỉm cười trước ý nghĩ rằng vấn đề đó sẽ không còn nữa. Anh không còn phải giấu giếm việc anh thấy nàng cực kỳ hấp dẫn. Chà, anh thực sự hối hận về quyết định không ngủ bên cạnh cơ thể nhỏ bé mềm mại này vào đêm qua mà thay vào đó lại cho phép nàng hờn dỗi. Từ giờ sẽ không còn như vậy nữa. Đêm nay nàng sẽ lại ngủ chung giường với anh và nằm yên ở đó.

“Dậy thôi, George.” Anh dùng đầu gối để đẩy cho chiếc võng đung đưa. “Ta quyết định sẽ không công bố cho cái thế giới trên biển nhỏ bé của chúng ta biết rằng em thực ra không phải là một cậu bé. Vì vậy hãy giấu bộ ngực xinh đẹp của em lại và đi lấy bữa sáng cho ta đi.”

Nàng chỉ nhìn anh đờ đẫn, đôi mắt he hé mở. Sau đó nàng ngáp dài, hấp háy mắt nhìn anh, rồi đôi mắt nhưng nâu bất chợt mở lớn khi nàng hoàn toàn tỉnh táo.

“Tôi vẫn phải đóng giả làm bồi phòng của anh ư?” Nàng hỏi với vẻ không tin nổi.

“Em kết luận rất đúng, George,” James đáp với giọng nói tình bơ đáng ghét.

“Nhưng...”

Nàng ngừng lời khi ý nghĩ tiếp tục cải trang thực sự trở nên rõ ràng. Vậy thì nàng sẽ không phải kể với Mac rằng nàng đã bị phát hiện. Nàng sẽ không phải giải thích chuyện gì đã xảy ra, vì nàng sẽ không tài nào giải thích được. Nàng thậm chí còn không nắm rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng nàng hoàn toàn chắc chắn rằng mình không muốn bất cứ ai biết được về nó.

“Được thôi, thuyền trưởng, nhưng tôi muốn được ngủ riêng.”

“Không thể được.” Anh giơ tay ngăn lại khi nàng định mở miệng cãi. “Em đã ngủ ở đây một tuần rồi, em yêu ạ. Nếu bây giờ em chuyển đi thì sẽ làm dấy lên những suy đoán vô căn cứ. Hơn nữa, chẳng còn căn buồng nào khác, như em đã biết rõ. Đừng nghĩ tới việc nhắc đến khu vực dành cho thủy thủ đoàn, vì ta thà nhốt em lại còn hơn là cho phép em quay lại đó.”

Nàng cau mày với anh. “Nhưng ngủ ở đó thì có làm sao đâu chứ, nếu họ vẫn nghĩ tôi là một thằng nhóc?”

“Ta đã dễ dàng đoán ra thân phận thật sự của em.”

“Bởi vì lời thú nhận ngốc nghếch quá đỗi ngây thơ của tôi,” nàng nói với vẻ căm phẫn.

Anh nở nụ cười dịu dàng nhất mà Georgina từng thấy. Nó thật ấm áp khiến nàng nghẹn thở.

“Ta nghĩ lời thú nhận đó của em khá dễ thương, em yêu ạ.” Anh dùng tay vuốt ve má nàng. “Không phải là em đang cảm thấy, ờ... nôn nao đấy chứ?”

Sự đụng chạm của anh gây tác động mạnh mẽ đến nàng. Nụ cười kia thực sự đã làm nàng xao xuyến tâm can. Nhưng nàng sẽ không phạm phải sai lầm như đêm qua và làm trò cười cho anh ta một lần nữa. Hơn nữa,

chuyện xảy ra đêm qua không thể bị lặp lại. Người đàn ông này không phải dành cho nàng, mặc dù anh ta đã khiến trái tim nàng đập loạn nhịp và lòng nàng xốn xang rung động. Anh ta là một người Anh, vì Chúa, tệ hơn nữa, còn là một gã quý tộc đáng ghét. Chẳng phải đất nước anh ta đã khiến đất nước nàng phải trải qua bốn năm tồi tệ đó sao? Ngay từ trước chiến tranh, các anh nàng cũng đã chửi rủa thậm tệ thói hống hách của người Anh đầy thô. Nàng không thể lờ đi điều đó, cho dù nàng rất mong là mình có thể. Các anh nàng sẽ không cho phép anh ta bước chân vào nhà! Không, James Malory, chúa tể trên con tàu này, nhất định không phải là người đàn ông dành cho nàng. Từ bây giờ nàng sẽ luôn ghi nhớ điều đó mọi nơi mọi lúc, phải đảm bảo để anh ta cũng biết điều đó, cho dù nàng có phải cắn răng nói dối.

“Không, thuyền trưởng, tôi chẳng thấy nôn nao chút nào cả. Anh đã hứa chữa trị cho tôi và nó có vẻ hiệu quả đấy, cảm ơn anh nhé. Tôi không cần chữa thêm nữa đâu.”

Nụ cười của anh vẫn hé nở trên môi mách bảo nàng rằng anh không tin những lời nói đầy tính khiêu khích kia chút nào cả. Anh chỉ buông một câu “thật đáng tiếc” nhưng thế cũng đủ để nàng đỏ bừng mặt.

“Về việc tìm chỗ ngủ khác cho tôi...,” nàng nhắc lại khi trườn xuống khỏi võng và tạo ra một chút khoảng cách giữa họ.

“Không bàn cãi gì nữa, George. Em sẽ ở đây và vấn đề này coi như kết thúc.”

Nàng mở miệng định phản đối, nhưng rồi mau chóng khép lại. Nàng có thể nhượng bộ, miễn là anh ta hiểu được rằng anh ta không thể ra lệnh cho nàng làm bất cứ chuyện gì. Thật ra, nếu nàng không thể có một căn buồng riêng, thì căn buồng của anh ta vẫn là chỗ trú tốt nhất so với bất cứ khu vực nào khác. Ít nhất thì ở đây nàng cũng có thể cởi miếng vải nịt ngực và thoải mái hơn khi ngủ trong suốt cuộc hành trình.

“Thôi được, miễn là chúng ta ai vẫn ngủ chỗ nấy.” Ý tứ trong câu nói của nàng đã quá rõ ràng. “Tôi nghĩ tôi không cần phải kỳ lưng cho ngài nữa...”

thưa ngài.”

James suýt thì cười phá lên. Giọng điệu cô nhỏ này sáng nay mới nghiêm nghị làm sao chứ, lại còn đòi hỏi quá mức nữa. Anh lại lấy làm thắc mắc không hiểu cuộc sống của nàng thế nào khi không phải giả trang thành một cậu bé. Anh cho rằng sau đêm qua anh chắc chắn phải loại trừ khả năng nàng là một ả điếm ở bến cảng.

“Ta cần nhắc nhở em rằng, em chỉ là cậu bé bồi phòng của ta, George ạ. Em đã tự đặt mình vào vị trí này, vì vậy em vẫn sẽ phải giữ nguyên vai trò của mình cho đến khi nào ta bảo thôi. Hay em cũng đã quên mất rằng ta là thuyền trưởng ở đây?”

“Và ngài sẽ cố tình gây khó khăn cho tôi, tôi hiểu rồi.”

“Không phải thế. Ta đang chỉ ra rằng chính em đã không cho ta lựa chọn nào khác. Nhưng em không nghĩ ta có ý định lợi dụng em chỉ vì tối qua em quá dễ dãi đấy chứ?”

Nàng nheo mắt nhìn anh ta, nhưng vẻ mặt anh ta chẳng biểu lộ điều gì cả. Cuối cùng nàng thở dài. Cho đến khi nào anh ta tỏ dấu hiệu rằng anh ta có thể cưỡng ép nàng, nàng thực sự không có lựa chọn nào khác ngoài việc tỏ ra biết điều và chấp nhận rằng người đàn ông này sẽ không quấy rầy nàng trừ phi được cho phép.

“Được thôi, chúng ta sẽ tiếp tục như trước đây... ý tôi là, trước đêm qua.” Kèm theo sự nhượng bộ của nàng là một nụ cười ngậm ngừ. “Còn bây giờ tôi sẽ mặc quần áo cho đàn ông như lời ngài dặn, thưa ngài, sau đó tôi sẽ đi lấy bữa sáng cho ngài.”

Anh nhìn nàng nhặt mấy món y phục còn lại trên sàn lên và đi về phía tấm bình phong bằng da. Anh phải cố kìm lại lời bình phẩm về sự e thẹn của nàng khi mà tối qua nàng đã kiêu hãnh băng ngang qua căn phòng khi trên người không một mảnh vải che thân.

Thay vào đó anh nói, “Em không cần phải gọi ta là ngài, em biết đấy.”

Nàng ngừng lại để nhìn về phía anh. “Xin lỗi. Cách gọi đó có vẻ phù hợp đấy chứ. Suy cho cùng, ngài đáng tuổi làm cha tôi mà, tôi luôn kính trọng

những người lớn tuổi.”

Anh tìm kiếm một khóe môi cong, vẻ đặc thẳng trong đôi mắt, bất cứ dấu hiệu gì chứng tỏ nàng đang cố tình sỉ nhục anh. Đó là một cú đòn trực diện. Anh không những cảm thấy phẫn nộ, mà lòng tự trọng và thói kiêu hãnh cũng bị tổn thương nghiêm trọng. Nhưng vẻ mặt nàng chẳng biểu lộ điều gì. Có vẻ như câu nói của nàng được thốt ra hoàn toàn bất chợt, thậm chí là tự nhiên, chứ không chủ định trước.

James nghiêng rặng. Lần đầu tiên, đôi lông mày vàng kim của anh không nhích lên dù chỉ một chút xíu. “Cha em ư? Ta nói cho em biết, đó là điều không thể xảy ra. Đúng là ta có một đứa con trai mười bảy tuổi, nhưng...”

“Ngài có con trai ư?” Nàng quay hẳn người lại. “Cả vợ nữa chứ?”

Anh ngập ngừng trước khi trả lời, chỉ vì nàng đã làm anh ngạc nhiên với vẻ mặt ỉu xìu đó. Đó có phải là sự thất vọng không? Nhưng trong lúc anh còn đang chần chừ thì nàng đã bình thường trở lại.

“Mười bảy tuổi?” Nàng gằn như hét lên, vẻ ngờ vực, rồi nói tiếp với giọng khá đặc thẳng, “Tôi đã nói hết những gì cần nói rồi” và đi về phía tấm bình phong.

Lần đầu tiên cảm thấy lúng túng không biết đáp trả thế nào, James quay đi và rời khỏi căn buồng trước khi anh bị khuất phục trước thôi thúc bóp cổ cô nhỏ láo xược. *Cô ta đã nói hết những gì cần nói ư? Anh vẫn còn rất sung mãn. Sao cô ta dám chê anh già chứ?*

Trong buồng, đằng sau tấm bình phong, Georgina đang mỉm cười trong suốt năm phút. Rồi lương tâm nàng bắt đầu cắn rứt.

Cô không nên xúc phạm lòng tự trọng của anh ta, Georgie. Giờ thì anh ta nổi điên lên rồi đấy.

Thế thì sao chứ? Người cũng không thích hẳn giống ta mà. Hơn nữa, hẳn đáng bị như thế. Hẳn quá đỗi cao ngạo.

Anh ta có lý do để cao ngạo. Tối qua trước khi anh ta trở lại với bản chất thật, cô chẳng đã nghĩ anh ta là tạo vật tuyệt vời nhất mà Chúa trời đã tạo nên còn gì.

Ta biết! Người chỉ chực rình lúc ta phạm phải một sai lầm lớn để hả hê thôi. Ta như vậy thì đã sao? Ta chỉ phạm sai lầm với cuộc đời mình, ta sẽ không phủ nhận điều đó. Ta đã cho phép hẳn.

Anh ta không cần sự cho phép của cô. Dù có được phép hay không thì anh ta vẫn sẽ chiếm đoạt cô thôi.

Nếu vậy thì ta còn làm gì khác được chứ?

Cô quá dễ dãi.

Đêm qua ta đâu nghe thấy người phàn nàn gì... Ôi, Chúa ơi, mình đang tự nói một mình cơ đấy.

Chương 24

“Uống brandy không, George?”

Georgina giật nảy mình. James đang ngồi quá lạng lẽ ở bàn làm việc đến nỗi nàng gần như quên mất rằng anh ta cũng đang ở trong buồng. Gần như, chứ không phải hoàn toàn. Anh ta không phải là người dễ dàng bị người khác không để ý đến.

“Không, cảm ơn, thuyền trưởng.” Nàng nở nụ cười khinh khinh. “Tôi chưa bao giờ đụng đến thứ đó.”

“Chưa đủ tuổi để uống à?”

Georgina cứng người lại. Đây không phải lần đầu tiên anh ta ám chỉ nàng là một đứa trẻ, hoặc suy nghĩ non nớt, hay chưa đủ hiểu biết, sau khi đã biết nàng là một phụ nữ trưởng thành. Nàng thừa biết anh ta làm vậy chỉ để trả đũa nàng vì đã dám nói anh ta quá già so với nàng. Nhưng nàng không nổi giận, hay đúng ra là chưa phải lúc. Suy cho cùng, anh ta đã khá nhã nhặn, nhã nhặn đến mức lạnh lùng, đủ để cho nàng biết anh ta thực sự cảm thấy bị xúc phạm thế nào bởi những lời nhận xét của nàng về tuổi tác anh ta.

Ba ngày đã trôi qua kể từ đêm định mệnh mà thân phận thật sự của nàng bị phát hiện, mặc dù đã nói rằng họ sẽ tiếp tục như trước đây, nhưng anh ta không bắt nàng giúp mình tắm nữa, cũng không còn khoe thân trước mặt nàng, thậm chí còn mặc quần bên dưới cái áo choàng trước khi đi ngủ, như đang làm lúc này. Anh ta cũng không chạm vào nàng thêm một lần nào nữa kể từ buổi sáng anh ta nhẹ nhàng vuốt ve má nàng bằng những ngón tay. Sâu thẳm trong đáy lòng, nơi nàng thành thật với chính mình nhất, nàng thừa nhận có chút tiếc nuối khi anh ta thậm chí không có ý định làm tình

với nàng lần nữa. Không phải là nàng sẽ cho phép anh ta làm vậy, nhưng ít ra anh ta có thể thử chứ.

Tối nay nàng xong việc sớm. Nàng đang nằm trên võng, nhẹ nhàng đung đưa và cắn ngón móng tay để chúng giống móng tay của một cậu bé hơn. Nàng đã sửa soạn đi ngủ, cởi hết mọi thứ trên người trừ cái quần và cái áo, nhưng nàng không thấy buồn ngủ chút nào.

Nàng liếc xéo về phía bàn làm việc và người đàn ông đang ngồi sau bàn. Nàng sẽ không ngần ngại tranh cãi để xua tan bầu không khí nặng nề giữa họ, một cơ hội để anh ta giải tỏa nỗi căm phẫn trong lòng. Nhưng mặt khác, nàng không chắc mình muốn con người kia của James quay trở lại, người có thể làm nàng tan chảy chỉ với một ánh nhìn. Tốt hơn hết là cứ để anh ta ôm ấp sự phiền muộn của mình trong suốt thời gian còn lại của cuộc hành trình.

“Thật ra, thuyền trường à,” nàng nói để trả lời câu hỏi chua cay của anh ta, “Đó là vấn đề về sở thích. Tôi chưa bao giờ thích brandy. Mặt khác, rượu porto thì....”

“Em bao nhiêu tuổi rồi, cô bé?”

Vậy là cuối cùng anh ta đã hỏi và hỏi một cách khá giận dữ. Nàng tự hỏi không hiểu anh ta sẽ còn kiềm chế được bao lâu nữa. “Hai mươi hai.”

Anh ta hừ mũi. “Ta cứ nghĩ một kẻ xấu xược như em ít nhất cũng phải hai mươi sáu rồi chứ.”

Ôi trời, vậy ra anh ta đang muốn tranh cãi đấy hả? Nàng chột nhoeo cười, láu lỉnh quyết định sẽ không chiều theo ý anh ta.

“Anh nghĩ vậy ư, James?” nàng ngọt ngào hỏi. “Tôi sẽ coi đó là một lời khen. Tôi đã luôn thất vọng vì mình trông quá trẻ so với tuổi thực.”

“Đúng như ta đã nói, thật quá xấu xược.”

“Chúa ơi, còn anh tối nay lại quá bần tính.” Nàng suýt thì cười phá lên. “Tôi muốn biết tại sao.”

“Đâu có,” anh lạnh lùng phản đối khi mở một ngăn kéo bàn. “May mắn là ta tình cờ có món đồ uống khoái khẩu của em ở đây, vì vậy hãy kéo một cái ghế lại và ngồi uống với ta.”

Nàng đã không lường trước điều đó. Nàng chậm rãi ngồi dậy, tự hỏi làm thế nào nàng có thể từ chối một cách nhã nhặn, ngay cả khi nhìn anh ta rót rượu porto đầy nửa cái ly lấy ra từ trong ngăn kéo. Nhưng rồi nàng nhún vai, quyết định rằng nửa ly rượu sẽ không gây hại gì cho mình cả và thậm chí có thể làm nàng thư giãn đủ để chìm vào giấc ngủ. Nàng kéo cái ghế nặng nề ở bàn ăn đến bàn làm việc. Nàng nhận ly rượu từ tay anh ta trước khi ngồi xuống, cẩn thận không để mình bị hút vào đôi mắt xanh đầy nguy hiểm kia hoặc chạm vào những ngón tay anh ta.

Nụ cười vẫn nở trên môi, nàng nâng ly về phía anh ta một cách tự nhiên trước khi nhấp một ngụm. “Phải công nhận rằng anh thật thân thiện đấy, James.” Việc nàng gọi thẳng tên anh ta, khi trước đây chưa từng làm thế, đang khiến anh ta bực tức như nàng đã đoán trước. “Đặc biệt là,” nàng tiếp tục, “khi tôi có cảm giác rằng anh đang giận tôi vì một lý do nào đó.”

“Giận ư? Với một cô gái quyến rũ như em? Tại sao em lại nghĩ vậy?”

Nàng suýt bị sặc trước thứ rượu vang đỏ ngọt lịm khi nghe thấy điều đó. “Ngọn lửa trong đôi mắt anh,” nàng xác xược nói.

“Đó chỉ là thứ cảm xúc đang trào dâng mãnh liệt thôi, em yêu ạ. Một thứ cảm xúc... thuần túy... trọn vẹn.”

Trái tim nàng đập nhanh gấp đôi trong khi lặng người đi. Đôi mắt vô thức đảo về phía anh, rồi nàng nhìn thấy nó, thứ cảm xúc mãnh liệt mà anh vừa nói tới, nó thật nồng cháy, mê hoặc và đầy gợi cảm đến nỗi xâm nhập vào tận nơi sâu thẳm nhất trong cõi lòng nàng. Liệu nàng đã tan chảy chưa? Chúa ơi, nếu chưa thì chắc là nàng cũng sắp tan chảy mất thôi.

Nàng nốc cạn chỗ rượu còn lại trong ly và lần này thì bị sặc thật. Ấu cũng là điều may, vì việc này đã tạm thời phá vỡ thứ bùa phép mê hoặc của anh, đủ lâu để nàng nói được một câu khôn ngoan, “Tôi đoán không sai mà. Đó là thứ cảm xúc giận dữ mãnh liệt.”

Đôi môi anh khẽ nhếch lên. “Em dí dỏm thật đấy, cô bé. Không... không, đừng bỏ đi,” anh nói thêm với vẻ khá cương quyết khi nàng đặt ly xuống và định đứng dậy. “Chúng ta còn chưa biết rõ nguyên nhân của... cảm xúc giận dữ mãnh liệt của ta cơ mà. Ta thật sự thích cách gọi đó của em. Ta phải nhớ dùng nó với Jason khi nào anh ấy nổi cơn tam bành mới được.”

“Jason là ai?” Nàng hỏi chỉ để làm cho anh từ bỏ chủ đề khiến tim nàng đập loạn nhịp này.

“Một ông anh trai.” Anh nhún vai. “Trong số nhiều người khác. Nhưng đừng đánh trống lảng, em yêu à.”

“Không, tôi không muốn nói về chủ đề này nữa. Tôi thật sự rất mệt rồi,” nàng nói, cau mày khi thấy anh rót tiếp rượu vào ly cho mình.

“Đúng là hèn nhất.”

Anh nói với giọng điệu thích thú, nhưng nàng vẫn cứng người lại trước lời khiêu khích thẳng thừng đó. “Được thôi.” Nàng nhắc ly rượu đã được rót lên, suýt thì làm sánh ra vì lần này nó đầy đến quá nửa và ngồi trở lại ghế, hớp một ngụm để lấy can đảm. “Anh muốn nói về chuyện gì nào?”

“Đương nhiên là cảm xúc giận dữ mãnh liệt của ta. Tại sao em lại nghĩ đến sự giận dữ khi ta nhắc đến cảm xúc mãnh liệt?”

“Bởi vì... bởi vì... ồ, quý tha ma bắt, Malory, anh thừa biết là anh đang giận tôi mà.”

“Ta đâu có biết điều đó.” Giờ thì anh đã thật sự nở nụ cười, như một con mèo đang chuẩn bị kết liễu con mồi. “Có lẽ em sẽ nói cho ta biết tại sao ta phải giận em chứ?”

Nếu nàng nói đó là vì nàng đã đánh vào lòng kiêu hãnh của anh ta thì chẳng khác nào thừa nhận rằng nàng đã cố tình làm thế. “Tôi không biết,” nàng khẳng khái, đôi mắt mở to ra chiều vô tội.

“Thật không?” Hàng lông mày màu vàng kim nhướng lên, nàng chợt nhận ra trong mấy ngày qua nàng đã không hề nhìn thấy điệu bộ đó. “Lại đây, George.”

Đôi mắt nàng vẫn mở lớn. “Ồ, không đâu,” nàng nói, lắc đầu một cách dứt khoát.

“Ta chỉ đang cố gắng chứng minh rằng ta không giận em chút nào.”

“Tôi sẽ tin lời anh, vậy nên anh cứ yên tâm.”

“George...”

“Không!”

“Vậy ta sẽ tới chỗ em.”

Nàng nhảy dựng lên và giơ cái ly ra đằng trước một cách ngớ ngẩn, cứ như thể nó sẽ giúp nàng ngăn cản được anh vậy. “Thuyền trưởng, tôi phản đối.”

“Ta cũng phản đối sự phản đối của em,” anh nói khi đi vòng qua bàn làm việc, trong khi nàng bắt đầu đi vòng qua đầu bên kia để biến nó thành vật cản giữa họ. “Em không tin ta sao, George?”

Đây không phải là lúc để nói ra một câu khôn khéo. “Không.”

Tiếng cười của anh ngăn không cho nàng nói thêm điều gì. “Thông minh lắm. Suy cho cùng, người ta nói ta là kẻ phóng đảng đáng bị lên án nhất, nhưng ta thích cách Regan gọi ta là ‘kẻ sành sỏi về đàn bà’ hơn. Nghe hay ho hơn nhiều, em có nghĩ vậy không?”

“Tôi nghĩ anh say rồi.”

“Em trai ta không thích cái từ đấy đâu.”

“Quý tha ma bắt cả anh và em trai của anh đi!” nàng gắt gỏng. “Chuyện này thật ngớ ngẩn, thuyền trưởng ạ.”

Nàng chỉ ngừng đi quanh bàn khi anh dừng lại. Nàng vẫn cầm cái ly trong tay và không hiểu sao không làm rớt dù chỉ một giọt. Nàng đặt nó xuống và trừng trừng nhìn anh.

Anh cũng nhìn lại nàng với một nụ cười.

“Ta đồng ý với em, George. Em không định để ta đuổi theo em quanh cái bàn này thật đấy chứ? Đây chỉ là trò vui dành cho những lão già gốc nghề tay chân run rẩy và những cô hầu gái thôi.”

“Thế thì nó hợp với anh quá còn gì,” nàng buột miệng đáp trả, rồi há hốc miệng khi nhận ra sai lầm.

Toàn bộ sự hài hước trong anh đã tắt lịm. “VẬY thì lần này ta sẽ cho em nếm mùi của nó,” anh khẽ gầm gừ ngay trước khi nhảy vọt qua bàn.

Georgina quá đỗi sửng sốt nên không kịp chạy, nhưng nàng cũng sẽ không chạy được bao xa vì chỉ trong vài giây James đã đáp xuống trước mặt nàng. Điều tiếp theo mà nàng biết là đôi tay to lớn, vạm vỡ của anh đang ôm vòng quanh người nàng, kéo nàng lại gần cho đến khi nàng có thể cảm nhận được từng tắc trên cơ thể chắc nịch của anh. Đáng lẽ nàng phải kháng cự quyết liệt, tỏ ra giận dữ, hay chí ít là khó chịu. Nhưng trái lại, cơ thể nàng lại khao khát được hòa làm một với cơ thể anh, nó cong oằn lại khi mà không nên như vậy, do đó nó trở nên vừa khít đến độ hoàn hảo với cơ thể anh.

Trí óc nàng phản ứng quá chậm, lúc này mới bắt đầu tìm cách để phản đối, nhưng đã quá muộn. Nàng đã chịu khuất phục trước một nụ hôn chậm rãi quá ngọt ngào và nóng bỏng, nó bao phủ nàng trong một thứ bùa mê không thể nào bị hóa giải. Nó cứ kéo dài mãi, mê hoặc từng chút một, cho đến khi nàng không biết sự mãn nguyện đã biến thành ham muốn từ lúc nào.

Anh vẫn đang nhẹ nhàng âu yếm môi nàng khi nàng bỗng nhận thức được một điều chắc chắn rằng nàng không muốn anh buông mình ra. Đôi bàn tay nàng đang vặn xoắn mớ tóc dày của anh đã mách bảo anh điều đó. Cơ thể nàng đang áp vào anh, mong được tiếp xúc gần gũi hơn với cơ thể anh cũng đã mách bảo anh điều đó. Cuối cùng nàng thì thầm gọi tên anh và anh nở nụ cười ấm áp có thể khiến nàng tan chảy.

“Cậu bé George nghiêm nghị trong em đã ngủ mất rồi ư?” anh khàn khàn hỏi.

“Cậu ta ngủ say lắm rồi.”

“VẬY mà ta cứ tưởng ta đã không còn khả năng làm việc này nữa... vì tuổi già.”

“Á.” Nàng nhìn mặt, như để chứng minh cho sự mạnh mẽ của anh.

“Xin lỗi, em yêu,” anh nói, nhưng nụ cười lại chẳng tỏ ra biết lỗi chút nào.

“Không sao. Em đã quen với những người đàn ông không kiềm chế nổi một chút hả hê.”

“VẬY, em thấy vị của nó có tuyệt không?”

“Cái gì cơ?”

“Trò vui này ấy.”

Người đàn ông này đúng là đồ quý sứ, anh có thể làm nàng cười khi mà tất cả những gì nàng muốn chỉ là trườn vào lòng anh. “Không hẳn. Nhưng anh thì có đấy.”

“CÓ GÌ CƠ?”

Nàng thè lưỡi để liếm môi dưới anh một cách khêu gợi. “CÓ VỊ RẤT TUYỆT.”

Georgina cảm thấy nghẹt thở vì anh đang siết nàng quá chặt. “Những lời nhận xét như thế sẽ đem lại cho em một lời xin lỗi và bất cứ thứ gì em muốn.”

“VẬY NẾU TẤT CẢ NHỮNG GÌ EM MUỐN CHỈ LÀ ANH THÔI THÌ SAO?”

“Em yêu, điều đó mà em cũng phải hỏi ư,” anh quả quyết khi bế bổng nàng lên và mang tới giường.

Georgina bám chặt anh, bất chấp cảm giác không trọng lượng khi đang nằm trong đôi cánh tay chắc khỏe của James. Nàng chỉ muốn được tiếp xúc gần gũi hơn và chẳng muốn buông anh ra dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đủ để anh cởi quần áo của họ. Vậy mà nàng từng nghĩ rằng có thể quên đi những cảm giác mà người đàn ông này đã đem đến cho mình, giống như những gì nàng đang cảm nhận bây giờ ư? Mấy ngày qua nàng đã cố thử làm thế. Cơ giận của anh khiến việc đó dễ dàng hơn. Nhưng anh không còn giận nữa, nàng đã mệt mỏi với việc cố gắng cưỡng lại một thứ mạnh mẽ như thế này. Chúa ơi, những cảm xúc ấy...

Một lát sau, Georgina thấy mình đang nằm duỗi dài ở một bên giường, còn James nằm ở phía bên kia, giữa họ là một bàn cờ cứng ngắc. Ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại đồng ý chơi trò này với anh nhỉ? Nhưng vì bây giờ trò chơi đã bắt đầu, nên tính thử thách của nó khiến nàng tỉnh táo hẳn, lời hứa hẹn rằng nàng có thể nằm trên giường suốt cả buổi sáng ngày mai khiến trò chơi diễn ra với một tốc độ thông thả. Hơn nữa, viễn cảnh đánh bại James Malory đã hấp dẫn nàng đến mức khó lòng cưỡng nổi, bây giờ nó vẫn giữ nguyên được ma lực ấy, đặc biệt là khi nàng ngờ rằng anh đang cố làm mình phân tâm bằng cách nói chuyện trong khi chơi. Anh sẽ thấy rằng cách đó chẳng hề hiệu quả, vì nàng đã được dạy chơi trò này khi cả gia đình nàng đều đang có mặt và họ chẳng bao giờ chịu im lặng khi ở chung trong một căn phòng.

“Tốt lắm, George,” James nói khi nàng ăn được một quân tốt, mở đường tới chỗ quân tượng của anh, khiến cho anh chẳng ăn được quân nào của nàng cả và phải tìm cách để bảo vệ quân tượng.

“Chà, anh không nghĩ sẽ thắng em dễ dàng đấy chứ?”

“Ta đâu dám nghĩ vậy. Em thật tuyệt khi đã không làm ta thất vọng.” Anh đi quân hậu lên một ô để bảo vệ quân tượng, một nước cờ lãng phí, họ đều biết điều đó. “Mà này, em đã nói MacDonell là gì của em ấy nhỉ?”

Nàng suýt bật cười trước cách anh chen câu hỏi đó vào, có lẽ anh hy vọng nàng sẽ trả lời mà không kịp suy nghĩ gì về nó. Nàng phải ghi nhận sự thông minh của anh, nhưng điều đó chẳng cần thiết. Nàng không cần phải giả vờ rằng Mac là anh trai của nàng nữa.

“Em đã nói gì đâu nhỉ. Anh đang hỏi em đấy à?”

“Ờ, chúng ta đã xác minh được ông ta không phải là anh trai của em.”

“Ồ? Chúng ta xác minh điều đó khi nào vậy?”

“Chết tiệt, George, ông ta không phải là anh trai của em, đúng không?”

Nàng không trả lời câu hỏi ngay vì còn mãi đi nước cờ tiếp theo, đẩy quân hậu của anh vào tình thế nguy hiểm. “Vâng, ông ấy không phải là anh trai của em. Mac chỉ là một người bạn rất tốt của gia đình em, giống như là

một ông chú đáng kính vậy. Ông ấy luôn ở bên em và phần nào coi em như con gái vậy vì ông ấy không có đứa con nào cả. Đến lượt anh rồi, James.”

“Ừ.”

Thay vì chặn nước đi vừa nảy của nàng để bảo vệ quân hậu, anh lại dùng quân mã để ăn một quân tốt của nàng, nước đi này khiến quân hậu của nàng rơi vào thế nguy hiểm. Vì cả hai người họ đều chưa sẵn sàng đánh mất quân hậu, nên Georgina tạm thời thu binh, tạo cho James cơ hội tấn công. Anh không ngờ đến điều này, vì thế phải ngừng lại một lát để nghiên cứu bàn cờ.

Nàng quyết định sử dụng chiến thuật làm đối phương phân tâm của anh. “Sao đột nhiên anh lại quan tâm đến Mac thế? Anh đã nói chuyện với ông ấy rồi à?”

“Dĩ nhiên rồi, em yêu à. Ông ta là người quản lý buồm của ta mà.”

Georgina lặng đi. Việc anh biết được Mac không phải là anh trai nàng có thể không phải là vấn đề gì to tát, nhưng vẫn không muốn anh nhận ra Mac và nhớ lại cuộc đụng độ đầu tiên giữa họ trong một quán rượu. Điều đó sẽ dẫn tới cả một loạt những câu hỏi mà nàng không muốn trả lời, đặc biệt là, anh sẽ muốn biết lúc ấy nàng đang làm gì ở đó. Hơn nữa, James có thể nổi giận vì thứ mà anh cho là một sự lừa dối đúp, rằng nàng không chỉ cải trang, mà còn giấu cả việc từng gặp anh trước đó.

“Và?” nàng thận trọng hỏi. “Và cái gì, George?”

“Quý tha ma bắt, James, anh có nhận... À, ý em là, anh có nói gì với ông ấy về chúng ta không?”

“Chúng ta ư?”

“Anh biết rõ ý em là gì mà, James Malory, nếu anh không trả lời em ngay, em sẽ... em sẽ đập cái bàn cờ này vào người anh đấy!”

Anh phá lên cười. “Chúa ơi, ta thực lòng ngưỡng mộ thói nóng nảy của em, em yêu ạ. Một cơ thể bé nhỏ đến thế mà lại có cá tính mạnh mẽ quá.” Anh vươn tay qua bàn cờ để nghịch tóc nàng. “Dĩ nhiên là ta không nhắc

đến chuyện của chúng ta với ông bạn em. Bọn ta chỉ nói chuyện về con tàu thôi, không nhắc gì đến những vấn đề riêng tư.”

Nếu nhận ra Mac thì anh ta đã nói gì đó rồi, phải không nào? Mac cũng vậy. Georgina cảm thấy nhẹ nhõm với kết luận đó.

“Dù sao thì anh cũng nên để em đập cái bàn cờ này vào người anh,” nàng nói, khiếu hài hước đã quay trở lại. “Suy cho cùng, anh đang thua rồi.”

“Còn lâu nhé.” Anh hừ mũi. “Anh sẽ tóm được quân vua của em chỉ trong vòng ba nước đi nữa.”

Sau bốn nước đi, James thấy mình đang rơi vào thế phòng ngự, vì vậy anh lại cố làm nàng phân tán tư tưởng và đồng thời cũng làm thỏa mãn sự tò mò của mình. “Sao em lại đi Jamaica thế?”

Georgina cười tinh quái. “Vì anh tới đó mà.”

Một bên lông mày của anh nhướng lên, đúng y như dự đoán của nàng trước một câu trả lời như vậy. “Ta có nên phỏng mũi không nhỉ?”

“Không. Chẳng qua là vì con tàu của anh là con tàu đầu tiên đi về vùng đó, ý em là, một con tàu không phải của Anh, em quá nóng ruột nên không thể đợi một con tàu khác. Nếu em mà biết anh là người Anh thì...”

“Chúng ta sẽ không bắt đầu tranh cãi về chuyện đó một lần nữa đấy chứ, đúng không?”

“Vâng.” Nàng cười. “Còn anh? Anh đang quay lại Jamaica, hay chỉ ghé chơi thôi?”

“Cả hai. Nó đã là nhà của ta trong một thời gian dài, nhưng ta đã quyết định về hẳn nước Anh, vì vậy ta cần giải quyết mấy công chuyện ở Jamaica.”

“Ồ,” nàng nói, nhận thức được sự thất vọng mà câu trả lời gây ra cho nàng, nhưng nàng hy vọng là anh không phát hiện ra.

Đáng lẽ nàng không nên cho rằng anh sống ở Jamaica chỉ vì Mac nói con tàu này đến từ Tây Ấn. Jamaica chí ít cũng là một địa điểm mà nàng có thể quay lại. Còn nước Anh thì nàng không bao giờ muốn thấy nữa. Dĩ nhiên,

hành trình này chưa kết thúc, nhưng mà... Georgina trầm lắng đầu. Nàng đang nghĩ gì vậy? Nàng nghĩ nàng và người đàn ông này có thể có một tương lai sao? Nàng biết đó là chuyện không đời nào xảy ra, vì gia đình nàng sẽ không bao giờ chấp nhận anh. Nàng thậm chí còn không chắc chắn về tình cảm nàng dành cho anh, ngoài sự đam mê.

“Vậy anh sẽ không nán lại quần đảo đó lâu?” nàng kết luận.

“Ừ. Cái gã ở đồn điền bên cạnh đã ra sức thuyết phục ta bán đồn điền cho hắn trong một thời gian dài. Thực ra ta có thể giải quyết vấn đề này qua thư từ nếu muốn.”

Nếu vậy thì họ đã chẳng được gặp lại nhau trên con tàu này rồi, nàng nghĩ. “Em rất mừng vì anh đã quyết định đích thân tới đó giải quyết.”

“Ta cũng vậy, em yêu ạ. Còn điểm đến cuối cùng của em là đâu?”

“Dĩ nhiên là nhà em. Ở New England.”

“Ta hy vọng em sẽ không về nhà ngay chứ?”

Nàng nhún vai, để mặc anh tự rút ra kết luận. Điều đó còn tùy ở anh, nhưng nàng không đủ trơ trên đến mức nói ra suy nghĩ đó. Thật ra, nó còn phụ thuộc vào việc trong bao lâu nữa thì một con tàu Skylark sẽ cập cảng, nhưng nàng chẳng có lý do gì để nói thế với anh. Nàng chưa muốn nghĩ đến điều đó chút nào. Để anh xao lãng về chuyện đó, nàng chiếu tướng anh.

“Chết tiệt,” anh nói, nhìn việc nàng vừa làm. “Thông minh lắm, George, em đã cố tình làm ta xao lãng để ta bị thua.”

“Em ư!? Trong khi chính anh mới là người tra hỏi em đủ kiểu? Hay quá nhỉ!” nàng cau kinh. “Anh cứ như là đang kiểm soát để biện minh cho việc bị thua một người phụ nữ vậy.”

Anh cười khùng khục và nhắc nàng sang phía mình. “Ta đâu nói gì đến những câu hỏi, em yêu dấu. Cơ thể gợi cảm này của em mới là thứ khiến ta xao lãng, chính vì nó mà ta không ngại bị thua.”

“Em vẫn đang mặc áo mà,” nàng phản đối. “Nhưng ngoài nó ra em đâu còn mặc gì nữa.”

“Anh cũng đâu khác gì, cái áo choàng của anh thật hở hang,” nàng nói, miết ngón tay lên lớp vải mịn màng.

“Nó làm em phân tâm ư?”

“Em từ chối trả lời câu hỏi đó.”

Anh giả bộ kinh ngạc. “Chúa ơi, đừng nói với ta rằng em bị á khẩu rồi nhé. Thế mà ta lại đang bắt đầu nghĩ rằng ta đã mất khả năng này rồi.”

“Khả năng làm cho người ta á khẩu bằng những câu bông đùa của anh?”

“Đúng vậy. Và nhân lúc ta đã làm cho em á khẩu, em à...” Nàng định nói rằng mấy câu chòng gheo của anh không phải lúc nào cũng chọc giận nổi người khác như anh nghĩ, nhưng nàng lại bị phân tâm một lần nữa.

Chương 25

Thật khó khăn để tiếp tục đóng giả làm cậu bồi phòng Georgie MacDonell khi Georgina ở cùng James bên ngoài buồng của anh. Ngày lại ngày trôi qua, họ càng đến gần Tây Ấn hơn, anh lại càng muốn giữ nàng ở bên mình trên boong tàu, hoặc ở đâu đó đủ gần để anh có thể trông chừng nàng. Nàng nhận thấy điều khó khăn nhất là cố gắng không biểu lộ ra mặt những cảm xúc của mình, đặc biệt là qua ánh mắt, vì chúng thường ngập tràn sự âu yếm và đam mê mỗi khi nàng nhìn James.

Đúng là khó khăn thật đấy, nhưng nàng đang làm được, hay đúng ra là nàng nghĩ mình làm được. Mặc dù vậy, đôi lúc nàng vẫn phải tự hỏi liệu có ai trong thủy thủ đoàn đã biết hoặc nghi ngờ điều gì không, mỗi khi họ mỉm cười hay gật đầu chào hoặc chúc nàng một ngày tốt lành khi đi ngang qua, trong khi trước đây họ hầu như không đoái hoài gì đến nàng. Ngay cả anh chàng Artie khó tính và Henry, anh chàng người Pháp hay cáu bẳn, cũng đã nhã nhặn hơn với nàng. Dĩ nhiên, thời gian đem lại sự thân thiết cho những người xa lạ, mà nàng thì đã ở trên con tàu này gần một tháng rồi. Với chừng ấy thời gian thì thủy thủ đoàn trở nên quen thuộc với sự có mặt của nàng cũng là điều dễ hiểu thôi. Lý do duy nhất khiến nàng hy vọng rằng lối cải trang của mình vẫn chưa bị nhìn thấu là vì Mac... chà, thật ra là vì chính bản thân nàng, vì nàng hiểu rõ ông sẽ phản ứng thế nào nếu biết nàng đã chấp nhận James Malory làm tình nhân. Ông sẽ nổi cơn tam bành, như cách James nói, sự nổi giận của ông hoàn toàn chính đáng. Đến nàng thì thoảng vẫn còn ngờ ngợ không biết chuyện này có phải là sự thật hay không nữa là.

Nhưng nó đúng là sự thật. James đang là người tình của nàng theo đủ mọi nghĩa của từ này, chỉ có điều - anh không thật sự yêu nàng. Nhưng anh ham muốn nàng. Không có gì phải nghi ngờ về điều đó. Nàng cũng ham muốn anh. Nàng thậm chí còn không cố gắng phủ nhận sự thật này sau lần thứ hai chịu khuất phục trước sự quyến rũ dịu dàng của anh. Nàng đã thẳng thắn tự nhủ với mình rằng người đàn ông như anh chỉ xuất hiện một lần trong đời một cô gái, nếu anh ta có xuất hiện. Vậy thì, vì Chúa, chẳng lẽ nàng không thể tận hưởng khi nàng có cơ hội sao? Họ sắp phải chia tay nhau khi cuộc hành trình kết thúc, anh phải ở lại đảo để giải quyết công chuyện, còn nàng phải về nhà trên con tàu Skylark đầu tiên cập cảng Jamaica. Nhưng nàng về nhà để làm gì chứ? Để sống một cuộc sống vô vị, như sáu năm qua, chỉ tồn tại ngày qua ngày, không thú vui, không có một người đàn ông nào trong đời, chỉ còn lại những ký ức. Ít ra thì lần này, những ký ức của nàng về người đàn ông này sẽ là chất liệu cho những giấc mơ và mộng tưởng.

Tuy tự nhủ lòng như vậy, nhưng thực ra, nàng cố gắng không nghĩ đến cuộc chia ly giữa họ, mặc dù nó vốn là một điều không thể tránh khỏi. Ý nghĩ ấy sẽ hủy hoại hiện tại, nàng không muốn như vậy. Thay vì thế, nàng muốn tận hưởng từng phút từng giây được ở bên “gã phóng đãng đáng bị lên án” của nàng.

Lúc này nàng đang thưởng thức anh, dựa lưng vào thanh chắn trên boong lái và ngắm nhìn anh. Anh đang cúi người trên những tấm bản đồ, bàn bạc về đường đi của họ với Connie, tạm thời không để ý đến nàng. Nhiệm vụ của nàng ở đó là giúp anh truyền đạt các tin tức cho cánh thủy thủ, mặc dù anh hiếm khi sai nàng làm vậy, thay vào đó chỉ thông báo chúng với Connie và Connie sẽ hét toáng lên thông điệp này qua boong tàu tới người nhận.

Nàng chẳng phiền lòng chút nào về việc bị phớt lờ. Nó cho nàng cơ hội làm lắng dịu lòng mình sau ánh nhìn vừa nãy của James, đầy nóng bỏng và hứa hẹn điều mà anh sẽ làm với nàng ngay khi họ trở về buồm, đến nỗi bất cứ ai nhìn thấy nàng vào buổi sáng hôm đó cũng sẽ nghĩ rằng nàng đã phơi

năng quá nhiều, vì lúc ấy mặt nàng đang đỏ bừng lên sung sướng. Sáng, trưa, tối, họ làm tình với nhau không theo một giờ giấc cố định nào cả. Khi anh muốn nàng, anh nói thẳng cho nàng biết không chút e ngại, bất kể đó là thời điểm nào trong ngày, nàng đều sẵn sàng chiều lòng anh.

Georgina Anderson, cô đã trở thành một ả đàn bà hư hỏng trơ trẽn.

Nàng chỉ nhoẻn cười với lương tâm mình. Ta biết và ta thích điều đó, cảm ơn.

Ôi, nàng mới thích điều đó làm sao chứ, nàng cũng thích ngắm nhìn anh như thế này, trải qua cảm giác “nôn nao” khi nó bùng lên dữ dội nhất và biết rằng chẳng mấy chốc anh sẽ điều trị nó theo phương pháp đặc biệt của mình. Anh đã cởi áo khoác. Gió thổi lồng lộng nhưng ấm áp vì họ đang tới gần vùng biển Caribbean, nô đùa với chiếc áo sơ mi cướp biển của anh. Đó là cái tên mà nàng đặt cho những chiếc áo dài tay với ngực áo cài dây mà anh thích mặc, chúng khiến anh trông điển trai kinh khủng khi kết hợp với chiếc khuyên tai bằng vàng cùng với quần ống bó và đôi giày ống cao đến đầu gối. Làn gió vờn yêu anh, ve vuốt tứ chi chắc nịch của anh, như nàng muốn làm... Ôi, chẳng phải nàng đang cố gắng làm lòng mình lắng dịu sao?

Để chống lại nỗi ham muốn đang trào dâng trong lòng và cưỡng lại thôi thúc lôi anh về buồng của họ giống như anh đã làm với nàng quá nhiều lần trong những ngày qua, Georgina quay mặt về phía biển và nhìn thấy một con tàu ở đằng xa đúng lúc lời cảnh báo vọng xuống từ chòi gác trên đỉnh cột buồm. Ôi dào, chuyện này chẳng có gì lạ. Họ đã đi ngang qua vài con tàu khác trên biển. Cũng từng có một con tàu đi theo sau họ giống như con tàu này, mặc dù họ chẳng còn nhìn thấy nó đâu nữa sau một cơn giông tố thoáng qua. Nhưng con tàu này thì khác, theo thông tin tiếp theo vọng xuống từ anh chàng thủy thủ đang canh gác. Nó là tàu cướp biển.

Georgina đứng sững như trời trồng, tay nắm chặt thanh chắn, hy vọng anh chàng kia sẽ thông báo lại là anh ta đã nhầm. Các anh nàng đều đã từng chạm trán với cướp biển theo cách này hay cách khác trong nhiều năm đi biển. Nhưng nàng không muốn biến việc đó thành một tục lệ của gia đình.

Chúa ơi, James không chở hàng hóa, chỉ có vật liệu để dẫn tàu thôi. Chẳng có gì khiến những tên cướp biển khát máu giận dữ hơn là việc phát hiện ra mục tiêu của chúng có một khoang tàu rỗng không.

“Bọn chúng muốn giúp ta tiêu khiển chẳng?” Nàng nghe Connie thốt lên với James sau lưng nàng. “Anh muốn khai chiến với chúng trước, hay cho tàu đổi hướng và chờ đợi xem chúng định làm gì?”

“Đợi chờ sẽ làm chúng hoang mang, đúng không?” James đáp.

“Sự hoang mang đó sẽ có lợi cho chúng ta.”

“Đúng vậy.”

Georgina chậm chậm quay lại. Không chỉ những lời lẽ của họ khiến nàng sửng sốt, mà cả sự dừng dừng trong giọng điệu của họ nữa. Họ đều chĩa kính viễn vọng vào con tàu đang tới gần, nhưng nghe cách nói chuyện thì có vẻ như họ chẳng lo lắng gì cả. Thói phớt lờ đặc trưng của người Anh trong họ đã đi quá giới hạn cần thiết. Họ không nhận ra nguy hiểm sao?

James bỗng nhiên hạ kính viễn vọng xuống và liếc nhìn nàng, chỉ trong giây lát trước khi anh thay đổi nét mặt khi thấy sự bối rối của nàng, nàng nhận thấy anh chẳng dừng dừng chút nào cả. Trông anh thật háo hức, thậm chí là thích thú, trước việc một con tàu cướp biển đang xông tới chỗ họ. Nàng nhận ra chính sự thử thách là thứ khiến anh phấn khích, một cơ hội để thi tài chỉ huy tàu với đối thủ, mặc dù đối thủ này có thể giết chết anh nếu anh bị thua, thay vì chúc anh may mắn hơn vào lần sau.

“Thật ra, Connie ạ,” anh nói, vẫn không rời mắt khỏi Georgina. “Tôi nghĩ chúng ta sẽ chỉ bắt chước thằng ranh Eden và lêu lêu chúng khi chúng ta bỏ đi.”

“Bỏ đi? Mà không bắn một phát đạn nào sao?”

Nghe giọng viên thuyền phó như không tin nổi vào tai mình. Georgina không nhìn về phía gã để xem mặt gã có nghệt ra không. Ánh mắt nàng bị giữ lại bởi ánh mắt xanh lục sáng rực không hề rời khỏi mình.

“Tôi có cần phải nhắc nhở anh rằng,” Connie nói thêm, “anh đã suýt giết chết cậu chàng Eden xác xược đó vì tội lêu lêu anh không?”

James chỉ nhún vai, vẫn nhìn Georgina chăm chăm, những lời anh nói như nhắm thẳng vào nàng. “Dù sao chẳng nữa, tôi cũng không có hứng chơi... với chúng.”

Cuối cùng thì Connie cũng nhìn theo ánh mắt James, rồi anh ta hừ mũi. “Anh phải nghĩ đến những người còn lại như chúng tôi chứ. Anh biết là chúng tôi chẳng có trò giải trí nào ở trên tàu mà.”

Giọng điệu quá đổi bất mãn của anh ta khiến James bật cười, nhưng nó không ngăn được anh cầm tay Georgina và đi về phía cầu thang. “Cứ cắt đuôi chúng đi, Connie, cố gắng làm việc đó khi không có tôi nhé?”

James không đợi câu trả lời. Anh rời khỏi boong lái và mau chóng đi xuống cầu thang trước khi Georgina có thể hít vào một hơi để hỏi về những ý định của anh. Nhưng đáng lẽ nàng phải đoán ra chúng là gì. Anh kéo nàng vào trong buồng và hôn nàng ngay khi cánh cửa đóng sầm lại sau lưng họ. Anh đã tìm được một cách giải tỏa cho sự phẫn khích tột độ đang trào dâng cuồn cuộn trong huyết quản từ lúc nghĩ về cuộc đụng độ. Anh thấy cách giải tỏa này cũng mang lại sự thích thú không kém và háo hức thực hiện nó như đối với ý định đối đầu cùng bọn cướp biển lúc này vậy.

Cuộc đối đầu? Chúa ơi, có những tên cướp biển đang bám đuôi họ! Sao anh có thể nghĩ đến chuyện làm tình vào lúc này được chứ?

“James!”

Nàng rời khỏi môi anh, nhưng anh vẫn không ngừng hôn nàng. Anh chỉ thay đổi vị trí. Xuống cổ nàng. Rồi thấp hơn.

“Anh đã khiêu khích bọn cướp biển!” nàng trách cứ, ngay khi chiếc áo gi lê nặng nề rớt xuống sàn đằng sau nàng. “Anh có biết chuyện đó điên rồ đến mức nào không? Không, đợi đã, đừng động vào cái áo của em!”

Áo nàng đã bị cởi ra. Miếng vải nịt ngực và độn eo cũng thế. Quá mau lẹ! Nàng chưa bao giờ thấy anh... kích động và nóng vội như thế này.

“James, đó là chuyện hệ trọng đấy!”

“Anh không nghĩ vậy, em yêu ạ,” anh nói khi nhắc bổng nàng lên để miệng áp thẳng vào ngực nàng trong lúc anh bế nàng đi giật lùi về giường.

“Đó chỉ là chuyện rầy rà. Còn chuyện này mới quan trọng.”

“Nhưng, James này,” nàng thử nhắc nhở anh một lần nữa về những tên cướp biển, dầu lời nàng có vẻ yếu ớt.

Lưỡi anh đang vờn sâu trong rốn nàng khi anh nói, “Đừng nói thêm một từ quái quỷ nào nữa, George, trừ phi chúng là những lời lẽ yêu đương.”

“Những lời lẽ yêu đương như thế nào?”

“Chẳng hạn như ‘Em thích anh làm thế này, James. Tiếp đi, James. Thấp xuống... James’.” Nàng thở hỗn hển khi anh hôn dần xuống phía dưới và anh nói tiếp, “Hoặc chỉ cần em thờ như vậy cũng được. A, em yêu, cơ thể em đã trở nên nóng bỏng và ướt át để đón nhận ta rồi, đúng không?”

“Đó... là... những lời lẽ yêu đương của anh sao?”

Nàng gần như không nói nổi thành tiếng, khoái cảm đang dâng trào quá mãnh liệt.

“Chúng có làm cho em muốn ta đi vào bên trong em không?”

“Có!”

“Vậy là chúng có tác dụng rồi đấy...,” anh ngừng lời để đi vào bên trong nàng, nhanh và sâu, đôi tay ôm gọn cặp mông nàng, nâng nàng lên để giúp nàng đón nhận anh trọn vẹn, “... trong lúc này.”

May mắn thay, lũ cướp biển đã bị bỏ xa, nhưng Georgina chẳng còn bận tâm gì tới chúng nữa.

Chương 26

“Xe ngựa của anh vừa đến đây, James,” Connie thông báo từ ngưỡng cửa.

“Không việc gì phải vội. Ngoài kia đang đông nghịt mà, tôi sẽ đợi cho đến khi nào những cỗ xe chở hàng hóa chất lên con tàu Mỹ đậu bên cạnh chúng ta đi hết đã. Lại đây uống một ly với tôi nào, anh bạn.”

Họ đã cập cảng vài tiếng trước. Sáng hôm đó, Georgina đã đóng gói đồ đạc của James, nhưng anh vẫn chưa nói cho nàng biết rằng nàng sẽ ở lại đồn điền của anh. Anh muốn làm nàng ngạc nhiên với sự hoành tráng của ngôi nhà trên đảo, rồi tối nay, bên ánh nến lung linh trong bữa tối với những món cao lương mỹ vị của Jamaica, anh sẽ đề nghị nàng làm tình nhân của mình.

Connie băng ngang căn buồng để đến đứng bên cạnh chiếc bàn làm việc, nhìn qua ô cửa sổ về phía con tàu Mỹ và những hoạt động đang diễn ra tấp nập trên đó khi nó chuẩn bị khởi hành. “Trông nó quen quen, nhỉ?”

“Có lẽ nó từng là một trong những con mồi của Hawke?” Connie toét miệng cười. “Chuyện đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Cũng may là nó sắp nhổ neo rồi.”

“Tại sao?” Connie hỏi. “Chiếc Maiden Anne chưa bao giờ đi biển với cái tên thật. Từ khi nào anh không còn hoan nghênh một chút tiêu khiển vậy, chẳng hạn như bị buộc tội cướp biển khi không có bằng chứng? Anh đã từng bỏ qua cơ hội giải trí một chút trên biển...”

“Vì có lý do mà,” James nhắc nhở Connie. Anh không đành lòng đẩy Georgie bé nhỏ của anh vào cảnh nguy hiểm chỉ để đổi lấy một vài tiếng

đồng hồ phiêu lưu sôi động. “Thật ra, bây giờ tôi cũng không muốn bị làm phiền.”

Connie quay người lại để nhận ly rượu. “Trông bộ dạng anh khá mãn nguyện. Có lý do gì đặc biệt không?”

“Anh đang nhìn một người đàn ông sắp sửa tự ràng buộc mình đấy, Connie. Tôi đã quyết định giữ George lại bên mình trong một thời gian. Đừng có tỏ vẻ kinh ngạc như thế chứ.”

“Ôi trời, sao mà tôi không kinh ngạc cho được. Người phụ nữ đi biển cùng anh lần trước... Tên cô ta là gì ấy nhỉ?”

James cau mày trước câu hỏi đó. “Estelle hay Stella hay sao ấy. Chuyện đó thì có gì quan trọng chứ?”

“Anh cũng đã quyết định giữ cô ta lại bên mình trong một thời gian. Anh thậm chí còn đồng ý cho cô ta trang trí căn buồng này với những món đồ đặc chẳng ăn nhập với nhau chút nào...”

“Bây giờ tôi đã quen mắt với chúng nên lại thấy khá thích chúng đấy.”

“Anh đang cố tình lờ đi điều cốt yếu mà tôi muốn nói. Anh đã rất hứng thú với cô ả đó, hào phóng với cô ta vô cùng, nhưng ở trên biển chưa đầy một tuần, anh đã cho tàu quay lại để trả cô ta về chỗ mà anh đã tìm thấy cô ta. Việc bị giam lỏng với cô ta khiến anh phát điên. Tôi cứ tưởng rằng sau hàng tuần lễ dính chặt với cô gái mới này, anh phải nóng lòng rời xa cô ta lắm khi chúng ta đã cập bờ chứ?”

“George là người bạn đồng hành có sức hấp dẫn hơn nhiều.”

“Hấp dẫn ư? Cô nhỏ xác xược đó...”

“Coi chừng cái miệng anh, Connie. Chúng ta đang nói đến người sắp trở thành tình nhân của tôi đấy.”

Conrad nhướn mày. “Anh tự trói mình chặt đến mức đó ư? Để làm gì?”

“Đó quả là một câu hỏi ngớ ngẩn,” James cúi kính đáp. “Anh nghĩ là vì cái quái gì hả? Tôi thích cô gái người Mỹ này. Có thể cô ấy không bộc lộ

sự ngọt ngào với anh, nhưng với tôi George lúc nào cũng dễ thương từ khi tôi vạch trần lối cải trang của cô ấy.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm, thì chẳng phải anh đã thề là sẽ không có tình nhân nữa sao? Vì họ luôn nung nấu ý định kết hôn trong đầu, mặc dù ngoài mặt thì tỏ vẻ ngược lại. Anh đã tránh xa những mối quan hệ ràng buộc trong nhiều năm, Hawke, tôi cũng cần nói thêm là anh chưa từng thiếu đàn bà bên mình nếu anh muốn có họ. Lại còn đỡ tốn kém hơn nhiều nữa chứ.”

James thấy tay gạt đi những lời lý sự của Conrad. “Đã đến lúc để tôi thay đổi. Hơn nữa, George chẳng hứng thú gì với hôn nhân. Tôi đã nói thẳng với cô ấy chuyện đó, cô ấy không phản đối gì cả.”

“Tất cả mọi phụ nữ đều muốn được kết hôn. Chính anh đã nói thế còn gì.”

“Chết tiệt, Connie, nếu anh định thuyết phục tôi từ bỏ cô ấy thì anh không làm được đâu. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này trong suốt tuần qua, tôi chưa sẵn sàng chia tay cô ấy.”

“Còn cô ta nghĩ thế nào?”

“Đương nhiên là cô ấy sẽ vui mừng rồi. Cô ấy cũng rất thích tôi.”

“Rất vui khi nghe được điều đó,” Connie tỉnh khô đáp. “Vậy cô ta đang làm gì trên con tàu kia?”

James liền quay ngoắt lại, gần như đánh đổ cả ghế.

Mất vài giây quét mắt qua boong con tàu Mỹ, anh mới thấy những gì mà Conrad đã thấy. Đó chính là Georgina, với gã Scot đứng ngay đằng sau nàng. Nàng dường như đang nói chuyện với một gã tai to mặt lớn trên tàu, thậm chí đó có thể là thuyền trưởng. James có cảm giác nàng quen biết gã đó, đặc biệt là khi hắn nắm lấy cánh tay nàng và lắc lắc, liền sau đó, hắn kéo nàng vào vòng tay. James đứng bật dậy khi nhìn thấy cảnh đó. Lần này thì ghế của anh bị đổ thật.

Anh lao xông xộc ra cửa, vừa đi vừa lăm bắm chửi thề, thì Connie cất tiếng, “Nếu anh định đưa cô ta về...”

“Tôi sẽ đâm vỡ mặt thằng cha đó, rồi mới mang George về.”

James đáp mà không dừng lại, lúc này anh đã ra đến cửa, vì thế Connie phải hét lên sau lưng anh, “Anh sẽ thấy việc đó khá khó khăn đấy, anh bạn! Con tàu kia đã khởi hành rồi!”

“Làm gì có chuyện!” là câu trả lời của James vọng vào từ ngoài hành lang, một lát sau, khi quay lại ngưỡng cửa để dõi theo con tàu đang từ từ rời bến qua các ô cửa sổ, anh bực bội buông một câu “Chết tiệt!”

“Hãy nhìn vào mặt tích cực của vấn đề, Hawke,” Connie nói mà không tỏ vẻ thông cảm chút nào. “Đằng nào thì anh cũng sẽ chỉ có thêm vài tuần ở bên cô ta, cho đến khi chúng ta quay lại nước Anh. Ngay cả khi anh có tính đến chuyện đưa cô ta về theo mình, nhưng từ những gì anh đã kể với tôi về mối ác cảm của cô ta với mẫu quốc, cô ta sẽ không bao giờ đồng ý...”

“Mẹ kiếp, Connie, cô ta đã rời bỏ tôi mà không có một lời xin phép. Đừng nói về những vấn đề mà tôi có thể phải đối mặt, khi mà vấn đề này đã đủ khiến tôi điên đầu rồi.”

Anh lờ đi tiếng cười chế nhạo của Conrad, cứ ngây ra nhìn khoảng trống bên cạnh chiếc Maiden Anne và vẫn không thể tin rằng Georgie đã bỏ đi. Mới sáng nay thôi, nàng còn đánh thức anh dậy bằng đôi môi ngọt ngào, cùng đôi tay nhỏ nhắn ôm trọn khuôn mặt anh và nụ cười đầy khêu gợi mà nàng chỉ ban phát cho anh khi họ ở trên giường. Nụ cười ấy chưa bao giờ thất bại trong việc khuấy động những ham muốn bản năng mà anh thậm chí còn chưa bao giờ biết là mình có. Nàng đã đi thật rồi ư?

“Không, lạy Chúa,” anh thốt ra miệng, rồi chiếu sang Conrad một ánh nhìn kiên quyết khiến anh chàng tóc đỏ phải rên rỉ. “Bao nhiêu thủy thủ đã lên bờ?”

“Vì Chúa, James, anh không định...”

“Tôi thực sự có ý định như vậy đấy,” James ngắt lời anh ta, cơn giận đang bắt đầu trào dâng được thể hiện rõ ràng trong giọng điệu. “Hãy gọi họ về trong khi tôi tìm hiểu tất cả những gì có thể về con tàu kia. Tôi định đuổi theo nó trong vòng một tiếng đồng hồ nữa.”

Georgina chẳng thèm đi xuống dưới buồng của Drew - anh trai nàng - như anh đã ra lệnh trước khi quay lưng đi khỏi. Anh đã đe nẹt đánh cho nàng một trận nên thân để nàng không còn ngồi được mà phải đứng suốt hành trình về nhà mới thôi. Cho dù đó chỉ là lời nói trong lúc giận dữ hay anh thực sự có ý định dùng thắt lưng để quất vào mông nàng, thì vào lúc này nàng cũng chẳng bận tâm cho lắm.

Ôi chao, anh thật sự đã nổi đóa, tức giận cùng cực. Ban đầu, khi anh quay lại và thấy nàng đang đứng nhoèn miệng cười với mình, anh chỉ cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Rồi anh bỗng thấy hết hoảng, vì cho rằng một tai ương trầm trọng nào đó đã xảy ra nên nàng mới phải lặn lội tới Jamaica để tìm anh như thế này. Khi nàng trấn an anh rằng trong nhà không có ai mất cả, sự nhẹ nhõm biến thành cơn giận dữ. Anh đã lắc lắc người Georgina vì tội dọa cho anh sợ chết khiếp, nhưng liền sau đó lại ôm chầm lấy nàng vì anh thực sự yên lòng khi không phải nghe tin gì xấu, dĩ nhiên, việc nàng là cô em gái duy nhất và được anh thương yêu vô cùng cũng có liên quan một chút tới hành động này. Chỉ đến khi nàng buột miệng nói ra chuyện vừa từ Anh về thì anh mới bắt đầu mắng mỏ nàng. Mà Drew vốn là một trong những ông anh điềm tĩnh của nàng, người có tính cách điềm đạm nhất ngoài Thomas.

Không có tính khí nóng như lửa đến nỗi chẳng ai dám làm trái ý giống như Warren, hay thi thoảng nghiêm nghị quá mức giống như Boyd và Clinton, Drew là một tay chơi phóng khoáng và luôn có hàng đàn phụ nữ theo đuổi. Vì vậy trong số tất cả bọn họ, đáng lẽ anh phải là người hiểu rõ nhất tại sao nàng cần phải đi tìm Malcolm. Nhưng trái lại, anh đã quá giận dữ, nàng như thấy đôi mắt đen của anh vằn đỏ. Nếu nàng nhận được một trận đòn từ anh, nàng có thể hình dung ra mình sẽ bị trừng phạt ra sao bởi Clinton hay Warren, những ông anh lớn nhất, khi họ phát hiện ra chuyện này. Nhưng vào lúc này, nàng cũng chẳng bận tâm đến điều đó lắm.

Ban nãy, vì quá phẫn khích khi nhìn thấy tàu của Drew nên nàng đã chạy thẳng tới chỗ nó mà không nhận ra rằng chiếc Triton đang chuẩn bị khởi hành, trong lúc anh còn đang nạt nộ nàng thì nó đã nhổ neo. Hiện giờ nàng

đang đứng bên lan can, ráo rạt tìm kiếm boong tàu chiếc Maiden Anne để được nhìn thấy James lần cuối trong khi mặt nước lấp lánh của vùng biển Caribbean ngăn cách nàng với chiếc Maiden Anne cứ càng lúc càng rộng thêm ra.

Khi nàng cuối cùng cũng nhìn thấy anh xuất hiện trên boong tàu, với mái tóc vàng tung bay trong làn gió nhẹ và bờ vai rộng không thể nhầm lẫn, một cục nghẹn dâng lên trong cổ họng khiến nàng gần như không thể thở nổi. Nàng cầu mong anh sẽ nhìn về phía mình. Nàng đã ở quá xa nên không thể hét gọi anh và hy vọng anh nghe thấy giọng nàng, nhưng chỉ ít nàng có thể vẫy tay. Nhưng anh không nhìn ra biển. Nàng thấy anh rời khỏi tàu, tất tả đi dọc theo cầu tàu rồi biến mất vào trong đám đông.

Ôi, Chúa ơi, anh thậm chí còn không biết là nàng đã bỏ đi. Có lẽ anh cho rằng nàng đang ở đâu đó trên chiếc Maiden Anne và nghĩ nàng vẫn sẽ quanh quẩn ở đó khi anh quay lại.

Suy cho cùng, đồ đạc của nàng vẫn để ở trong phòng, trong số chúng có cả chiếc nhẫn thân thương mà cha đã tặng cho nàng. Nàng đã không ngờ là mình sẽ chẳng có thời gian để thu dọn, dù lúc này nàng cũng chẳng bận tâm gì đến chúng. Điều đang vò xé tâm can Georgina là nàng đã không có cơ hội để từ biệt James, để nói với anh rằng... cái gì nhỉ? Rằng nàng đã yêu anh.

Nàng suýt bật cười. Chuyện đó thật khôi hài. Nàng đã yêu kẻ thù của mình -dù không phải theo nghĩa đen. Anh là một gã người Anh đáng ghét, một tên quý tộc cao ngạo, vậy mà anh vẫn cuốn hút và làm lay động trái tim nàng. Thật ngốc nghếch khi để chuyện đó xảy ra, nhưng cũng may là nàng chưa thú nhận với anh về tình cảm thực của mình. Một đêm, khi đang nằm trong vòng tay anh, lắng nghe nhịp tim đập đều đều của anh, nàng đã hỏi rằng anh đã kết hôn chưa.

“Chúa ơi, không!” anh đã thốt lên kinh hoàng. “Em sẽ không bao giờ thấy ta phạm phải sai lầm ngớ ngẩn đó đâu.”

“Tại sao vậy?” nàng tò mò hỏi.

“Bởi vì tất cả phụ nữ đều trở thành kẻ gian dối ngay khi họ đeo nhẫn cưới trên ngón tay. Ta không có ý xúc phạm ai đâu, nhưng đó là sự thật.”

Lời nhận xét của anh khiến nàng nhớ ngay đến thái độ của anh Warren với phụ nữ nên nàng đã phán đoán lầm. “Em xin lỗi. Đáng lẽ em phải nhận ra rằng có một người phụ nữ nào đó đã từng phản bội anh. Nhưng anh không nên lên án tất cả phụ nữ là không chung thủy chỉ vì một người như thế. Anh trai Warren của em cũng có quan điểm hệt như anh vậy, nhưng như vậy không đúng chút nào.”

“Ta không muốn làm em thất vọng, George, nhưng ta chưa từng có mối tình lớn nào trong đời. Ta đang nói tới nhiều người phụ nữ không chung thủy mà ta đã được tận mắt chứng kiến, vì ta chính là người mà họ ngoại tình cùng. Hôn nhân là thứ chỉ dành cho những kẻ ngốc không biết còn có thứ gì tốt hơn thế mà thôi.”

Nhưng ngay từ đầu, nàng đã có cảm giác rằng câu trả lời của anh sẽ là một điều tương tự như vậy. Trong chuyện này thì anh vẫn giống anh Warren đến mức kỳ lạ. Nhưng ít ra Warren còn có một cái cớ để thề là sẽ không bao giờ kết hôn và đối xử với phụ nữ một cách tồi tệ, lợi dụng họ mà không bao giờ để họ gần gũi, thân mật hơn với anh. Anh đã từng bị người đàn bà mà anh định kết hôn làm tổn thương ghê gớm. Nhưng James không có một lý do như thế. Chính anh đã nói vậy. Anh chỉ đơn giản là một “gã phóng đảng đáng bị lên án,” như anh đã nói với nàng. Anh thậm chí còn chẳng hề xấu hổ về điều đó.

“Thôi nào, con gái, cậu ấy sẽ không đánh con thật đâu,” Mac nói, ông đã tới đứng bên cạnh nàng từ lúc nào. “Con không việc gì phải khóc. Nhưng tốt nhất là con nên xuống bên dưới như lời cậu ấy nói. Hãy cho Drew thời gian để bình tĩnh lại trước khi cậu ấy nhìn thấy con lần nữa và phải nghe phần tệ nhất của câu chuyện.”

Nàng đưa tay lên chùi má và liếc nhìn sang bên cạnh.

“Phần tệ nhất của câu chuyện ư?”

“Rằng chúng ta phải làm việc để về nhà.”

“Ồ, ra là chuyện đó,” nàng khịt mũi, thầm cảm ơn Chúa, vì Mac cho rằng nàng chỉ đang buồn tủi trước sự giận dữ của Drew. Nàng nói thêm với một tiếng thở dài, “Không, con không nghĩ là anh ấy nên biết chuyện đó. Sao chúng ta phải kể cho anh ấy chứ?”

“Con định nói dối anh con ư?”

“Anh ấy đã dọa đánh con mà Mac,” nàng nhắc nhở ông với một chút căm phẫn. “Và đây là Drew, Drew đấy ạ, lạ Chúa. Con không muốn biết anh ấy sẽ phản ứng thế nào nếu biết được con đã ngủ chung buồng với một gã người Anh trong cả tháng qua đâu.”

“Ừ, ta hiểu ý con. Vậy thì có lẽ nói dối một chút cũng chẳng hại gì, hoặc chúng ta chỉ cần không nhắc nhở gì tới chuyện bị mất hết tiền bạc là được. Suy cho cùng, con vẫn phải đối mặt với những ông anh khác nữa, ta nghĩ phản ứng của họ thậm chí còn tệ hơn cả Drew nữa đấy.”

“Cảm ơn, Mac. Chú đúng là người thân thiết nhất...”

“Georgina!” Giọng Drew cắt ngang lời nàng với vẻ bực bội. “Anh đang cời thắt lưng ra rồi đây.”

Nàng quay ngoắt lại và thấy rằng anh không hề làm việc đó, nhưng ông anh điển trai của nàng làm bộ như sẽ làm vậy nếu nàng không biến đi thật nhanh. Thay vì chạy vụt đi, nàng lại tiến tới gần hơn và ngược nhìn chàng thuyền trưởng cao hơn một mét chín mươi của chiếc Triton.

“Anh đúng là đồ vô cảm, Drew. Malcolm đã lấy một người phụ nữ khác, thế mà tất cả những gì anh làm chỉ là quát mắng em.” Nàng lập tức òa khóc nức nở.

Mac nhăn nhó khịt mũi. Ông chưa từng thấy người đàn ông nào hạ hỏa nhanh chóng như Drew Anderson.

Chương 27

Georgina đã cảm thấy khá hơn phần nào, nàng đã lạc quan hơn nhiều về phản ứng của những ông anh còn lại sau khi Drew tỏ ra quá đỗi thông cảm với sự đau khổ của nàng. Dĩ nhiên, Drew nghĩ nàng rơi nước mắt là vì Malcolm. Nàng không có lý do gì để nói với anh rằng nàng thậm chí còn không hề nghĩ tới Malcolm, trừ khi tên anh ta được đề cập đến. Không, những suy nghĩ và cảm xúc của nàng đều được dồn cả vào một người đàn ông khác mà nàng chưa từng nhắc đến tên ngoài việc giải thích rằng anh là thuyền trưởng của con tàu đưa nàng tới Jamaica.

Nàng cảm thấy tội lỗi vì đã lừa dối Drew. Nàng đã nghĩ tới chuyện kể với anh sự thật không chỉ một lần. Nhưng nàng không muốn anh lại nổi giận với mình. Cơn giận của anh đã thực sự khiến nàng kinh ngạc. Đây là ông anh vui tính, hay trêu chọc nàng nhất và luôn biết cách làm nàng tươi tỉnh lên. Anh cũng vừa mới làm được việc đó. Chỉ có điều anh không biết lý do thật sự khiến nàng phiền muộn là gì.

Rồi cuối cùng anh cũng sẽ biết thôi. Không chỉ anh mà tất cả bọn họ. Nhưng tin tức xấu nhất có thể để dành thêm một thời gian nữa, cho đến khi vết thương trong lòng nàng kịp liền sẹo, cho đến khi nàng biết được những người còn lại sẽ phản ứng thế nào trước việc mà bây giờ nàng chỉ coi là một vấn đề nhỏ, ít nhất là khi so với những gì nàng sẽ phải kể với họ trong một hai tháng tới, khi họ muốn biết đứa trẻ đang lớn dần lên trong bụng nàng là con của ai. James đã nói gì về anh trai Jason của anh nhỉ? Anh ấy thường xuyên nổi cơn tam bành? Chà, nàng có tới tận năm ông anh trai cũng sẽ phản ứng như thế.

Nàng còn chưa chắc chắn cảm giác khi nghĩ về hậu quả sự sa ngã của mình. Chắc chắn là sợ hãi rồi. Một chút hoang mang, một chút... vui mừng. Nàng không thể phủ nhận điều đó. Việc này sẽ gây ra đủ mọi khó khăn, chưa kể tai tiếng, tuy nhiên, những cảm xúc của nàng có thể được tổng kết lại trong ba từ: *Con của James*. Còn gì quan trọng hơn điều đó chứ? Thật là điên rồ. Đáng lẽ nàng nên cảm thấy tuyệt vọng khi nghĩ đến cảnh phải sinh con và nuôi nấng nó mà không có chồng, nhưng nàng lại không cảm thấy như vậy. Nàng không thể có James và sau anh nàng cũng sẽ chẳng đoái hoài đến một người đàn ông nào khác. Nhưng nàng có thể có đứa con của anh và nuôi nấng nó, đó chính là điều mà nàng sẽ làm. Nàng yêu James nhiều đến mức sẵn sàng làm một chuyện như thế.

Georgina tin chắc rằng đứa bé trong bụng nàng là có thật chứ không phải chỉ là một khả năng có thể xảy ra, nó chính là nguyên nhân giúp tâm trạng nàng trở nên khá hơn lúc chiếc Triton đi vào vùng Long Island Sound^[9] ở chặng cuối của cuộc hành trình về nhà, sau khi rời Jamaica được ba tuần. Lúc Bridgeport hiện ra trong tầm mắt và họ rẽ vào con sông Pequonnock, thứ giúp tạo nên một hải cảng sâu dành cho những con tàu viễn dương, nàng cảm thấy thật phấn khích vì đã được về nhà, đặc biệt là vào thời điểm này trong năm, vốn là thời điểm mà nàng ưa thích nhất, khi trời còn chưa quá lạnh, những sắc màu hoàng hôn mùa thu vẫn còn vương vấn khắp nơi. Ít ra nàng cũng vui mừng cho đến khi thấy có bao nhiêu con tàu Skylark đang đậu trong cảng, đặc biệt là ba chiếc mà nàng đã ước mong rằng chúng đang ở bất cứ một nơi nào khác ngoài chỗ này.

Chuyến đi tới tòa biệt thự gạch đỏ nhà nàng ở ngoại ô thật là lặng lẽ. Drew ngồi cạnh nàng trong xe ngựa, cầm tay nàng, thi thoảng lại siết chặt nó để động viên. Bây giờ anh đã hoàn toàn đứng về phía Georgina, nhưng điều đó cũng chẳng là gì khi nàng đối mặt với những ông anh lớn hơn. Drew chưa bao giờ chống nổi họ, giống như nàng vậy, nhất là khi họ đoàn kết lại với nhau.

Nàng không còn mặc trang phục của một cậu bồi phòng nữa. Chính bộ đồ đó đã góp phần làm tăng cơn giận dữ của Drew, vì vậy chỉ ít bây giờ

những người còn lại cũng bớt được một điều để phàn nàn. Nàng đã mặc quần áo của thủy thủ đoàn trên tàu trong suốt cuộc hành trình, nhưng lúc này nàng đang mặc chiếc váy dài xinh đẹp mà Drew đã mang về nhà để làm quà cho cô người yêu của anh ở Bridgeport. Chắc là anh sẽ mua một chiếc váy khác ở đây để mang tặng cho cô người yêu ở hải cảng tiếp theo.

“Cười lên nào, Georgie. Em biết rằng đây không phải là ngày tận thế mà.”

Nàng liếc nhìn Drew. Anh đang bắt đầu thấy buồn cười trước tình huống này, một điều mà nàng chẳng hoan nghênh chút nào. Nhưng một câu nói như thế hoàn toàn đúng chất của anh. Anh quá khác biệt so với những người anh còn lại. Anh là người duy nhất trong nhà có đôi mắt sẫm đến mức họ chỉ có thể gọi chúng là màu đen. Anh cũng là người duy nhất có thể bị đánh gục mà vẫn cười được, chuyện đó đã xảy ra vô số lần khi anh chọc tức Warren hay Boyd. Tuy nhiên, trông anh lại giống Warren đến lạ lùng.

Họ đều có mái tóc nâu vàng lúc nào cũng bù xù. Họ đều cao sừng sững như những tòa tháp và có khuôn mặt quá đỗi điển trai. Nhưng trong khi đôi mắt Drew đen thăm thẳm thì đôi mắt Warren lại có màu xanh nõn chuối nhạt như mắt Thomas. Trong khi các quý bà quý cô mê mẩn Drew vì sự quyến rũ và tính cách trẻ trung, thì họ lại dè chừng Warren vì sự cay nghiệt và tính khí nóng như lửa - nhưng rõ ràng sự dè chừng của họ vẫn không đủ lớn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Warren đích thị là một kẻ đố kỵ căng đối với cánh đàn bà con gái. Georgina cảm thấy thương hại cho bất cứ người phụ nữ nào chịu khuất phục trước sức quyến rũ lạnh lùng của anh. Vậy mà có quá nhiều người đã từng đổ gục trước Warren. Ở anh có một điểm gì đó khiến họ không thể cưỡng nổi. Bản thân nàng không thể thấy được nó. Tuy nhiên, tính khí nóng nảy của anh thì nàng lại chứng kiến liên tục, vì anh luôn bộc lộ ra và nó chẳng liên quan gì đến phụ nữ cả.

Nhớ đến tính khí nóng nảy của Warren, nàng đáp lại câu nói của Drew, “Nói thì dễ lắm. Anh nghĩ họ sẽ lắng nghe một lời giải thích trước khi giết em sao? Em nghi ngờ điều đó lắm.”

“Chà, Clinton sẽ chẳng thềm nghe gì thêm sau khi anh ấy phát hiện ra cái giọng Anh gớm ghiếc mà em đã nhiễm phải. Có lẽ em nên để anh nói thay em.”

“Anh tốt quá, Drew, nhưng nếu Warren có mặt ở đó...”

“Anh hiểu ý em.” Anh nở một nụ cười trẻ thơ, nhớ lại lần gần đây nhất Warren trừng trị anh. “VẬY HÃY HY VỌNG LÀ TỐI NAY ANH ẤY SẼ LA CÀ Ở QUÁN DUCK’S INN VÀ KHÔNG CÓ CƠ HỘI GÓP Ý CHO ĐẾN KHI NÀO CLINTON PHÁN QUYẾT XONG. MAY CHO EM LÀ CLINTON Ở NHÀ Đấy.”

“May à? May thật!”

“Suýt!” anh ra hiệu cho nàng im lặng. “Chúng ta đã về tới nơi. Không cần phải hét toáng lên như thế để báo trước cho họ biết đâu.”

“Giờ này thì chắc hẳn đã có ai đó thông báo với họ về chuyện chiếc Triton cập bến rồi.”

“Ừ, nhưng họ không biết là em có mặt trên tàu. Yếu tố bất ngờ có thể giúp em có cơ hội giải thích đấy, Georgie.”

Có thể lắm, nếu Boyd không ở trong thư phòng với cả Clinton và Warren khi Georgina bước vào, với Drew đi ngay đằng sau. Người anh trẻ nhất của nàng nhìn thấy nàng trước tiên và nhảy ngay ra khỏi ghế. Lúc anh ôm, lắc và tuôn ra một loạt các câu hỏi liến thoắng khiến nàng chẳng kịp trả lời, thì hai ông anh lớn hơn đã hết ngạc nhiên và đang tiến lại gần nàng với vẻ mặt ám chỉ rằng việc lắc người mới chỉ bắt đầu thôi. Trông họ cũng có vẻ như có thể đánh nhau với nhau để xem ai có thể đụng vào người nàng trước.

Chút tự tin ít ỏi trong lòng Georgina rằng các anh trai sẽ không thực sự làm đau nàng, ít nhất là không đến mức nghiêm trọng, đã lập tức tan biến khi nàng thấy họ hùng hổ xông tới chỗ mình. Nàng mau chóng vùng ra khỏi vòng tay của Boyd, kéo anh giật lùi lại với mình để anh đứng kề vai với Drew và khéo léo đứng nép sau lưng họ.

Nhòm qua vai Boyd, một việc chẳng dễ dàng gì vì Boyd, giống như Thomas, cao chùng mét tám - dù vẫn thấp hơn Drew nửa cái đầu -

Georgina hét lên với Clinton trước, “Em có thể giải thích!” rồi nàng nói thêm với Warren, “Thật đấy ạ!”

Khi họ không dừng bước, mà mỗi người lại đi vòng sang một bên “rào chắn” của nàng, nàng bèn len qua giữa Boyd và Drew để chạy thẳng tới bàn làm việc của Clinton và vòng ra sau nó, mặc dù tới lúc đó nàng mới nhớ ra chuyện đã từng bị người khác tóm gọn qua một chiếc bàn như thế nào. Có vẻ như việc nàng chạy trốn khỏi Clinton và Warren chỉ càng chọc cho họ tức giận hơn thôi. Nhưng cơn giận của nàng cũng bùng lên dữ dội khi thấy Drew chộp lấy vai Warren để ngăn anh đuổi theo nàng và suýt thì bị trúng một cú đấm nếu không kịp né xuống.

“Quý tha ma bắt cả hai anh đi, hai anh chẳng công bằng...”

“Im miệng, Georgie!” Warren gầm gừ.

“Em không im đấy. Em sẽ không nói gì với anh hết, Warren Anderson, chừng nào Clinton còn ở đây. Vì vậy anh hãy dừng lại ngay, nếu không em sẽ...” Nàng nhắc thứ gần mình nhất trên bàn lên. “Em sẽ ném anh đấy.”

Warren lập tức dừng lại, nhưng Georgina không biết là do anh ngạc nhiên khi thấy nàng lần đầu tiên dám kháng cự anh, hay vì anh nghĩ nàng thực sự sẽ ném vỡ đầu mình. Nhưng Clinton cũng dừng lại. Thật ra, cả hai người họ đều có vẻ khá hoảng hốt.

“Đặt cái bình xuống đi, Georgie,” Clinton nói rất nhẹ nhàng. “Nó có giá lắm đấy, nếu em định ném nó vào đầu Warren thì thật là uổng phí.”

“Anh ấy sẽ không nghĩ vậy đâu,” nàng phản nộ đáp.

“Thật ra,” Warren cũng ghen giọng nhỏ nhẹ nói, “anh có nghĩ như vậy.”

“Chúa ơi, Georgie,” đến lượt Boyd lên tiếng. “Em không biết mình đang cầm cái gì đâu. Nghe lời Clinton đi, được không?”

Drew nhìn sang vẻ mặt trắng bệch của em trai, rồi đến hai cái lưng cứng đờ trước mặt anh, rồi đến cô em gái nhỏ ở đầu đằng kia, người vẫn đang khư khư cầm cái bình như thể nó là một cây gậy. Anh chột cười phá lên.

“Em đã làm được rồi, Georgie, cừ lắm,” anh reo lên thích thú.

Nàng liếc nhìn anh. “Bây giờ em không có hứng nghe những lời nói đùa của anh đâu, Drew,” rồi nàng nói thêm, “Em đã làm cái gì cơ?”

“Dồn họ vào thế bí chứ gì nữa. Giờ thì họ sẽ nghe lời em, cứ chờ xem.”

Đôi mắt nàng tò mò nhìn về phía anh cả. “Thật vậy không, Clinton?”

Anh vốn đang cân nhắc nên dùng biện pháp nào với nàng, kiên quyết và cứng rắn hay dễ dàng ngọt nhạt, nhưng sự can thiệp không đúng lúc của Drew đã giải quyết xong vấn đề. “Thật, anh sẵn sàng lắng nghe, nếu như em...”

“Không có nếu như gì cả,” nàng ngắt lời anh. “Thật hay...”

“Chết tiệt, Georgina!” cuối cùng thì cơn giận của Warren cũng bùng nổ. “Đưa cho anh cái...”

“Im đi, Warren,” Clinton rít lên, “trước khi em làm con bé hoảng hốt mà đánh rơi cái bình.” Rồi anh quay sang nói với em gái, “Giờ thì, nghe anh này, Georgie, em không hiểu em đang cầm thứ gì đâu.”

Lúc này Georgina mới nhìn vào cái bình mà nàng vẫn đang giơ ra trước mặt. Nó khiến nàng phải thốt lên một tiếng kêu nhỏ đầy kinh ngạc, bởi vì nàng chưa bao giờ thấy thứ gì đẹp dễ đến thế. Nó mỏng đến mức gần như trong suốt, với những họa tiết tinh xảo được dát bằng vàng trên nền sứ trắng thể hiện một khung cảnh ở phương Đông. Giờ thì nàng đã hiểu rõ, nàng lập tức đặt món đồ cổ bằng sứ tuyệt đẹp đó xuống theo bản năng, phòng khi chẳng may đánh rơi nó.

Nàng đặt nó xuống rất cẩn thận, sợ rằng chỉ một hơi thở cũng có thể làm một thứ mỏng manh nhường này vỡ tan. Nhưng vào phút chót, khi nghe tiếng các ông anh cùng đồng thanh thở phào nhẹ nhõm, nàng bỗng chốc đổi ý.

Với cái nhường mảy bắt chước một cách hoàn hảo điệu bộ của gã thuyền trưởng người Anh mà nàng từng thấy cực kỳ căm ghét, nàng hỏi Clinton, “Anh nói là nó rất có giá trị, phải không?”

Boyd rên rỉ. Warren quay mặt đi để nàng không nghe thấy anh chửi thề, nhưng nàng vẫn nghe rất rõ vì anh đang dẫn mạnh từng từ một. Drew chỉ

cười khúc khích, trong khi vẻ mặt Clinton lại bắt đầu trở nên vô cùng tức giận.

“Em đang hăm dọa anh đấy, Georgina,” Clinton nghiêng răng lẩm bẩm.

“Em không hăm dọa anh chút nào cả. Em chỉ đang tự bảo vệ mình thì đúng hơn. Hơn nữa, em vẫn còn chưa ngắm nghía xong cái...”

“Anh hiểu ý em rồi, em gái. Có lẽ tất cả chúng ta nên ngồi xuống, để em có thể đặt cái bình trong lòng.”

“Em đồng ý.”

Khi đưa ra lời gợi ý đó, Clinton không ngờ là nàng lại ngồi vào chỗ của anh sau bàn. Mặt anh đỏ phừng giận dữ khi nàng làm thế, nên trông nó càng trở nên đáng sợ. Georgina biết rằng nàng đang làm liều, nhưng việc đẩy các anh vào một tình huống độc nhất vô nhị thể này khiến nàng cảm thấy phấn khích. Dĩ nhiên, có lẽ bây giờ nàng nên giữ hẵn cái bình mà tất cả bọn họ đều rất lo lắng này bên mình.

“Các anh có thể nói cho em biết tại sao các anh lại nổi giận với em được không? Tất cả những gì em làm chỉ là đi tới...”

“Nước Anh!” Boyd thốt lên. “Trong số biết bao nơi, em lại đi tới nước Anh đấy, Georgie! Đó là một vùng đất quý quái và em biết điều đó mà.”

“Nó không tệ đến thế...”

“Lại còn đi một mình!” Clinton chỉ ra. “Em đã đi một mình, vì Chúa! Lý trí của em đâu rồi hả?”

“Mac đi cùng em.”

“Ông ấy không phải là anh trai của em.”

“Ồ, thôi nào, Clinton, anh biết chú ấy giống như một người cha của chúng ta mà.”

“Nhưng ông ấy quá mềm mỏng với em. Ông ấy để cho em trèo lên đầu lên cổ ông ấy.”

Nàng không thể phủ nhận điều đó, họ đều biết thế, đó là lý do khiến đôi má nàng đỏ bừng lên, đặc biệt là khi nhận ra mình sẽ không bao giờ đánh

mất sự trong trắng, hay trái tim cho một gã người Anh phóng túng như James Malory nếu người đi cùng nàng không phải Mac mà là một trong các ông anh trai. Nàng thậm chí sẽ không bao giờ gặp James, hay biết đến niềm sung sướng đó, hay sự đau khổ đó. Trong bụng nàng cũng sẽ chẳng có đứa bé sắp sửa gây ra một vụ tai tiếng đáng hổ thẹn mà người dân Bridgeport chưa bao giờ được thấy. Nhưng khơi lên những điều giả định thì có ích gì đâu chứ. Thực sự thì nàng cũng chẳng mong mình hành động khác đi.

“Có lẽ em đã hơi bốc đồng...”

“Chỉ hơi thôi ư!” Lại là Warren, anh vẫn chưa hạ hỏa chút nào.

“Thôi được rồi, vậy thì có lẽ là em đã quá bốc đồng vậy. Nhưng anh không muốn biết lý do tại sao em cảm thấy buộc phải tới nước Anh ư?”

“Hoàn toàn không!”

Clinton tiếp lời, “Chẳng có lý do nào bù đắp nỗi cho nỗi lo lắng mà em đã gây ra cho bọn anh. Đó là một hành động ích kỷ, không thể tha thứ được....”

“Nhưng các anh đâu cần phải lo lắng chứ!” nàng biện bạch. “Các anh đáng lẽ chẳng thể biết được là em đã đi cho đến tận sau khi em đã trở về. Đáng lẽ em đã về nhà trước tất cả các anh rồi kìa, mà các anh đang làm gì ở nhà vào giờ này vậy?”

“Đó là một câu chuyện dài, liên quan đến cái bình mà em đang cầm kia, nhưng đừng có đánh trống lảng, em gái. Em biết là chẳng việc gì phải mò tới tận nước Anh, nhưng em vẫn làm thế. Em biết bọn anh sẽ phản đối, biết rõ bọn anh căm ghét đất nước đó thế nào, vậy mà em vẫn tới đó.”

Drew cảm thấy mình đã nghe quá đủ rồi. Nhìn đôi vai Georgina thông xuống dưới sức nặng của những lời buộc tội, bản năng bảo vệ em gái trong anh trỗi dậy, khiến anh gất lên, “Anh nói có lý, Clinton, nhưng Georgie đã quá đau khổ rồi. Con bé không cần chuốc thêm sự phiền muộn nào từ ba người nữa đâu.”

“Điều nó cần bây giờ là một trận đòn ra trò!” Warren khẳng định. “Nếu Clinton không nỡ ra tay, thì anh sẽ làm thế!”

“Con bé lớn rồi, anh không nghĩ vậy sao?” Drew hỏi, lơ đi sự thật rằng anh cũng từng có ý định đó khi mới thấy nàng ở Jamaica.

“Phụ nữ ở tuổi nào cũng có thể bị phát vào mông hết.”

Câu trả lời bực bội đó đã khơi lên những hình ảnh tưởng tượng khiến Drew cười toét miệng, Boyd cười khúc khích, còn Clinton thì đảo tròn mắt. Trong một thoáng, họ đều quên băng rằng Georgina vẫn còn đang ở trong phòng. Nhưng khi nghe thấy câu nói kỳ quặc này, nàng không còn sợ hãi nữa, thay vào đó nàng cảm thấy cực kỳ giận dữ và sẵn sàng ném cái bình quý giá vào đầu Warren.

Drew không hẳn là đang tự bào chữa cho mình khi anh nói, “Phụ nữ nói chung thì đúng là như vậy, nhưng các cô em gái thì lại khác. Mà tại sao anh phải nổi xung lên thế?”

Khi Warren không trả lời, Boyd nói thay: “Anh ấy mới về hôm qua, nhưng ngay khi bọn em kể với anh ấy chuyện con bé đã làm, anh ấy bèn lập tức cho đại tu con tàu và đang định ra khơi vào chiều nay, để tới nước Anh.”

Georgina giật nảy mình, nàng cảm thấy cực kỳ bối rối. “Anh định đuổi theo em thật sao, Warren?”

Vết sẹo nhỏ trên má trái anh nhói lên. Rõ ràng là, anh không thích những người còn lại biết được rằng anh cũng lo lắng cho nàng giống như họ, nếu không muốn nói là còn nhiều hơn thế. Anh sẽ không trả lời câu hỏi của nàng, như với Drew lúc này vậy.

Nhưng nàng không cần một câu trả lời. “Ôi, Warren Anderson, đó là điều tuyệt vời nhất mà anh từng làm cho em đấy.”

“Ôi, chết tiệt,” anh càu nhàu.

“Anh đừng xấu hổ mà.” Nàng nhoẻn cười. “Ở đây đâu có ai khác ngoài anh em ta chứng kiến việc anh không lạnh lùng và tàn nhẫn như anh muốn mọi người nghĩ chứ.”

“Anh thề sẽ cho em một trận đòn thâm tím mình mẩy, Georgie ạ.”

Nàng chẳng để tâm đến lời cảnh cáo này, có lẽ vì nó chẳng có chút uy lực nào cả. Nàng mỉm cười dịu dàng, như muốn nói với anh rằng nàng cũng rất yêu quý anh.

Trong lúc mọi người đều đang im lặng, Boyd bỗng quay sang hỏi Drew, dẫu hơi muộn màng, “Anh nói con bé đã chịu đủ đau khổ rồi là thế nào?”

“Con bé đã tìm thấy Malcolm của nó, thật đáng tiếc.”

“Và?”

“Và em không thấy hắn có mặt ở đây, đúng không?”

“Ý anh là hắn sẽ không lấy con bé?” Boyd hỏi với vẻ không tin nổi.

“Còn tệ hơn thế nữa kìa.” Drew hừ mũi. “Hắn đã lấy người khác, từ năm năm trước.”

“Tại sao...”

“... thẳng vô tích sự...”

“... khốn nạn!”

Georgina chớp chớp mắt trước cơn giận dữ lại bùng lên giữa họ, lần này là vì tức giận thay cho nàng. Nàng đã không ngờ tới điều này, nhưng đáng lẽ nàng phải đoán ra chứ, vì nàng biết họ bao bọc chở che mình ra sao mà. Nàng có thể hình dung họ sẽ nói gì về James khi nào nàng thú nhận với họ tất cả. Nàng không thể chịu nổi khi nghĩ về viễn cảnh đó.

Họ vẫn đang tỏ lòng thương xót em gái theo cách riêng của họ, với những lời thóa mạ đủ kiểu, thì người anh thứ ba của nàng bước vào phòng. “Đúng là không thể tin nổi,” anh nói, làm cho mọi người đều giật mình chú ý. “Cả năm người chúng ta đều ở nhà cùng lúc. Chết tiệt, phải đến mười năm rồi chúng ta mới lại được sum vầy như thế này nhỉ.”

“Thomas!” Clinton thốt lên.

“Chà, khi thật, Tom, hắn là tàu của anh đã đi ngay đằng sau tàu của em,” Drew nói.

“Gần như thế.” Anh cười. “Anh đã thấy em ở ngoài khơi bờ biển Virginia, nhưng sau đó lại mất dấu em.” Rồi anh chuyển sự chú ý sang

Georgina, chỉ vì anh ngạc nhiên khi thấy nàng ngồi ở bàn làm việc của Clinton. “Không chào đón anh sao, em gái? Không phải là em vẫn còn giận anh vì đã trì hoãn chuyến đi tới Anh của em đấy chứ?”

Giận ư? Nàng chột nổi cơn thịnh nộ. Đúng là chỉ có Thomas mới chẳng mấy đoái hoài đến những cảm xúc của nàng và cho rằng mọi chuyện sẽ ổn khi anh đã về nhà.

“Chuyến đi của em?” Nàng đi vòng ra đằng trước bàn, kẹp cái bình dưới cánh tay, giận dữ đến mức quên băng là mình đang cầm nó. “Em không hề muốn tới Anh, Thomas.

Em đã nhờ anh đi thay em. Em đã năn nỉ anh đi thay em.

Nhưng anh không chịu, đúng không? Những mối bận tâm nhỏ mọn của em chẳng đủ quan trọng để xen được vào cái lịch trình chết tiệt của anh.”

“Thôi nào, Georgie,” anh nói một cách điềm tĩnh. “Bây giờ thì anh rất sẵn sàng đến đó, em có thể đi cùng anh nếu muốn.”

“Nó tới rồi, anh ạ,” Drew thông báo tin này với anh một cách tinh rụi.

“Tới đâu?”

“Tới Anh và quay về.”

“Làm gì có chuyện!” Đôi mắt màu xanh nõn chuối của Thomas quay trở lại nhìn Georgina, trợn tròn giận dữ. “Georgie, em không thể ngốc nghếch đến thế...”

“Em không thể ư?” nàng gắt lên ngắt lời anh, rồi sau đó đôi mắt nàng bỗng dâng đầy những giọt nước mắt không mong muốn. “Chỉ tại anh mà em... em... ôi, này!”

Nàng ném cái bình vào anh khi chạy vụt ra khỏi phòng, cảm thấy xấu hổ khi lại phải khóc một lần nữa vì một gã người Anh vô lương tâm có tên là Malory. Nàng đã để lại một sự huyên náo ở đằng sau, nhưng không phải là vì họ nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng.

Thomas bắt được cái bình mà nàng đã ném vào anh, nhưng cả bốn người đàn ông trưởng thành còn lại cũng đã kịp nhào tới bên chân anh để đỡ lấy

cái bình nếu chẳng may Thomas không bắt kịp nó.

Chương 28

James đứng bên thanh lan can, lòng nóng như lửa đốt đợi chiếc xuồng con trở lại tàu. Cuối cùng thì nó cũng đã xuất hiện trong tầm mắt. Anh đã đợi trong cái vịnh nhỏ trên bờ biển Connecticut này những ba ngày rồi. Nếu biết Artie và Henry mất nhiều thời giờ đến thế để mang về cái thông tin mà anh mong muốn, thì anh thà tự mình đi vào bờ còn hơn.

Hôm qua anh cũng suýt lên bờ thật. Nhưng Connie đã điềm tinh chỉ ra rằng tâm trạng hiện tại của anh chính là điều cản trở anh thu thập thông tin. Nếu những người Mỹ không ngậm tăm trước những câu dò hỏi vì ở anh toát lên vẻ quý tộc của người Anh cùng thái độ trịch thượng và hợm hĩnh, thì tâm trạng của anh cũng sẽ khiến cho người ta phải ngờ vực, thậm chí còn tỏ vẻ thù địch. James đã phản đối chuyện Connie nói anh hợm hĩnh. Connie chỉ cười phá lên. Chỉ cần hai đặc điểm còn lại cũng đủ để nói rõ ý kiến của anh rồi.

James hoàn toàn lạ lẫm với những vùng biển của Mỹ, nhưng anh đã quyết định không đi theo con tàu mà mình đã bám đuôi vào trong cảng, vì anh không muốn Georgie biết anh đang ở đây. Anh chỉ chắc chắn một điều rằng con tàu nàg đi cập cảng ở thành phố ven biển này, thay vì đi ngược lên con sông mà nó đã rẽ vào. Sau đó anh neo chiếc Maiden Anne gần một doi đất nhô ra ở cửa sông và cử Artie cùng với Henry đi vào trong thành phố để tìm hiểu những gì có thể. Nhưng đáng lẽ không cần phải mất đến tận ba ngày. Anh chỉ muốn biết mình có thể tìm thấy cô gái của anh ở đâu, chứ không phải thông tin chi tiết về cả thành phố.

Nhưng giờ thì họ đã quay lại rồi, ngay lúc họ vừa leo lên tàu, anh đã hỏi ngay, “Thế nào?” rồi lập tức đổi ý và xẵng giọng, “Vào trong buồng của ta

đã.”

Cả hai người đàn ông đều không quá lo lắng trước sự cộc lốc của anh. Họ đã nghe được rất nhiều chuyện để báo cáo lại, hơn nữa, thái độ của thuyền trưởng vốn như thế này từ lúc rời Jamaica.

Họ theo anh xuống dưới, Connie cũng vậy. Nhưng còn chưa kịp ngồi xuống sau bàn làm việc thì James đã lại nôn nóng yêu cầu họ báo cáo tình hình.

Artie là người lên tiếng trước. “Ngài sẽ không thích nghe tin này đâu, thưa thuyền trưởng... mà có lẽ ngài sẽ thích cũng nên. Con tàu mà chúng ta bám theo, nó là một trong những con tàu của hãng Skylark Line.”

James cau mày ngẫm nghĩ khi anh từ từ ngồi xuống ghế. “Tại sao cái tên đó nghe quen vậy nhỉ?”

Trí nhớ của Connie dễ dàng giúp anh trả lời câu hỏi này. “Có lẽ vì khi còn là thuyền trưởng Hawke, anh đã chạm trán với hai con tàu Skylark. Chúng ta bắt giữ được một chiếc, còn chiếc kia thì chạy thoát, nhưng trước đó nó cũng đã bị hư hại đáng kể.”

“Thành phố Bridgeport này chính là cảng nhà của hãng tàu biển đó,” Artie nói thêm. “Hiện tại có đến gần chục con tàu của họ đang đậu trong cảng.”

James đón nhận thông tin quan trọng này bằng một nụ cười. “Có vẻ như quyết định tránh hải cảng đó của tôi tình cờ lại là một quyết định sáng suốt, đúng không, Connie?”

“Đúng vậy. Họ có thể không nhận ra chiếc Maiden Anne, nhưng chắc chắn sẽ nhận ra anh. Tôi cho rằng điều đó đã giúp anh quyết định được chuyện liệu anh có nên lên bờ hay không.”

“Thế sao?”

Connie đứng thẳng người lên. “Chết tiệt, James, cô ả đó không đáng để anh bị treo cổ đâu!”

“Đừng có thổi phồng lên như vậy chứ,” James tỉnh khô đáp lại. “Tôi có thể dễ dàng bị nhìn thấy mỗi lần chúng ta xông tới một con mồi, nhưng hồi đó tôi để râu dài, còn bây giờ thì không, như anh biết đấy. Họ sẽ không thể nhận ra tôi cũng như con tàu của tôi, hơn nữa, chiếc Hawke đã không còn tung hoành hơn năm năm rồi. Thời gian có thể xóa nhòa mọi ký ức.”

“Trong trường hợp này, nó hẳn đã ăn mòn cả lý trí của anh,” Connie cầu nhàu. “Chẳng có lý do gì để anh phải mạo hiểm cả, khi mà chúng ta có thể dễ dàng mang cô nhỏ đó tới cho anh.”

“Nếu cô ấy không muốn tới thì sao?”

“Tôi sẽ lo liệu việc đó.”

“Anh định bắt cóc cô ấy đấy à, Connie? Chẳng phải như thế là phạm pháp sao?”

Mặt đỏ phừng vì tức giận, Connie hỏi, “Anh không định coi chuyện này là nghiêm túc, phải không?”

Đôi môi James khê nhếch lên. “Tôi chỉ đang nhớ lại lần trước khi chúng ta cố gắng bắt cóc một tiểu thư xinh đẹp, kết quả là người mà chúng ta lôi ra từ trong bao lại là cô cháu gái dễ thương của tôi. Lần trước đó nữa, khi Regan bằng lòng cho chúng ta bắt cóc, tôi đã bị các anh em trai từ mặt và đập cho như tử. Nhưng đó không phải là chuyện quan trọng. Tôi không lặn lội đường xa đến tận đây rồi lại thay đổi kế hoạch chỉ vì sự lo lắng của anh về một khả năng khó có thể xảy ra.”

“Những kế hoạch của anh là gì?”

Câu hỏi đó khiến James trở nên giận dữ còn hơn cả lúc trước. “Tôi còn chưa có kế hoạch nào cả, nhưng điều đó không thành vấn đề,” rồi anh nói thêm, “Artie, cô gái đó ở nơi quái quỷ nào vậy? Hẳn là hai gã lè mề các anh đã tìm ra chỗ ở của cô ấy rồi, đúng không?”

“Vâng, thưa thuyền trưởng. Cô ấy sống trong một tòa nhà lớn ngay ngoại ô Bridgeport.”

“Ngoại ô à? Vậy thì ta có thể tìm cô ấy mà không cần phải đi vào thành phố?”

“Đương nhiên rồi, nhưng...”

James không để anh ta nói hết câu. “Đấy, anh thấy chưa, Connie? Anh chỉ được cái lo hã.”

“Thuyền trưởng...?”

“Tôi sẽ không cần phải lảng vảng gần bến cảng.”

“Merde^[10]!” Cuối cùng thì Henry cũng lên tiếng khi anh ta quắc mắt nhìn bạn mình. “Khi nào thì anh mới chịu nói với ngài ấy, mon ami^[11]? Sau khi ngài ấy đã chui vào ổ cọp à?”

“Đó là ổ sư tử thì đúng hơn, ‘Enry ạ, anh không thấy là tôi đang cố gắng nói với ngài ấy hay sao hả?”

Họ thu hút được sự chú ý hoàn toàn của James. “Phải gọi là hang sư tử, các quý ông ạ, tại sao ta lại phải chui vào một cái hang như thế? Ta cho rằng ta vẫn chưa biết một điều cốt yếu nào đó. Đó là gì?”

“Đó là gia đình cô ta chính là chủ nhân của những con tàu Skylark, các anh cô ta chính là người điều khiển chúng.”

“Chết tiệt,” Connie lẩm bẩm, trong khi James thì bật cười.

“Chúa ơi, thật là trở trêu. Cô ấy nói cô ấy sở hữu một con tàu, nhưng tôi lại chẳng chịu tin. Tôi cứ tưởng cô ấy chỉ đang lếu láo thôi.”

“Trái lại, có vẻ như lúc đó cô ta đang khiêm tốn thì đúng hơn,” Connie nói. “Chuyện đó chẳng có gì buồn cười cả, James ạ. Anh không thể...”

“Dĩ nhiên là tôi có thể. Tôi chỉ cần chọn thời điểm mà cô ấy ở một mình thôi.”

“Đó sẽ không phải là hôm nay, thưa thuyền trưởng. Tối nay họ sẽ tổ chức một *dạ tiệc*.”

“Ý anh là *dạ tiệc*?”

“Vâng. Nửa thành phố đã được mời đến dự.”

“Để chúc mừng việc cả gia đình họ đều có mặt ở nhà,” Henry nói thêm. “Sự kiện này có vẻ hiếm khi xảy ra.”

“Giờ thì ta có thể hiểu tại sao các anh lại đi lâu thế,” James phẫn nộ nói. “Ta sai các anh đi tìm chỗ ở của cô ấy, vậy mà các anh mang cả tiểu sử của gia đình cô ấy về báo cáo lại với ta. Thôi được rồi, còn điều gì mà ta có thể thấy thú vị nữa không? Các anh có tìm hiểu được rằng cô ấy đến nước Anh để làm gì không?”

“Để tìm kiếm vị hôn phu của cô ấy.”

“Cái gì cơ?”

“Chồng sắp cưới của cô ấy,” Henry nói rõ hơn.

James từ từ ngả người về đằng trước. Cả ba người còn lại đều nhận ra dấu hiệu này có nghĩa là gì. Cơ thịnh nộ âm ỉ trong lòng anh từ lúc họ rời Jamaica cũng chẳng thể so sánh được với tâm trạng anh lúc này sau khi nghe thấy ba từ sét đánh đó.

“Cô ấy... có... một... vị hôn phu ư?”

“Bây giờ thì không,” Henry vội giải thích.

“Cô ấy phát hiện ra anh ta đã cưới một cô nàng người Anh, sau khi cô ấy đã chờ đợi sáu năm trời để... Oái! Chúa ơi, ‘Enry, anh đang giẫm lên chân tôi đấy!”

“Tôi phải giẫm lên mồm anh mới đúng, mon ami!”

“Cô ấy... đã đợi... sáu... năm ư?”

Artie ngáp ngừng. “Chà, hắn đã bị cưỡng bách tòng quân, thừa thuyền trưởng và rồi chiến tranh xảy ra... Họ không còn biết tin tức gì về hắn nữa cho đến đầu năm nay. Đó không phải là chuyện mà ai cũng biết, ít nhất là việc cô ấy đi tìm hắn. ‘Enry đã phải dỗ ngon dỗ ngọt một cô hầu gái mãi thì mới...”

“Sáu năm,” James lặp lại, nhưng lần này là với chính mình. Anh nói thêm với giọng lớn hơn, “Có vẻ như George quá yêu hắn ta, đúng không, Connie?”

“Chết tiệt, James, tôi không thể tin nổi là anh lại bận tâm tới chuyện đó. Tôi đã nghe anh nói không biết bao lần rằng người phụ nữ thất tình là

người phụ nữ tuyệt nhất khi ở trên giường. Anh không muốn cô nhỏ đó yêu anh đấy chứ? Anh luôn coi đó là chuyện vô cùng phiền toái mà.”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tại sao anh vẫn còn trừng mắt nhìn tôi như thế?”

Chương 29

“Anh đã biến đi đấng quái nào vậy, Clinton?” Drew hăm hăm hỏi ngay khi anh trai bước vào thư phòng rộng lớn, nơi những người đàn ông trong nhà thường tụ họp với nhau.

Clinton liếc nhìn Warren và Thomas đang ngồi ngả ngớn trên một chiếc trường kỷ màu nâu đỏ để tìm kiếm lời giải thích cho cách chào hỏi bất thường của Drew, nhưng vì Drew chẳng nói gì với cả hai người họ về lý do tại sao anh lại quá nóng ruột đợi Clinton quay lại, nên họ chỉ biết nhún vai.

Anh tiếp tục đi tới bàn làm việc rồi mới trả lời. “Anh vốn có thói quen làm việc mỗi khi về nhà mà. Sáng nay anh ở văn phòng Skylark. Nếu em hỏi Hannah thì bà ấy đã nói cho em hay rồi.”

Drew nhận ra trong câu nói ấy ẩn chứa một sự quở trách tế nhị. Anh khẽ đỏ mặt, nhưng chỉ vì anh đã không nghĩ tới chuyện hỏi bà quản gia kiêm đầu bếp nhà họ.

“Hannah quá bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc nên em không muốn làm phiền.”

Clinton phải cố nén cười trước câu trả lời lí nhí đó. Drew hiếm khi nổi giận và mỗi lần anh cúi kinh như thế này đều khiến mọi người hết sức ngạc nhiên. Chọc tức anh thêm nữa sẽ không mang lại lợi lộc gì. Song Warren thì lại không ngần ngại đổ thêm dầu vào lửa.

“Em có thể hỏi anh mà, đồ đầu đất.” Warren cười khùng khục. “Anh có thể nói cho em biết...”

Drew hùng hổ xông tới chỗ sofa trước cả khi Warren kịp nói dứt câu, vì vậy Warren không cần phải nói gì thêm nữa. Anh đứng dậy để đổi đầu với

em trai mình.

“Drew!”

Clinton phải cao giọng gọi một lần nữa thì Drew mới quay lại nhìn anh. Lần trước, khi Drew và Warren bất đồng ý kiến trong thư phòng, anh đã phải cho sửa lại bàn làm việc và thay thế hai cái đèn, một cái bàn.

“Các em nên nhớ rằng tối nay chúng ta mở tiệc chiêu đãi,” Clinton nghiêm giọng quở trách. “Gần như cả thành phố sẽ kéo nhau đến đây, nên chắc chắn chúng ta sẽ cần sử dụng căn phòng này cũng như tất cả những căn phòng khác trong nhà. Anh rất mong nó không phải tu sửa lại trước giờ khai tiệc.”

Warren mở bàn tay đang nắm chặt và ngồi xuống trở lại. Thomas lắc đầu với bọn họ.

“Drew, có vấn đề gì mà em không thể nói với Warren hay với anh vậy?” anh hỏi, giọng nói tỏ vẻ xoa dịu. “Em đâu cần phải đợi...”

“Tối qua hai anh đều không có nhà, nhưng Clinton thì có,” Drew gắt gỏng, nhưng không nói gì thêm, chỉ riêng điều đó đã đủ để giải thích tất cả.

Sự nhẫn nại nổi tiếng của Thomas được chứng minh quá rõ khi anh nói, “Chẳng phải chính em cũng không ở nhà sao? Em đang ám chỉ điều gì vậy?”

“Em muốn biết chuyện quái quỷ gì đã xảy ra trong lúc em không ở nhà, vậy thôi!” Rồi Drew lại quay sang ông anh cả. “Nói em nghe đi, Clinton, nếu anh đánh đòn Georgie sau khi đã nói là sẽ không...”

“Anh đâu có đánh đòn con bé!” Clinton phẫn nộ đáp.

“Nhưng đáng ra anh ấy nên làm vậy,” Warren xen vào. “Tội của nó đáng bị một trận đòn nhớ đời.”

“Tội gì?”

“Làm chúng ta lo lắng. Nó cứ vật vờ ủ rũ quanh nhà...”

“Nếu anh thấy con bé ủ rũ, thì đó là vì nó vẫn chưa vượt qua được chuyện về Cameron. Con bé đã yêu...”

“Vớ vẩn,” Warren nhạo báng. “Con bé chưa bao giờ yêu thằng nhãi ranh đó. Nó chỉ muốn có hăn vì hăn là kẻ điển trai nhất trong thành phố, mặc dù anh cũng chẳng hiểu tại sao nó lại nghĩ như vậy.”

“Nếu đúng như lời anh nói, anh trai, thì tại sao trọn một tuần lễ sau khi bọn em rời Jamaica, ngày nào nó cũng khóc? Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt nó đỏ mọng và sưng húp là em lại cảm thấy đau lòng chết đi được. Em đã phải làm tất cả những gì có thể để làm nó tươi tỉnh lên trước khi về tới nhà. May mà em đã làm được. Vậy nên em muốn biết tại sao nó lại bắt đầu ủ ê buồn bã. Anh có nói gì với nó không đấy, Clinton?”

“Anh còn chẳng nói được quá hai từ với nó. Nó đã ở trong phòng gần như cả tối.”

“Con bé lại đang khóc sao, Drew?” Thomas hỏi rõ. “Vì thế nên em tức giận?”

Drew thọc hai tay vào túi và hậm hực gật đầu. “Em không thể chịu nổi điều đó, em thực sự không thể.”

“Vậy thì em nên tập làm quen với điều đó đi, đồ đầu đất,” Warren xen vào. “Phụ nữ bọn họ có cả một kho nước mắt sẵn sàng tuôn chảy bất cứ lúc nào đấy.”

“Một kẻ ngu xuẩn thì làm sao phân biệt nổi sự khác nhau giữa những giọt nước mắt thật và giả cơ chứ,” Drew cãi lại.

Clinton định lên tiếng can ngăn khi thấy Warren hăm hăm chuẩn bị đáp trả lời khiêu khích vừa rồi. Nhưng anh không cần phải làm vậy. Thomas đã xoa dịu cơn giận dữ của Warren bằng cách đặt tay lên cánh tay anh và khẽ lắc đầu.

Khóe môi Clinton xị xuống rầu rĩ khi nhìn thấy cảnh đó. Cả gia đình đều ngưỡng mộ tài giữ bình tĩnh trong bất kỳ hoàn cảnh nào của Thomas - trở trêu thay, nhất là Warren. Warren thường lắng nghe những lời khiển trách của Thomas, trong khi anh lại lờ đi lời nói của Clinton, điều này khiến Clinton khó chịu vô cùng, đặc biệt là khi Thomas kém Warren tới tận bốn tuổi và còn thấp hơn Warren đến nửa foot nữa.

“Em quên rằng chính em cũng đồng thuận với bọn anh trong chuyện không chấp nhận cuộc đính hôn ngớ ngẩn đó sao, Drew?” Clinton chỉ ra. “Không ai trong chúng ta nghĩ rằng tình cảm của Georgina là nghiêm túc. Lạy Chúa, hồi đó nó mới là đứa trẻ mười sáu tuổi...”

“Lý do chúng ta không đồng ý chẳng còn nghĩa lý gì nữa khi mà nó đã lên đi và chứng minh rằng tất cả chúng ta đều đã sai,” Drew khẳng định.

“Điều đó chỉ chứng tỏ được rằng Georgie cực kỳ chung thủy... và cứng đầu đến mức khó tin,” Clinton đáp. “Anh đồng ý với Warren, anh vẫn không nghĩ nó thực sự yêu Cameron.”

“Vậy tại sao nó lại đợi tới tận sáu...?”

“Đừng có xuẩn ngốc như vậy, Drew,” Warren ngắt lời. “Hoàn cảnh nơi này vẫn không thay đổi trong bao nhiêu năm qua. Thành phố vẫn không có nhiều đàn ông độc thân để nó lựa chọn. Vậy thì tại sao nó lại không đợi Cameron quay về chứ? Trong thời gian đó, nó không tìm thấy ai khác khiến nó thích hơn hẳn. Nếu có, chắc chắn nó sẽ quên bằng thẳng nhãi vùng Cornwall kia trong nháy mắt.”

“Vậy tại sao nó lại bỏ đi tìm hẳn?” Drew giận dữ hỏi. “Trả lời em đi?”

“Rõ ràng nó cảm thấy mình đã chờ đợi quá lâu rồi. Clinton và anh đã cùng đi đến một quyết định. Anh ấy tính đưa nó theo khi tới New Haven thăm lũ trẻ trong chuyến về nhà lần này. Mẹ vợ anh ấy vẫn còn tham gia rất tích cực các hoạt động xã hội ở đó.”

“Hoạt động xã hội gì vậy?” Drew mĩa mai. “New Haven cũng chẳng lớn hơn Bridgeport là mấy.”

“Nếu việc đó không hiệu quả, thì anh sẽ đưa nó tới New York.”

“Anh định làm vậy ư?”

Vẻ mặt cau có của Warren trở nên cực kỳ đáng sợ. “Em nghĩ anh không biết cách hộ tống một người phụ nữ đi đây đi đó sao?”

“Một người phụ nữ thì có, nhưng một cô em gái thì không. Có người đàn ông nào dám tiếp cận con bé khi anh kè kè ngay bên cạnh nó chứ... với

khuôn mặt suốt ngày cau có như thế kia.”

Warren lại đứng bật dậy với ánh mắt như tóe lửa. “Anh không cau...”

“Nếu hai người ngừng khiêu khích nhau,” Thomas cố gắng xen vào mà không cao giọng. “Hai người có thể nhận ra rằng mình đã lạc đề rồi đấy. Những dự định này nó không phải là điều cần bàn tới lúc này. Vấn đề quan trọng bây giờ là Georgie rõ ràng buồn bã hơn chúng ta nghĩ. Nếu con bé đang khóc... Em có hỏi con bé lý do tại sao không, Drew?”

“Tại sao ư?” Drew thốt lên. “Còn có lý do nào khác nữa đây? Để em nói cho anh hay nhé, con bé đang đau khổ vì thất tình!”

“Nhưng nó có nói với em như vậy không?”

“Nó cần gì phải nói. Hôm nó tới tìm em ở Jamaica, nó nói rằng Malcolm đã lấy một người phụ nữ khác và rồi lập tức òa khóc.”

“Nó chẳng có vẻ đau khổ chút nào,” Clinton nhận xét. “Trái lại, nó hống hách khủng khiếp sau khi thoát được sự trừng phạt cho tội lỗi của nó hôm mới về. Bữa tiệc chết giẫm tối nay cũng là ý tưởng của nó, nó đã tự mình tham gia vào việc chuẩn bị.”

“Nhưng sáng nay anh không thấy nó ở dưới này, đúng không? Có lẽ nó đang trốn trong phòng vì mắt lại sưng húp lên rồi.”

Thomas thực sự cau mày. “Đã đến lúc có ai đó nói chuyện với nó rồi. Clinton được không?”

“Anh biết quái gì về những chuyện này đâu chứ!”

“Warren?” Nhưng Warren còn chưa kịp trả lời, Thomas đã chặc lưỡi. “Không, tốt hơn là anh không nên nói chuyện với con bé.”

“Để em,” Drew miễn cưỡng đề nghị.

“Khi mà tất cả những gì em có thể làm là suy đoán và mềm lòng ngay khi thấy vài giọt nước mắt của con bé ư?” Warren chế nhạo.

Trước khi họ lại bắt đầu tranh cãi, Thomas đứng dậy và tiến về phía cửa, vừa đi vừa nói, “Vì Boyd có vẻ vẫn còn đang say ngủ sau khi chơi bởi bên ngoài đến tận nửa đêm, em cho rằng đích thân mình nên làm việc này.”

“Chúc may mắn,” Drew gọi với theo anh, “Hay anh đã quên mất rằng con bé vẫn còn giận anh?”

Thomas dừng bước để quay lại nhìn Drew. “Em đã bao giờ thắc mắc là tại sao nó lại giận anh chưa?”

“Có gì mà phải thắc mắc chứ. Nó không muốn tới nước Anh. Nó muốn anh đi thay nó.”

“Chính xác,” Thomas đáp lời. “Như thế có nghĩa là nó không thật sự quan tâm tới chuyện có gặp lại Cameron lần nữa hay không. Nó chỉ muốn giải quyết dứt khoát vấn đề này.”

“Ôi, chết tiệt,” Drew nói sau khi Thomas đã đi khỏi. “Điều đó thì có gì khác biệt chứ?”

Warren không thể bỏ lỡ dịp châm chọc em trai. “Anh lấy làm lạ khi em không còn là trai tân đấy, Drew, vì em chẳng hiểu gì mấy về đàn bà.”

“Em ư?” Drew ghen giọng. “Chà, ít ra em cũng làm cho họ mỉm cười. Còn những người đàn bà của anh không hiểu sao lại không bị chết cồng trên giường anh nhỉ!”

Đáng ra hai người không nên ăn nói với nhau kiểu đó vì lúc này họ đang ở quá gần nhau. Clinton chỉ còn biết hét toáng lên, “Cẩn thận với đồ đạc trong phòng!”

Chương 30

“Thomas!” Georgina thốt lên khi bỏ chiếc khăn ướt đang phủ trên mắt ra và thấy người đang bước về phía giường mình không phải là cô hầu gái mà là anh trai nàng. “Từ lúc nào anh có thói quen tự tiện vào phòng em mà không thềm gõ cửa vậy hả?”

“Từ lúc anh không biết chắc là em có chào đón anh hay không. Mắt em bị làm sao thế?”

Nàng ném cái khăn lên chiếc bàn cạnh giường và đặt hai chân xuống đất để ngồi dậy. “Chẳng sao cả,” nàng lẩm bẩm.

“Vậy thì em bị làm sao mà giờ này vẫn còn nằm ì trên giường? Em có biết mấy giờ rồi không?”

Nàng trừng mắt nhìn anh. “Em đã dậy rồi. Trông em giống như đang mặc váy ngủ lấm à?” nàng hỏi, ám chỉ cái váy màu vàng nhạt mà nàng đang mặc.

“Vậy thì chứng tỏ là em đã trở nên lười nhác khi không phải làm gì trong những chuyến đi vừa qua?”

Miệng nàng há hốc trước khi mím lại giận dữ. “Anh muốn gì?”

“Muốn xem khi nào thì em sẽ lại bắt đầu trò chuyện với anh.”

Anh vừa nói vừa cười và ngồi xuống cuối giường nơi anh có thể dựa vào đó để đối diện với nàng. Nàng không bị lừa phỉnh. Rõ ràng anh ấy muốn một điều gì đó khác. Mỗi lần Thomas không nói thẳng vào vấn đề chính, thì y như rằng đó sẽ là một vấn đề nhạy cảm hoặc khiến người khác phải khó chịu, mà nàng thì chẳng muốn đối mặt với cả hai thứ đó vào lúc này.

Còn về việc nói chuyện lại với Thomas, nàng đã quyết định phải trấn an anh rằng anh đã được tha thứ và không còn tội lỗi gì cả trước khi tất cả bọn họ biết về cái thai trong bụng của nàng, để anh không áy náy hay cảm thấy mình phải chịu một phần trách nhiệm. Vì quả tình anh không có lỗi. Nàng có thể ngăn cản James Malory làm tình với mình nếu thực sự muốn ngăn cản, nhưng nàng lại không muốn. Lương tâm nàng có thể làm chứng cho điều đó.

Nàng nên giải quyết việc này ngay trong lúc anh còn đang ở đây. “Em xin lỗi, Thomas, nếu em đã làm cho anh tin rằng em giận anh. Anh biết là em không giận anh chút nào mà.”

“Anh không phải là người duy nhất có cảm giác đó. Drew quả quyết với anh...”

“Drew chỉ đang bảo bọc em quá mức,” nàng khẳng định một cách bức bối. “Thực lòng mà nói, anh ấy chẳng giống với lúc bình thường chút nào khi can dự vào chuyện của anh em mình. Em không hiểu nổi tại sao anh ấy lại...”

“Em không hiểu nổi ư?” Anh nhẹ nhàng ngắt lời nàng. “Bình thường em cũng đâu có cư xử bốc đồng, nhưng em đã làm vậy đó thôi. Drew chỉ đang phản ứng trước những hành động của em. Warren cũng vậy. Anh ấy đang cố tình khiêu khích...”

“Anh ấy lúc nào mà chẳng khiêu khích mọi người cơ chứ.”

Thomas bật cười thành tiếng. “Đúng vậy, nhưng bình thường anh ấy làm chuyện đó ngấm ngầm hơn một chút. Để anh nói cho rõ hơn nhé. Hiện tại anh ấy đang chủ động kiểm chuyện gây lộn và anh không nghĩ anh ấy quan tâm người cãi nhau với mình là ai.”

“Nhưng tại sao lại thế?”

“Đó là một cách để giải tỏa những cảm xúc mà anh ấy đang chất chứa trong lòng.”

Nàng bĩu môi ra chiều không đồng tình. “Chà, phải chi anh ấy tìm được một cách khác. Giá mà anh ấy lại yêu ai đó. Như vậy thì những cảm xúc

mạnh mẽ trong lòng anh ấy sẽ được biến chuyển theo một chiều hướng mới. Rồi có lẽ anh ấy sẽ không còn...”

“Anh không nghe nhầm đấy chứ, Georgina Anderson?” Georgie đỏ bừng mặt trước giọng điệu khiển trách đó, vì trong một thoáng nàng đã quên bằng việc người đang nói chuyện cùng mình chính là anh trai. “Lạy Chúa, Thomas,” nàng biện bạch. “Anh nghĩ em hoàn toàn chẳng biết gì về cuộc đời sao?”

“Em không nên biết nhiều hơn những gì em cần biết, nhất là về khía cạnh đó của cuộc sống.”

Nàng thầm rên rỉ trong lòng, nhưng vẫn khăng khăng bảo vệ ý kiến của mình, “Hắn là anh đang đùa. Em không thể không biết gì sau tất cả những cuộc trò chuyện mà em đã nghe lỏm được trong ngôi nhà này, đúng không? Cứ cho là em không nên nghe, nhưng khi chủ đề ấy quá sức hấp dẫn...” Nàng nhe răng cười khi anh ngả đầu vào cột giường và nhắm mắt lại. “Anh hiểu ý em rồi chứ, Thomas?”

Anh hé mở một bên mắt. “Em thay đổi rồi, Georgie. Clinton nói em hống hách, còn anh sẽ gọi em là...”

“Quyết đoán, đã đến lúc em bộc lộ một chút tính cách này, anh không nghĩ vậy sao?”

“Ngang ngạnh thì đúng hơn.”

“Chà, em cũng cần bộc lộ một chút ngang ngạnh.” Nàng nhoẻn cười.

“Và cực kỳ lếu láo.”

“Mới đây có người cũng nói em như vậy.”

“Thế nào?”

“Thế nào cái gì?”

“Thứ gì đã biến em gái anh trở thành một con người khác?”

Nàng nhún vai. “Em cho là vì em đã nhận ra rằng có thể tự đưa ra những quyết định về cuộc đời mình và chấp nhận những hậu quả của chúng.”

“Chẳng hạn như đi tới nước Anh?” Anh hỏi rõ. “Đó là một ví dụ.”

“Vẫn còn nữa sao?”

“Em sẽ không kết hôn, Thomas ạ,” nàng nói quá khẽ khàng đến mức anh cho rằng Georgie đang nhắc đến chuyện với Malcolm.

“Bọn anh biết chuyện đó, em gái yêu quý, nhưng...”

“Mãi mãi.”

Chỉ riêng từ đó thôi cũng đủ làm cho Thomas sững sốt còn hơn cả sét đánh ngang tai, nhất là khi mọi bản năng mách bảo anh rằng nàng không phải đang cường điệu hóa, mà thật sự nghiêm túc.

“Chẳng phải em làm vậy là hơi... quyết liệt sao?”

“Không,” nàng chỉ đơn giản nói.

“Anh hiểu... không, thật ra thì anh chẳng hiểu gì cả. Có vẻ như anh cũng kém phán đoán như Drew vậy. Mà này, Drew đang tức giận lắm đấy.”

Nàng đứng lên. Qua giọng điệu của anh, nàng cảm nhận được rằng cuộc trò chuyện sắp chuyển sang một hướng khác mà nàng tạm thời muốn tránh. “Thomas...”

“Tôi qua nó đã nghe thấy em khóc.”

“Thomas, em không...”

“Nó khẳng khẳng rằng em đang rất đau lòng. Có phải thế không, Georgie?”

Giọng anh đầy vẻ cảm thông, nàng cảm thấy những giọt nước mắt lại bắt đầu dâng lên. Nàng mau chóng quay lưng lại với anh cho đến khi kiềm chế được cảm xúc. Dĩ nhiên là Thomas đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

Cuối cùng nàng lí nhí nói với giọng đau khổ, “Có vẻ như vậy.”

Vài giờ trước Thomas còn chẳng nghĩ là mình sẽ hỏi em gái câu mà anh sắp hỏi, nhưng anh đã lỡ nói ra mất rồi. “Vì Malcolm chẳng?”

Nàng quay ngoắt lại ngạc nhiên. Nàng tưởng mình sẽ không phải nói gì thêm nữa. Nhưng Thomas đang trở nên quá mẫn cảm và kiên quyết. Nàng tự hỏi tại sao phải cố gắng đánh lừa anh. Chuyện đó giờ có nghĩa lý gì chứ? Bởi vì nàng không muốn nói về James. Nhắc đến anh sẽ khiến nàng rơi lệ,

mà nàng thì không muốn khóc thêm nữa. Chết tiệt, thế nhưng sau trận khóc lóc đêm qua nàng nghĩ mình sẽ chẳng thể nhỏ thêm được một giọt nước mắt nào.

Nàng lại thả người xuống giường với một tiếng thở dài. “Em thực sự mong những cảm xúc trong lòng bây giờ là những gì em cảm thấy khi phát hiện ra sự phản bội của Malcolm. Như thế em sẽ dễ dàng đối mặt... và vượt qua hơn. Em chỉ cần nổi giận thôi.”

“Vậy nguyên nhân khiến em quá đỗi âu sầu thế này là vì một việc khác ư?”

“Âu sầu?” Nàng bật lên một tiếng cười ngắn. “Nói thế là còn quá nhẹ nhàng đấy.”

Rồi nàng hỏi anh: “Tại sao anh chưa lấy vợ vậy, Thomas?”

“Georgie...”

“Hãy thể hiện sự nhẫn nại của mình đi, anh trai. Tại sao anh chưa lấy vợ?”

“Anh chưa tìm thấy người phụ nữ mà mình mong đợi.”

“Anh đang tìm ư?”

“Ừ.”

“Clinton thì không, hãy xem vợ anh ấy đã mất được bao năm rồi. Anh ấy nói anh ấy không muốn trải qua chuyện đó một lần nữa. Warren cũng không, nhưng dĩ nhiên là vì vẫn đang ôm ấp sự đau khổ và sau này chắc chắn anh ấy sẽ đổi ý thôi, vì anh ấy yêu trẻ con đến thế cơ mà. Boyd cũng không. Anh ấy nói anh ấy còn quá trẻ để yên bề gia thất. Còn Drew thì chưa sẵn sàng từ bỏ niềm vui của việc tìm kiếm...”

“Drew nói với em thế à?” Thomas gần như cao giọng. “Không phải.” Nàng nhoẻn miệng cười. “Đó chỉ là một trong những điều mà em nghe lỏm được thôi.”

Anh nhìn nàng với vẻ bức tức cao độ. “Vậy ý em là gì, Georgina? Em quyết định sẽ không kiếm chồng nữa ư?”

“Vâng, em đã gặp một người có quan điểm khác về hôn nhân. Em chắc hẳn anh ấy nghĩ nó còn khủng khiếp hơn cả địa ngục nữa.”

“Chúa ơi!” Thomas thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc khi biết được toàn bộ sự thật. “Thảo nào mà không ai đoán ra. Hẳn là ai?”

“Một người Anh.”

Nàng khép nép, chờ đợi một cơn thịnh nộ bùng nổ. Nhưng đây là Thomas. Anh chỉ hỏi, “Tên hẳn là gì?” Nhưng Georgina đã nói nhiều hơn những gì nàng định nói rồi.

“Tên anh ấy là gì không quan trọng. Anh sẽ không gặp anh ấy đâu, em cũng sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa.”

“Hẳn có biết gì về tình cảm em dành cho hẳn không?”

“Có lẽ là... không. Ôi, em không biết nữa.”

“Còn tình cảm hẳn dành cho em?”

“Anh ấy rất thích em.”

“Nhưng không đến mức muốn lấy em?”

“Em đã nói với anh rồi, Thomas, anh ấy nghĩ hôn nhân là một sai lầm ngớ ngẩn. Anh ấy đã nói chính xác những lời như thế đấy, chắc là để em khỏi nuôi hy vọng.”

“Anh thông cảm với em, em gái ạ, anh thực sự thông cảm với em. Nhưng em biết đấy, đó không phải là lý do để em ngoảnh mặt với hôn nhân. Sẽ có những người đàn ông khác đến với em, có thể không phải ở đây, nhưng Clinton đang định đưa em tới New Haven cùng với anh ấy khi đến thăm hai cô cháu gái của chúng ta. Nếu ở đó không có ai đủ sức hấp dẫn em, Warren sẽ đưa em tới New York.”

Nàng không nén nổi nụ cười. Tất cả các anh trai đều muốn tốt cho nàng. Nàng cũng thích được gặp lại các cháu. Nàng đã muốn tự mình nuôi dạy chúng khi vợ Clinton qua đời, nhưng hồi đó nàng mới chỉ mười hai tuổi và vẫn cần đến sự chăm sóc của những người hầu hoặc bất kỳ ông anh nào ở nhà lúc đó. Vì vậy mọi người quyết định cho chúng đến sống cùng với ông

bà ngoại ở New Haven, vì Clinton rất hiếm khi ở nhà. Cũng may là New Haven không xa xôi lắm.

Nhưng nếu nàng định đi đâu đó thì sẽ phải đi ngay, trước khi bụng nàng bắt đầu to ra và tình hình trở nên tồi tệ. Có lẽ lúc đó hầu hết các anh nàng đã quay lại biển rồi. Nàng có thể hy vọng như vậy.

Còn bây giờ, nàng sẽ đồng ý với bất cứ điều gì để chấm dứt cuộc trò chuyện này, trước khi Thomas nghĩ tới việc hỏi những câu riêng tư hơn.

“Em sẽ cân nhắc tới chuyện đó, Thomas... nếu anh giúp em một việc. Đừng kể với những người còn lại về... ờ, về những gì em vừa kể với anh. Họ sẽ không hiểu sao em có thể yêu một gã người Anh. Chính em còn không hiểu nổi nữa là. Anh biết đấy, ban đầu em cũng chẳng thể chịu nổi anh ấy, với sự ngạo mạn, sự... Chà, anh biết những gã quý tộc đáng ghét đó là người thế nào rồi mà.”

“Hắn lại còn là một gã quý tộc ư?” Anh đảo mắt. “Không, anh không thấy có lý do gì để nhắc tới chuyện này với các anh em trai yêu quý của chúng ta. Họ sẽ muốn gây chiến mất.”

Chương 31

“Khi thật, Georgie! Em không biết là mình không được làm thế trước mặt một người đàn ông sao?”

Georgina chớp chớp mắt trước giọng điệu gay gắt của Drew, trước khi hiểu được những lời anh nói. “Làm gì cơ?” nàng ngây thơ hỏi, nhận ra rằng anh suýt đánh rơi cái bình trên tay khi mới nhìn thấy nàng. Mặc dù vậy, nàng không hiểu tại sao anh lại giật mình, vì lúc bước chân vào thư phòng nàng đã đánh tiếng với anh rồi mà.

“Đi vào một căn phòng với bộ dạng thế kia,” anh gắt gỏng giải thích, trừng trừng nhìn cái cổ trẻ của chiếc váy dạ hội trên người nàng.

Nàng lại chớp mắt. “Chúa ơi, Drew, em phải phục sức thế nào trong một bữa tiệc đây? Chẳng lẽ em phải mặc một bộ y phục làm việc cũ kỹ sao? Chẳng hạn như bộ y phục làm vườn dính đầy vết bẩn?”

“Em hiểu anh muốn nói gì mà.” Anh quắc mắt nhìn nàng. “Cái váy đó quá... quá...”

“Cái váy này chẳng có gì không ổn cả. Bà Mullins, thợ may váy cho em, đã quả quyết với em rằng nó rất tinh tế.”

“Vậy thì bà Mullins chẳng như thế chút nào.”

“Như thế nào cơ?”

“Tinh tế.” Khi nàng thốt lên một tiếng kêu nhỏ đầy kinh ngạc rồi sau đó nheo đôi mắt màu sô-cô-la lại, Drew quyết định tốt hơn hết là anh nên lùi bước. “Kìa, Georgie, vấn đề không nằm ở cái váy, mà ở những gì nó không che kín được, nếu em hiểu ý anh.”

“Em thừa hiểu, Drew Anderson ạ,” nàng phẫn nộ nói. “Chẳng lẽ em phải ăn mặc lạc mốt chỉ vì anh trai không thích đường cắt ở phần thân trên chiếc váy của em ư? Em cá rằng anh chẳng bao giờ phàn nàn về kiểu váy này trên người những phụ nữ khác, đúng không?”

Vì nàng nói đúng, nên anh quyết định ngậm miệng. Nhưng mà, chết tiệt, nàng đã khiến anh phải giật mình. Anh biết nàng đã hóa thân thành một con thiên nga xinh đẹp, nhưng như thế này thì chẳng khác nào trèo lên đỉnh cột buồm chính trên tàu mà khoe khoang về điều đó.

Georgina hiểu được sự bức dọc của anh. Suy cho cùng, dạo gần đây nàng chưa có dịp nào được chưng diện trong những lần Drew có mặt ở nhà, vì vậy đã vài năm rồi anh chưa được nhìn thấy nàng mặc thứ gì khác ngoài những bộ váy mặc ban ngày giản dị và gần đây hơn là những bộ đồ con trai. Nàng đã may cái váy này vào Giáng sinh năm ngoái để mặc trong buổi dạ vũ thường niên được tổ chức ở nhà Willards, nhưng lúc đó nàng lại bị cảm nặng nên chẳng có dịp được diện nó. Nhưng kiểu dáng Hy Lạp cổ đại cùng với chất vải mỏng của chiếc váy - vải phin nôn màu hồng phủ trên nền lụa trắng - hiện vẫn đang là mốt. Chiếc vòng cổ nạm hồng ngọc của mẹ nàng là điểm nhấn hoàn hảo cho phần da mà nàng đang để hở và bị Drew phản đối kia.

Nhưng sự phản đối của anh quả thực hơi kỳ cục. Nàng đâu có hở hang lắm. Lớp vải đính ruy băng che phủ ngực nàng cao tận một inch rưỡi tính từ đầu nhũ hoa trở lên, khá kín đáo so với vài chiếc váy mà những người phụ nữ khác đang mặc. Vì vậy nó chỉ để lộ một chút khe ngực. Một chút khe ngực được phép để hở.

“Không sao đâu mà, Drew.” Nàng mỉm cười. “Em hứa sẽ không đánh rơi thứ gì. Nếu có rơi thì em cũng không cúi xuống nhặt mà thay vào đó sẽ nhờ ai khác nhặt hộ.”

Anh chấp nhận hòa hoãn. “Nhớ đấy nhé,” nhưng không tìm được câu nói tiếp theo, “Nếu Warren không chụp một cái bao tải lên đầu em thì em quả thực là rất may mắn đấy.”

Nàng đảo tròn mắt. Nếu các anh trai đứng ở khắp phòng gườm gườm nhìn bất cứ người đàn ông nào tới gần nàng, hoặc vây quanh để không một người đàn ông nào có thể tiếp cận nàng, thì đó chính là điều nàng cần để buổi tối hôm nay trôi qua suôn sẻ.

“Anh đang làm gì với nó thế?” nàng hỏi, nhắc đến cái bình để thay đổi chủ đề.

“Anh chỉ đang ngắm nghía kỹ hơn thứ mà bọn anh đã phải đánh đổi cả việc giao thương với Trung Hoa để có được thôi.”

Georgina đã nghe câu chuyện này vào đêm nàng về nhà. Chiếc bình không chỉ là một món đồ cổ quý báu, mà còn là một tác phẩm nghệ thuật vô giá có từ thời nhà Đường, khoảng chín trăm năm trước, Warren đã thắng được nó trong một canh bạc. Không những thế, trong canh bạc ấy anh còn lấy cả con tàu của mình ra để đặt cược! Nếu nàng không được nghe kể rằng lúc đó Warren đã khá say, thì chắc nàng sẽ không thể nào tin nổi, vì chiếc Nereus vốn là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời anh ấy cơ mà.

Nhưng Clinton đã xác nhận điều đó. Lúc ấy anh cũng có mặt và thậm chí còn không thềm thuyết phục Warren từ bỏ cuộc chơi, thực ra thì anh cũng chẳng thể nào thuyết phục nổi. Rõ ràng anh cũng muốn cái bình đó ghê gớm đến nỗi dám mạo hiểm cả việc đánh mất một trong những con tàu Skylark. Dĩ nhiên, một con tàu đâu là gì khi đem so với giá trị của chiếc bình chứ.

Nhưng cả hai người họ đều không nhận ra rằng vị vương gia người Trung Quốc đã đặt cược cái bình với con tàu của Warren không hề có ý định tôn trọng cuộc chơi nếu hắn bị thua. Một nhóm thuộc hạ của hắn đã tấn công họ trên đường trở về tàu, nếu các thủy thủ không tới kịp để giải cứu, thì cả hai người họ sẽ không thể sống nổi qua đêm đó. Cũng may là họ đã thoát nạn trong gang tấc và rời khỏi Quảng Châu mà con tàu không bị xây xát gì. Vì phải rời đi đột ngột như thế nên họ mới về nhà sớm hơn dự kiến.

Khi nhìn Drew cẩn thận đặt cái bình trở lại bàn làm việc của Clinton, nàng nhận xét, “Em ngạc nhiên khi Clinton đón nhận chuyện này một cách bình thản như vậy, vì ắt hẳn phải rất lâu nữa một con tàu Skylark mới lại dám bén mảng vào vùng biển Trung Hoa.”

“Ồ, anh cũng không biết tại sao. Mặc dù việc giao thương với Quảng Châu đem lại rất nhiều lợi nhuận, nhưng anh nghĩ anh ấy đã phát ngán với những hành trình dài dằng dặc. Anh biết Warren cũng như vậy. Trên đường về họ đã dừng lại vài chỗ ở châu Âu, để thiết lập những thị trường mới.”

Nàng chưa từng nghe tới điều đó. “Vậy là nước Anh đã được tha thứ và được coi là một trong những thị trường mới của chúng ta?”

Anh nhìn nàng và cười. “Em đùa chắc. Làm sao chúng ta có thể tha thứ khi mà họ đã gây tổn kém cho chúng ta bao nhiêu tiền của với sự phong tỏa độc đoán hồi trước chiến tranh? Chưa kể việc có bao nhiêu con tàu chiến đáng nguyên rủa của họ đã dừng tàu của chúng ta lại để cưỡng bức tòng quân những người mà họ cho là trốn quân dịch. Clinton sẽ chẳng đời nào giao dịch với một người Anh nữa đâu, ngay cả khi chúng ta cần buôn bán với họ, mà chắc chắn là chúng ta không cần rồi.”

Nàng thầm nhủ trong lòng. Nếu nàng từng bí mật hy vọng rằng một ngày kia có thể quay lại Anh để gặp James, thì nàng nên chôn vùi mong ước đó đi thì hơn. Giá mà chuyến đi tới Jamaica không phải là chuyến đi cuối cùng của anh, thì nàng có thể dễ dàng quay lại đó. Nhưng anh đã tiết lộ rằng anh chỉ đến đó để giải quyết chuyện đất đai và rồi sẽ quay về Anh mãi mãi.

“Em không nghĩ vậy,” nàng nhỏ nhẹ nói.

“Sao em lại tỏ vẻ không tán thành như thế, Georgie? Em đã tha thứ cho nước Anh rồi sao, sau khi lũ khốn đó cướp mất Malcolm của em và làm cho em phải đau khổ?”

Nàng suýt phì cười. Nước Anh thì không, nhưng nàng sẵn sàng tha thứ bất cứ tội lỗi nào cho một người Anh đặc biệt, nếu như anh ấy... biết nói

thế nào nhỉ? Nếu như anh ấy yêu nàng một chút thay vì chỉ ham muốn nàng. Điều đó chẳng khác nào hái trăng trên trời.

Nhưng Drew đang đợi một câu trả lời, nàng cho anh câu trả lời mà anh có vẻ mong đợi nhất. “Chắc chắn là không rồi,” nàng cấm cản và quay người định rời đi, thì bỗng thấy Warren bước vào phòng. Đôi mắt anh chiếu thẳng vào chiếc váy hở vai của nàng, vẻ mặt anh lập tức sa sầm như bị một đám mây giông bao phủ và nàng lại gắt gỏng, “Đừng nói một lời nào hết, Warren, nếu không em sẽ xé toạc cái váy này ngay lập tức và lỏa lồ đi xuống tham dự bữa tiệc đấy, thử xem em có dám không nhé!”

“Nếu là em thì em sẽ không làm vậy đâu,” Drew cảnh báo khi Warren định đi theo nàng ra khỏi phòng.

“Em có thấy phần ngực chiếc váy của nó không?” Giọng Warren nửa giận dữ, nửa kinh ngạc.

“Không thể không thấy,” Drew cười ruồi. “Em đã nhắc nhở nó rồi và bị nó sừng sộ đáp trả đến mức cứng họng. Con bé đã lớn rồi, Warren, khi mà chúng ta không để ý đến.”

“Nó vẫn cần phải thay một cái váy khác...”

“Nó sẽ không thay đâu, nếu anh khăng khăng bắt ép nó, nó có thể làm đúng theo những gì vừa dọa đấy.”

“Đừng ngốc thế, Drew. Nó sẽ không...”

“Anh chắc chứ?” Drew lại ngắt lời anh. “Cô em gái nhỏ Georgie của chúng ta đã thay đổi rồi, em không chỉ nói đến chuyện nó đã trở thành một quý cô xinh đẹp tuyệt trần đâu. Vì chuyện đó diễn ra từ từ, còn chuyện này thì lại quá đột ngột, cứ như thể nó là một người phụ nữ khác hẳn vậy.”

“Chuyện này là chuyện gì?”

“Sự ngang ngạnh của nó. Sự nóng nảy mà nó đang bộc lộ. Đừng hỏi em nó có thể nhiễm cái tính này ở đâu, nhưng nó đã học được cả thói nhạo báng đôi khi khiến ta phải buồn cười nữa. Cả thói lấc cấc. Chết tiệt, đến cả việc trêu chọc nó bây giờ cũng chẳng dễ dàng gì, vì nó đáp trả quá nhanh.”

“Nhưng những điều đó đâu có liên quan gì đến cái váy trời đánh mà nó đang mặc.”

“Giờ thì chẳng biết ai mới là kẻ ngốc đây?” Drew hừ mũi và mượn câu đáp trả của chính Georgina. “Anh sẽ không phản đối nếu thấy cái váy đó ở trên người bất kỳ người phụ nữ nào khác, đúng không? Suy cho cùng, những chiếc váy trẻ cổ như thế đang là một mà,” anh nói thêm với một nụ cười tinh quái, “ơn Chúa.”

Warren trừng mắt nhìn Drew, một lát sau anh vẫn mang ánh mắt đăm đăm sát khí đó khi đứng tiếp đón khách để hăm dọa bất cứ người đàn ông nào nhìn chằm chằm vào Georgina quá lâu. Dĩ nhiên, không một ai khác nghĩ chiếc váy đáng yêu của nàng có điểm gì không ổn. Nó còn kín đáo chán so với những chiếc váy của mấy quý bà khác.

Giống như bất cứ thành phố chuyên làm nghề đi biển nào khác, số lượng phụ nữ có mặt áp đảo hơn hẳn so với cánh đàn ông. Nhưng đối với một bữa tiệc không được lên kế hoạch từ trước, lượng khách tham dự được coi là khá đông đảo. Nơi tụ tập chính là ở phòng khách, nhưng vì có quá nhiều người xuất hiện và vẫn còn vài người đến rải rác trong suốt buổi tối, nên mọi căn phòng ở tầng một đều có những đám đông nhỏ.

Georgina đang có tâm trạng vui vẻ, mặc dù Warren chưa bao giờ ở cách nàng quá vài feet. Ít ra anh cũng đã thôi cau có. Sau khi nhìn thấy bộ dạng của Georgina thì Boyd cũng kè kè bên nàng mỗi lần có một người đàn ông tiếp cận nàng, bất kể tuổi tác, ngay cả khi ông ta đi cùng vợ. Drew cũng đứng gần đó chỉ để nhìn hai người còn lại thể hiện vai trò của những ông anh lớn, một điều khiến anh thấy buồn cười vô cùng.

“Clinton nói với chúng tôi rằng cháu sắp đi New Haven.”

“Có vẻ thế ạ,” Georgina đáp lời quý bà đầy đà vừa tới gia nhập với nhóm người xung quanh nàng.

Phu nhân Wiggins đã kết hôn với một người nông dân, nhưng bà vốn xuất thân từ thành thị và chưa bao giờ thích nghi được với cuộc sống mới.

Bà mở chiếc quạt lông lấy và bắt đầu phe phẩy. Căn phòng đông đúc đang trở nên nóng nực.

“Nhưng cháu vừa từ nước Anh về mà,” vị phu nhân lớn tuổi chỉ ra, như thể sợ Georgina quên mất. “Cháu thấy nước Anh thế nào?”

“Đáng sợ,” nàng thành thực nói. “Đông nghịt. Đầy rẫy trộm cắp và ăn mày.” Nàng không nhắc đến vùng đồng quê tươi đẹp, hay những ngôi làng cổ kính lạ lùng gợi nàng nhớ đến Bridgeport.

“Anh thấy không, Amos?” Phu nhân Wiggins quay sang nói với chồng mình. “Hệt như những gì chúng ta đã hình dung. Một hang ổ tội lỗi.”

Georgina sẽ không miêu tả quá mức cường điệu như thế. Suy cho cùng, London có hai mặt: giàu và nghèo, có lẽ nàng sẽ chỉ nói vậy thôi. Những người giàu tuy không phải là kẻ trộm, nhưng nàng đã gặp một gã quý tộc và anh ta ranh mãnh chẳng kém gì bọn chúng.

“May là cháu không ở đó quá lâu,” phu nhân Wiggins nói tiếp.

“Vâng,” Georgina đồng ý. “Cháu đã hoàn tất công việc của cháu khá nhanh chóng.”

Rõ ràng bà ta rất muốn biết công việc đó là gì, nhưng lại không trơ trẽn đến mức dám mở miệng hỏi rõ. Georgina cũng không định tự nguyện cho người khác biết chuyện mình đã bị phản bội, phụ tình và bỏ rơi. Nàng vẫn còn rất tức tối vì sự ngốc nghếch của mình, khi cứ mãi ôm ấp một mộng tưởng trẻ con trong thời gian quá dài. Nàng thậm chí còn không thể lấy tình yêu làm cái cớ để biện minh cho điều đó. Tình cảm nàng dành cho Malcolm đâu có là gì nếu đem so với cảm giác của nàng với James Malory cơ chứ.

Một lát sau, khi Georgina thấy bà Wiggins nhìn chăm chăm về phía ngưỡng cửa đằng sau với sự ngạc nhiên thấy rõ, trong lòng nàng bỗng dâng lên một mối linh cảm khiến nàng bất giác run rẩy. Nàng đinh ninh rằng chính vì nghĩ đến tên của anh nên nàng mới có cảm giác thế này. Dĩ nhiên đó là một linh cảm kỳ cục, hão huyền. Nàng chỉ việc nhìn quanh và nhịp tim sẽ đập chậm lại. Nhưng nàng không thể làm vậy. Hy vọng vẫn trào

dâng mạnh mẽ, cho dù nó thật vô căn cứ, nàng muốn níu chặt nó, trước khi tan biến vào hư vô.

“Không biết ai kia nhỉ?” Câu hỏi của bà Wiggins xen vào những suy nghĩ của Georgina. “Một thủy thủ trên tàu của các anh cháu à, Georgina?”

Có lẽ là vậy. Chắc chắn rồi. Họ luôn nhận người mới ở các hải cảng khác nhau và những gương mặt mới luôn gây ra sự tò mò cho người dân Bridgeport. Nàng vẫn không ngoảnh lại nhìn.

“Trông anh ta không giống một thủy thủ,” ông Wiggins kết luận.

“Hắn không phải là thủy thủ của chúng tôi đâu.” Boyd bắt chọt lên tiếng khiến Georgina giật mình, vì nàng đã quên rằng là anh vẫn đang ở bên cạnh nàng. “Nhưng trông hắn quen lắm. Tôi đã từng gặp hắn, hoặc nhìn thấy hắn ở đâu đó rồi... chỉ có điều tôi không thể nhớ ra là ở đâu.”

Đúng là nàng đã hy vọng thái quá, Georgina chán nản nghĩ. Tim nàng đập chậm lại. Nàng lại bắt đầu thở đều. Nàng quay lại để xem kẻ đang khiến cho mọi người tò mò kia là ai... và có cảm tưởng như sàn nhà đang sụt lún dưới chân mình.

Anh đứng cách nàng chưa đến mười feet, cao lớn, tóc vàng, thanh lịch, điển trai đến mức khiến tim nàng nhói lên đau đớn. Nhưng đôi mắt xanh lục đang gắn chặt vào Georgina khiến nàng đứng chết sững và nghệt thở kia lại là đôi mắt lạnh lùng nhất, đáng sợ nhất mà nàng từng thấy trong đời. Tình yêu của nàng, gã người Anh của nàng và - nhận thức sau cùng này dâng lên quá đột ngột khiến nàng như bị mắc nghẹn - kẻ khiến nàng sụp đổ.

Chương 32

“Em làm sao thế, Georgie?” Boyd hốt hoảng hỏi. “Trông em không khỏe tí nào.”

Nàng không thể trả lời anh. Nàng cảm thấy áp lực từ bàn tay Boyd đang đặt trên cánh tay mình nhưng không thể nhìn về phía anh trai. Nàng không thể rời mắt khỏi James, hay tin rằng anh thật sự đang ở đây, bất chấp những hy vọng ngốc nghếch của nàng.

Anh đã cắt tóc. Đó là ý nghĩ mạch lạc đầu tiên nảy ra trong đầu nàng. Lúc họ tới gần Jamaica, tóc James đã mọc quá dài nên anh thường cột nó lại và với chiếc khuyên tai vàng lấp lánh, trông anh càng giống một tên cướp biển hơn bao giờ hết trong đôi mắt say đắm của nàng. Nhưng bây giờ anh không còn giống cướp biển chút nào nữa. Mái tóc màu vàng nâu lại được xõa ra giống mọi khi, như thể anh vừa bước vào đây từ ngoài trời giông bão, nhưng vì đó là kiểu tóc mà những người đàn ông khác phải mất hàng tiếng đồng hồ mới tạo ra được, nên trông nó hoàn toàn chín chu. Những lọn tóc buông xuống bên tai che giấu đi chiếc khuyên nên nàng không biết liệu anh có còn đeo nó hay không.

Anh hoàn toàn có thể bước chân vào một buổi dạ tiệc dành riêng cho hoàng gia, bởi vì anh quá đỗi bảnh bao trong bộ y phục bằng nhung và lụa ấy. Nàng từng nghĩ trông anh điển trai lạ lùng trong chiếc áo choàng màu ngọc lục bảo ư? Vậy thì với thứ màu đỏ tía này, trông anh lại càng quyến rũ mê hồn. Lớp nhung trên mặt vải quá mịn và mượt, những ánh đèn trong phòng rọi vào biến nó thành màu đá quý. Đôi tất dưới chân và chiếc cà vạt kiểu cách trên cổ anh đều trắng như tuyết. Một viên kim cương to bụi lấp

lánh ở đó, lớn đến nỗi nó ắt hẳn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người nếu bản thân anh không thu hút họ sẵn rồi.

Georgina nhận ra tất cả những điều này khi đôi mắt nàng mới lướt qua anh, trước khi chúng bị khóa chặt trong ánh mắt mãnh liệt đang phát ra những tín hiệu cảnh cáo đầy đe dọa khiến nàng muốn bỏ chạy. Trong vài tuần lễ ở chung với James Malory, nàng đã chứng kiến nhiều tâm trạng khác nhau của anh, tốt có, xấu có, nhưng nàng chưa bao giờ thấy anh nổi nóng thực sự đến mức cả giận mất khôn - nếu anh có tí khôn ngoan, sáng suốt nào để mà mất. Nhưng những gì nàng nhìn thấy trong mắt anh bây giờ đủ sức làm đóng băng cả một hòn than nóng. Anh đang giận dữ, hết sức giận dữ, nàng không tài nào đoán nổi anh có thể làm gì. Trong một thoáng, có vẻ như tất cả những gì anh đang làm chỉ là cảnh cáo nàng.

“Em cũng biết hẳn à?”

Cũng ư? Ồ, đúng rồi. Boyd nghĩ trông anh ta quen quen còn gì. Rõ ràng Boyd đã nhầm. Nhưng trước khi nàng kịp cất tiếng (nếu nàng có thể thốt ra được một lời qua cái cổ họng thít chặt), James đã bắt đầu đi về phía nàng với sải bước vờ như thong thả.

“George mặc váy cơ à? Đúng là lạ thường.” Giọng nói tinh rụi của anh vọng tới tai nàng và tất cả những người xung quanh nàng. “Mặc dù vậy, nó quả thực rất hợp với em. Nhưng thú thực là ta vẫn thích em mặc quần hơn. Vì nó để lộ những đường cong...”

“Anh là ai?” Boyd hung hăng hỏi, bước tới trước mặt James để vừa chặn đường, vừa chặn lại những lời lẽ xúc phạm đang tuôn ra từ miệng anh như suối trào.

Trong một thoáng, Georgina có cảm tưởng như James sẽ chỉ gạt Boyd qua một bên và nàng không nghi ngờ chút nào rằng anh hoàn toàn có thể làm vậy. Tuy họ cao ngang nhau, nhưng trong khi Boyd có dáng người thon gọn, săn chắc như những người anh còn lại, thì James lại chẳng khác nào một bức tường gạch, to lớn, rắn chắc và vạm vỡ. Boyd có thể được coi là

một người đàn ông trưởng thành ở cái tuổi hai mươi sáu, nhưng bên cạnh James, anh chỉ như một cậu bé vừa mới ra trường.

“Chúa ơi, cậu không định can thiệp đấy chứ, cậu nhóc?”

“Tôi hỏi anh là ai,” Boyd lặp lại, đỏ mặt tía tai trước thái độ trịch thượng pha chút giễu cợt mà anh phát hiện thấy ở đối phương, nhưng anh nói thêm, với một chút nhạo báng của riêng mình, “Ngoài việc là một người Anh.”

Toàn bộ những dấu hiệu giễu cợt trên mặt James lập tức tan biến. “Ngoài việc là một người Anh, tôi là James Malory. Giờ thì hãy biết điều mà tránh sang một bên đi.”

“Không nhanh thế đâu.” Warren bước tới bên cạnh Boyd để chặn đường James. “Một cái tên không đủ để cho chúng tôi biết anh là ai hay anh đang làm gì ở đây.”

“Lại một người nữa à? Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này bằng biện pháp mạnh ư, George?”

Anh hỏi Georgina mặc dù không còn trông thấy nàng vì bị cản mất tầm nhìn bởi đôi vai cao sừng sững của Warren. Nhưng nàng chẳng nghi ngờ chút nào về ý định của James, cho dù các anh nàng có tin hay không. Nàng nhận thấy rõ cuộc mình đã có thể cử động và mau chóng đi vòng qua bức tường bảo vệ mà họ đang tạo ra trước mặt nàng.

“Họ là anh trai của em, James ạ. Xin anh đừng...”

“Anh trai ư?” anh nhạo báng ngắt lời nàng và đôi mắt màu xanh lục lạnh lẽo lại quay lại nhìn nàng. “Thế mà nhìn cái cách họ đang lảng vảng bên em, ta lại nghĩ hoàn toàn khác đấy.”

Sự bóng gió trong giọng điệu của anh quá rõ ràng nên không ai là không hiểu ẩn ý trong lời nói đó. Georgina há hốc miệng. Boyd thì giật tím mặt. Còn Warren chẳng nói chẳng rằng, lập tức vung ra một cú đấm. Nhưng nó dễ dàng bị gạt đi ngay khiến anh chưng hửng mất một thoáng. Đúng lúc đó, Drew xuất hiện để ngăn không cho Warren vung ra cú đấm thứ hai.

“Anh mất trí rồi à?” Drew khẽ rít lên với giọng ngượng ngùng. “Căn phòng này đang đông nghịt người đấy, Warren. Anh còn nhớ đến các vị

khách của chúng ta không hả? Chết tiệt, em cứ tưởng chiều nay anh đã trút hết giận dữ vào em rồi chứ.”

“Đây là em chưa nghe những gì mà thằng khốn...”

“Thật ra em có nghe thấy, nhưng không như anh, em biết anh ta là thuyền trưởng của con tàu đưa Georgie tới Jamaica. Thay vì đánh anh ta một trận như tử, tại sao chúng ta không tìm hiểu xem anh ta đang làm gì ở đây và tại sao anh ta lại ăn nói quá... khiêu khích đến vậy?”

“Rõ ràng hẳn say rồi,” Boyd khẳng định.

James không thèm đáp lại sự cáo buộc đó. Anh vẫn đang nhìn Georgina chăm chăm bằng vẻ mặt khiến nàng chẳng thể biểu lộ chút mừng vui nào với việc anh xuất hiện ở đây.

“Em nói đúng đấy, George. Họ có thể làm người ta phát bực.”

Hiển nhiên là James đang nhắc đến các anh của Georgina và lời nhận xét về họ vào ngày đầu tiên nàng lên tàu của anh, khi nàng tiết lộ là mình còn có những người anh khác nữa - ngoài Mac. May mắn thay, ba ông anh của nàng không nhận ra điều đó.

Georgina không biết phải làm gì. Nàng không dám hỏi James xem tại sao anh lại ở đây, hay tại sao anh lại nổi giận với mình. Nàng muốn kéo anh đi khỏi các anh mình trước khi tình hình trở nên tồi tệ, song nàng không chắc muốn ở riêng với anh. Nhưng nàng vẫn phải làm vậy thôi.

Nàng đặt tay lên cánh tay Warren và có thể cảm nhận được anh đang căng thẳng thế nào. “Em muốn nói đôi lời riêng tư với vị thuyền trưởng này.”

“Không,” anh cộc lốc đáp.

Nhìn vẻ mặt Warren, nàng biết chẳng thể thuyết phục nổi anh, vì thế nàng bèn cầu viện đến sự giúp đỡ của một người anh khác. “Drew?”

Drew không thẳng thừng như Warren. Anh chỉ lờ nàng đi, mắt vẫn nhìn James chăm chặp. “Tại sao anh lại ở đây, thuyền trưởng Malory?” anh hỏi với giọng điệu từ tốn nhất.

“Nếu cậu khẳng khẳng muốn biết, thì tôi đến là để trả lại những món đồ mà George đã sơ suất để quên trong buồng của chúng tôi.”

Georgina thầm rên rỉ trong lòng sau khi liếc nhanh các anh mình. Từ “chúng tôi” vang lên rõ mồn một như chiếc đèn hiệu sáng rực trong một đêm không trăng, không một ai trong số họ là không hiểu được ám chỉ của nó. Nàng đã đoán đúng ngay từ đầu. Nàng sắp sụp đổ đến nơi, đặc biệt là vì James đang giận dữ cùng cực và muốn làm nàng bẽ mặt hết mức, hiển nhiên là anh đang quyết ăn thua đủ với nàng. Nàng nên tự tay đào một cái hố mà chôn mình là vừa.

“Em có thể giải thích...,” nàng bắt đầu nói với các anh, nhưng không nghĩ mình sẽ nói được gì nhiều và quả đúng như vậy.

“Anh muốn nghe Malory giải thích hơn.” Giọng Warren gần như lạc đi vì giận dữ. “Nhưng...”

“Anh cũng thế,” Drew là người tiếp theo ngắt lời nàng, giọng anh cũng không còn ôn tồn được nữa.

Đến lúc đó thì Georgina dù có hiểu chuyện đến mấy cũng không còn giữ được bình tĩnh. “Quý tha ma bắt cả hai anh đi! Các anh không thấy anh ta đang cố tình gây lộn sao? Anh phải nhận ra những biểu hiện đó chứ, Warren. Anh lúc nào cũng làm vậy mà.”

“Ai đó nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra ở đây được không?” Clinton hỏi.

Georgina thực sự mừng rỡ khi thấy Clinton đến, với Thomas đi bên cạnh. Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, James sẽ biết điều mà không tiếp tục hủy hoại thanh danh nàng nữa. Nàng không nghi ngờ chút nào rằng đó là mục đích của anh. Nàng chỉ không biết lý do tại sao thôi.

“Em ổn chứ, cưng?” Thomas hỏi Georgina, choàng tay lên vai nàng đầy chở che.

Nàng vừa mới gật đầu thì James đã chế nhạo nói, “Cưng cơ đấy?”

“Đừng có như thế nữa, James Malory,” nàng rít lên cảnh cáo đầy phần nộ. “Đây là anh trai em, Thomas.”

“Còn ngọn núi sừng sững kia?”

“Đó là anh Clinton của em,” nàng nghiêng răng nói. James chỉ nhún vai. “Hiểu lầm là chuyện đương nhiên, nhìn mấy người chẳng giống nhau chút nào cả. Do khác cha hay khác mẹ thế?”

“Anh mà cũng dám nói đến chuyện anh em nhà em giống nhau hay khác nhau hay sao, khi mà ông anh trai hay em trai gì đó của anh có mái tóc đen nhánh chẳng khác nào quỷ sứ?”

“Anthony sẽ thích cách ví von này lắm đấy. Ta rất vui khi biết em vẫn còn nhớ là đã gặp nó, George. Nó hẳn cũng chưa quên em đâu... giống như ta vậy.”

Vì đang tức giận nên dĩ nhiên nàng không nhận ra ẩn ý trong câu nói đó. Clinton vẫn đang đợi một lời giải thích, nếu tiếng hăng giọng của anh được cho là dấu hiệu nhắc nhở. Boyd đã lên tiếng trước nàng.

“Hắn ta là thuyền trưởng của con tàu đưa Georgie rời nước Anh và là một người Anh từ đầu đến chân.”

“Anh cũng đã nhận ra. Đó là lý do khiến các em diễn trò này cho khách khứa xem đấy hả?”

Giọng điệu khiển trách của Clinton khiến Boyd xấu hổ và im lặng, nhưng Drew lập tức giải thích thay em trai. “Bọn em không gây sự, Clint. Gã khốn kia buông lời xúc phạm Georgie ngay từ lúc mới bước chân vào phòng.”

Khóe môi James cong lên khinh khỉnh. “Chỉ vì tôi nói là tôi thích cô gái đáng yêu này mặc quần hơn ư? Đó chỉ là một ý kiến của riêng tôi thôi, chàng trai ạ, đâu phải một sự xúc phạm.”

“Anh không nói như thế, Malory, anh biết rõ điều đó mà,” Warren rít lên giận dữ. “Hắn không chỉ phun ra thứ rác rưởi đó đâu, Clinton. Hắn còn thốt ra một câu nói lỗ bịch rằng đồ đạc của Georgina được để trong buồng của hắn, ám chỉ rằng...”

“Thì đúng là vậy mà,” James ôn tồn ngắt lời anh. “Đồ đạc của cô ấy còn được để ở đâu nữa? Suy cho cùng, cô ấy là bồi phòng của tôi đấy.”

Georgina tái mét mặt khi thầm nghĩ rằng anh có thể đã nói nàng là người tình của anh. Như thế thì còn tệ hơn nữa.

Trong khi các anh đều đang nhìn Georgina để chờ nàng phủ nhận, thì tất cả những gì nàng có thể làm chỉ là ngây ra nhìn James. Trong mắt anh không hề ánh lên vẻ hả hê đắc thắng, thay vào đó chúng vẫn lạnh lùng như lúc trước. Nàng e rằng đòn tấn công vừa nãy vẫn chưa phải là cuối cùng.

“Georgina?”

Những ý nghĩ náo động một cách tuyệt vọng trong đầu óc, nhưng nàng vẫn chưa thể tìm ra cách thoát khỏi tình thế khó xử mà James đã đẩy nàng vào, ngoại trừ việc nói dối, một điều bất khả thi khi mà James cũng đang đứng đấy.

“Chuyện dài lắm, Clinton ạ. Em có thể kể sau...”

“Nói luôn đi!”

Tuyệt lắm. Giờ thì Clinton nổi điên lên rồi. Ngay cả Thomas cũng đang cau mày. Có lẽ bây giờ nàng chỉ còn cách duy nhất là tự tay đào hố chôn mình thôi.

“Thôi được,” nàng cứng rắn nói. “Nhưng hãy vào trong thư phòng trước đã, nếu anh không phản đối.”

“Đồng ý.”

Nàng nhắm thẳng hướng thư phòng, không đợi xem ai sẽ đi theo nàng và giật mình khi thấy James là người đầu tiên đi qua cửa sau mình. “Anh đâu được mời.”

“À, nhưng thực ra là có đấy, cưng ạ. Mấy gã trai trẻ huênh hoang kia không chịu nhúc nhích nếu anh không di chuyển.”

Nàng quắc mắt nhìn anh thay cho câu trả lời, trong khi các anh nàng nổi đuôi nhau đi qua cửa. Chỉ có một cặp đôi ở trong phòng, Drew mau chóng xua họ dậy từ trên trường kỷ và đuổi họ ra ngoài với đôi chút kích động. Georgina chờ đợi. Có lẽ nàng nên thú nhận hết mọi chuyện và để cho các anh lấy mạng James. Anh ta nghĩ anh ta đang đối đầu với ai ở đây vậy -

những người đàn ông điềm tĩnh, biết điều ư? Ha! Vậy thì James sắp phải tình ngộ rồi, nếu cái kế hoạch quái quỷ của anh ta phản tác dụng, thì điều đó cũng đáng đời anh ta lắm.

“Nào, Georgina?”

“Anh không cần phải giở giọng của một người đứng đầu gia đình ra với em, Clinton. Em chẳng làm điều gì khiến mình phải hối tiếc cả. Hoàn cảnh buộc em và Mac phải làm việc để về nhà, nhưng em đã cải trang thành một cậu bé.”

“Thế cậu bé đó ngủ ở đâu vậy?”

“Thuyền trưởng đã tốt bụng mời em ở chung buồng với anh ấy. Anh cũng làm thế với cậu bồi phòng của anh để bảo vệ cậu ta còn gì. Lúc đó anh ấy không biết em... là... một...” Đôi mắt nàng chột mở trừng và hướng sang James với ánh nhìn đặng đặng sát khí khi nàng bỗng nhớ ra những lời nói vừa nãy của anh. “Đồ khốn! Anh nói anh cũng không quên tôi là thế nào? Có phải ý anh là anh đã biết tôi là con gái ngay từ đầu, sau đó anh chỉ giả vờ nhìn thấu lối cải trang của tôi thôi đúng không?”

James đáp với giọng điệu thản nhiên hết mức, “Đúng vậy.”

Phản ứng của Georgina lại chẳng điềm tĩnh chút nào. Với một tiếng thét nhỏ đầy phẫn nộ, nàng nhảy vọt tới chỗ anh. Thomas giật Georgina lại ngay khi nàng sắp đến gần mục tiêu và giữ chặt nàng, vì Warren đã xông tới trước mặt James.

“Mày đã làm tổn hại đến sự trong trắng của con bé, đúng không?” Warren hỏi mà không thêm mào đầu.

“Em gái cậu đã cư xử như một ả điếm ở bến cảng. Cô ấy xin làm bồi phòng cho tôi. Cô ấy giúp tôi mặc quần áo, thậm chí tắm cho tôi, mà không một lời phản đối hay tỏ ra e thẹn như một cô thiếu nữ nào khác. Cô ấy đã tự làm tổn hại sự trong trắng của mình trước cả khi tôi động đến người cô ấy.”

“Chúa ơi!” Warren nói. “Mày đang thừa nhận rằng... rằng...”

Warren không đợi câu trả lời, thậm chí cũng không nói nốt câu. Lần thứ hai trong buổi tối hôm đó, anh đã để cho cảm xúc lấn át lý trí và vung nắm

đấm ra. Lần này cú đấm của anh vẫn bị gạt đi dễ dàng. Chỉ có điều liền sau đó James móc luôn một cú vào cằm Warren khiến đầu anh lật ngửa ra sau, nhưng Warren vẫn đứng vững, chỉ hơi choáng váng một chút. Trong khi Warren vẫn đang chớp chớp mắt vì ngạc nhiên, Clinton liền xoay người James lại để đối diện với anh.

“Sao không thử sức với tôi, Malory?”

Georgina không thể tin nổi vào tai mình. Clinton định đánh lộn ư? Anh ấy vốn là người trầm tính, không thích làm những chuyện vô nghĩa cơ mà?

“Thomas, làm gì đi,” nàng nói.

“Nếu không nghĩ em sẽ xông vào can gián khi anh buông em ra, thì anh đã ôm ghì gã khốn kia cho Clinton đấm nát mặt hẳn rồi.”

“Thomas!” nàng thốt lên kinh ngạc.

Tất cả các anh nàng đều đã mất trí rồi chẳng? Nếu câu nói đó thốt ra từ miệng ba ông anh nóng tính còn lại thì nàng cũng chẳng lấy làm lạ, nhưng lạ chúa, Thomas chưa bao giờ mất bình tĩnh. Clinton cũng chưa bao giờ dính vào một cuộc ẩu đả nào. Nhưng nhìn anh xem, người đàn ông duy nhất trong phòng lớn tuổi hơn James và có lẽ cũng là người duy nhất xứng đáng làm đối thủ của anh ta, đang đứng đó hùng hù hỏ hỏ. James, một kẻ ranh mãnh quái quỷ, lại chẳng thèm bận tâm tới chuyện mình đã khơi lên sự giận dữ này.

“Hoan nghênh anh thử sức với tôi, anh bạn Mỹ,” anh nói với một cái nhếch mép chế nhạo. “Nhưng tôi cần cảnh báo anh rằng tôi khá giỏi trò này đấy.”

Châm chọc? Liều mạng? Người đàn ông này như muốn tự sát vậy. Anh ta thực sự nghĩ rằng anh ta chỉ phải đối đầu với mình Clinton thôi sao? Dĩ nhiên, anh ta đâu biết gì về các anh nàng. Họ có thể chọc giận nhau không thương tiếc, nhưng trước một đối thủ chung, họ sẽ đồng tâm hiệp lực.

Hai người đàn ông lớn tuổi bắt đầu lao vào nhau, nhưng chỉ sau một vài phút, có thể thấy rõ ràng James đã không khoác lác. Clinton chỉ đánh trúng

một quả, còn James thì tới tận nửa tá, cú nào cú nấy đều khiến Clinton xây xẩm mặt mày vì năm đấm của James rắn chắc như gạch vậ.

Lúc Clinton lao đảo lùi lại sau khi lãnh một cú đấm cực kỳ uy lực, Boyd liền nhảy xổ vào. Thật không may, người anh trẻ nhất của Georgina không có cơ đánh thẳng James và chắc là anh cũng biết điều đó, chỉ có điều anh quá giận dữ nên chẳng thêm bận tâm tới sự yếu thế của mình. Một cú đấm móc và sau đó là một cú đấm bằng tay phải cực kỳ mạnh mẽ đã khiến anh đo ván trong nháy mắt... và rồi lại đến lượt Warren.

Lần này thì Warren đã chuẩn bị kỹ lưỡng hơn. Anh không phải là một kẻ đánh đấm vụng về. Trên thực tế, Warren hiếm khi thua một trận nào. Với chiều cao và sải tay dài, đáng lẽ anh phải có lợi thế hơn mới phải. Chỉ có điều anh chưa từng đối đầu với ai từng tập luyện trên võ đài. Nhưng ít ra anh vẫn làm tốt hơn Clinton. Bàn tay phải của anh liên tục tung ra những cú đấm trúng đích. Thế nhưng chúng có vẻ không gây tổn hại gì tới đối thủ. Chẳng khác nào đang đấm vào... một bức tường gạch vậ.

Anh bị đánh gục xuống mặt bàn sau khoảng mười phút. Georgina liếc nhìn Drew, lòng băn khoăn tự hỏi liệu anh có ngốc nghếch xông vào không và y như rằng, nàng thấy anh đang vừa cười vừa cởi áo khoác.

“Tôi buộc lòng phải thán phục anh đấy, thuyền trưởng Malory. Anh nói anh ‘khá giỏi’ trò này là còn quá khiêm nhường rồi. Có lẽ tôi nên đề nghị anh đấu với tôi bằng súng lục.”

“Được thôi. Nhưng một lần nữa, tôi phải cảnh báo cậu...”

“Đừng nói với tôi là anh cũng khá giỏi trò đó nhé?”

James cười phá lên trước giọng điệu tình khô của Drew. “Còn hơn cả giỏi nữa kìa, chàng trai thân mến ạ. Để cậu được rõ hơn, tôi sẽ cho cậu biết một điều mà những gã choai choai ở nơi tôi sống không còn lạ lẫm gì, tôi đã thắng mười bốn trận, chưa một lần thua. Trên thực tế, nếu tôi có thua một cuộc đấu nào thì đó chỉ có thể là một cuộc đụng độ trên biển thôi.”

“Được lắm. Vậy tôi sẽ phải lợi dụng lúc anh đang mệt lử.”

“Ồ, chết tiệt, không thể tin nổi!” Boyd đột nhiên hét lớn, khiến Drew thấy bực bội.

“Tránh ra đi, em trai,” Drew nói. “Em đã được so tài với anh ta rồi mà.”

“Không, đồ ngốc, em vừa mới nhớ ra trước đây mình đã từng thấy hấn ở đâu. Anh không nhận ra hấn sao, Thomas? Hãy hình dung ra hấn với một chòm râu...”

“Chúa ơi,” Thomas kinh ngạc nói. “Hấn chính là Hawke, gã cướp biển đáng nguyên rủa đã khiến cho tàu của anh phải cặp cảng với bộ dạng toi tả.”

“Đúng vậy, hấn cũng nâng mất toàn bộ hàng hóa của em trong chuyến đi đầu tiên trên chiếc Oceanus với tư cách người chủ duy nhất của nó nữa.”

“Em chắc chứ?” Clinton hỏi.

“Ôi, vì Chúa, Clinton,” Georgina mĩa mai. “Anh đừng tin lời họ. Một tên cướp biển ư? Anh ta là một quý tộc người Anh đấy, là tử tước gì đó...”

“Ryding,” James bổ sung hộ nàng.

“Cảm ơn,” nàng tự động đáp lại, rồi lập tức tiếp tục như chưa hề có sự gián đoạn nào. “Buộc tội anh ấy là một tên cướp biển đáng nguyên rủa thì quả là lỗ bịch, điều đó...”

“Phải nói là cướp biển quý tộc mới đúng, cưng à, nếu em không phiền,” James lại ngắt ngang lời nàng với giọng điệu hài hước nhất. “Và đã bỏ nghề rồi, mặc dù điều đó cũng chẳng có nghĩa lý gì.”

Lần này thì nàng không cảm ơn anh. Người đàn ông này thực sự điên rồi. Chẳng còn cách giải thích nào khác cho những gì anh vừa thừa nhận. Chính lời tự thú đó đã khiến các anh nàng đồng loạt lao vào anh.

Nàng đứng nhìn một lúc, cho đến khi họ đều lăn xuống sàn, chẳng còn phân biệt được ai, chỉ còn thấy những cái chân duỗi dài và những cánh tay đang vung lên. Cuối cùng nàng quay sang Thomas, người vẫn đang giữ chặt vai nàng, như thể anh nghĩ nàng ngu ngốc đến mức sẽ lao vào giữa cuộc ẩu đả đó.

“Anh phải ngăn họ lại, Thomas!”

Giọng nàng nghe hết sức khẩn nài. Thomas không phải là kẻ chậm hiểu. Không giống như các anh em trai của mình, anh đã quan sát khá kỹ hai nhân vật chính trong toàn bộ chuyện lộn xộn này. Ánh mắt đầy đe dọa của gã người Anh chỉ tồn tại mỗi khi Georgina nhìn hắn. Khi nàng nhìn đi chỗ khác, ánh mắt hắn lập tức biến đổi. Những cảm xúc của Georgina còn được bộc lộ rõ ràng hơn thế.

“Hắn chính là người đã khiến em khóc lóc những ngày qua, phải không, Georgie?” Anh hỏi nàng hết sức nhẹ nhàng. “Người mà em...”

“Đúng vậy, nhưng bây giờ thì không còn như thế nữa,” nàng đáp một cách dứt khoát.

“Vậy thì tại sao anh phải can thiệp?”

“Vì họ sẽ làm anh ấy bị thương mất.”

“Anh biết. Anh nghĩ đó là điều đúng đắn.”

“Thomas! Họ chỉ đang lấy chuyện anh ấy là cướp biển vớ vẩn đó để làm cái cớ cho việc không đấu với anh ấy một cách công bằng, bởi vì họ không thể nào đánh bại anh ấy nếu đối chọi riêng lẻ.”

“Có thể lắm, nhưng cướp biển không phải là chuyện vớ vẩn đâu, Georgie. Hắn là một tên cướp biển.”

“Đã từng,” nàng khẳng định. “Anh cũng nghe anh ấy nói là anh ấy đã bỏ nghề rồi còn gì.”

“Cưng à, điều đó không thay đổi được sự thật rằng trong quãng thời gian làm cái nghề vô đạo đức đó, gã đàn ông này đã phá hỏng hai con tàu của chúng ta và cướp đi một lượng hàng hóa đáng kể.”

“Anh ấy có thể bồi thường mà.”

Đúng lúc đó thì cuộc tranh luận chấm dứt khi những người tham gia ẩu đá bắt đầu đứng dậy. Tất cả mọi người ngoại trừ James Malory. Rốt cuộc thì, bức tường gạch không phải là thứ không thể nào bị phá hủy.

Chương 33

James cố gắng ngăn không cho tiếng rên rỉ thoát ra khỏi đôi môi sưng vù khi anh tỉnh lại. Anh âm thầm kiểm tra cơ thể mình, nhưng không nghĩ mạng sườn bị tổn hại nghiêm trọng lắm ngoài những vết bầm tím. Còn quai hàm thì anh không chắc.

Chà, chính anh đã tự chuốc lấy tai họa này còn gì? Anh đã không thể im miệng và giả ngốc khi hai anh em nhà họ nhớ ra và khơi lên quá khứ của anh. Ngay cả George cũng đã bênh vực anh lúc nàng còn chưa tin sự thật đó. Nhưng không, anh phải thú nhận cái bí mật không lấy gì làm hay ho của mình.

Mọi chuyện sẽ không đến nỗi quá tồi tệ nếu họ không đông đảo đến thế. Quỷ tha ma bắt, tận năm gã người Mỹ trời đánh! Đầu óc của Artie và Henry để đâu mà lại không nhắc đến chuyện đó cơ chứ? Cả anh nữa, anh đã mất trí rồi sao khi từ bỏ cái kế hoạch ban đầu là đối mặt với một mình George? Connie đã cảnh báo anh rồi mà. Connie sẽ hết sức hả hê với chuyện này, thậm chí còn kể lại với Anthony để có dịp nhai đi nhai lại nó, rồi James sẽ phải nghe họ lải nhải về nó suốt ngày.

Chẳng hiểu anh đã nghĩ cái quái gì mà lại dám mạo muội đến tham dự bữa tiệc khi gió này của họ chứ, ngoài lý do làm cho cô gái yêu dấu của anh phải bẽ mặt như nàng đáng bị thế? Chính là vì bữa tiệc này, hay đúng ra là ý nghĩ George vui vẻ dạo bước quanh phòng với cả tá đàn ông điển trai vây quanh, khiến James chẳng còn giữ được sự sáng suốt. Đáng tiếc là anh cũng không nhận ra George được bảo vệ quá kỹ càng bởi mấy gã ngốc có máu mủ với nàng đến nỗi chẳng một ai có thể lại gần nàng, kể cả anh.

Những giọng nói của họ đang lao xao quanh anh, vọng đến từ nhiều hướng khác nhau, xa có, gần có, thậm chí là ở ngay bên trên anh. James cho rằng một người trong số họ đang kiểm tra xem anh đã tỉnh lại chưa và anh thoáng nghĩ tới việc đổi chỗ với gã. Anh đã nường tay với họ vì Georgie và nhìn xem điều đó đã mang lại cho anh những gì, khi mà anh có thể dễ dàng kết liễu từng người trong số họ chỉ trong nháy mắt trong lúc họ vẫn còn một chọi một với anh. Nhưng nghĩ lại thì, có lẽ bây giờ anh không đủ sức để làm điều đó, sau khi bị họ xông vào nện cho tới tấp đến mức bất tỉnh. Anh nên tập trung hết sức để nghe xem họ nói gì, nhưng đó cũng là một nỗ lực khó khăn vì toàn thân đều đang đau như dầm.

“Em sẽ không tin đâu, Thomas, cho đến khi nào em nghe được điều đó từ chính miệng Georgie.”

“Anh biết là con bé cũng định xông vào đánh hấn còn gì.”

“Anh biết, vì anh cũng có mặt ở đây, Boyd.” Đây là giọng nói duy nhất dễ nghe, nó quá đổi mềm mỏng. “Chính anh là người ngăn con bé lại. Nhưng điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Anh cam đoan với em rằng nó...”

“Nhưng nó vẫn còn đang héo hon vì Malcolm cơ mà!”

“Drew, đồ ngốc, anh phải nói với em biết bao nhiêu lần nữa rằng đó hoàn toàn chỉ là sự cố chấp bướng bỉnh của con bé?”

“Sao anh không đứng ngoài việc này đi, Warren! Đạo gần đây miệng anh chỉ toàn phun ra mấy thứ rác rưởi.”

Có tiếng xô xát và rồi một tiếng quát cất lên, “Vì Chúa, ngày hôm nay hai người còn chưa lãnh đủ những vết thâm tím trên người sao?”

“Mẹ kiếp, quả thực em chịu hết nổi những lời lẽ mỉa mai châm chọc chết tiệt mà anh ấy chĩa về phía em rồi, Clinton. Gã người Anh kia còn phải học hỏi anh ấy nhiều.”

“Anh thì lại nghĩ ngược lại, nhưng đó không phải là vấn đề quan trọng cần bàn tới ở đây. Làm ơn im miệng được không, Warren, nếu em không thể đóng góp ý kiến nào mang tính xây dựng. Còn em đừng dễ tự ái như vậy, Drew. Em cũng không giúp được gì trong chuyện này cả.”

“Chà, em cũng không tin nổi chuyện này giống như Boyd vậy.” James đang bắt đầu phân biệt được các giọng nói và câu nói này của Warren nóng nảy như càng đổ thêm dầu vào lửa. “Thằng đầu đất kia cũng nghi ngờ điều đó, vì vậy...”

Warren chưa kịp dứt lời thì cuộc xô xát lại tiếp tục. James thực lòng hy vọng họ giết quách nhau đi cho xong - nhưng anh phải tìm hiểu xem họ đang ngờ vực về chuyện gì trước đã. Anh đang định ngồi dậy để hỏi thì họ đã lao sầm vào chân anh, làm toàn thân anh chấn động. Anh bật lên một tiếng rên rỉ khiến họ nhận ra rằng anh đã tỉnh.

“Anh cảm thấy thế nào rồi, Malory?” Một giọng nói vui vẻ lạ lùng hỏi anh. “Đủ khỏe khoản để làm đám cưới chưa?”

James mở mắt và thấy anh chàng Boyd có khuôn mặt búng ra sữa đang cười với mình. Anh liền đáp lời với vẻ khinh khỉnh nhất có thể, “Các anh em trai của tôi còn mạnh tay với tôi hơn đám trẻ ranh các cậu nhiều.”

“Vậy thì có lẽ chúng ta nên thử lại lần nữa,” người lên tiếng là anh chàng có cái tên đáng ra nên được cắt đôi^[12]. “War” có vẻ hợp với hẳn ta hơn nhiều.

“Ngồi xuống đi, Warren!”

Mệnh lệnh đó được phát ra từ miệng Thomas khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, ngoại trừ James, người không biết rằng anh chàng nhà Anderson này hiếm khi cao giọng. Thực sự thì lúc đó anh cũng chẳng bận tâm lắm. Anh còn mãi tập trung hết sức lực để ngồi dậy mà không phải nhăn nhó.

Rồi anh chợt nghĩ ra, “Cậu nhắc đến cái đám cưới quái quỷ nào vậy?”

“Đám cưới của anh đấy, anh bạn người Anh ạ, với Georgie. Anh đã làm tổn hại thanh danh của con bé, anh sẽ phải lấy nó, nếu không chúng tôi sẽ rất vui lòng giết chết anh.”

“Vậy thì hãy mỉm cười thật tươi và bóp cò súng đi, cậu nhóc. Tôi sẽ không đời nào bị ép buộc...”

“Chẳng phải đó là mục đích khiến anh tới đây sao, Malory?” Thomas hỏi một câu khó hiểu.

James trừng mắt nhìn anh, trong khi mấy người còn lại đều phản ứng theo những mức độ kinh ngạc khác nhau. “Anh điên rồi sao, Thomas?”

“Điều đó giải thích cho mọi việc, phải không?” Câu nói này được thốt lên hết sức châm biếm.

“Anh lấy đâu ra những ý nghĩ kỳ cục như vậy hả, đầu tiên là về Georgie, bây giờ lại đến điều này?”

“Em giải thích cho mọi người hay được không, Thomas?”

“Không cần đâu,” Thomas đáp, nhìn James. “Đầu óc người Anh quả là quá phức tạp.”

James không định phản pháo. Nói chuyện với mấy gã đàn độn này chỉ tổ đau đầu. Anh chậm rãi đứng dậy với vẻ hết sức cẩn thận. Khi anh làm vậy, Warren và Clinton đang ngồi cũng đứng lên theo. James suýt phì cười. Họ thực sự nghĩ bây giờ anh còn gì khiến họ phải lo lắng sao? Mấy gã không lồ quái quỷ. George bé nhỏ đúng là không thể có một gia đình bình thường được, phải không?

“Mà George đâu nhỉ?” anh hỏi.

Gã trai trẻ này giờ cứ đi đi lại lại với vẻ nóng ruột dừng phắt lại trước mặt James và trừng mắt nhìn anh giận dữ. “Đó không phải là tên của con bé, Malory.”

“Chúa ơi, giờ cậu lại còn nổi xung lên chỉ vì một cái tên ư?” Rồi anh tiếp tục, giọng nói thiếu đi sự lãnh đạm thường thấy, “Tôi sẽ gọi cô ấy bằng bất cứ cái tên nào tôi thích, cậu nhóc ạ. Giờ thì hãy trả lời tôi đi, các người đã đưa cô ấy đi đâu rồi?”

“Chúng tôi chẳng đưa con bé đi đâu cả,” giọng Drew vang lên sau lưng anh. “Nó ở đây.”

James quay ngoắt lại, nhăn mặt vì đau trước cử động đột ngột ấy và thấy Drew đang đứng chắn giữa anh và chiếc trường kỷ. Trên trường kỷ, người

đang nằm duỗi dài mê man bất tỉnh với vẻ mặt nhợt nhạt như người chết, chính là Georgina.

“Chuyện quái quỷ gì thế!”

Drew, người duy nhất thấy được vẻ mặt đầy sát khí của James khi tiến về phía trường kỷ, anh cố gắng ngăn James lại, nhưng rồi lập tức hối hận vì bị đẩy lao sầm vào tường. Sự va chạm mạnh đến nỗi làm xô lệch mọi bức tranh trên tường và tiếng động kinh hồn do nó gây ra khiến cô hầu gái ngoài hành lang giật thót mình đến mức làm rơi cái khay đựng ly kê đánh xoảng một tiếng.

“Bỏ đi, Warren,” Thomas ngăn cản. “Anh ta sẽ không làm đau con bé đâu.” Rồi quay sang nói với James, “Con bé chỉ bị ngất xỉu thôi, anh bạn, khi nó nhìn kỹ tình trạng của anh.”

“Nó chưa bao giờ bị ngất,” Boyd khẳng định. “Em cá với anh rằng nó chỉ đang giả vờ để không bị Clinton mắng.”

“Đáng lẽ anh nên đánh đòn nó khi anh có cơ hội, Clint ạ.” Lời cầu nài này là của Warren và anh lập tức nhận được những ánh mắt cău giận từ những anh em còn lại, còn người duy nhất trong phòng không phải là thành viên trong gia đình thì lại có một thái độ hoàn toàn không ai ngờ đến.

“Đụng bàn tay bẩn thỉu của mày vào người cô ấy là mày sẽ chết ngay đấy.”

James thậm chí không thèm quay lại lúc thốt ra lời cảnh cáo đó. Anh đang quỳ gối bên trường kỷ, nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má nhợt nhạt của Georgina, cố gắng làm nàng tỉnh lại.

Trong không gian tĩnh lặng, Thomas nhìn Clinton và điềm tĩnh nói, “Em đã bảo mà.”

“Đúng là em đã nói thế. Chúng ta càng có thêm lý do để không chần chừ với chuyện này.”

“Chỉ cần nộp hãn cho Thống đốc Wolcott để họ treo cổ hãn lên là xong.”

“Thanh danh của con bé vẫn sẽ bị tổn hại, Warren,” Clinton nhắc nhở. “Chúng ta cần tổ chức một đám cưới trước khi bàn tới bất cứ điều gì khác.”

Những giọng nói vẫn tiếp tục vang lên đều đều sau lưng anh, nhưng James chỉ nghe thấy loáng thoáng. Anh không thích sắc mặt Georgina. Hơi thở của nàng cũng quá yếu ớt. Dĩ nhiên, trước đây anh chưa từng phải đối mặt với một người phụ nữ bị ngất. Luôn có một người nào đó biết cách xử lý tình hình và dí lọ muối gừng vào dưới mũi cô ta. Hẳn là các anh nàng không có chút muối nào cả, nếu không thì họ đã dùng nó rồi. Những chiếc lông vũ bị đốt cháy có tác dụng không nhỉ? Anh nhìn vào chiếc trường kỷ, tự hỏi không biết nó được nhồi bằng gì.

“Anh có thể thử cù lòng bàn chân nó,” Drew gợi ý, bước tới đứng sau James. “Chúng rất nhạy cảm.”

“Tôi biết.” James đáp, nhớ lại lần bàn tay anh chạm nhẹ vào mu bàn chân của nàng và anh suýt nữa bị nàng đạp lăn khỏi giường theo phản xạ.

“Anh biết ư? Làm thế quái nào anh biết được?”

James thở dài khi thấy giọng Drew lại nhuốm vẻ hằn học. “Do tình cờ thôi, chàng trai thân mến ạ. Cậu không nghĩ tôi khoái mấy trò trẻ con như thọc lét đấy chứ?”

“Vậy anh đã giở trò gì với em tôi rồi?”

“Không ngoài những gì cậu đã đoán ra.”

Drew hít mạnh một hơi trước khi đáp lời, “Nghe này, gã người Anh kia. Anh đúng là biết cách tự đào một cái huyệt thật sâu cho chính mình đấy.”

James ngoảnh nhìn qua vai. Anh nhất định sẽ mỉm cười nếu cử động đó không khiến anh quá đau đớn. “Đâu có. Chẳng lẽ cậu muốn tôi nói dối hay sao?”

“Đúng vậy, vì Chúa, thà là anh nói dối còn hơn!”

“Xin lỗi, chàng trai, nhưng tôi không có lương tâm giống cậu. Như tôi đã nói với em gái cậu rồi đấy, tôi là kẻ rất đáng chê trách trong vài khía cạnh của cuộc sống.”

“Chẳng hạn như đối với phụ nữ?”

“Chà, cậu thông minh thật đấy.”

Drew đỏ mặt giận dữ, hai nắm đấm siết chặt. “Anh còn tồi hơn cả Warren nữa, Chúa ơi! Nếu anh muốn...”

“Lùi lại đi, cậu nhóc xốc nổi. Tôi biết cậu thương em gái, nhưng cậu cũng biết rõ là cậu không thể đánh bại tôi mà. Vì vậy sao cậu không làm một việc có ích hơn là đi lấy thứ gì đó để giúp em gái cậu tỉnh lại nhỉ? Cô ấy cần phải tham dự bữa tiệc đặc biệt này chứ.”

Drew hậm hực đi làm theo lời anh bảo, nhưng chỉ một thoáng sau đã quay trở lại với ly nước đầy một nửa. James nhìn nó với ánh mắt nghi ngại. “Chúa ơi, tôi biết làm gì với thứ đó chứ?” Để trả lời anh, Drew hắt thẳng ly nước vào mặt Georgina. “Ôi chao, tôi rất mừng là cậu đã đích thân làm thế chứ không phải tôi,” James nói với Drew khi Georgina ngồi bật dậy, phun phì phì, hét lên ôm tởm và nhìn quanh tìm thủ phạm.

“Em đã bị ngất, Georgie ạ,” Drew vội giải thích.

“Trong những căn phòng khác hẳn phải có đến cả tá phụ nữ mang theo lọ muối gừng bên mình cơ mà,” nàng giận dữ nói khi ngồi hẳn dậy, bắt đầu vuốt nước khỏi hai bên má và ngực bằng những ngón tay cứng ngắt. “Anh không thể mượn họ sao?”

“Anh không nghĩ ra.”

“Vậy thì ít ra anh cũng phải mang theo một cái khăn chứ,” rồi nàng kinh hãi thét lên, “Quý tha ma bắt anh đi, Drew, xem anh đã làm gì với cái váy của em này!”

“Ngay từ đầu em đã không nên mặc cái váy đó rồi,” anh vặc lại. “Giờ thì có lẽ em nên đi thay nó là hơn.”

“Em sẽ mặc cho đến khi nào nó sồn vải nếu mục đích của anh khi hắt nước vào người em chỉ là để...”

“Này mấy cô cậu trẻ con kia, nếu không phiền...” James mĩa mai xen vào, khiến đôi mắt Georgina lập tức hướng về phía anh.

“Ôi, James, nhìn mặt anh kìa!”

“Làm sao ta tự nhìn mặt mình được chứ, cô bé. Nhưng em nên lo cho mặt em trước đi, nó vẫn đang ướt sũng đó.”

“Đó chỉ là nước thôi, đồ ngốc, chứ không phải là máu như trên mặt anh!”
nàng gắt gỏng, rồi quay sang Drew. “Nào, ít nhất anh cũng phải có một cái khăn tay chứ hả?”

Anh thò tay vào trong túi và đưa cho nàng một cái khăn tay vuông vắn màu trắng, tưởng rằng nàng sẽ dùng nó để lau nước trên mặt. Thế nhưng, anh kinh ngạc tột độ khi thấy nàng cúi người về đằng trước và cẩn thận chấm chấm những vết máu bám quanh miệng gã người Anh. Hẳn vẫn quỳ gối ở đó, để yên cho nàng chăm sóc như thể chưa từng quắc mắt nhìn nàng giận dữ và làm nàng mất thể diện trước mặt gia đình và bạn bè, như thể họ chưa từng gắt gỏng với nhau như vừa rồi.

Anh nhìn quanh để xem liệu các anh em khác có nhận thấy hành động bất thường này không. Clinton và Warren thì không. Họ còn đang mải cãi nhau. Nhưng Boyd đã bắt gặp ánh mắt anh và đảo tròn mắt. Drew đồng ý với em trai. Còn Thomas thì đang lắc đầu, mặc dù vẻ mặt anh thích thú thấy rõ. Drew chẳng thấy chuyện này có gì đáng cười cả. Anh không đời nào muốn có một ông em rể là cướp biển, dù hẳn đã bỏ nghề hay chưa. Đã thế lại còn là một tên cướp biển người Anh nữa chứ. Thậm chí còn là một gã quý tộc. Anh không thể tin nổi rằng em gái mình đã thực sự phải lòng gã đó. Đúng là một chuyện vô lý.

Vậy thì tại sao lúc này Georgina lại quan tâm tới hẳn như thế? Tại sao con bé lại ngất xỉu chỉ vì họ đã làm bầm dập khuôn mặt hẳn có một chút xíu thôi?

Drew phải công nhận rằng gã người Anh này có thân hình thật chuẩn. Hẳn cũng là một tay đánh đấm cừ khôi mà Drew có thể ngưỡng mộ, nhưng Georgie chắc chắn sẽ chẳng đoái hoài gì tới chuyện đó. Thậm chí hẳn cũng có thể được coi là điển trai, ít nhất là trước khi họ làm biến dạng khuôn mặt hẳn. Nhưng liệu Georgina có bị lung lay bởi những điều nhỏ nhặt như thế

khi hẳn có quá nhiều vết nhơ? Ôi, chết tiệt, từ lúc tìm thấy con bé ở Jamaica, anh đã chẳng còn thấy điều gì là có lý nữa rồi.

“Năm dặm của anh cũng khá đấy nhỉ?”

Drew giật mình chú ý khi nghe thấy câu hỏi gắt gỏng của em gái. Anh nhìn Malory để xem phản ứng của hẳn, nhưng anh khó mà nhận ra bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt sừng vù kia.

“Ta từng rèn luyện đôi chút trên võ đài.”

“Anh kiếm đâu ra thời gian vậy,” Georgina lại mĩa mai, “trong lúc vừa quản lý một đồn điền ở quần đảo vừa hành nghề cướp biển?”

“Chính em đã nói với ta là ta già thế nào rồi mà, cô bé. Hiển nhiên là ta có nhiều thời gian để dành cho những việc mà mình yêu thích, đúng không nào?”

Drew suýt bị sặc khi nghe thấy điều đó. Âm thanh ấy khiến Georgina quay lại nhìn anh. “Anh vẫn còn đứng ì ra đấy trong khi có thể giúp em một tay sao? Chỗ sừng trên mắt anh ấy cần một thứ gì đó lành lạnh để... Mà cả mắt anh cũng vậy đấy.”

“Ồ, không được đâu, Georgie. Bây giờ có dùng ngựa kéo thì cũng chẳng thể lôi anh ra khỏi chốn này, vì vậy đừng tốn công thuyết phục anh vô ích. Nhưng nếu em muốn anh lui đi để em có thể nói chuyện riêng với gã du côn kia, thì tại sao em không đề nghị thẳng như vậy?”

“Em không muốn thế,” nàng khăng khăng đầy phần nộ. “Em hoàn toàn chẳng có gì để nói với anh ta cả” - mắt nàng lại hướng về phía James để làm rõ - “với anh đấy. Chẳng có gì hết... ngoại trừ việc thái độ của anh tối nay không chỉ khiến người khác phải khó chịu như mọi khi mà còn cực kỳ đáng khinh. Đáng lẽ tôi phải nhận ra anh có thể xấu xa đến mức nào mới phải. Tất cả các dấu hiệu đều đã được biểu hiện quá rõ ràng. Nhưng không, tôi lại ngốc nghếch cho rằng thói nhạo báng đặc trưng của anh chỉ là một thói quen vô hại như anh nói chứ không hề có chút ác ý. Tôi đã tin vào điều đó! Nhưng anh đã chứng minh cho tôi thấy là tôi đã lầm, đúng không? Cái miệng lưỡi đáng nguyên rủa của anh quả là độc địa. Thế nào, anh có hài

lòng với những gì anh đã trút xuống đầu tôi không? Điều đó có làm anh vui không? Chắc là có chứ gì? Anh đang quỳ gối làm gì vậy? Anh phải nằm trên giường mới đúng chứ.”

Nàng đang nổi cơn thịnh nộ, rồi cuối cùng lại bày tỏ sự quan tâm đến anh! James ngồi dậy và cười phá lên. Cử động ấy khiến anh đau khủng khiếp nhưng anh không thể kiềm chế được.

“Em thật tốt bụng vì đã tha thứ cho ta và đừng nói gì cả, George,” cuối cùng anh nói.

Nàng trừng mắt nhìn anh trong một thoáng, rồi hỏi với vẻ khá nghiêm túc, “Anh đang làm gì ở đây vậy, James?”

Với câu hỏi đó, sự hài hước của anh lập tức tan biến. Trong nháy mắt, sự hãnh học đã quay trở lại.

“Em đã quên tạm biệt ta, cưng ạ. Ta muốn cho em một cơ hội để sửa chữa sơ suất đó.”

Vậy ra sự điên rồ của anh cũng là có lý do? Anh đã cảm thấy bị coi thường chẳng? Vì cái động cơ trả đũa ti tiện đó mà anh nỡ hủy hoại thanh danh của nàng và tình cảm nàng dành cho anh ư? Chà, cũng nên cảm ơn vì anh đã làm tan vỡ những cảm xúc đó trong nàng, khi nàng nghĩ đến việc mình đã phải gặm nhấm nỗi đau khổ chỉ vì tưởng sẽ không bao giờ được gặp anh nữa. Bây giờ thì nàng chỉ ước gì sẽ không bao giờ phải gặp lại anh.

“Ồ, thế à, tôi bất cần quá,” nàng nói với giọng gằm gừ cúi kính khi đứng bật dậy, “việc đó cũng dễ sửa lắm. Tạm biệt nhé, thuyền trưởng Malory.”

Georgina đi lướt qua anh, chuẩn bị rời đi với vẻ kiêu hãnh nhất, thì nàng nhận ra mình đang đối mặt với năm ông anh trai, tất cả bọn họ đều đang nhìn nàng và đều đã nghe thấy từng lời trong cuộc trò chuyện sôi nổi giữa nàng với James. Sao nàng có thể quên khuấy rằng họ vẫn đang ở trong phòng cơ chứ?

Chương 34

“Ái chà, hai người rõ ràng rất thân thiết.”

Georgina cau mày trước lời cạnh khoe của Warren, nàng lập tức xù lông nhím vì giận dữ và xấu hổ. “Anh bóng gió gì vậy, Warren? Em đã ở trên con tàu của anh ta năm tuần với tư cách một cậu bé bồi phòng, như anh ta đã cố ý kể ra.”

“Trên giường của hắn nữa chứ?”

“Ồ, cuối cùng thì chúng ta cũng nhắc đến chuyện này cơ đấy?” Một bên lông mày của nàng nhướng lên hết như điệu bộ của James. Suy cho cùng, sự mỉa mai không phải là sở trường của nàng, vì thế để làm tốt điều đó, nàng phải học hỏi từ một kẻ chuyên nhạo báng châm chọc người khác cũng là lẽ đương nhiên. “Thế mà em cứ tưởng anh không cần một sự khẳng định nào khác ngoài lời nói của một kẻ tự nhận là cướp biển. Đó là lý do bốn người các anh cùng lúc xông vào tấn công người đàn ông này và cố gắng giết chết anh ta, đúng không? Bởi vì các anh tin vào từng lời anh ta nói? Các anh thậm chí còn không một lần nghĩ rằng anh ta có thể đang nói dối ư?”

Clinton và Boyd đều đỏ mặt vì xấu hổ. Nàng không thể nhìn thấy phản ứng của Drew đang đứng sau lưng, nhưng Warren rõ ràng cảm thấy mình có lý.

“Chẳng có người đàn ông tinh táo nào lại tự nhận những tội lỗi mà mình không phạm phải cả.”

“Không có ư? Nếu anh biết anh ta, Warren, anh sẽ biết rằng anh ta có thói quen thừa nhận một chuyện như thế bất kể đó có phải là sự thật hay

không, chỉ để khiêu khích đối phương. Anh ta thích đối đầu với người khác, anh thấy đấy. Với lại, ai nói anh ta đang tỉnh táo chứ?”

“Ta phản đối, George,” James ôn tồn gạt đi lời nàng từ chỗ trường kỷ, nơi anh đã lê thân thể đau nhức của mình tới. “Hơn nữa, chính những ông anh yêu quý của em đã nhận ra ta, hay là em đã quên điều đó rồi?”

“Quý tha ma bắt anh đi, James!” nàng ngoảnh lại mắng anh. “Anh im lặng một vài phút không được sao? Anh đã đóng góp quá đủ vào cuộc bàn luận này rồi...”

“Đây không phải là một cuộc bàn luận, Georgina,” Clinton ngắt lời nàng, giọng anh nghiêm khắc phản đối. “Em đã nhận được một câu hỏi. Em nên trả lời nó ngay bây giờ và đừng trì hoãn thêm nữa.”

Georgina thầm rĩ rĩ trong lòng. Đúng là chẳng còn cách nào lẩn tránh được nữa. Nàng không nên cảm thấy quá... quá đổi xấu hổ như thế, nhưng đây là các anh nàng, vì Chúa. Chẳng ai đi nói với các ông anh vốn luôn bao bọc mình quá mức rằng mình đã thân mật với một người đàn ông không phải là chồng. Làm sao có thể nói đến những chuyện như thế mà không xấu hổ được cơ chứ, ngay cả khi mình đã kết hôn rồi?

Trong khoảng nửa giây, nàng đã cân nhắc đến chuyện nói dối. Nhưng đứa bé đang lớn dần lên trong bụng nàng sẽ là bằng chứng không thể chối cãi. Còn cả James nữa, anh chắc chắn sẽ không để yên cho nàng phủ nhận chuyện này, sau khi đã chịu đau đớn đến thế để tiết lộ sự thân mật giữa họ, với mục đích trả đũa việc nàng làm tổn thương sự kiêu hãnh chết tiệt của anh.

Chẳng còn cách nào khác vì đã bị dồn vào chân tường, nàng đành làm bộ vênh mặt. “Anh muốn em trả lời thế nào đây? Em nên nói trắng ra, hay chỉ cần thừa nhận rằng thuyền trưởng Malory đã nói sự thật?”

“A, chết tiệt, Georgie, em đã làm chuyện đó với một tên cướp biển đáng nguyên rủa ư?”

“Lúc đó em đâu có biết điều đó, Boyd?”

“Lại còn là một gã người Anh!” Drew thốt lên.

“Điều này thì đúng là em không thể không nhận ra,” nàng nói tỉnh rụi. “Nó được thể hiện rõ ràng qua từng lời nói của anh ta.”

“Đừng có xác xược, Georgie,” Clinton cảnh cáo nàng.

“Khả năng lựa chọn đàn ông của em thật là tệ hại đấy.”

“Ít nhất thì nó cũng kiên định với sự lựa chọn của mình,” Warren xen vào. “Từ ‘tồi tệ’ đến ‘tồi tệ hơn’.”

“Ta không nghĩ họ thích ta, George ạ,” James nói xen vào.

Tới lúc đó thì nàng không thể chịu nổi nữa. “Tất cả thôi đi được không. Ừ thì em đã phạm sai lầm. Song em chắc chắn không phải là người phụ nữ đầu tiên như vậy và cũng không phải là người cuối cùng. Nhưng ít nhất em sẽ không mù quáng thêm nữa. Vì bây giờ em đã biết rằng anh ta có ý định quyến rũ em ngay từ đầu, một việc mà các anh vẫn thường xuyên làm, vì vậy các anh sẽ chẳng khác nào những kẻ đạo đức giả nếu chỉ trích anh ta. Anh ta đã thực hiện kế hoạch một cách rất tinh vi, đến nỗi em chẳng hề biết anh ta đang làm gì. Nhưng cũng tại vì em tưởng anh ta nghĩ em là một cậu bé, mà giờ thì em biết là em đã lầm. Em mới là người có lý do để nổi giận, chứ không phải các anh, vì em có thể hình dung ít nhất một nửa trong số các anh cũng sẽ làm giống như James nếu ở trong hoàn cảnh đó. Nhưng dẫu sao chẳng nữa, chính em cũng tự nguyện tham gia vào trò chơi của anh ta. Em biết rõ mình đã làm những gì. Lương tâm em có thể chứng thực cho điều đó.”

“Cái gì của em cơ?”

“Nói hay lắm, George,” James thốt lên đằng sau nàng, sừng sốt trước việc nàng có thể vừa chỉ trích vừa bênh vực anh cùng một lúc. “Nhưng ta tin chắc họ muốn nghe rằng em đã bị cưỡng hiếp, hay bị lợi dụng một cách bỉ ổi hơn.”

Nàng quay người lại, nheo mắt lờm thủ phạm đã gây ra nỗi thống khổ của mình. “Anh không nghĩ tôi đã bị lợi dụng ư?”

“Không thể nào, em yêu ạ. Ta đâu phải là người thú nhận rằng mình bị nôn nao chứ.”

Mặt nàng đỏ bừng thấy rõ trước lời nhắc nhở ấy. Ôi, Chúa ơi, anh ta không định kể với họ về chuyện đó đấy chứ?

“Chuyện đó là thế nào vậy?” Drew tò mò hỏi, vì anh là người duy nhất thấy được khuôn mặt đỏ lựng của nàng.

“Không có gì... chỉ là một câu nói đùa mà người trong cuộc mới hiểu thôi,” nàng nghẹn giọng nói, trong khi đôi mắt khẩn nài James giữ mồm giữ miệng.

Dĩ nhiên là anh sẽ không chiều theo ý nàng. “Một câu nói đùa ư, George? Chuyện đó mà em có thể gọi là...”

“Tôi sẽ giết anh đấy, James Malory, tôi thề đấy!”

“Đợi cho đến khi em lấy hãn ta đã.”

“Cái gì?” nàng rít lên và quay ngoắt lại, kinh ngạc nhìn chăm chăm người anh vừa thốt ra những lời kỳ cục ấy. “Clinton, anh đang đùa đấy à! Không phải là anh muốn anh ta trở thành thành viên trong gia đình chúng ta đấy chứ?”

“Anh có muốn hay không cũng chẳng có nghĩa lý gì hết. Em đã chọn hãn...”

“Em đâu có làm vậy! Anh ta sẽ không lấy em...” Nàng ngừng lời để ngoảnh lại nhìn James một lúc lâu, đột nhiên lòng đầy do dự. “Đúng không?”

“Dĩ nhiên rồi,” anh gắt gỏng đáp, rồi anh ngập ngừng một lúc trước khi hỏi, “Em có muốn ta lấy em không?”

“Hoàn toàn không.” Lòng kiêu hãnh buộc nàng thốt ra những lời đó, vì nàng thừa biết quan điểm của anh về vấn đề này. Nàng quay lại với các anh mình. “Em tin rằng như vậy là chuyện này đã được giải quyết xong xuôi.”

“Nó đã được giải quyết xong từ lâu rồi, Georgie ạ, trong lúc cả em và thuyền trưởng đều đang bất tỉnh,” Thomas nói với nàng. “Hai người sẽ kết hôn ngay tối nay.”

“Anh là chủ mưu trong chuyện này, đúng không?” nàng cáo buộc, khi chợt nghĩ đến cuộc trò chuyện giữa họ sáng nay.

“Bọn anh chỉ làm những gì tốt cho em thôi.”

“Nhưng chuyện này không tốt cho em chút nào, Thomas. Em sẽ không lấy một người đàn ông không muốn có em.”

“Em đã bao giờ hỏi ta muốn có em hay không đâu, đồ ngốc,” James nói, giọng điệu bức tức thấy rõ. “Em sẽ là một cô nhân tình tuyệt vời.”

Georgina chỉ biết há hốc miệng. Các anh nàng thì to tiếng hơn.

“Đồ khốn!”

“Anh sẽ phải lấy con bé, nếu không thì...”

“Vâng, tôi biết,” James ngắt lời họ trước khi họ lại trở nên quá khích. “Nếu không thì cậu sẽ bắn tôi.”

“Chúng tôi còn làm hơn thế nữa kìa,” Warren gầm gừ. “Chúng tôi sẽ bắn phá con tàu của anh!”

James ngồi bật dậy trước lời dọa dẫm đó và nghe thấy Clinton nói tiếp, “Chúng tôi đã sai người đi tìm vị trí của nó, vì rõ ràng anh đã không cho tàu vào bến cảng, nếu không chúng tôi đã nghe nhắc đến nó.”

James liền đứng dậy, nhưng Warren lại tiếp tục nói, “Họ cũng sẽ thu xếp việc bắt giữ thủy thủ đoàn của anh. Rồi tất cả các anh có thể bị giao nộp cho thống đốc để họ treo cổ các anh.”

Giữa sự im lặng đầy căng thẳng sau lời tuyên bố đó, Boyd hỏi một câu đầy hợp lý, “Anh có nghĩ chúng ta vẫn nên treo cổ hănh khi hănh đã trở thành chồng của Georgie rồi không? Treo cổ một ông em rể như thế thì không được ổn lắm nhỉ?”

“Treo cổ ư!” Georgina kinh ngạc kêu lên, vì lúc họ nhắc tới phương án này thì nàng vẫn còn đang bất tỉnh. “Các anh điên cả rồi sao?”

“Hănh đã thừa nhận chuyện làm cướp biển và anh chắc chắn Skylark không phải là nạn nhân duy nhất của hănh, Georgie. Vì lương tâm mình, chúng ta không thể bỏ qua chuyện này.”

“Chẳng có gì là không thể cả. Anh ấy sẽ bồi thường.

Nói với họ là anh sẽ bồi thường đi, James.” Nhưng khi nàng liếc nhìn James để chờ anh khẳng định điều đó và thoát khỏi tình cảnh này, nhưng trông sắc mặt anh thật khủng khiếp, lòng tự trọng cao ngút trời khiến miệng anh mím chặt lại. “Thomas!” nàng thét lên, cảm giác gần giống như hốt hoảng. “Chuyện này bắt đầu quá trớn rồi đó! Chúng ta đang nói đến những tội lỗi từ... nhiều năm trước rồi!”

“Bảy hoặc tám năm thì phải,” anh đáp với một cái nhún vai hờ hững. “Trí nhớ của anh có vẻ không được tốt lắm, mặc dù vậy, thái độ thù địch của thuyền trưởng Malory dường như đã khơi dậy nó.”

James cười phá lên, nhưng đó không phải là một tiếng cười vui vẻ. “Hết ép buộc lại đến hăm dọa sao? Hết dùng vũ lực lại đến bạo lực tinh thần? Vậy mà những kẻ thực dân các người lại dám gọi tôi là cướp biển ư?”

“Bọn tôi đã định đưa anh ra tòa, nhưng vì chỉ có Boyd và tôi là nhân chứng buộc tội anh...”

Anh bỏ lửng câu nói, nhưng ngay cả Georgina cũng hiểu được Thomas đang ám chỉ điều gì. Nếu James chịu nghe theo họ, cái gọi là phiên tòa xét xử tội cướp biển của anh sẽ không bao giờ diễn ra, vì thiếu chứng cứ xác thực. Nàng đang bắt đầu thở phào nhẹ nhõm thì một người anh khác cất tiếng.

“Trí nhớ của em có thể bị tình cảm làm cho rối loạn, Thomas,” Warren nói. “Nhưng anh đã nghe rất rõ lời thú tội của gã đàn ông này. Anh sẽ đứng ra làm chứng.”

“Chiến lược của các người khiến tôi bối rối đấy, mấy chàng người Mỹ ạ. Thế tóm lại thì các người muốn gì nào? Trừng trị đến cùng hay là tha bổng đây? Hay các người tưởng lầm rằng có thể vừa đấm vừa xoa?”

Lời châm chọc của James càng khiến Warren giận sôi lên. “Nếu tôi được quyền quyết định thì sẽ chẳng có sự tha bổng nào hết và cũng chẳng cần phải nhử anh bằng lời hứa hẹn đó, Hawke ạ.” Cái tên đó được thốt ra với sự khinh bỉ thấy rõ, như thể nó là một từ dùng để miệt thị người khác. “Vẫn

còn con tàu và thủy thủ đoàn của anh nữa đấy. Kể cả anh không quan tâm đến con tàu, thì quyết định của anh bây giờ cũng sẽ định đoạt chuyện liệu thủy thủ đoàn của anh có bị kết tội cùng với anh hay không?”

Đạo gần đây, sự lịch thiệp hòa nhã trong tính cách của James rất khó bị đẩy lui. Từ lâu anh đã làm chủ được thói nóng nảy nguy hiểm của thời trai trẻ, mặc dù thi thoảng anh vẫn tức giận, nhưng chỉ những ai đã quen biết anh nhiều năm mới có thể nhận ra. Tuy nhiên, không một ai đe dọa tới gia đình anh mà lại hy vọng vẫn còn lành lặn sau đó vì một nửa số thủy thủ trong đoàn của James chẳng khác nào người thân trong gia đình anh vậy.

Anh lừ lừ tiến về phía Warren. Georgina nhìn anh, ngờ ngợ đoán rằng anh trai nàng đã chọc tức anh quá mức, nhưng không nghĩ là những bản năng nguy hiểm trong anh mà nàng và Mac đều cảm nhận được ở lần gặp gỡ đầu tiên giữa họ vừa mới được giải phóng.

Ngay cả giọng anh cũng dễ dàng đánh lừa người khác khi anh nhỏ nhẹ cảnh cáo, “Cậu đã đi quá giới hạn rồi đấy khi lôi cả con tàu và thủy thủ đoàn của tôi vào chuyện này.”

Warren hừ mũi khinh khỉnh. “Nếu nó là một con tàu Anh ẩn nấp trong vùng biển của chúng tôi? Không những thế, nó lại còn bị nghi là tàu cướp biển nữa chứ? Vậy thì rõ ràng chúng tôi có quyền bắt giữ nó.”

“Thế thì tôi cũng có quyền bảo vệ nó.”

Chuyện xảy ra quá nhanh, mọi người trong phòng đều bị sốc, đặc biệt là Warren, người cảm nhận trực tiếp đôi bàn tay khỏe đến mức khó tin của James siết chặt cổ họng mình. Anh không phải là kẻ yếu ớt, nhưng những ngón tay của anh không tài nào gỡ nổi cú siết như gọng kìm ấy. Clinton và Drew, mỗi người nhảy tới tóm lấy một bên cánh tay của James, cũng không thể kéo James ra được. Những ngón tay của James cứ càng lúc càng siết chặt lại không thương tiếc.

Khuôn mặt của Warren đã tím tái thấy rõ trước khi Thomas tìm được một vật đủ nặng để đánh James bất tỉnh. Nhưng anh không cần phải dùng tới nó. Georgina, với cảm giác sợ hãi cùng cực, đã nhảy chồm lên lưng James

và hét vào tai anh, “James, em xin anh, anh ấy là anh trai của em mà!” và người đàn ông đang hăng máu lập tức buông tay.

Clinton và Drew cũng thả cánh tay James ra để đỡ lấy Warren khi anh sắp sửa ngã quy xuống sàn. Họ dìu anh tới cái ghế gần nhất, xem xét cổ anh và thở phào nhẹ nhõm khi thấy xương cổ không bị gãy. Anh ho khù khụ khi nỗ lực hít không khí đầy hai lá phổi đang thiếu ôxy trầm trọng.

Georgina tuột xuống khỏi lưng James, vẫn còn run rẩy vì những gì mà anh suýt nữa gây ra. Cơ thịnh nộ của nàng vẫn chưa bùng lên, nhưng khi anh quay lại nhìn nàng, nàng nhận thấy anh vẫn đang bùng bùng lửa giận.

“Chỉ hai giây nữa thôi là ta có thể đã bẻ gãy cái cổ quái quỷ của hã rồi! Em biết chứ?”

Nàng co rúm lại trước cơn cuồng nộ dữ dội của anh. “Vâng, em... em nghĩ mọi người ở đây đều biết.”

Trong một thoáng anh chỉ nhìn nàng chăm chăm. Nàng có cảm giác anh vẫn chưa xả đủ cơn giận lên Warren và cần phải trút một lượng lớn xuống đầu nàng. Nó lóe lên trong mắt anh, tỏa ra từ cơ thể to lớn đang căng cứng của anh.

Nhưng sau khi khoảnh khắc căng thẳng qua đi, anh làm nàng và tất cả mọi người trong phòng hết sức ngạc nhiên khi gầm gừ, “Mau mời linh mục của các người tới đây trước khi tôi lại nổi điên lên.”

Chưa đầy năm phút, họ đã tìm được Cha Teal tốt bụng, người đang làm khách tại bữa tiệc vẫn đang diễn ra ở ngôi nhà. Vì vậy, trong nháy mắt, Georgina đã thành hôn với James Malory, Tử tước Ryding, cướp biển đã bỏ nghề và chỉ có Chúa mới biết được anh còn là những gì nữa. Đám cưới chẳng giống chút nào so với những gì mà nàng đã hình dung trong suốt những năm tháng nhẫn nại chờ đợi Malcolm trở về. Nhẫn nại ư? Không, giờ thì nàng đã nhận ra đó chỉ là sự lãnh đạm. Nhưng lúc này tất cả mọi người đang tụ tập trong thư phòng đều chẳng ai lãnh đạm một chút nào.

James đã nhượng bộ, nhưng hoàn toàn miễn cưỡng. Sự hậm hực và tức tối là một vài trong số rất nhiều những cảm xúc không thích hợp mà anh

đang biểu hiện ở đám cưới của mình. Các anh của Georgina cũng chẳng hơn gì, họ đã rất cương quyết bắt nàng kết hôn, nhưng lại ghét cái đám cưới này tới tận phút cuối cùng và biểu lộ ra mặt. Về phần Georgina, nàng nhận ra không thể giờ thối bướng bỉnh và để cho sự kiêu hãnh ngăn chặn lại tình huống trở trêu này như nàng muốn, khi mà nàng còn phải nghĩ về đứa con của mình, nó sẽ được hưởng nhiều quyền lợi khi được mang họ của cha nó.

Nàng thoáng thắc mắc liệu có ai sẽ thay đổi thái độ không nếu họ biết về đứa bé, nhưng nàng nghi ngờ điều đó. Dù thế nào thì James cũng sẽ bị ép phải kết hôn thôi và không có cách nào tránh được sự thật đáng xấu hổ này. Có lẽ sau đó nó mới có thể tác động đến anh và khiến anh nguôi ngoai. Nàng cho rằng mình sẽ phải kể với anh về nó vào một lúc nào đó... hoặc có lẽ sẽ chẳng có dịp nào để kể, nếu Warren vẫn cương quyết làm theo ý định của anh.

Đúng là Warren đã làm vậy ngay khi vị linh mục tốt bụng tuyên bố rằng nàng và James đã trở thành vợ chồng. “Nhốt hẳn lại. Hẳn đã có quá đủ những đêm tân hôn rồi.”

Chương 35

“Em thực sự không nghĩ là nó sẽ giúp em lần nữa đấy chứ, Georgie?”

Georgina ngẩng đầu khỏi bàn làm việc của Clinton, nơi nàng đang cố gắng phá cái ngăn kéo bị khóa. Drew đang đứng đó, lắc lắc đầu. Boyd đứng bên cạnh anh, trông có vẻ ngỡ ngác trước câu hỏi của Drew.

Georgina từ từ đứng dậy, tức tối vì bị bắt quả tang. Khi thật, nàng cứ chắc mẫm họ đã đi ngủ cả rồi. Drew thật quá đổi tinh ý khi đoán ra âm mưu của nàng. Nhưng nàng vẫn vênh mặt trâng tráo.

“Em không hiểu anh đang ám chỉ điều gì.”

“Có đấy, em hiểu rõ là khác, em gái ạ.” Drew nhoen miệng cười với nàng. “Cho dù em có lấy được nó, thì cái bình đó cũng trở nên tầm thường so với những gì gã người Anh đã làm với em. Warren thà hy sinh cái bình còn hơn là thả thuyền trưởng Hawke đi.”

“Em mong anh đừng gọi anh ấy như thế,” nàng nói, mệt mỏi ngồi phịch xuống cái ghế đẩu sau bàn.

“Anh không nghe lầm đấy chứ?” Boyd hỏi. “Em muốn thả gã dê tiện đó đi ư, Georgie?”

Nàng khẽ hếch mặt lên. “Nếu đúng thì sao? Tất cả các anh đều đã lờ đi chi tiết James tới đây là vì em. Nếu không đến đây, anh ấy sẽ chẳng đời nào bị anh và Thomas nhận ra và lúc này cũng không bị nhốt dưới tầng hầm. Các anh nghĩ lương tâm em có thể chịu nổi nếu anh ấy bị đưa ra tòa và xử treo cổ ư?”

“Anh ta có thể được xử trắng án nếu Thomas không đứng ra làm chứng,” Boyd chỉ ra.

“Em sẽ không trông chờ vào điều đó đâu.”

Drew nhú mày suy đoán. “Em yêu hẳn à, Georgie?”

“Thật vớ vẩn,” nàng mĩa mai.

“Cảm ơn Chúa.” Anh thở dài một tiếng thật lớn. “Thế mà anh cứ tưởng em đã mất trí rồi.”

“Chà, nếu em có từng bị mất trí chẳng nữa,” nàng gay gắt đáp, “thì may mắn thay bây giờ em đã lấy lại được nó rồi. Nhưng em vẫn không để cho Warren và Clinton làm theo ý họ đâu.”

“Clinton chẳng quan tâm chút nào tới chuyện hẳn là gã thuyền trưởng Hawke khét tiếng,” Drew nói. “Anh ấy chỉ muốn hẳn không bao giờ xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà ta một lần nào nữa. Anh ấy vẫn còn tức tối vì không thể thắng được hẳn.”

“Hai anh cũng vậy mà, nhưng em đâu có nghe thấy hai anh đòi treo cổ anh ấy.”

Boyd cười khúc khích. “Em đùa đấy à, Georgie. Em không nhìn hẳn sao? Hẳn to con hơn bọn anh nhiều, bọn anh đấu với hẳn thì khác nào châu chấu đá voi chứ. Chẳng có gì xấu hổ khi thua một tay đánh đấm có nghề như hẳn cả.”

Drew chỉ cười mỉm. “Boyd nói đúng đấy. Hẳn có rất nhiều điều đáng để ngưỡng mộ, nếu không quá... quá...”

“Châm chọc? Tục tằn? Xách mé trong từng lời ăn tiếng nói?” Georgina suýt thì cười phá lên. “Em chẳng muốn nói ra điều này chút nào, nhưng lúc nào anh ta chẳng như vậy, kể cả với bạn bè thân thiết.”

“Nhưng điều đó khiến anh tức điên lên,” Boyd thốt lên. “Em không thấy thế sao?”

Georgina nhún vai. “Một khi anh đã quen với điều đó, anh sẽ thấy nó khá thú vị đấy. Nhưng đó là một thói quen nguy hiểm, vì anh ấy chẳng quan tâm mình có làm phật ý ai không... như trong tối nay chẳng hạn. Nhưng bất chấp những thói quen tai hại ấy, hay những tội lỗi trong quá khứ, hay

bất cứ điều gì khác, em nghĩ chúng ta đã đối xử thiếu công bằng với anh ấy.”

“Như thế là quá đủ công bằng rồi,” Boyd khẳng định, “sau những gì hẳn đã làm với em.”

“Đừng có lôi em vào chuyện này. Chẳng ai đi treo cổ một người đàn ông chỉ vì anh ta đã quyến rũ một người phụ nữ cả, nếu không thì chính hai anh cũng nguy to rồi, đúng không?” Boyd đỏ bừng mặt, nhưng Drew chỉ cười toe toét trông thật đáng ghét. “Hay nói cách khác,” Georgina tiếp tục, lườm Drew một cái cháy mặt, “Em chẳng quan tâm anh ấy có là cướp biển hay không, em không muốn anh ấy bị treo cổ. Thủ tục đoàn của anh ấy cũng không nên bị liên lụy. Anh ấy nói đúng.”

“Có lẽ thế, nhưng anh thấy em không thể làm được gì trong chuyện này,” Boyd đáp. “Những lời em vừa nói sẽ chẳng tác động được gì tới Warren đâu.”

“Đúng vậy,” Drew nói thêm. “Em nên đi ngủ và hy vọng những điều tốt đẹp nhất sẽ xảy ra.”

“Em không thể,” nàng nói và lại ngồi thụp trên ghế.

Trong lòng Georgina lại bắt đầu dâng lên thứ cảm giác hoảng loạn đã đưa đẩy nàng vào căn phòng này để thử những biện pháp tuyệt vọng. Nàng nén nó lại. Sự hoảng loạn không giúp ích được gì vào lúc này. Nàng phải suy nghĩ. Rồi một ý tưởng nảy ra trong đầu khi nàng thấy hai ông anh trẻ nhất đi tới chỗ tử rượu, vốn là mục đích ban đầu khiến họ vào đây. Nàng không ngạc nhiên khi tối nay họ cần một chút trợ giúp để ngủ được, vì cả hai người họ đều đang bầm dập khắp mình mẩy. Nàng gắng không nghĩ về việc tình trạng thương tích của James còn nặng hơn họ nhiều đến mức nào.

Nàng bắt đầu bằng cách nêu ra sự thật. “James bây giờ đã là em rể của các anh rồi. Các anh đều đã chứng kiến việc đó. Các anh sẽ giúp em chứ?”

“Em muốn bọn anh vật lộn với Warren để cướp lấy chìa khóa à?” Drew cười lớn. “Anh rất sẵn sàng.”

Boyd đang nhấp một ngụm brandy và bị sặc ngay lúc nghe thấy lời Drew nói. “Đừng hòng nghĩ tới điều đó!”

“Đó không phải là điều em đang suy tính,” Georgina thanh minh. “Hai anh chẳng việc gì phải gây thù chuốc oán với Warren, mà anh ấy cũng chẳng nên biết chúng ta đã làm những gì.”

“Anh cho rằng chúng ta có thể dễ dàng phá cái khóa cũ kỹ ở cửa hầm,” Drew thừa nhận.

“Không, làm thế cũng không ổn,” Georgina nói. “James sẽ không bỏ mặc thủy thủ đoàn hay con tàu mà đi một mình đâu, nhưng anh ấy cũng chẳng đủ sức để giải cứu họ. James có thể nghĩ là anh ấy làm được, nhưng mà...”

“Vậy em muốn bọn anh giúp hẳn làm việc đó?”

“Chính xác. Với sự giận dữ của anh ấy lúc này, em thực sự không nghĩ James sẽ chấp nhận sự giúp đỡ của hai anh. Anh ấy sẽ cố làm một mình và rốt cuộc sẽ bị bắt lại mất. Nhưng nếu chúng ta giải cứu con tàu và thủy thủ đoàn của anh ấy trước, họ sẽ dễ dàng cứu James ra ngoài và đưa anh ấy quay lại tàu. Rồi sáng hôm sau, họ sẽ lên đường và Warren chỉ còn biết phán đoán rằng người của anh ấy đã bỏ sót một, hai thủy thủ và họ đã giúp những người còn lại trốn thoát.”

“Thế còn những kẻ mà Warren đã cắt cử canh gác trên tàu Maiden Anne? Họ sẽ nói lại với anh ấy về việc những ai đã lên tàu.”

“Họ không thể nói với anh ấy nếu họ không nhận ra ai trong chúng ta cả,” Georgina tự tin nói. “Em sẽ giải thích trên đường chúng ta tới đó. Đợi em vài phút nhé để em thay đồ.”

Tuy nhiên, khi nàng đi vòng qua bàn làm việc, Drew chột năm lấy cánh tay nàng và nhẹ nhàng hỏi, “Em sẽ đi với hẳn ư?”

Nàng đáp lại, không chút do dự hay cảm xúc. “Không, anh ấy không muốn có em.”

“Hình như anh thấy hẳn nói khác cơ.”

Nàng cứng đờ người khi nhớ lại rằng tất cả bọn họ đều đã nghe James nói nàng sẽ là một cô nhân tình tuyệt vời. “Vậy thì để em nói lại nhé. Anh ấy không muốn có vợ.”

“Chà, điều đó thì chẳng cần phải bàn cãi. Dù sao đi nữa, cả Clinton lẫn Warren đều sẽ không để cho em đi đâu. Tuy đã gả em cho hắn, nhưng thành thật mà nói, họ không hề có ý định để em sống với hắn.”

Georgina không thể tranh cãi gì về điều đó, nàng cũng chẳng muốn sống với James. Georgina đã thành thực khi nói nàng không yêu anh. Georgina không còn yêu anh nữa, thực sự không còn yêu nữa, nếu nàng cứ liên tục nói đi nói lại như thế, điều đó chắc chắn sẽ trở thành sự thật.

Chương 36

Bốn mươi phút sau, ba anh em ít tuổi nhất trong nhà Anderson đã tìm thấy cái vịnh nhỏ nơi chiếc Maiden Anne đang neo đậu. Thủy thủ đoàn của Warren đã chiếm giữ nó bằng cách giả vờ là người của trường cảng lên kiểm tra tàu và Conrad Sharpe chẳng thể làm được gì để cản họ vì anh không biết liệu Bridgeport có thẩm quyền với khu vực này của bờ biển hay không. May mắn thay, không có ai bị thương. Cuộc lừa đảo được thực hiện một cách ngoạn mục đến nỗi các thủy thủ của Warren đã dễ dàng di chuyển từ chiếc Nereus sang chiếc Maiden Anne rồi sau đó khống chế toàn bộ các thuyền viên cả tin trên con tàu lạ nước lạ cái. Vì Warren không ra lệnh cho người của mình đưa thủy thủ đoàn hay con tàu về cảng Bridgeport, nên họ chỉ đơn giản nhốt thủy thủ đoàn của chiếc Maiden Anne dưới khoang hầm và cắt cử vài người ở lại canh giữ. Thậm chí chiếc Nereus cũng không nán lại mà đã quay về Bridgeport cùng với phần lớn thủy thủ đoàn của mình.

Vì con tàu vẫn nằm yên ở vị trí cũ nên Georgina hy vọng có thể tìm thấy chiếc xuồng nhỏ mà James đã dùng để lên bờ ở đâu đó dọc theo bờ biển và họ có thể dùng nó để tới chỗ con tàu. Nhưng sau mười phút tìm kiếm, họ nhận ra rằng có vẻ như James đã được người khác chở vào bờ chứ không có chiếc xuồng nào cả.

“Hy vọng anh không phải bơi lội vào lúc nửa đêm để thực hiện cái kế hoạch điên rồ này. Giờ đang là giữa tháng Mười đấy, nếu em không để ý. Chúng ta sẽ lạnh tê cả... cái gì thì em cũng tự biết rồi... George.”

Georgina nhăn mặt trước cái tên mới mà cả hai anh đã gọi trêu nàng từ lúc nàng làm họ kinh ngạc khi xuống dưới nhà trong bộ quần áo con trai mà nàng vẫn mặc lúc còn ở trên tàu và đã được James “chu đáo” đem trả lại.

Drew đã thực sự làm nàng ngưỡng chín mặt khi nói thêm, “Anh chẳng thích em mặc cái quần đó chút nào, vì gã người Anh đó đã chỉ rõ những bộ phận nào của cơ thể em có thể dễ dàng bị cánh đàn ông chiêm ngưỡng khi mặc nó.”

“Anh phàn nàn cái gì chứ, Boyd,” nàng gắt gỏng nói. “Thử tưởng tượng mà xem, nếu họ đưa con tàu vào trong cảng thì chúng ta sẽ còn gặp khó khăn đến thế nào nữa, bởi vì khi đó chúng ta sẽ phải đối phó với sự giám sát từ mọi con tàu xung quanh, chứ đâu chỉ riêng người của Warren.”

“Nếu họ làm vậy, em gái, thì ngay từ đầu em đã chẳng thể thuyết phục nổi anh đồng ý làm chuyện này rồi.”

“Nhưng anh đã đồng ý,” nàng bực bội nói. “Vậy nên hãy cởi giày ra và làm lẹ lẹ lên đi. Họ cần phải lên đường sớm một chút phòng khi Warren lộ bịch tới nổi quyết định đuổi theo họ.”

“Có thể Warren cảm thấy cần phải tính sổ với gã thuyền trưởng của em,” Drew chỉ ra, “nhưng anh ấy không muốn đâm đầu vào chỗ chết. Những khẩu pháo thò ra qua lỗ bắn trên thành của con tàu kia đâu phải là đồ chơi đâu cưng. Vậy mà gã Hawke nói hắn đã bỏ nghề rồi ư?”

“Em cho rằng những thói quen cũ thường khó bỏ,” nàng nói để bênh vực James, một phản ứng đạo gàn đây thường bật ra tự nhiên mà lẽ ra nàng nên kiềm chế lại. “Hơn nữa, anh ấy đang đi vào vùng biển Tây Ấn, nơi đám cướp biển vẫn còn lảng vảng.”

Lời lý luận của nàng khiến hai anh nàng ôm bụng cười sằng sặc, Drew thốt lên, “Đúng là khôi hài, một tên cựu cướp biển lại phải lo lắng về chuyện bị đám bạn cũ tấn công sao?”

Với những ký ức nhắc nhở nàng rằng lời nhận xét đó quả không sai chút nào, Georgina chỉ nói, “Nếu các anh không muốn làm việc này thì có thể ở lại trông ngựa. Em sẽ đi một mình.”

“Chúa ơi, Clinton nói đúng,” Drew nói với Boyd khi anh nháy lò cò một chân để cởi giày ở chân kia. “Rõ ràng con bé đã trở nên quá hống hách...”

Chờ đã nào, Georgie, em không được leo lên cái dây neo đó trước đâu đấy!”

Nhưng nàng đã xuống nước rồi, họ liền quỳnh quáng đuổi theo. Vì là những tay bơi khỏe nên chẳng bao lâu họ đã bắt kịp nàng, ba anh em cùng nhau nhẹ nhàng bơi qua vịnh. Mười phút sau, họ đã tới gần con tàu và bơi quanh nó để tới chỗ chiếc dây neo mà họ sẽ phải sử dụng để leo lên tàu.

Kế hoạch ban đầu của họ là dùng chiếc xuồng của James để đường hoàng tiếp cận con tàu và tuyên bố rằng họ đã tìm thấy một thủy thủ nữa của chiếc Maiden Anne trong thành phố và mang hẳn tới đây để nhất chung với những người còn lại. Georgina sẽ đứng ra đăng trước và phụ trách việc nói chuyện, vì nàng là người ít có nguy cơ bị nhận ra nhất trong ba người. Drew sẽ đứng cuối cùng, còn Boyd sẽ là “tù binh” bị kẹp ở giữa. Rồi ngay khi nàng tới gần một trong những tay canh gác, nàng sẽ thụp người xuống để Boyd vung tay đấm hấn. Rất đơn giản. Nhưng vì họ không thể nào bơi tới chỗ con tàu với một tù binh được kéo theo sau, nên kế hoạch đó buộc phải hủy bỏ, ít nhất cho đến khi leo được lên boong an toàn. Vì cả Drew lẫn Boyd đều không muốn để Georgina lên trên boong tàu, nên nàng đành phải ở lại dưới nước trong khi hai người họ biến mất qua thành tàu.

Nàng chờ đợi, nhưng lòng nóng như lửa đốt, vì từng phút cứ trôi qua mà chẳng có cách nào biết được chuyện gì đang xảy ra ở bên trên. Vì không có tiếng động nào nên Georgina cũng yên tâm đôi chút, nhưng thực sự thì nàng có thể nghe được gì khi nước cứ vỗ ù oạp bên tai và tai còn bị chiếc mũ len mà nàng đội để cải trang trùm kín cơ chứ? Hơn nữa, vì cứ phải ở yên một chỗ trong làn nước lạnh giá thế này nên trí tưởng tượng của nàng bắt đầu hình dung ra những điều đáng sợ.

Khu vực này có cá mập không nhỉ? Chẳng phải mới năm ngoái một người hàng xóm của nàng đã bắt được một con cá mập khi anh ta đi câu dọc theo bờ biển sao? Dưới cái bóng đen sẫm của con tàu, nàng chẳng thể nhìn thấy gì trên mặt nước, huống hồ là những thứ đang bơi quanh chân mình ở bên dưới.

Chưa đầy một phút sau khi nảy ra câu hỏi đó, Georgina đã ngoi lên khỏi mặt nước và leo lên dây neo. Nhưng nàng không leo lên tận nơi. Nàng đã được dặn phải đợi ở bên dưới với một lời cảnh cáo “nếu không thì” đầy đe dọa. Nàng không muốn chọc giận Boyd và Drew sau khi họ đã giúp đỡ mình quá đổi nhiệt tình. Nhưng đôi tay không đủ sức bám mãi sợi dây neo dày dặn. Thực tế là nàng vừa mới leo lên đỉnh thanh lan can của con tàu thì đã không thể chịu nổi nữa. Rất may là Georgina không bị rơi tòm xuống làn nước mà bây giờ nàng đã hoàn toàn tin chắc là có đầy cá mập, vậy nên nàng thở phào nhẹ nhõm khi trèo qua thanh lan can - cho đến khi nàng thấy cả tá người đang đứng lối nhỏ chờ sẵn.

Chương 37

Đứng trên vũng nước đọng lại dưới chân, run rẩy trước cơn gió đêm lạnh lẽo quét qua boong tàu, Georgina nghe một giọng nói lạnh nhạt, mĩa mai cất lên, “Ái chà chà, chẳng phải đây là George, cậu bạn cũ của chúng ta sao. Đến thăm chúng tôi đây à?”

“Connie?” Georgina kinh ngạc thốt lên khi người đàn ông cao ráo tóc đỏ bước về phía mình để choàng một cái áo khoác nặng trĩch lên vai nàng. “Nhưng... sao anh lại được tự do thế này?”

“VẬY là cô biết chuyện gì đã xảy ra ở đây?”

“Dĩ nhiên là tôi... nhưng tôi không hiểu. Anh đã tự thoát ra được ư?”

“Ngay khi cái cửa lật được mở ra. Mấy gã quê mùa nhà cô không được thông minh cho lắm nhỉ, cô gái? Đối chỗ với họ dễ như ăn cháo vậy.”

“Ôi, Chúa ơi, anh không làm hại họ đấy chứ?”

Anh ta cau mày trước câu hỏi đó. “Chúng tôi chỉ tống họ xuống chỗ họ đã tống chúng tôi xuống thôi. Sao nào?”

“Họ đang định thả các anh ra đấy! Anh không cho họ cơ hội giải thích sao?”

“Không đời nào,” anh ta nhấn mạnh. “VẬY thì tôi đoán rằng họ là bạn của cô?”

“Họ là anh tôi.”

Anh ta cười khùng khục trước giọng điệu bất mãn của nàng. “Chà, họ không bị tổn hại chút nào hết. Henry, mang hai anh chàng đó lại đây và lần này hãy nhẹ nhàng với họ thôi.” Rồi anh quay sang Georgina, “Nào, George, có lẽ cô nên nói cho chúng tôi biết James đang ở đâu?”

“À, chuyện đó hơi dài dòng và vì thời gian rất gấp nên tôi sẽ giải thích trên đường chúng ta quay vào bờ.”

Không phải vì những lời nói mà chính thái độ lo lắng bất ngờ của nàng đã khiến Connie giật mình. “Anh ấy hiện vẫn ổn đấy chứ?”

“Chắc chắn rồi... chỉ bị bầm tím đôi chút thôi... và cần sự trợ giúp của anh để thoát ra khỏi căn hầm bị khóa kín.”

“Bị nhốt trong đó hả?” Connie bật cười, khiến Georgina nhìn anh phần nộ.

“Chuyện này chẳng buồn cười chút nào hết, anh Sharpe. Họ đang định đưa anh ấy ra tòa vì tội danh cướp biển đấy,” nàng nói toạc móng heo, khiến vẻ thích thú của anh ta lập tức biến mất.

“Chết tiệt, tôi đã cảnh báo anh ấy rồi mà!”

“Đáng lẽ anh phải quyết liệt ngăn cản anh ấy mới phải, bởi vì đó hoàn toàn là lỗi ở anh ấy, hay đúng ra là do những lời thú tội tà trời của anh ấy.”

Sau đó, nàng hối thúc viên thuyền phó hành động khẩn trương, nhưng vẫn không tránh được việc giải thích toàn bộ mọi chuyện trên đường đi. Các anh nàng tạm thời phải ở lại trên tàu với sự giận dữ tột độ, do đó Connie có thể dùng ngựa của họ để mang vài người theo cùng. Georgina “có vinh hạnh” được cưỡi ngựa chung với thuyền phó, nhưng như nàng đã lo sợ, anh ta làm vậy chỉ để moi móc bằng được từng chi tiết từ nàng, thi thoảng ngắt lời với những câu cảm thán như “Anh ấy không làm vậy chứ!” hoặc “Đời nào anh ấy làm vậy!” và cuối cùng là một câu nói đầy giận dữ “Chuyện cô kể rất có sức thuyết phục, George, nhưng cô sẽ không bao giờ làm cho tôi tin được rằng James Malory đã đeo gông vào cổ đâu” và nàng đáp lại, “Anh không cần phải tin tôi. Tôi cũng chính là người phải đeo gông vào cổ cùng với anh ấy đấy.”

Vì Georgina không thêm cố gắng thuyết phục anh ta thêm nữa, nên lúc họ tới nhà nàng, anh ta vẫn còn chưa tin. Nàng cũng chẳng bận tâm. Lúc đó, nàng bực mình đến nỗi định bụng chẳng thèm dẫn họ tới tầng hầm nếu

không nghĩ họ sẽ làm một trong những người hầu thức giấc khi tự mình mò mẫm trong bóng tối để tìm đường.

Nhưng nàng thực sự mong ước mình đã không nán lại cho đến khi cánh cửa tầng hầm được mở ra. Với cây nến mà nàng lấy từ trong bếp, James dễ dàng nhận thấy những người đến cứu mình là ai, ngoại trừ nàng, vì nàng đang đứng sau cánh cửa. Nhưng nàng không nghĩ anh sẽ nói gì khác kể cả khi biết nàng có mặt ở đó.

“Đáng ra anh không cần phải tới cứu tôi, anh bạn. Tôi đáng bị treo cổ vì cái chuyện mà tôi đã cho phép xảy ra ở đây.”

Georgina chẳng để ý gì tới từ “cho phép.” Tất cả những gì mà nàng nghe thấy là sự ghê tởm của James trước tình trạng đã kết hôn của anh. Connie hẳn cũng nghe ra điều đó.

“Vậy ra đó là sự thật ư? Anh đã lấy cô gái đó thật sao?”

“Làm sao anh biết?”

“Tại sao à, dĩ nhiên là cô dâu nhỏ bé của anh đã kể cho tôi nghe.” Connie bật cười trước cả khi nói hết câu. “Tôi có nên... nói lời... chúc...”

“Cứ việc và tôi sẽ làm cho anh khó mà mở miệng nói thêm một từ nào nữa,” James gầm gừ và rồi tiếp tục, “Nếu anh đã gặp cô ta, vậy thì cô nàng xảo trá đó ở đâu rồi hả?”

Connie nhìn quanh. “Cô ta vừa ở đây mà.”

“George!”

Georgina đứng khựng lại trên đỉnh cầu thang, co rúm người trước tiếng gọi giật giọng nghe như tiếng súng đại bác ấy. Thế mà nàng cứ nghĩ giọng nói của các anh nàng đã là to và vang dội lắm rồi. Nàng nghiêng rặng, siết chặt nắm đấm và bước huỳnh huých xuống cầu thang để quát lại anh.

“Đồ ngốc ngàn lần trời đánh thánh vật! Anh định đánh thức cả nhà tôi dậy đấy à, hay cả hàng xóm xung quanh đây nữa? Hay vì anh quá thích căn hầm này...”

Thật không may, đúng lúc đó nàng đã bước vào tầm với của anh và lập tức bị một bàn tay to lớn bịt chặt miệng. Vì đó là tay của James nên nàng khựng lại trong giây lát, nhưng anh hành động quá nhanh và trước khi nàng kịp nghĩ tới chuyện vùng vẫy thì bàn tay anh đã được thay thế bằng chiếc cà vạt, một vật bịt miệng khá hữu hiệu sau khi nó được quấn quanh miệng nàng tới vài lớp.

Connie không nói một lời nào trong lúc quan sát toàn bộ quá trình này, đặc biệt là khi anh nhận thấy Georgina chỉ đứng yên. Nhưng hành vi của James còn thú vị hơn. Anh có thể nhờ trợ giúp nhưng lại không làm vậy. Anh cũng không buông cánh tay đang ôm chặt eo cô gái dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đủ để buộc chặt chiếc cà vạt lại, do đó anh phải dùng răng để kéo siết một đầu của nó, điều đó hẳn đau đớn lắm, vì môi James đang bị rách và sưng vù. Khi đã làm xong, anh quặp chặt cô gái dưới cánh tay và chỉ tới lúc đó mới nhận ra Connie đang nhìn mình.

“Rõ ràng chúng ta không thể bỏ cô ta lại,” James giận dữ nói.

“Dĩ nhiên rồi.” Connie gật đầu.

“Rõ ràng cô ta sẽ đánh động.”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Anh không cần phải đồng ý với tôi, anh biết đấy.”

“Dĩ nhiên là tôi phải đồng ý với anh. Để còn giữ hàm răng của tôi chứ. Tôi yêu chúng lắm.”

Chương 38

Georgina ngồi thừ ra trên cái ghế mà nàng đã kéo tới trước mặt bức vách có những ô cửa sổ, thẫn thờ nhìn mặt nước bập bềnh sóng vỗ của Đại Tây Dương lạnh giá đang bao quanh chiếc Maiden Anne. Nàng nghe thấy tiếng cửa mở sau lưng, rồi tiếng bước chân băng ngang căn phòng, nhưng chẳng bận tâm tới chuyện ai đã phá hỏng sự yên tĩnh của mình. Song không có nghĩa là nàng không biết. Chỉ có James là người duy nhất bước vào căn buồng này mà không cần phải gõ cửa.

Nhưng nàng sẽ không nói chuyện với James Malory, cả một tuần nay nàng chưa nói quá hai từ với anh, kể từ cái đêm anh cặp nàng lên con tàu theo đúng cái kiểu mà anh đã cặp nàng ra khỏi một quán rượu ở nước Anh. Thậm chí cách hành xử khiếm nhã ấy vẫn chưa phải là điều tệ nhất của đêm hôm đó. Chúa ơi, ngay khi nhìn thấy hai anh nàng trên boong tàu, anh đã ra lệnh quăng họ xuống nước. Ngay trước khi họ bị ném qua thành tàu, anh còn trơ tráo nói rằng nàng đã quyết định đi cùng anh, cứ như thể họ không nhìn thấy miếng vải đang buộc quanh miệng nàng, hay cái cách anh đang cặp nàng như thể Georgina là một cái túi hành lý chết tiệt nào đó vậy.

Dĩ nhiên, trước đó không một ai buồn nói với anh chuyện Drew và Boyd đang làm gì trên con tàu này. Bất cứ thành viên nào trong thủy thủ đoàn cũng có thể kể rằng nếu không có các anh nàng, giờ này họ vẫn còn đang bị nhốt dưới khoang hầm và người của chiếc Nereus vẫn đang đi đi lại lại trên các boong, thay vì bị trói chặt và quăng lên bờ. Nhưng rõ ràng họ không đủ can đảm để ngăn vị thuyền trưởng điên khùng và nói cho anh biết việc đó. Nhất là Connie, đáng ra anh ta phải lên tiếng, nhưng chỉ cần nhìn một cái

thôi cũng đủ biết rằng anh ta quá thích thú với chuyện này nên không muốn kết thúc nó bằng một lời giải thích chẳng lấy gì làm thú vị.

Có lẽ bây giờ James đã biết rằng đêm đó anh cư xử như một tên khốn vô ơn. Nhưng nếu anh chưa biết thì nàng cũng sẽ chẳng đời nào nói cho anh hay về điều đó, vì nàng sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa. Gã đàn ông trời đánh này thậm chí còn không thêm bận tâm. “Chúng ta đang giận dỗi nhau đấy ư?” anh đã thốt lên lúc mới nhận ra sự im lặng của nàng. “Tuyệt thật! Đối với một người đàn ông buộc phải gánh thêm một cô vợ, đây quả là một đặc ân nho nhỏ mà Chúa trời đã ban tặng cho anh ta.”

Lời nói ấy khiến nàng đau lòng quá đỗi, đặc biệt là vì nàng không nghi ngờ chút nào về chuyện anh thực sự nghĩ như thế. Hẳn là vậy rồi, vì James chưa một lần cố gắng dỗ dành nàng nói chuyện với anh, mắng nhiếc anh, hoặc làm bất cứ điều gì tương tự.

Họ ở chung buồng với nhau, nàng ngủ trên võng, anh ngủ trên cái giường rộng thênh thang, làm tất cả những gì có thể để lờ nhau đi. Anh đã thành công một cách đáng ngưỡng mộ, còn nàng thì thất vọng nhận ra rằng khi anh ở đó nghĩa là anh đang ở đó. Ít nhất thì các giác quan của nàng cũng biết được điều này, chúng trở nên hơi điên loạn mỗi lần anh ở gần; thị giác, khứu giác, thính giác của nàng đều nhạy bén hơn bao giờ hết khi nhớ lại những cái vuốt ve, âu yếm giữa họ.

Ngay cả bây giờ, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng Georgina vẫn thấy mình đang liếc mắt quan sát James khi anh ngồi xuống sau bàn làm việc. Trông anh có vẻ thoải mái như thể đang ở một mình, trong khi người nàng cứng đờ lại khi thấy anh. Anh không nhìn về phía nàng, cũng như nàng sẽ chẳng đời nào quay hẳn đầu lại để nhìn thẳng vào mặt anh. Nàng cũng không nên có mặt ở đây. Thật ra, nàng cũng chẳng thể nào hiểu nổi tại sao mình lại ở đây vào giờ này, bởi vì nếu James quăng nàng xuống vịnh cùng các anh nàng thì sẽ phù hợp hơn với thái độ của anh đêm đó.

Nàng không hỏi tại sao anh lại mang nàng theo. Vì nếu làm vậy sẽ buộc phải nói chuyện với anh và nàng thà cắt lưỡi mình còn hơn là ngừng giận dỗi, như cách anh gọi sự câm lặng của nàng. Nếu thái độ này khiến nàng

giống như trẻ con thì đã sao chứ? Nó đâu có tệ hơn việc anh cư xử như một gã điên lỗ mãng với những thói quen của một tên cướp biển như bắt cóc và bắt người ta phải tự nhảy xuống biển từ trên một tấm ván, hay trong trường hợp này là đẩy họ xuống dưới nước.

“Phiền em một chút được không, George? Em cứ nhìn ta chăm chặp như vậy khiến ta phát cáu đấy.”

Đôi mắt Georgina lập tức chuyển hướng về phía khung cảnh tẻ nhạt bên ngoài cửa sổ. Quỷ tha ma bắt anh ta đi, làm sao anh ta biết nàng đang lén nhìn anh ta chứ?

“Ta đang bắt đầu cảm thấy mệt mỏi với việc này rồi,” anh tiếp tục thốt lên.

Nàng không nói gì.

“Sự giận dữ của em đó.” Nàng vẫn không nói gì.

“Cũng phải thôi, ta có thể mong đợi gì hơn ở một cô gái lớn lên giữa những kẻ man di, mọi rợ cơ chứ.”

Câu nói đó đã có tác dụng. “Nếu anh ám chỉ các anh tôi là...”

“Ta nói đến cả cái đất nước quái quỷ của em kìa.”

“Đất nước anh cũng đâu kém cạnh gì, rặt những kẻ hợm hĩnh.”

“Hợm hĩnh còn hơn là nóng nảy, thô lỗ.”

“Thô lỗ ư?!” Nàng rít lên, nhảy dựng khỏi ghế khi cơn giận dữ đã nén nhịn lâu ngày bùng nổ, rồi hùng hổ băng ngang căn phòng tới cạnh bàn làm việc của anh. “Khi mà anh thậm chí còn không thể nói lời cảm ơn người khác vì đã cứu mạng anh?”

Anh đã đứng dậy trước cả khi nàng tới nơi, nhưng nàng lùi lại không phải vì sợ anh, mà chỉ vì trong vô thức không muốn anh lại gần mình. “Ta phải cảm ơn ai đây? Những kẻ lỗ mãng ngu dốt mà nàng gọi là anh trai ư? Những kẻ tổng ta xuống tầng hầm để chuẩn bị đưa ta đi treo cổ ư?”

“Đó là một hoàn cảnh do anh tự chuốc lấy bằng từng lời thốt ra từ miệng anh!” nàng hét lên với anh. “Nhưng cho dù anh có đáng bị như thế hay

không, thì người làm việc đó là Warren. Chứ không phải là Boyd và Drew. Họ đã làm trái ý anh trai mình để giúp anh, cho dù họ thừa biết anh ấy sẽ đánh họ như tử nếu phát hiện ra.”

“Ta không phải kẻ ngốc, cô bé ạ. Không cần ai phải nói với ta họ đã làm gì. Em nghĩ vì lý do gì mà ta không bẻ gãy cổ họ hả?”

“Ồ, tử tế quá nhỉ. Vậy mà tôi còn thắc mắc là tại sao mình lại ở đây nữa chứ. Đáng lẽ tôi phải nhận ra sớm hơn rằng đây chỉ là một cú đòn giáng vào các anh tôi, vì anh không thể ở lại để gây ra tổn thất nào tồi tệ hơn thế. Đúng không? Đưa tôi theo là ý tưởng trả thù hoàn hảo của anh, bởi vì anh biết việc này sẽ khiến các anh tôi phát điên lên vì lo lắng.”

“Chính xác!”

Nàng không nhận thấy cổ và mặt anh đã đỏ gay gắt, bằng chứng cho thấy sự suy diễn của nàng đã làm anh giận dữ gấp đôi và đó cũng chính là nguyên nhân khiến anh buột ra câu trả lời như trên. Nàng chỉ biết là mình đã nghe thấy câu trả lời đó, một hồi chuông báo tử cho hy vọng cuối cùng của nàng, mặc dù nàng không chịu thừa nhận là mình đang bám vào cái hy vọng ấy.

Nàng đau đớn đến mức to tiếng trả đũa, “Đúng là không ngoài những gì tôi nghĩ về một gã quý tộc người Anh, một tên cướp biển vùng Caribbean!”

“Ta ghét phải chỉ ra điều này, cô nàng phù thủy ạ, nhưng đó không phải là những từ ngữ dùng để miệt thị người khác.”

“Với tôi thì có đấy! Chúa ơi, thế mà tôi còn sắp sinh con cho anh nữa chứ.”

“Không đời nào! Ta sẽ không đụng vào em nữa đâu!”

Nàng ùng ùng bỏ đi và ném lại một câu, “Anh sẽ không cần phải làm vậy, đồ ngớ ngẩn ạ!” và James cảm thấy mình như vừa bị nện búa tạ vào đầu, hoặc bị một con la nổi quạu đá cho một cú vào mông, những điều mà anh cảm thấy mình đáng phải chịu vào lúc đó.

Nhưng Georgina chẳng quan tâm chút nào tới phản ứng của anh. Cơn phẫn nộ dâng cao đẩy nàng đi thẳng ra khỏi cửa, rồi đóng sầm nó lại, để

khỏi phải nghe thấy những tiếng cười khùng khục đang mau chóng biến thành một tràng cười thích thú.

Nửa tiếng sau, anh tìm thấy nàng ở trong bếp, đang trút giận lên Shawn O'Shawn và mấy anh chàng phụ bếp bằng một tràng chửi rửa cánh đàn ông nói chung và James Malory nói riêng. Vì họ đã biết rằng "cậu bé" Georgie của họ bây giờ đã là vợ của thuyền trưởng, mặc dù nàng vẫn mặc quần, dẫu lần này là quần đi mượn, nên họ không dám phản đối bất cứ điều gì nàng nói.

James đứng nghe nàng một lúc rồi mới ngắt lời, sau khi thấy mình cùng lúc bị ví von với một con la cứng đầu, một con bò ngu độn và một bức tường gạch. Bức tường gạch ư? Chà, đúng là chẳng thể nào hiểu nổi cách so sánh, ví von của đám người Mỹ.

"Ta muốn nói chuyện với em, George, nếu em không phiền."

"Tôi cảm thấy rất phiền."

Nàng nói mà không nhìn anh. Thật ra, anh đã nhìn thấy lưng nàng hơi căng cứng khi anh nói với nàng. Cách ăn nói lịch sự hiển nhiên không phải là điều thích hợp trong trường hợp này.

Georgina sẽ gọi nụ cười của James là gian xảo nếu nàng nhìn thấy nó, nhưng vì không đứng đối diện với anh, nên chỉ những người còn lại trong phòng mới thấy được nụ cười tinh quái ấy khi anh bước tới đằng sau và nhắc bóng nàng khỏi cái thùng rượu mà nàng đang ngồi lên. "Thứ lỗi cho ta nhé, các cậu, George đã xao lãng những nhiệm vụ vào cuối ngày của cô ấy," James nói khi anh quay đi và mang nàng ra khỏi phòng với tư thế mà nàng đã khá quen thuộc.

"Anh nên kiểm chế thói quen lỗ mãng này đi, thuyền trưởng," nàng rít lên giận dữ, qua kinh nghiệm nàng biết rằng mình sẽ chẳng thể làm được gì để bắt anh đặt nàng xuống cho đến khi anh sẵn sàng làm vậy. "Thế này là đủ biết anh có lịch sự hay không nhỉ?"

"Chúng ta sẽ tới nơi nhanh hơn nếu em im miệng lại, George."

Nàng kinh ngạc đến nỗi gần như không nói nên lời khi phát hiện ra sự hài hước trong giọng anh. Vì Chúa, anh thấy có gì đáng cười trong tình huống này giữa họ cơ chứ, khi mà hiện giờ cả hai người đều đang căm ghét nhau? Chưa đầy một tiếng trước anh vẫn còn chẳng khác nào một con rồng khạc ra lửa. Nhưng anh vốn là một người Anh mà, vì vậy đâu cần phải giải thích gì thêm chứ.

“Tối đâu nhanh hơn cơ?” nàng hỏi, “Và tôi đã lơ là những nhiệm vụ gì nào? Tôi có cần nhắc nhở anh rằng tôi không còn là bồi phòng của anh nữa không?”

“Ta biết rõ bây giờ em là gì của ta, cưng ạ. Mặc dù ta chẳng ưa gì hôn nhân, nhưng nó có một lợi ích nho nhỏ mà ngay cả ta cũng không thể phàn nàn gì.”

Nàng mất năm giây suy nghĩ về lời anh nói trước khi nổi đóa lên. “Anh bị điên hay bị lão suy thế? Tôi đã nghe anh nói với tôi và cả con tàu rất rõ ràng rằng anh sẽ không đụng đến tôi nữa mà! Chắc chắn là tôi có rất nhiều nhân chứng!”

“Cả con tàu ư?”

“Anh đã nói rất to.”

“Ta nói dối đấy.”

“Thế sao? Anh đã nói dối ư? Đây, tôi nói cho anh biết nhé...”

“Sao em có thể làm vậy chứ, George? Cái thói quen vạch áo cho người xem lưng này của em...”

“Tôi còn vạch ra nhiều thứ nữa cơ, đồ bò mộng điên khùng!” Nhưng rồi cuối cùng nàng cũng nhận ra những tiếng cười khúc khích đang vang lên sau lưng họ và nàng hạ giọng thì thầm, “Anh cứ thử đi và... Hừm, anh cứ thử đi rồi xem chuyện gì sẽ xảy ra nhé.”

“Thật là tuyệt khi em làm cho nó trở nên thú vị hơn, cưng ạ, nhưng ta chắc chắn với em rằng điều đó hoàn toàn không cần thiết.”

Nàng không hiểu nhằm ý anh. Nó làm người nàng nóng bừng lên ở những chỗ không được phép, ít nhất là trong thời điểm này, vì nàng chẳng muốn dính dáng gì đến anh cả. Tại sao anh lại làm thế này chứ? Họ đã ở trên biển cả tuần và tất cả những gì nàng nhận được từ anh chỉ là ánh mắt giận dữ, ừ ê, nếu anh buồn nhìn tới nàng. Vậy mà lúc này anh đã gây ra cuộc cãi cọ trong buồng, chọc cho nàng hết giận dỗi và giờ thì đến chuyện này. Nếu anh định làm cho nàng phát điên lên vì bối rối, thì anh đang làm được rồi đấy.

Trước khi đi xuống cầu thang dẫn về buồng mình, anh xoay nàng lại để nàng nằm gọn trong vòng tay anh, một tư thế không dễ dàng thoát ra hơn tư thế lúc này là bao. Georgina thực sự đang bắt đầu cảm ghét sức mạnh và khả năng kiềm chế cơn giận dữ của James, trong khi sự phẫn nộ của nàng có vẻ càng lúc càng tăng lên gấp bội.

“Tại sao hả James?” nàng nghiêng rặng hỏi với giọng căm phẫn. “Nói cho tôi nghe đi, nếu anh đủ can đảm.”

Với tư thế mới này, nàng có thể nhìn anh, nhưng khi anh thoáng nhìn xuống nàng, câu trả lời đã hiện lên rõ mồn một trong đôi mắt xanh ấy. Nàng không cần phải nghe nữa. Nhưng dẫu sao anh vẫn nói với nàng.

“Đừng tìm kiếm những ý nghĩa sâu xa, em yêu. Động cơ của ta rất đơn giản thôi. Toàn bộ thứ cảm xúc giận dữ mãnh liệt mà chúng ta đang trút lên nhau khiến ta hơi... nôn nao.”

“Tốt lắm,” nàng châm chọc, nhắm mắt lại để tự bảo vệ mình trước ánh mắt uy lực của anh. “Tôi hy vọng anh sẽ bị nôn mửa.”

Anh cười vang làm nàng rung cả người. “Em biết ý ta không phải là vậy mà. Ta dám cá rằng em cũng đang có cảm giác nóng bỏng rạo rức đó.”

Đúng vậy, nhưng nàng sẽ không bao giờ để cho anh biết. Nhưng anh đã quyết tâm phải biết bằng được.

Giọng anh trở nên khàn khàn đầy quyến rũ, “Em có thấy nôn nao không?”

“Không một chút...”

“Em biết cách làm giảm sự tự tin của người khác thật đấy, em yêu.”

Nàng tuột xuống trước mặt anh ngay khi đôi chân được thả ra, nhưng bàn chân vẫn chưa chạm đất vì cánh tay anh vẫn còn đang ôm ngang lưng nàng. Nàng không nhận ra là họ đã vào trong buồng, chỉ nghe thấy tiếng cửa đóng lại với một tiếng cạch vang dội. Tim nàng đập mạnh hơn.

“Ta sẽ là người đầu tiên thú nhận rằng, ta có vẻ đã đánh mất sự khôn khéo của mình mỗi khi đối mặt với em,” anh tiếp tục nói khi cánh tay còn lại ôm lấy nàng, lúc này cả hai bàn tay đều di chuyển, một tay lần xuống phía dưới cho đến khi nó ôm gọn cặp mông nàng, ấn nàng sát vào hông anh, trong khi bàn tay kia nhích lên trên, lùa vào mái tóc nàng, lướt dọc theo da đầu, cho đến khi đầu nàng được giữ chặt. Nàng nhìn thấy nụ cười gợi cảm của anh, sức nóng bùng lên trong mắt anh, cảm thấy hơi thở anh trên môi mình khi anh nói thêm, “Cho phép ta tìm hiểu xem liệu ta có thể tìm lại nó không nhé.”

“James, không...”

Nhưng miệng anh đã đặt lên miệng nàng và nàng không có cách nào tránh được nó bởi những gọng siết của anh. Với sự chú tâm vô hạn, anh chậm rãi trao cho nàng sự khéo léo của cả một đời người, những nụ hôn đầy cảm dỗ, mê hoặc, khơi gợi trong nàng những ham muốn yêu đương. Đôi tay nàng đang ôm vòng quanh cổ James khi lưỡi anh khẽ tách môi nàng ra, rồi luồn vào trong miệng và mau chóng đưa nàng tới bến bờ mê khiến nàng chẳng còn quan tâm tới chuyện anh đang làm gì nữa. Ẩn dưới sự tấn công dịu dàng này, nàng cảm thấy một sự thúc bách. Của nàng hay của anh? Nàng không biết nữa. Georgina đang ở trong tâm của một cơn bão, nó đã cuốn phăng ý thức của nàng về tất cả mọi thứ ngoại trừ người đàn ông này và điều mà anh đang làm với nàng.

Chúa ơi, mùi vị của anh, cảm giác chạm vào anh, sức nóng mãnh liệt đang vây phủ xung quanh Georgina, tất cả đều khiến lòng nàng trào dâng niềm khoái lạc. Nàng đã quên... Không, chỉ là nàng đã nghi ngờ sự thật, không nghĩ rằng mình có thể bị cảm xúc chôn vùi đến nỗi đánh mất mình trước nó... và trước anh.

“Chúa ơi, em yêu, em khiến ta run rẩy.”

Nàng nghe thấy giọng anh đầy kinh ngạc, cảm thấy từng sự rung động ở cơ thể anh... hay chính là tay chân nàng đang run rẩy, sắp sửa vỡ tan?

Nàng đang bám ghì anh, vì vậy anh dễ dàng nhấc chân nàng lên và để chúng quặp quanh hông anh. Sự tiếp xúc thân mật, sự chà xát giữa hai cơ thể khi anh đưa nàng tới giường mình, khuấy động trong lòng nàng một cảm giác rạo rức nóng bỏng khiến nàng rên rỉ khi lưỡi anh tiếp tục sục sạo khoang miệng nàng.

Họ cùng nhau ngã xuống giường, hơi vụng về, nhưng Georgina không nhận ra rằng sự khéo léo của James đã biến mất trước một nhu cầu mãnh liệt vượt trội hơn hẳn so với ham muốn của nàng, trong khi ham muốn của nàng đã trào dâng mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Chỉ trong nháy mắt họ đã xé toạc quần áo của nhau, theo đúng nghĩa đen, thậm chí còn không ý thức được rằng họ đã trở về với bản năng nguyên thủy.

Rồi anh đi vào bên trong nàng, dẫn thật sâu và cả cơ thể nàng như hôn hoan chào đón anh. Nàng đang đắm chìm trong hoan lạc thì bỗng giật mình khi hai cánh tay anh luồn dưới khoeo chân mình, một việc anh chưa từng làm trước đó, rồi nhấc chúng lên cao, khiến nàng có cảm tưởng như mình không còn chút khả năng tự vệ. Nhưng sự hoảng hốt đó trôi qua nhanh đến mức nó lập tức bị quên lãng, vì tư thế mới này giúp anh đi sâu hơn vào bên trong cơ thể nàng, như chạm vào nơi tận cùng của nàng. Đúng lúc đó một ngọn lửa như bùng lên dữ dội, râm ran lan tỏa đến từng đầu ngón chân, khiến nàng run lên theo từng cơn co thắt khoái lạc mà ngay cả bản thân James cũng cảm nhận rất rõ.

Nàng vô thức thét lên. Vô thức để lại những vết răng hình bán nguyệt rướm máu trên vai anh. Một lần nữa nàng đã dâng hiến cho anh cả tâm hồn mình. Nhưng cả hai người họ đều không nhận ra điều này.

Khi Georgina lấy lại được ý thức, nàng cảm giác như đã cạn kiệt mọi sức lực... môi nàng vẫn đang được anh nhẹ nhàng âu yếm, điều đó khiến nàng

tin rằng James đã không được hưởng cảm giác tuyệt diệu vừa rồi cùng với nàng. “Anh chưa...?”

“Dĩ nhiên là ta đã đạt được rồi.”

“Ồ.”

Nhưng trong thâm tâm, nàng lại “Ồ” lên một tiếng nữa, lần này nhuốm nhiều vẻ ngạc nhiên hơn. Nhanh vậy sao? Nàng có muốn buông lỏng cơ thể mình như thế lần nữa không? Nàng có dám không? Nhưng ham muốn trong nàng bùng lên quá mạnh mẽ khiến nàng đáp lại nụ hôn của anh ngay tức khắc và đó chính là câu trả lời duy nhất mà nàng muốn vào lúc đó.

Chương 39

“Em biết không, hôn nhân từng là một công cụ để gây dựng hoặc hợp nhất các gia tộc lớn... điều đó bất luận thế nào cũng sẽ chẳng bao giờ được áp dụng với chúng ta, đúng không, cưng? Nhưng ngày nay nó đã quay trở về với ý nghĩa ban sơ của nó, sự chấp thuận của xã hội đối với ham muốn dục tình. Trong vấn đề đó thì chúng ta khá phù hợp với nhau, ta chắc chắn như vậy đấy.”

Những lời nói ấy cứ trở đi trở lại trong đầu Georgina trong suốt hai tuần sau lần khuất phục đầy định mệnh của nàng trước sự khéo léo của James Malory, nhắc nhở nàng rằng đáng lẽ không nên lầm tưởng ham muốn của anh với nàng có ý nghĩa gì sâu xa hơn. Nàng đã hỏi anh định làm gì với cuộc hôn nhân của họ, liệu anh sẽ tôn trọng hay muốn thoát khỏi nó. Nàng sẽ không gọi câu trả lời của anh là một câu trả lời. Nàng cũng không cần anh phải nói cho nàng biết rằng với anh, tất cả những gì họ đã sẻ chia chỉ là ham muốn nhục dục mà thôi.

Tuy nhiên, ham muốn đó dịu dàng quá đối; nàng đã bao lần nằm trong vòng tay anh và cảm thấy mình được chiều chuộng... gần như là được yêu. Chính điều đó đã khiến nàng im lặng mỗi lần nghĩ đến việc hỏi anh về tương lai. Dĩ nhiên, lấy được những câu trả lời thẳng thắn của James quả là một việc khó hơn lên trời. Nếu anh không đùa bỡn cợt nhả khiến nàng tức tối không nói gì nữa, thì lại tìm cách lảng tránh, thoái thác. Nàng mau chóng học được một điều rằng nếu cố khơi gợi lại chuyện đã xảy ra ở Connecticut, hay thậm chí là nhắc đến các anh nàng, thì anh sẽ lại biến thành con rồng hung dữ khạc lửa đốt nàng cháy sém.

Vì vậy họ vẫn tiếp tục sống như trước đây, giống như tình nhân và bạn bè, chỉ trừ một ngoại lệ. Không bao giờ động đến những chủ đề nhạy cảm. Nó gần giống như một thỏa thuận ngừng bắn ngầm vậy, ít ra thì Georgina cũng coi nó như thế. Nếu muốn thưởng thức và tận hưởng khoảng thời gian này với James - dĩ nhiên là nàng muốn rồi - nàng sẽ phải chôn vùi lòng kiêu hãnh và những mối lo lắng trong một thời gian. Khi nào tàu họ cập bến, nàng sẽ biết được vị trí của mình trong lòng James ngay thôi, tùy vào việc James muốn giữ nàng lại hay gửi trả nàng về nhà.

Nàng cũng không phải chờ đợi lâu. Vì không bị cản trở bởi những cơn gió Tây, nên chiếc Maiden Anne lướt đi rất nhanh, gần ba tuần sau ngày rời khỏi bờ biển Mỹ, nó đã đi ngược dòng sông Thames.

Ngay từ đêm đầu tiên Georgina đã biết rằng nàng sẽ lại phải tới nước Anh, vì James đã bàn bạc về hành trình của họ với Connie trong khi vẫn đang cặp nàng bên hông. Nàng thậm chí không cần phải thắc mắc lâu tại sao anh không quay lại Jamaica để hoàn tất công việc đang dang dở ở đó. Đó là một trong những chủ đề cấm kỵ, vì vậy nàng không buồn hỏi anh, nhưng nàng có thể hỏi Connie những chuyện không liên quan đến cá nhân ai cả và anh ta đã nói cho nàng hay rằng James đã may mắn tìm được một người đại diện để giải quyết chuyện đất đai ở trên đảo trong lúc đang đợi các thủy thủ trở về tàu. Ít nhất thì Georgina cũng không làm ảnh hưởng đến công việc của anh, mặc dù nàng phải phân vân tự hỏi liệu có bao giờ biết được điều gì thực sự thúc đẩy James Malory tới Connecticut với ý định trả đũa dâng cao ngùn ngụt như vậy không.

Một lần nữa Georgina lại gói ghém đồ đạc cho James để chuẩn bị lên bờ, lần này trong hành lý của anh còn có vài bộ đồ mà nàng mượn người khác để mặc nữa. Nhưng lần này khi lên boong, nàng thấy Artie và Henry đang đứng sẵn ở hai bên ván cầu, cả hai đều không giấu giếm việc canh chừng nàng.

Nàng thấy điều đó thật nực cười. Nếu có thể thì nàng đã nói với James rằng anh sẽ chẳng bao giờ tìm thấy một chiếc tàu Skylark nào ở cảng London. Vì vậy, nếu như chưa muốn mất nàng, anh có thể yên tâm rằng

nàng sẽ chẳng biết chạy đi đâu cả. Nhưng anh thừa biết nàng không có đồng nào trong người, vì vậy việc cắt cử người giám sát thế này thật là kỳ cục quá đỗi. Cái nhẫn ngọc bích đã được trao lại cho nàng như một chiếc nhẫn cưới, vì lúc đó James tình cờ đang đeo nó trên một chiếc dây chuyền trên cổ, nhưng nàng sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện xa rời nó nữa.

Giờ đây chiếc nhẫn trên ngón tay là vật gợi nàng nhớ đến một chuyện rất dễ bị lãng quên, đó là nàng đã có chồng. Một chuyện cũng rất dễ bị lãng quên khác nữa là Georgina đang mang thai, vì nàng không cảm thấy khó chịu hay bị ốm nghén chút nào cả, thậm chí bụng nàng cũng chưa to ra, chỉ có ngực là hơi lớn hơn chút xíu. Dù gì cũng mới được hai tháng rưỡi. Nhưng nàng chưa bao giờ nhắc lại chuyện này với James, anh cũng không đề cập đến nó dù chỉ một lần. Nàng thậm chí còn không chắc liệu hôm đó anh có nghe rõ lời nói đó trong lúc nàng nổi cơn giận dữ khi ra khỏi buồng và đóng sầm cánh cửa lại hay không.

Georgina kéo cái áo choàng nặng trĩu của James sát vào người cho đỡ lạnh. Bến cảng là một nơi trống trải, lạnh lẽo khủng khiếp vào giữa tháng Mười một. Với không khí giá buốt và bầu trời u ám, ngày hôm nay quả là ảm đạm hết như những ý nghĩ trong đầu nàng lúc chờ James.

Liệu điều gì đang đợi nàng ở đây nhỉ?

Georgina vẫn còn nhớ phố Piccadilly. Nàng suýt buột miệng kể với James rằng nàng và Mac đã ở trong khách sạn Albany mà cỗ xe ngựa vừa mới đi qua. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chồng mình, nàng đã đổi ý. Anh mang vẻ mặt đó từ lúc họ rời tàu, hay thật ra là từ lúc họ mới nhìn thấy nước Anh.

Nàng không cần phải hỏi tại sao tâm trạng anh lại tồi tệ như thế. Anh sẽ chỉ buông ra mấy câu băng quơ không những chẳng tiết lộ được điều gì mà còn chọc tức nàng thêm. Mà nàng thì đang cố gắng hết sức để không làm tình hình thêm trầm trọng. Nhưng nàng cứ tưởng James sẽ vui khi về nhà chứ nhỉ? Nàng biết anh có gia đình ở đây, thậm chí cả một đứa con trai... Chúa ơi, sao nàng có thể quên điều đó cơ chứ? Anh có một đứa con trai mười bảy tuổi, một đứa con trai chỉ kém nàng có năm tuổi. James đang lo

chuyện phải giải thích tại sao anh lại về nhà với một người vợ chẳng? Mà liệu anh có buồn giải thích không? Thậm chí anh có đưa nàng về nhà không?

Vì Chúa, thật là ngớ ngẩn, khi mà một cuộc trò chuyện nho nhỏ có thể khiến nàng an tâm... hoặc không, như trong trường hợp này. “James...?”

“Chúng ta tới rồi đây.”

Cỗ xe ngựa dừng lại ngay khi anh nói thế và anh xuống xe trước cả khi nàng kịp nhìn ra ngoài cửa sổ. “Đây là đâu?”

Anh giơ tay lên để đỡ nàng xuống vỉa hè. “Nhà của em trai ta.”

“Em nào?”

“Anthony. Em chắc hẳn vẫn còn nhớ chú ấy. Em từng nói là chú ấy có mái tóc đen như quỷ sứ còn gì.”

Nàng chột nhứ mày nghi ngờ rồi bùng lên giận dữ, trút ra hết những nỗi lo lắng đã dồn nén trong lòng bấy lâu. “Anh định vứt bỏ tôi ở đây hả? Anh không đủ can đảm để đưa tôi về nhà cùng anh, vì vậy anh bỏ tôi lại với gã em trai trác táng của anh đúng không? Anh không muốn giải thích với con trai anh điều gì vậy, chuyện tôi là một người Mỹ, hay chuyện tôi là vợ anh?”

“Ta căm ghét từ đó. Em có thể gọi mình là gì cũng được, nhưng làm ơn gạt bỏ từ đó ra khỏi vốn từ vựng của em.”

Việc anh nói ra điều đó một cách điềm tĩnh chỉ càng làm nàng thêm tức điên lên. “Được thôi. Vậy gọi là ả điếm được không?”

“Quá được.”

Ồ khốn!”

“Cưng à, em thật sự phải kiểm chế thói chửi thề này đi. Như mọi khi, em lại vạch áo cho người xem lưng để người ta cười vào mũi rồi đấy.”

“Người ta” ở đây chính là Dobson, quản gia của Anthony, người đã sốt sắng mở cửa ngay khi nghe tiếng xe ngựa tới mà chưa cần khách phải gọi. Georgina đỏ bừng mặt vì bị bắt gặp đang thốt ra những lời tục tĩu. Nhưng

nhìn người đàn ông Anh quốc có khuôn mặt khắc kỷ này, ai cũng sẽ nghĩ là ông ta chưa hề nghe thấy một lời nào cả.

“Mừng ngài đã về nhà, ngài Malory,” ông ta nói khi mở rộng cánh cửa.

Georgina gần như bị lôi vào trong. Bất chấp bộ đồ con trai trên người mà nàng không thể tránh được, nàng rất muốn tạo ra một ấn tượng tốt trong ngày hôm nay, vì nàng có thể gặp người nhà của James. Nhưng anh đã không phủ nhận chuyện sẽ để nàng ở lại đây với Anthony, thế thì có gì đáng lo chứ? Nàng chẳng việc gì phải gây ấn tượng với anh ta. Tuy nhiên, người hầu vốn là những kẻ ưa buôn chuyện và người đàn ông này có thể quen biết tất cả những người hầu phục vụ cho những người còn lại trong gia đình. Quý tha ma bắt, nàng muốn đá cho James một cái vì cuối cùng cũng khiến nàng phải nổi đóa.

Ngay cả James cũng muốn đá thật mạnh vào mông mình vì đã làm cho mọi chuyện giữa anh với nàng trở nên tồi tệ hơn, nhưng anh không thể từ bỏ ngay cái thói quen đã ăn sâu vào máu suốt bao năm nay được. Mà nàng cũng dễ tự ái quá. Đến giờ này, nàng phải biết rằng anh không hề có ý đó chứ. Nàng làm cho anh cảm thấy thật bực mình.

Nàng đã có rất nhiều cơ hội để bày tỏ tình cảm của mình với anh, nhưng lại chưa từng hé môi nói một lời nào về vấn đề này. Trong đời anh chưa bao giờ cảm thấy bất an hơn thế. Điều duy nhất mà anh chắc chắn là nàng cũng ham muốn anh như anh ham muốn nàng. Nhưng anh đã tiếp xúc với quá nhiều phụ nữ nên không thể không biết rằng điều đó hoàn toàn chẳng liên quan gì tới cảm xúc thực của họ.

Sự thực là, nàng không muốn lấy anh. Nàng đã nói với các anh mình như vậy. Nàng cũng nói với anh như vậy. Nàng sắp sinh con cho anh, nhưng nàng vẫn thẳng thừng từ chối kết hôn cùng anh. Cả nàng và anh đều bị ép làm đám cưới và từ lúc đó tất cả những gì nàng làm đều khiến anh tin rằng nàng chỉ đang nhẫn nhịn chờ đợi một cơ hội để chạy trốn khỏi anh lần nữa. Giờ thì nàng đã có cơ hội rồi đấy, điều đó khiến anh cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nhưng anh đâu có ý định trút giận vào nàng. Anh phải xin lỗi nàng thôi... ồ, không đời nào.

“Chắc là giờ này em tôi không có nhà đâu nhỉ?” James hỏi Dobson.

“Tôi nghĩ ngài Anthony đang ở Knighton’s Hall để tập môn quyền anh như mọi khi.”

“Bây giờ tôi cũng cần phải tập luyện món đó rồi. Còn phu nhân Roslynn?”

“Phu nhân đang tới thăm Bá tước phu nhân Sherfield.”

“Bá tước phu nhân? À, đúng rồi, Amherst đã cưới bạn của Roslynn cách đây không lâu.” Anh nhìn vào mắt Georgina trước khi nói thêm “Tội nghiệp cậu ta,” rồi thỏa mãn khi nhận thấy vẻ xấu hổ của nàng đã chuyển thành giận dữ. “Còn con trai tôi vẫn đang ở trường, phải không Dobson?”

“Cậu ấy đã bị đình chỉ cả tuần rồi, thưa ngài, nhưng ngài Anthony đã gửi đơn khiếu nại tới hiệu trưởng và ngài hầu tước đang xem xét chuyện này.”

“Chắc chắn nó đã gây tội gì rồi. Thằng quý chết tiệt. Tôi mới xa nó có vài tháng...”

“Cha!”

Georgina quay lại và thấy một cậu thanh niên gần như đang bay xuống cầu thang và lao sầm vào bức tường gạch - chồng nàng, cũng là cha của cậu ta, mặc dù chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì nàng sẽ chẳng đời nào đoán ra được. Nom cậu ta không có vẻ gì là mới mười bảy tuổi như James đã nói với nàng, mà trông như suýt soát tuổi nàng vậy. Phải chăng là do chiều cao? Cậu ta cao bằng James, nhưng thân hình không vạm vỡ như thế. Dáng người cậu ta mảnh khảnh, dù đôi bờ vai hứa hẹn sẽ còn nở nang. Lúc này cậu ta đang được ôm siết trong vòng tay cứng như thép của cha và cười lớn, nàng giật mình nhận ra cậu ta chẳng giống James chút nào, mặc dù không ai có thể phủ nhận rằng cậu ta cũng điển trai như anh.

“Nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy cha?” Jeremy hỏi. “Cha về sớm thế. Cha đã quyết định giữ lại đồn điền à?”

“Không,” James nói. “Chẳng qua là ta đã tìm được một người đại diện để bán nó thay ta thôi.”

“Vậy nên cha mới có thể về nhà sớm đến vậy? Cha nhớ con, phải không?”

“Bỏ ngay cái nụ cười nhăn nhó đó đi, thằng nhóc này. Ta nghĩ ta đã cảnh cáo con tránh xa mọi rắc rối rồi cơ mà.”

Cậu chàng liếc nhìn Dobson với ánh mắt trách móc vì đã tiết lộ tin tức này quá sớm, nhưng khi nhìn lại cha mình, cậu lại nở nụ cười nhe nhớn chẳng chút ăn năn. “Ôi, cô nàng ấy là một báu vật lộng lẫy của tạo hóa. Con biết làm gì hơn chứ?”

“Vậy con đã làm gì?”

“Con chỉ vui vẻ một chút thôi mà. Nhưng họ không chịu thông cảm khi thấy cô ở đó trong phòng con, vì vậy con đã nói với họ rằng cô ấy đã bám theo con và không chịu rời đi chừng nào còn chưa gây chuyện âm ỉ.”

“Và họ tin chuyện nhảm nhí đó ư?”

“Thầy hiệu trưởng thì không.” Jeremy cười ranh mãnh. “Nhưng chú Tony thì có.”

James bật cười. “Vậy là Tony chưa hiểu con lắm.” Nhưng anh lập tức nén lại sự hài hước của mình khi nhận thấy vẻ mặt ra chiều ghê tởm của Georgina. “Nhưng từ bây giờ con chỉ được phép tiêu khiển bên ngoài khu vực trường học thôi, nghe chưa nhóc, nếu họ cho phép con trở lại trường, con nên hy vọng như thế, nếu không ta sẽ đá mông con khắp khu nhà đấy.”

Nụ cười trên miệng Jeremy vẫn không giảm đi chút nào, như thể cậu đã nghe những lời cảnh cáo như thế cả trăm lần rồi và chưa một lần sợ chúng. Nhưng cậu đã nhìn theo ánh mắt cha về phía Georgina và bây giờ đang quan sát nàng. Vẫn đang quẩn mình trong chiếc áo choàng to sụ của James, mái tóc được nhét bên dưới cái mũ lưỡi trai mà nàng đội để che bớt sự xấu hổ khi ăn mặc như thế này, nàng có thể hiểu được tại sao cậu ta chẳng mấy đoái hoài tới mình.

Nhưng Georgina vẫn còn giận sôi lên vì cuộc tranh cãi vừa rồi với James, cơn giận của nàng càng bùng lên mãnh liệt trước những gì mới được nghe. Người đàn ông này rõ ràng cực kỳ khoái chí với việc con trai đang

nổi gót mình... để trở thành một kẻ phóng đảng chuyên đùa giỡn với tình cảm của phụ nữ đáng bị lên án.

Sự giận dữ, cộng với nỗi xấu hổ vì ngoại hình lôi thôi của mình, thôi thúc nàng xen vào một lời nhận xét. “Cậu ta chẳng giống anh chút nào, James ạ. Thật ra, trông cậu ta giống em trai anh hơn.” Nàng ngừng lại để nường mày giễu cợt. “Anh chắc cậu ta là con trai anh chứ?”

“Ta biết em có lý do để làm chuyện này, cưng ạ, nhưng đừng trút giận lên thằng nhỏ.”

Anh cố tình nói thế với mục đích làm cho nàng phải hổ thẹn vì đã không kiểm chế được sự cáu kỉnh và đúng là nàng đang cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng. Nhưng thay vì e ngại, nàng lại càng phẫn nộ hơn. Thật không may là James chẳng hề để ý gì tới điều đó.

“Jeremy,” anh tiếp tục. “Đây là George...”

“Vợ của ông ấy,” nàng thô bạo xen ngang, cảm thấy hả hê, vì nàng chắc chắn James sẽ không gọi mình như vậy. Rồi nàng vờ ngây thơ nói thêm, “Ôi, tôi quên mất. Tôi phải xóa từ đó khỏi vốn từ vựng của mình rồi cơ mà. Vì thế tôi sẽ phải tự giới thiệu mình là...”

“George!”

Nàng chỉ nhìn James với ánh mắt của một con cú vọ, chẳng sợ sệt gì trước tiếng quát của anh. Nhưng hứng thú của Jeremy đã tăng lên thấy rõ và cậu bước lại gần nàng hơn, mặc dù vẫn đang hỏi cha.

“Vợ ư? Vậy ra cô ấy là nữ à?”

“Ồ, cô ấy trăm phần trăm là nữ,” James gật gù nói. Jeremy giật phăng chiếc mũ của Georgina trước khi nàng kịp ngăn cậu ta lại. “Ôi trời,” cậu trầm trồ thốt lên khi mái tóc dài sẫm màu của nàng xõa xuống bờ vai. “Con có được hôn cô dâu không, cha?”

“Con sẽ không được hôn theo cách con thích đâu, thằng lỏi ạ.” James cau mày.

Nhưng Georgina chỉ muốn biết một điều rằng, “Tại sao cậu ta không ngạc nhiên vậy?”

“Bởi vì nó không tin chút nào,” James hậm hực đáp.

Nàng đã nghĩ tới rất nhiều phản ứng mà cậu ta có thể có, nhưng không phải là sự dửng dưng như thế này. Cậu ta nghĩ họ đang trêu cậu ta. Giá mà những gì cậu ta nghĩ là đúng.

“Chà, cũng tốt thôi,” nàng phẫn nộ nói. “Em chẳng quan tâm người nhà anh nghĩ gì, James Malory, nhưng anh có thể chắc chắn một điều rằng chừng nào họ còn không nghĩ em là vợ anh, chừng đó em sẽ ngủ riêng.” Rồi nàng quay sang nhìn viên quản gia. “Phiền ông dẫn tôi tới một căn phòng cách thật xa căn phòng của anh ta.”

“Vâng, thưa phu nhân,” viên quản gia đáp mà vẻ mặt vẫn lãnh đạm như thường.

Nhưng vì đang trong cơn tức tối, Georgina liền ngạo mạn giải thích, “Tôi không phải là phu nhân gì cả. Tôi là một người Mỹ.”

Nhưng ông ta vẫn không có phản ứng gì, mà thật ra nàng cũng chẳng muốn khiêu khích ông ta. Song khi theo ông ta lên gác, cơn giận của nàng lại tăng lên gấp bội khi nghe thấy Jeremy nói.

“Ôi trời, cha không định để tình nhân của cha ở đây đấy chứ! Thím Roslynn sẽ không chấp nhận đâu.”

“Thím con sẽ rất vui mừng, nhóc ạ. Con cứ chờ xem. Suy cho cùng, George là người nhà Malory mà.”

“Vâng, vậy thì con là đứa con hợp pháp của cha rồi đấy nhỉ?”

Chương 40

“Dậy thôi, George. Các em chồng của em sắp về nhà rồi.”

Georgina mở hé một bên mắt và thấy James đang ngồi cạnh giường. Nàng đã lăn về phía anh trong lúc ngủ, vì vậy hông nàng đang ép sát vào đùi anh. Nhưng điều đó không làm nàng giật mình bằng việc bàn tay anh đang đặt trên hông nàng.

“Anh vào đây bằng cách nào?” nàng hỏi, bưng tỉnh hẳn.

“Dĩ nhiên là bằng cách bước vào. Dobson thật sáng suốt khi đưa em tới phòng của ta.”

“Phòng của anh ư? Tôi đã bảo ông ta là...”

“Phải và ông ấy hiểu rõ ý em. Suy cho cùng, ông ấy không thấy ta phủ nhận địa vị của em và chỉ mỗi mình Jeremy là nghi ngờ về điều đó thôi, chứ không phải cả nhà.”

“Ý anh là cậu ta vẫn chưa tin ư? Anh không cố gắng thuyết phục cậu ta tin sao?”

“Làm vậy cũng có nghĩa lý gì đâu chứ.”

Georgina ngồi dậy và ngoảnh đi để anh không thể thấy được câu trả lời đó có tác động tới nàng thế nào. Giờ thì nàng đã biết. Nàng sẽ không ở đây đủ lâu để anh phải bận tâm tới chuyện con trai có tin là anh đã kết hôn hay không. Có lẽ James đã dự tính tổng nàng lên con tàu đầu tiên đi Mỹ mà anh có thể tìm thấy. Cũng được thôi, anh nên làm vậy càng sớm càng tốt. Dù gì nàng cũng chẳng muốn sống ở Anh. Chắc chắn nàng không muốn chung sống với một người đàn ông chỉ ham muốn thể xác của nàng. Tạm thời thì không có vấn đề gì, nhưng về lâu về dài sẽ không ổn chút nào cả. Nếu

chung sống lâu dài với nhau, nàng sẽ cần nhiều điều hơn thế. Lần này, nàng sẽ không khóc. Nàng đã khóc quá đủ vì người đàn ông này rồi. Nếu anh ta không bận tâm, thì nàng cũng sẽ chẳng bận tâm và đó sẽ là tất cả những gì mà anh ta biết được... dẫu cho điều đó có làm nàng đau đớn muốn chết.

James không hay biết gì về cái kết luận mà nàng đã rút ra từ câu nói của mình, nhưng anh cũng quên mất chuyện Georgina không hiểu gì về con trai anh. James ngờ rằng Jeremy đang đứng về phía mình, vì cậu ta thừa biết quan điểm của anh về hôn nhân, hơn nữa anh đã thề là sẽ không bao giờ lấy vợ. James cũng chưa sẵn sàng để giải thích lý do tại sao anh lại thay đổi ý kiến, vì điều đó cũng sẽ bị nghi ngờ. Vậy thì việc gì phải để cho cậu con trai cứng đầu quấy rầy anh về chuyện này chứ, khi mà thời gian sẽ trả lời cho tất cả?

“Anh hoàn toàn đúng, James ạ,” Georgina nói, tuột xuống khỏi giường.

“Ta ư?” Lòng mày anh nhướn lên. “Ta có thể hỏi em đang đồng ý với ta về chuyện gì không?”

“Chuyện không cần phải thuyết phục ai tin vào... mối quan hệ của chúng ta.”

Anh nhíu mày khi nhìn Georgina đi tới chỗ chiếc ghế nơi anh đã ném một đồng y phục xuống đó cho nàng. “Ta chỉ đang nhắc tới Jeremy thôi,” anh giải thích. “Những người khác thì đâu cần phải thuyết phục làm gì.”

“Nhưng nếu có cần chẳng nữa, chúng ta cũng đâu phải bận tâm tới chứ? Em cũng thấy mình không việc gì phải gặp những người còn lại trong gia đình anh.”

“Thằng lỏi đó đã làm em chùn bước, đúng không?”

“Dĩ nhiên là không,” nàng cãi, quay sang lườm anh vì đã dám rút ra kết luận đó.

“Vậy thì em đang lo lắng về điều gì nào? Gia đình ta sẽ yêu quý em, chứ không như cách gia đình em đối xử với ta đâu. Em chắc chắn sẽ rất hòa hợp với Roslynn. Cô ấy chỉ hơn em có vài tuổi thôi.”

“Em dâu Roslynn của anh ư? Người sẽ không đồng ý cho em ở đây? Mà cô ấy lấy người em nào của anh vậy?”

“Dĩ nhiên là Anthony rồi. Đây là nhà chú ấy mà.”

“Ý anh là anh ta đã kết hôn?”

“Thật ra, chú ấy đã tự đeo gông vào cổ ngay trước ngày ta gặp em và hạnh phúc trong hôn nhân của chú ấy chỉ kéo dài tới lúc đó. Lúc ta rời khỏi đây thì chú ấy vẫn còn đang bất hòa với cô vợ Scotland bé nhỏ. Ta rất nóng lòng muốn biết hiện giờ cuộc sống chung của họ ra sao, mặc dù Jeremy quả quyết với ta rằng Tony không còn phải ngủ trong chuồng chó^[13] nữa.”

“Có vẻ đó là một chỗ thích hợp với anh đấy,” nàng mĩa mai nói. “Đáng lẽ anh phải kể với tôi về toàn bộ chuyện này trước khi chúng ta tới đây chứ, James.”

Anh nhún vai hờ hững. “Ta không nghĩ em quan tâm tới gia đình ta. Bởi vì ta cũng chẳng quan tâm gì tới chuyện của gia đình em. Sao nào?” Anh hỏi khi thấy nàng hất cằm lên ngay trước khi lại quay lưng với anh. “Ta đâu có ý xúc phạm em, em yêu, ta chỉ không thể chịu nổi mấy kẻ thô lỗ mà em gọi là anh trai thôi.”

“Các anh tôi sẽ không cư xử như những kẻ thô lỗ nếu anh không cố tình chọc tức họ. Tôi tự hỏi người nhà anh sẽ phản ứng ra sao nếu tôi cũng làm như vậy với họ nhỉ.”

“Ta đảm bảo họ sẽ không đánh đập hay đưa em tới đồi Tyburn để treo cổ em đâu.”

“Có lẽ họ sẽ không làm vậy, nhưng họ sẽ không thích tôi. Họ sẽ thắc mắc phải chăng anh đã mất trí nên mới đưa tôi tới đây.”

Anh cười khùng khục khi tiến tới đằng sau nàng.

“Ngược lại thì có, em yêu. Cứ việc làm hoặc nói bất cứ điều gì em thích. Em sẽ thấy điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến sự chào đón của họ với em đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em đã trở thành người nhà Malory qua mối dây liên hệ với ta.”

“Điều đó quan trọng lắm ư?”

“Ta chắc chắn em sẽ sớm được nghe về chuyện đó, nhưng em phải thay đồ trước đã. Để ta giúp em nhé?”

Nàng đập vào bàn tay đang thò tới đường viền áo của mình. “Tôi nghĩ mình tự làm được, cảm ơn. Mà chỗ y phục này là của ai vậy? Của Roslynn à?”

“Nếu vậy thì đã tiện hơn nhiều, nhưng đây không phải là đồ của Roslynn. Theo lời cô hầu gái của cô ấy thì bây giờ cô ấy đã to hơn em một chút rồi. Vì vậy ta đã phải mượn đồ của Regan, người tình cờ có vóc dáng giống em.”

Georgina lập tức xoay người sang và đẩy anh lùi lại. “Regan ư? À, phải rồi, người thích gọi anh là ‘kẻ sành sỏi về phụ nữ’ hơn là một gã phóng đãng đáng bị lên án đây mà.”

“Em không bao giờ quên bất cứ chuyện gì sao?” anh nói với một tiếng thở dài, nhưng nàng hoàn toàn không để ý.

“Vậy mà lúc đó tôi cứ tưởng Regan là một ông bạn nào đó của anh cơ đấy.” Rồi nàng làm anh ngạc nhiên khi chọc một ngón tay vào ngực anh và giận dữ hỏi, “Cô ta là ai? Một ả tình nhân mà anh đã bỏ lại à? Nếu anh mượn y phục của một ả tình nhân cho tôi, James Malory, thì tôi sẽ....”

Lời nàng bị cắt ngang bởi tiếng cười của anh. “Ta không muốn ngắt mạch cảm xúc ghen tuông của em đâu, George ạ, nhưng Regan là cô cháu cưng của ta.”

Nàng ngó người ra một lúc rồi rụt rè hỏi. “Cháu gái của anh ư?”

“Nó sẽ buồn cười lắm đấy khi nghe được điều em vừa nghĩ.”

“Ôi, vì Chúa, đừng có kể với cô ấy!” nàng nói, kinh hãi. “Đó là một sự nhầm lẫn hoàn toàn bình thường, vì chính anh đã tự nhận mình là một kẻ trụy lạc mà.”

“Ta thực sự không thích cách dùng từ của em,” anh đáp lại với giọng lạnh nhạt. “Một kẻ phóng đảng và một kẻ trụy lạc khác nhau một trời một vực đấy, cưng ạ và ‘sự nhầm lẫn hoàn toàn bình thường’ của em thực sự không bình thường chút nào, vì ta đã không có nhân tình từ nhiều năm nay rồi.”

“Lúc này anh đã gọi lời nói dối của Jeremy là gì ấy nhỉ? Một chuyện nhầm nhứ à?”

“Hài hước lắm, George, nhưng đó là sự thật. Ta luôn thích sự đa dạng. Các cô nhân tình có thể làm ta mệt mỏi vì những đòi hỏi của họ. Tuy nhiên, em lại là một ngoại lệ.”

“Tôi có nên phỏng mũi không đây? Dĩ nhiên là không rồi.”

“Em đã là người tình của ta trên chiếc Maiden Anne. Em có thấy sự khác biệt không?”

“Bây giờ tôi là vợ anh, nếu anh thứ lỗi cho tôi vì đã dùng cái từ gớm ghiếc đó. Có gì khác biệt đâu chứ?”

Nàng đã hy vọng có thể chọc tức anh với sự so sánh ấy, nhưng thay vào đó anh lại nhoẻn miệng cười với nàng. “Em ngày càng giỏi với việc này đấy, George ạ.”

“Việc gì cơ?” Nàng ngờ vực hỏi.

“Cãi lại ta. Không có nhiều người dám làm vậy đâu, em biết đấy.”

Nàng cười khẩy, trông chẳng ra dáng một quý bà chút nào. “Nếu anh lại định tâng bốc tôi, thì lời khen vừa rồi của anh chỉ đáng được điểm 0 thôi.”

“Chà, nếu em muốn tính điểm số, thì câu này sẽ được bao nhiêu? *Ta muốn em.*”

Vừa nói James vừa kéo George sát vào người mình, vì vậy nàng có thể cảm nhận bằng cơ thể rằng anh chỉ đang ham muốn nàng trong lúc này. Anh đã bị kích thích và mỗi khi James bị kích thích, cả cơ thể anh đều trở nên quỵến rũ lạ lùng, hông anh miết vào bụng dưới nàng, ngực anh chà xát vào bộ ngực nàng, bàn tay anh lần đến những nơi nhạy cảm nhất và miệng

anh chặn lại bất cứ lời phản đối nào. Mà phản đối cái gì cơ chứ? Georgina đã bị chìm đắm trong hoan lạc ngay từ lúc nàng cảm thấy nhu cầu của anh.

Trong lúc cơ thể đã hoàn toàn chịu khuất phục, nàng cất lời trêu chọc anh, dù giọng nàng hơi hỗn hển. “Còn về mấy người em chồng mà em phải gặp thì sao?”

“Quên họ đi,” James nói, anh cũng bắt đầu thở gấp gấp. “Chuyện này quan trọng hơn.”

Đùi James len vào giữa hai chân Georgina và bàn tay anh siết chặt hông nàng để nâng nàng lên trên đùi anh. Nàng rên rỉ trước sự cọ xát ấy, cánh tay choàng quanh cổ anh, đôi chân quặp quanh eo anh, đầu ngửa ra sau để miệng James có thể mơn man cổ nàng. Nàng chẳng còn nghĩ gì đến chuyện trêu chọc hay bất cứ điều gì ngoài khoảnh khắc này và cảm xúc đam mê nồng cháy giữa họ.

Đúng lúc đó thì Anthony Malory bước vào. “Cứ tưởng thằng nhóc lừa em chứ, nhưng hóa ra là thật cơ đấy.”

James ngẩng đầu lên, gầm gừ phẫn nộ. “Mẹ kiếp, Tony, em về chẳng đúng lúc gì cả!”

Georgina từ từ tuột xuống sàn, dù chân nàng chẳng tài nào đứng vững. Tới lúc đó, nàng mới nhận ra họ đã bị ông em chồng phá đám. May là cánh tay James vẫn đang đỡ nàng, nhưng chúng không thể ngăn lại sự xấu hổ đang dâng lên với tốc độ chóng mặt khiến má nàng đỏ ửng.

Nàng vẫn còn nhớ Anthony vào cái đêm ở trong quán rượu khi anh ta nhâm Mac với một người khác, lúc ấy nàng đã nghĩ anh ta là người đàn ông mắt xanh điển trai nhất mà nàng từng thấy - cho đến khi nàng để ý đến James. Nhưng Anthony vẫn điển trai vô cùng. Lúc này, nàng cũng không hoàn toàn ác ý khi nói với James rằng con trai anh trông giống Anthony hơn, từ đôi mắt màu xanh cô ban đến mái tóc đen nhánh. Nàng lấy làm thắc mắc liệu James có thực sự chắc chắn Jeremy là con mình không? Và Anthony sẽ nghĩ gì về nàng khi mới nhìn lướt qua nàng?

Chỉ cần đeo một miếng băng che lên mắt thôi là trông Georgina sẽ giống y như một tên cướp biển trong chiếc áo sơ mi trắng lụng thụng của James mà anh đã cởi được nửa chừng, cùng với cái thắt lưng rộng của anh đã được cắt ngắn lại cho phù hợp với vóc dáng Georgina mà nàng đang đeo trên áo vì nó quá to và cái quần ống túm bó sát của nàng. Nàng lại còn không đi giày và tất nữa chứ. Lúc này, nàng đã cởi hết chúng ra trước khi ngã lăn xuống giường vì tức tối và thiếp ngủ lúc nào không biết.

Ôi, nàng xấu hổ biết bao khi bị bắt gặp với bộ dạng này và cả tư thế tế nhị này nữa, nhưng ít ra lần này đó cũng không phải là lỗi của nàng. Nàng đã đóng cửa phòng và làm chuyện mà nàng hoàn toàn có quyền được làm. Anthony mới là người phải ngượng ngùng vì đã xông vào mà không đánh tiếng trước, nhưng trông anh ta chẳng có vẻ gì là mắc cỡ cả. Trông anh ta chỉ có vẻ bực tức mà thôi.

“Còn em cũng rất vui khi gặp anh, anh trai,” anh ta đáp lại câu nói đầy giận dữ của James. “Nhưng em không hoan nghênh cô nhỏ kia đâu. Anh có khoảng hai phút để tống khứ cô ta trước khi vợ em lên đây để chào mừng anh về nhà.”

“George sẽ không đi đâu cả, còn em có thể ra khỏi đây.”

“Anh bị lẫn rồi à? Anh không nhớ đây không còn là nhà của người độc thân nữa rồi sao?”

“Trí nhớ của anh chẳng có vấn đề gì cả, em trai ạ và chẳng việc gì phải giấu George đi đâu hết. Cô ấy là...”

“Chết rồi,” Anthony bực tức ngắt lời James khi họ nghe thấy tiếng chân người đang đi dọc theo hành lang. “Hãy ấn cô ta xuống dưới gầm giường hay thứ gì đó... Trời ạ, đừng đứng ì mãi đấy!” và anh vươn tay về phía Georgina.

“Cứ thử động vào cô ấy xem,” James khẽ cảnh cáo, “rồi chú mày sẽ được năm duỗi căng trên sàn.”

“Ồ, em thích lắm,” Anthony cúi kính đáp, nhưng anh bèn lùi lại. “Thôi được. Vậy thì anh hãy tự mình giải quyết chuyện này đi nhé. Nhưng nếu

em mà phải cãi cọ với Roslynn, thì em sẽ lột da anh đấy, anh cứ chờ xem.”

“Anthony,” James chỉ đơn giản nói. “Im đi.”

Anthony không nói gì nữa. Anh dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực, chờ đợi một cơn giận dữ bùng nổ. Lúc này, anh mới chỉ liếc sơ qua Georgina. Còn bây giờ anh nhìn chăm chăm ra ngưỡng cửa, đợi vợ mình xuất hiện.

Cùng lúc đó, Georgina cũng chuẩn bị tinh thần đối mặt với một bà chằn. Hẳn cô ta phải dữ dằn lắm thì người đàn ông cao ráo, cân đối nhường này mới phải lo sợ cô ta nổi giận đến vậy. Nhưng Roslynn Malory không có vẻ gì đáng sợ khi cô đi qua cửa, nở nụ cười tươi rói với James, rồi với Georgina. Cô quả là một người phụ nữ đẹp tuyệt trần, không cao hơn Georgina là mấy, cũng không già hơn nhiều lắm và bụng bầu của cô cũng không lớn hơn bụng Georgina được bao nhiêu.

“Jeremy đã đón đầu em ở cầu thang để nói với em rằng anh đã kết hôn, James. Có thật không vậy?”

“Kết hôn ư?” Anthony tò mò hỏi.

“Em tưởng anh đã nói chưa thuyết phục được Jeremy tin vào chuyện này mà,” Georgina nói với James.

“Đúng là anh chưa thuyết phục được nó. Thăng bé chỉ đang đứng về phía anh khi nó nghĩ điều đó là cần thiết. Em hãy nhớ là nó không kể với Tony như vậy. Bởi vì chính bản thân nó vẫn còn chưa tin.”

“Kết hôn ư?” Anthony lặp lại và vẫn chẳng được đoái hoài đến.

Roslynn hỏi. “Jeremy không tin chuyện gì cơ?”

“Chuyện George là Tử tước phu nhân của anh.”

“Anh thật là thông minh khi tìm được một cách gọi khác cho địa vị của em đấy, James,” Georgina nói. “Nhưng em phản đối cách gọi đó, vì vậy hãy tìm một từ khác đi. Anh không được gán bất cứ tước hiệu nào của nước Anh lên em đâu.”

“Quá muộn rồi, cưng ạ. Tước hiệu đi đôi với tên gọi mà.”

“Đã kết hôn ư?” Lần này thì Anthony gắt lên và cuối cùng cũng lôi kéo được sự chú ý của James. “Dừng chuyện như thế chỉ để không bị quở trách thì có quá lắm không?”

Trước khi James kịp nói một lời, Roslynn đã hỏi chồng, “Ai dám quở trách anh ấy chứ?”

“Là em đấy, em yêu ạ.”

Roslynn cười khúc khích, một âm thanh trầm khàn khiến Georgina khi nghe thấy liền chớp chớp mắt ngạc nhiên. “Em thực sự không nghĩ vậy đâu, Anthony, nhưng tại sao anh lại nghĩ là em sẽ làm thế nhỉ?”

Anthony phẩy tay về phía Georgina mà không thèm nhìn nàng. “Bởi vì anh ấy về nhà với... với... người... mới nhất... ờ, với cô ta.”

Đến lúc này thì Georgina không thể nén nổi cơn giận dữ. “Tôi không phải là ‘cô ta’, đồ ngạo mạn,” giọng nàng không lớn, nhưng vẻ mặt đầy phẫn nộ. “Tôi là một người Mỹ và bây giờ tôi đã là người nhà Malory.”

“Ái chà, nói hay lắm, cưng,” Anthony giễu cợt. “Nhưng cô chỉ đang lặp lại những gì mà anh ấy bảo cô nói thôi, đúng không?”

Georgina bèn quay sang James và nhéo vào sườn anh. “Thế mà anh dám nói rằng sẽ không cần phải thuyết phục bất cứ ai ư?”

“Kìa, George,” James xoa dịu. “Chuyện này không đáng để em phải nổi giận đâu.”

“Em không nổi giận!” nàng quát. “Trong con mắt của người nhà anh thì em chưa kết hôn. Vậy nên em nghĩ anh sẽ phải tìm một phòng khác cho riêng mình, được chứ?”

Đó quả là một lời đe dọa sai lầm, khi mà cơ thể anh vẫn còn chưa dịu đi sau chuyện họ đã làm trước khi bị phá đám một cách thô bạo. “Không đời nào. Em muốn chú ấy tin ư? Anh sẽ cho em thấy chuyện đó dễ dàng thế nào.” Anh bắt đầu tiến về phía Anthony với hai nắm đấm siết chặt.

Hoảng hồn trước biến chuyển đột ngột này, Roslynn nhẹ nhàng bước tới đứng chắn trước mặt James, trông anh như sắp xé xác chồng cô ra đến nơi

vậy. “Ôi trời, không được đánh nhau trong nhà em. Sao anh lại để anh ấy chọc giận vậy, James? Anh hiểu quá rõ anh ấy rồi mà.”

Anthony nói, khéo léo hơn một chút, “Anh chỉ đang giỡn chơi thôi, đúng không anh trai?”

“Nếu em dùng cái đầu để suy nghĩ thay vì cái mông, em sẽ biết rằng anh không bao giờ đùa giỡn về chuyện này,” James nghiêm khắc đáp.

Anthony từ từ đứng thẳng người dậy, rời khỏi bức tường. Quan sát anh ta, Georgina có thể nhận ra rằng đúng vào lúc anh ta chịu tin James, vẻ mặt Anthony bỗng trở nên hài hước. Nhưng phải mất năm giây sau, anh ta mới bật lên tiếng kêu, “Chúa ơi, anh thực sự đã làm chuyện đó ư?” và lập tức bật cười ngặt nghẽo đến độ phải bám vào tường để khỏi ngã.

“Chết tiệt,” James lẩm bẩm chửi thề.

Roslynn nở nụ cười áy náy với Georgina, nhưng khi quay sang James, người đang nhìn Anthony chăm chăm với vẻ căm phẫn, cô nói, “Anh phải đoán trước được điều này mới phải. Hồi anh ấy lấy em, anh cũng đã trêu chọc anh ấy không thương tiếc còn gì.”

“Anh không trêu chú ấy chuyện kết hôn với em, cưng ạ, mà là chuyện chú ấy không thể vượt qua được bức tường chắn mà em đã dựng lên giữa chiếc giường tân hôn của em.”

Roslynn đỏ bừng mặt trước lời nhắc nhở về chuyện phải mất bao lâu cô mới chịu tha thứ cho Anthony vì tưởng rằng anh không chung thủy. Anthony bắt đầu nghiêm nghị trở lại, vì đây là một chủ đề mà đến tận bây giờ anh vẫn không muốn nhắc đến chút nào. Nhưng trong lúc mọi người còn đang im lặng sau câu nói kháy của James, Georgina bộc lộ rõ cho tất cả bọn họ biết rằng nàng cũng chẳng thích thú gì với nó. Thật ra, nàng đã thoáng nghĩ tới chuyện đi một chiếc giày vào để có thể đá cả hai anh em nhà Malory kia.

Thay vì thế, nàng chỉ nói, “Chính anh cũng đang phải đối mặt với một vấn đề như vậy đấy, James Malory.”

Câu nói đó lại khiến Anthony ôm bụng cười rũ rượi và James cau mày nhìn vợ mình. “Quý tha ma bắt, George, em có thể thấy là chú ấy đã tin rồi mà.”

“Em chỉ thấy là anh ta đang cười bò lê bò càng và em muốn biết chuyện anh kết hôn với em thì có gì đáng cười đến thế?”

“Chết tiệt, điều đó chẳng liên quan gì đến em cả! Chú ấy chỉ cười vì anh đã lấy vợ thôi!”

“VẬY sao anh không nói với anh ta rằng đó không phải là chủ ý của mình, mà là do các anh trai của em...”

“George...!”

“... ép buộc anh?”

Sau khi không thể ngăn nàng lại, James nhắm mắt đón đợi những phản ứng mà câu nói ngốc nghếch ấy sẽ gây ra. Anthony không thể không nghe thấy lời nàng nói.

“Bị ép buộc ư?” Anthony nói với vẻ hoài nghi, ngừng lại một chút chỉ để chùi khước mắt. “Chà, thế thì chuyện này có lý hơn rồi đấy. Đáng lẽ anh nên nói thế ngay từ đầu, ông anh ạ.” Nhưng anh ta không thể kiềm chế lâu hơn. “Bị ép buộc ư?” anh ta thốt ra một lần nữa rồi lại cười phá lên, thậm chí còn dữ dội hơn lúc trước.

James quay sang nói với Roslynn rất khẽ khàng, “Hoặc là em lôi chú ấy ra khỏi đây, hoặc là chú ấy sẽ trở thành một gã vô dụng với em trong vài tháng... thậm chí là cả một năm trời đấy.”

“Kìa, James,” Roslynn cố gắng xoa dịu anh và nén cười. “Anh phải công nhận rằng chuyện anh bị ép buộc là hơi khó tin...” Nhìn thấy ánh mắt anh càng lúc càng giận dữ, cô liền quay sang chồng mình. “Anthony, thôi đi. Chuyện này không buồn cười đến thế đâu.”

“Không... buồn cười... sao được,” anh hớn hển nói.

“Bao nhiêu người vậy James? Ba? Hay bốn?” Khi James chỉ trờ trờ nhìn anh, anh bèn quay sang nhìn Georgina để chờ câu trả lời.

Nàng cũng đang quắc mắt với anh, nhưng vẫn nói, “Nếu anh hỏi tôi có bao nhiêu anh trai, thì họ có tổng cộng là năm người.”

“Ờn Chúa!” Anthony vờ thờ phào nhẹ nhõm giữa những tràng cười bất tận. “Em cứ tưởng anh bị sa sút phong độ cơ đấy, anh trai. Giờ thì em hoàn toàn thông cảm với anh.”

“Anh cóc cần,” James găm gù và lại bắt đầu bước về phía Anthony.

Nhưng Roslynn đã lại xen vào, lần này thì cô tóm lấy cánh tay đức lang quân của mình. “Anh không biết lúc nào thì nên dừng lại ư?” cô khiển trách, rồi kéo anh ra cửa.

“Anh còn chưa bắt đầu mà,” anh phản đối, nhưng sau khi liếc về phía James, anh vội sửa lời, “Em nói đúng, em yêu, không thể nào đúng hơn được nữa. Mà em đã nói với Jason là chúng ta sẽ đến thăm anh ấy khi anh ấy về thành phố chưa nhỉ? Chúa ơi, chưa bao giờ anh mong ngóng được gặp các ông anh lớn đến thế, cũng chưa bao giờ có những tin tức hay ho như này để kể với họ.”

Anthony vừa mới ra khỏi phòng thì cánh cửa đã đóng sầm lại sau lưng anh, nhưng điều đó chỉ khiến anh tiếp tục cười rung cả người, đặc biệt là khi nghe thấy những tràng chửi rửa vọng ra ghen ghen phía bên kia cánh cửa.

Roslynn nhìn anh bực tức. “Đáng lẽ anh không nên làm thế.”

“Anh biết,” Anthony nhoẻn miệng cười. “Anh ấy có thể không tha thứ cho anh đâu.”

“Anh biết.” Nụ cười của anh càng rộng ngoác đến tận mang tai.

Cô chặc lưỡi. “Anh không thấy ăn năn chút nào hay sao?”

“Không một chút nào.” Anh cười khùng khục. “Nhưng khi thật, anh đã quên chúc mừng anh ấy.”

Cô kéo giạt anh lại. “Anh dám ư! Em không muốn đầu anh bị lìa khỏi cổ đâu, vì em thích nó lắm đấy.”

Sự hứng thú của anh bỗng chốc được chuyển sang cô, anh dẫn cô vào bức tường ở hành lang. “Thật không?”

“Anthony, dừng lại đi!” Cô cười, cố gắng tránh né môi anh cho có lệ. “Anh đúng là đồ cứng đầu.”

“Anh đang yêu mà,” anh khàn khàn đáp. “Đàn ông đang yêu thường cứng đầu lắm.”

Cô thở hỗn hển khi anh mơn man tai cô. “Chà, nếu anh nói như vậy thì... phòng chúng ta ở ngay trên hành lang này thôi.”

Chương 41

“Chúa ơi!” Anthony nói khi James và Georgina bước vào phòng ăn trong buổi sáng hôm sau. “Thế quái nào mà em lại không nhận ra anh đã kiếm được một bảo vật lộng lẫy như thế này nhỉ, James?”

“Bởi vì lúc ấy em còn mãi trêu chọc anh chứ sao,” James đáp. “Đừng có bắt đầu giở trò đó ra nữa nhé. May cho em là anh đã được bù đắp bằng một buổi tối tuyệt vời sau khi em đi khỏi đây.”

Georgina đỏ bừng mặt, nàng muốn đá cho anh một cái vì đã dám nói trắng ra điều như thế. Anthony thì không phải là đối tượng của mong muốn đó, chỉ vì nàng không biết bảo vật lộng lẫy mà anh ta đang nhắc đến lại chính là mình. Vì đêm qua cũng là một đêm tuyệt vời với nàng và lúc này trông nàng thật xinh đẹp trong chiếc váy nhung màu mận chín hoàn toàn vừa vặn, nên tâm trạng nàng đang rất thoải mái, đến độ chẳng thèm nói gì với cả hai người họ.

Nhưng Anthony dường như không thể rời mắt khỏi nàng và cuối cùng vợ anh phải đá cho anh một cái... bên dưới gầm bàn. Anh nhăn nhó nhưng vẫn nhìn Georgina chăm chú, ngay cả khi James bắt đầu cau mày tỏ vẻ khó chịu với anh.

Cuối cùng anh nói, với đôi chút bực tức, “Tôi đã gặp chị ở chỗ quái nào rồi nhỉ, George? Trông chị quen lắm, tôi không nói dối đâu.”

“Tên tôi không phải là George,” nàng nói với anh khi ngồi xuống ghế. “Mà là Georgina, hay Georgie, như bạn bè và người nhà gọi tôi. Chỉ có James là không thể nhớ nổi điều đó thôi.”

“Em lại đang ám chỉ rằng ta bị lão suy đấy à?” James hỏi, nhướng một bên lông mày.

Nàng nở nụ cười ngọt ngào với anh. “Có lẽ vậy.”

“Nếu ta nhớ không lầm, lần trước khi em nói ta như vậy, ta đã cho em nếm mùi trò vui của một lão già rồi đúng không?”

“Và nếu em không lầm,” nàng đáp lời, “thì em tin rằng mùi vị của nó rất tuyệt.”

Anthony thích thú quan sát màn tung hứng này trong lúc kiên nhẫn đợi đến lúc được lặp lại câu hỏi của mình. Nhưng câu hỏi ấy đã bị quên lãng khi anh nhận thấy đôi mắt James chột bùng lên một thứ cảm xúc mãnh liệt rõ ràng không phải là sự giận dữ. Niềm đam mê trào dâng chỉ vì một câu nói đùa ngớ ngẩn ư? Nàng đã bị nếm mùi trò vui dành cho người già gì đó thật sao?

“Đó là một câu nói đùa mà chỉ người trong cuộc mới hiểu thôi à?” anh ôn tồn hỏi, “hay chúng ta sẽ được nghe tiếp điểm nút của nó?”

“Anh sẽ được nghe chuyện chúng ta gặp nhau thế nào, Anthony ạ.”

“A ha!” Anh nói với vẻ đắc thắng. “Tôi biết ngay mà. Trí nhớ tôi không tệ chút nào phải không. Thế chúng ta đã gặp nhau ở đâu vậy nhỉ? Vauxhall? Hay đường Drury?”

“Thật ra là một quán rượu mù mịt khói thuốc.”

Anh mắt Anthony liền chuyển từ nàng sang James, một bên lông mày nhướng lên, đây hẳn là điệu bộ được di truyền trong gia đình, Georgina thầm kết luận. “Sao em không đoán ra từ trước nhỉ? Suy cho cùng, chẳng phải anh đã bắt đầu để mắt tới mấy cô ả phục vụ quán rượu sao.”

Nhưng lúc này James không dễ bị chọc tức. Anh nhoen cười, “Em lại suy nghĩ bằng mộng rồi, thằng ranh. Cô ấy không làm việc ở quán rượu. Nghĩ lại thì anh cũng chẳng biết lúc đó cô ấy đang làm gì ở đấy nữa.”

“Giống anh thôi, James,” Georgina nói.

“Tìm một người.”

“Anh tìm ai vậy?” Anthony hỏi anh trai.

“Không phải anh tìm, mà là em. Đó là cái ngày em lôi anh đi quá nửa thành phố London để tìm gã anh họ của vợ em đấy.”

Đó là ngày mà Anthony sẽ không bao giờ quên, vì vậy anh lập tức thốt lên, “Nhưng cô nàng Margie ấy có mái tóc vàng cơ mà.”

“Còn George của anh lại có mái tóc nâu, với sở thích mặc đồ đàn ông.”

Anthony liền quay lại nhìn Georgina khi trí nhớ đã được khơi dậy hoàn toàn. “Chúa ơi, chính là cô gái ghê gớm đã ‘tặng’ anh những vết thâm tím trên ống đồng đấy ư! Thế mà em cứ tưởng anh không tìm được cô ta chứ, James.”

“Đúng là anh đã không tìm được. Chính cô ấy tìm ra anh đấy. Có thể nói là cô ấy đã rơi trúng vào vòng tay của anh. Cô ấy đã xin...”

“James!” Georgina cắt ngang, sợ rằng anh sẽ lại tiết lộ tất cả mọi chuyện. “Không cần phải kể rõ chi tiết, đúng không nào?”

“Ở đây toàn người nhà thôi mà cưng,” anh vô tư nói. “Họ biết chuyện thì có làm sao đâu chứ.”

“Thế ư?” nàng nghiêm nghị đáp, lông mày nhíu lại. “Anh cũng nghĩ như thế khi kể với gia đình em đấy hả?”

James cau mày, rõ ràng khó chịu vì nàng đã khơi lên cái chủ đề mà anh không muốn nhắc tới. Anh không buồn đáp lại. Anh đi tới chỗ tủ, nơi đặt đồ ăn sáng, quay lưng lại với bàn ăn.

Nhận thấy không khí đã thay đổi đáng kể, Roslynn giả lả nói. “Để em lấy đồ ăn cho chị nhé, Georgie? Vào buổi sáng, chúng ta sẽ tự phục vụ.”

“Cảm ơn...”

Nhưng James đã xen ngang, giọng điệu cầu nhàu thấy rõ, “Tôi có thể làm được cái việc quái quỷ đó.”

Georgina mím môi bực tức. Nàng biết đáng lẽ mình không nên khơi lại cái chủ đề chắc chắn sẽ làm anh cáu kỉnh, nhưng quý tha ma bắt, nàng đâu muốn để cho anh phải gặt gồng với người nhà mình và làm nàng xấu hổ

thay chứ? Anh có thể không bận tâm mình nói với ai những gì, hay những lời nói ấy có thể tạo ra những luồng cảm xúc thế nào, nhưng nàng thì có.

Nhưng cơn giận của Georgina lập tức tiêu tán khi chồng nàng đặt đĩa thức ăn đánh huých một cái xuống trước mặt nàng. Nó ngồn ngộn nào trứng, nào cá trích muối hun khói, pa tê và xúc xích, xung quanh lại còn xếp những chiếc bánh quy và những miếng mứt lớn, nhiều đến nỗi có lẽ cả bốn người ăn cũng không hết. Georgina tròn mắt nhìn nó, rồi quay sang và thấy rằng đĩa của James thậm chí còn được chất cao hơn. Rõ ràng anh chẳng tập trung chút nào vào việc lấy thức ăn cho họ, điều đó khiến nàng thấy tức cười.

“Ồ, cảm ơn anh nhé, James,” nàng nói, kìm lại nụ cười đang chực nhòe ra trên môi. “Quả thực là em đang rất đói, mặc dù em không hiểu nổi tại sao. Sáng nay em đâu có... hoạt động gì nhiều lắm nhỉ!”

Đó chỉ là lời nói dối để chọc cho anh vui lên, vì sáng nay họ đã tiêu tốn khá nhiều năng lượng trước khi rời khỏi giường. Nhưng đáng lẽ nàng không nên chơi chữ với James Malory.

“Em luôn quá lười biếng đấy, George,” anh đáp với nụ cười tinh quái và chẳng gì có thể ngăn được đôi má nàng ửng đỏ.

“Sao chị ấy lại phải đỏ mặt nhỉ?” Anthony cất tiếng, phá vỡ sự im lặng sau câu nói của James. “Bọn em đâu cần hiểu những ẩn ý trong đó. Không có nghĩa là tụi em không hiểu, mà là tụi em không nên hiểu. Sáng nay em cũng mãi mới ra khỏi giường được...”

Chiếc khăn tay của Roslynn đập trúng vào miệng anh, chấm dứt màn trêu chọc. “Hãy để cô gái tội nghiệp yên, đồ xấu xa. Chết tiệt, kết hôn với một người nhà Malory quả là...”

“Hạnh phúc?” Anthony tiếp lời.

“Ai nói thế chứ?” Cô dài giọng.

“Chính là em đấy, em yêu, rất thường xuyên là khác.”

“Chắc chắn đó là những khoảnh khắc điên rồ của em.” Cô thở dài, khiến chồng cô cười khanh khách.

Lúc này, sắc đỏ trên má Georgina đã dịu đi, nhưng nàng vẫn biết ơn Roslynn, vì sau đó cô ấy đã xoay sở lái cuộc trò chuyện sang những chủ đề vô thưởng vô phạt khác, hay chí ít chúng cũng không khiến nàng phải lúng túng. Georgina được biết rằng một cô thợ may sẽ tới đây ngay buổi chiều để may cho nàng cả một tủ quần áo mới, vì nàng sẽ phải tham dự một vài vũ hội sắp sửa diễn ra trong mùa đông - hai anh em nhà Malory đều rên rỉ khi nghe nhắc đến chúng - và cả tá những buổi dạ tiệc hay những dịp tụ tập khác, nơi nàng có thể được giới thiệu một cách chính thức tới giới thượng lưu. Vì chưa chắc trong tương lai mình có ở lại đây hay không, nàng nhìn James với ánh mắt như muốn hỏi toàn -bộ-chuyện -này -thực -sự -cần -thiết -chứ? Và nhận lại một ánh nhìn hoàn toàn khó hiểu.

Georgina cũng phát hiện ra rằng tối nay sẽ có một buổi họp mặt gia đình, khi Anthony thừa nhận, “Tiện đây, em cũng xin thú thực là tối qua em vẫn chưa tới thăm các ông anh lớn. Em đã bị giữ chân.” Nói đến đây, anh liền nhướn mày và hôn gió về phía vợ mình, trong khi cô nghiêng ngửa tìm một cái khăn ăn khác để ném anh. Anh cười khùng khục và nói tiếp với James, “Hơn nữa, anh trai ạ, em nhận ra họ sẽ không tin nổi chuyện này trừ phi nghe chính miệng anh nói ra và anh có một cách kể độc đáo mà không cần phải nói rõ, cho nên em không muốn lấy đi của anh cơ hội được lặp lại điều đó lần nữa.”

James đáp, “Nếu em định đến Knighton’s Hall hôm nay, anh sẽ vui lòng đấu với em mấy ván.”

“Chà, dù gì đi nữa em cũng sẽ bị trừng trị, vậy thì tội gì mà em không hỏi điều này nhỉ,” Anthony nói và hỏi. “Anh đã nói cái quái gì với người nhà của chị ấy mà lại không thể kể với người nhà của anh thế?”

“Chú đi mà hỏi George.” James càu nhàu. “Chính cô ấy mới là người không muốn nhắc lại.”

Nhưng khi đôi mắt màu xanh cô ban hướng sang nàng dò hỏi, môi Georgina liền mím lại bướng bỉnh, khiến Anthony nở nụ cười rạng rỡ và nói, “Nào, chị nên thú nhận đi. Nếu không tôi sẽ khơi lên chuyện này với bất cứ ai, vào bất cứ lúc nào có cơ hội, cho đến khi chị chịu nói ra đấy.”

“Anh sẽ không dám làm thế đâu!”

“Chú ấy sẽ làm đấy,” James cúi kính xen vào.

Georgina bực tức hỏi chồng mình, “Vậy anh không thể làm gì để ngăn chặn chuyện đó sao?”

“Ồ, ta đang định làm đấy chứ,” James nói với giọng điệu đe dọa thấy rõ. “Em cứ yên tâm. Nhưng ngay cả điều đó cũng sẽ không ngăn nổi chú ấy đâu.”

“Dĩ nhiên rồi.” Anthony nhe răng cười. “Cũng như anh thôi, ông anh ạ.”

Georgina bực tức ngả người vào ghế và nói, “Cảm giác của em với gia đình anh đang bắt đầu giống với cảm giác của anh với gia đình em rồi đấy, James Malory.”

“Nếu em không như thế thì anh sẽ ngạc nhiên lắm, George.”

Không còn cách nào khác, nàng trừng mắt nhìn Anthony và gắt lên, “Tôi đã làm bồi phòng cho anh ấy. Anh ấy đã kể với các anh tôi như vậy đấy, cả chuyện chúng tôi ở chung một buồng với nhau nữa. Giờ thì anh đã thỏa mãn chưa, đồ đáng ghét?”

“Chắc anh ấy không biết họ là anh trai của chị?” Anthony ôn tồn hỏi.

“Anh ấy có biết,” nàng cúi kính.

“Có lẽ anh ấy không biết họ đông đến thế?”

“Anh ấy cũng biết điều đó.”

Anthony liền hướng ánh mắt ranh mãnh và giễu cợt sang James. “Cứ như là anh đã tự bóp cò súng bắn vào đầu mình ấy nhỉ, anh trai?”

“Ồ, im đi, đồ con lừa,” James gầm gừ.

Tới lúc đó thì Anthony không nhin nổi nữa mà ngửa đầu ra sau và cười như nắc nẻ. Khi đã dứt cơn cười, anh nói, “Em không nghĩ anh sẽ đi xa tới vậy trong việc thực hiện những mong muốn của em, anh trai ạ.”

“Những mong muốn gì?”

“Anh không nhớ em từng nói rằng khi anh lấy vợ, cô ấy sẽ ‘ngọt ngào’ như cô nhỏ tráo trở đã đá vào chân anh thay vì cảm ơn anh khi đã giúp đỡ cô ta sao? Nhưng em không nghĩ là anh lại lấy chính cô gái đó cơ đấy.”

Lúc này, James mới nhớ ra câu nói đó và nó đã được thốt ra khi Anthony đang có tâm trạng không tốt bởi vì đêm hôm trước chú ấy đã không dỗ dành nổi cô vợ giận dữ của mình lên giường. “Giờ em nhắc tới, anh mới nhớ ra là em đã nói một điều như thế... và lý do tại sao em lại nói vậy và việc em đã giải sầu bằng men rượu trong ngày hôm đó như thế nào. Mới có năm giờ chiều mà em đã say khướt, vợ em thậm chí còn không thèm dìu em lên giường, đúng không?”

“Chết tiệt.” Vẻ mặt Anthony lập tức trở nên cáu kỉnh, trong khi James thì mỉm cười. “Hôm đó, anh cũng say còn gì. Làm thế quái nào mà anh lại nhớ được tất cả những điều đó thế?”

“Em còn phải hỏi sao, khi mà tình trạng của em lúc đó đã khiến anh buồn cười không chịu nổi? Anh không thể quên được một chi tiết nào của ngày hôm đó, em trai yêu quý ạ.”

“Em tin rằng họ lại sắp đánh nhau đến nơi rồi,” Roslynn nói với Georgina. “Tại sao chúng ta không mặc kệ họ nhỉ? Họ có thể giết nhau nếu chúng ta không có mặt ở đó,” với một cú lườm nguýt ném về phía chồng mình, cô nói thêm, “như thế thì chúng ta đỡ phải đích thân ra tay.”

“Nếu hai người rời đi, anh ấy sẽ không còn bực tức bởi những lời trêu chọc của anh nữa,” Anthony phản đối khi hai người phụ nữ rời khỏi bàn.

“Thì em muốn vậy mà, anh yêu.” Roslynn mỉm cười với anh, rồi nói với anh trai anh, “Mà anh James này, tối qua em đã cho người nhắn tin tới Silverley là anh đã về. Vì vậy hôm nay anh đừng nên đi đâu cả, vì Reggie có thể sẽ đến trước buổi tối đấy. Anh biết cô ấy nặng xì thế nào nếu nhớ anh rồi mà.”

Georgina dừng lại khi nghe thấy yêu cầu đó, “Reggie là ai vậy?”

“Là Regan,” James nói với nàng, nhoẻn miệng cười khi nhớ tới cơn ghen của nàng khi này và những dấu hiệu cho thấy lúc này nó đã trở lại.

Nhưng Anthony nói thêm với ánh mắt hậm hực chĩa về phía James, “Tên gọi thân mật của con bé là một điểm bất đồng giữa chúng tôi bao lâu nay, nhưng nó là cô cháu gái yêu quý của chúng tôi. Cả bốn anh em tôi đã nuôi nấng nó, chị biết đấy, sau khi chị gái của chúng tôi qua đời.”

Dĩ nhiên là Georgina không thể tưởng tượng được điều đó. Nhưng chỉ cần cái cô nàng Regan hay Reggie này là họ hàng của James, thì nàng chẳng cần phải bận tâm tới cô ta nữa. Tuy nhiên, cho dù không ở lại đây lâu, Georgina thật sự cũng nên tìm hiểu thêm một chút về cái gia đình lớn này của James, ít nhất điều đó cũng giúp nàng khỏi phải nổi cơn giận dữ mỗi lần nghe thấy ai nhắc tới tên một người phụ nữ có mối liên hệ với anh. Đáng lẽ anh phải kể hết với nàng trước khi họ tới đây mới đúng, nhưng anh đã rất kín tiếng về gia đình mình - có lẽ để đảm bảo rằng nàng cũng sẽ không mở miệng nhắc tới gia đình của nàng. Suy cho cùng, đó cũng là điều dễ hiểu thôi.

Chương 42

“Đàn ông kết hôn là chuyện thường tình mà,” Georgina lý luận, dẫu có hơi mỉa mai. “Họ thậm chí còn làm thế nhiều lần, giống như phụ nữ vậy. Vì vậy, ai đó làm ơn nói cho tôi biết tại sao tất cả mọi người đều cảm thấy bị sốc và sau đó là không chịu tin chuyện James đã kết hôn không? Vì Chúa, anh ấy đâu phải là thầy tu chứ.”

“Mợ nói đúng. Không một ai dám nói cậu ấy là thầy tu cả.” Người vừa lên tiếng bật ra một tràng cười khúc khích.

Reggie, hay trong trường hợp này là Regan, có tên thật là Regina Eden, Tử tước phu nhân Montieth. Nhưng cô là một tử tước phu nhân còn rất trẻ, chỉ mới hai mươi tuổi và không cao lớn hơn Georgina là mấy. Không ai có thể phủ nhận chuyện cô là một thành viên trong gia tộc Malory, ít nhất là khi so sánh cô với Anthony và Jeremy, vì cô cũng có mái tóc đen và đôi mắt màu xanh cô ban giống họ. Nhưng Georgina sẽ sớm nhận ra rằng họ là những trường hợp ngoại lệ, cũng như Amy, một trong các cô con gái của Edward. Tất cả những người khác trong nhà Malory đều giống James, với mái tóc vàng và hầu hết đều có đôi mắt xanh lục.

Georgina cũng thở phào nhẹ nhõm khi thấy rằng Regina Eden cực kỳ đáng yêu. Nàng mau chóng nhận ra cô ấy là một người sôi nổi, duyên dáng, cởi mở, vui tính và rất thẳng thắn. Ngay từ lúc mới đến vào đầu giờ chiều hôm đó, cô ấy đã cười đùa rất vui vẻ, nhất là sau khi hỏi James, “Cậu mượn váy áo của cháu cho cô nhân tình nào vậy?” vì lúc James cho người đến mượn đồ thì cô ấy không có ở nhà. Trong lúc James còn đang lúng túng nghĩ ra một cách dễ dàng nhất để thông báo tin tức này, Anthony đã buột miệng đáp, “Cho người mà anh ấy đã kết hôn, con mèo con ạ.” May thay,

lúc đó cô ấy đã ngồi xuống ghế rồi. Nhưng Georgina nghe thấy cô ấy lộp đi lộp lại ít nhất là chín lần câu “Cháu không tin” - nàng đã đếm - và đúng mười lần câu, “Ôi, chuyện này thật là tuyệt vời!” tất cả chỉ trong có vài tiếng đồng hồ.

Lúc này, Georgina đang ở trên lầu để làm tóc với sự trợ giúp của Nettie MacDonald, bảo mẫu của Roslynn, một phụ nữ trung niên người Scotland có cá tính rất mạnh mẽ. Chất giọng địa phương hơi khó nghe và đôi mắt màu xanh lục nhạt của bà khiến Georgina nghĩ rằng Mac sẽ thích người phụ nữ này lắm. Roslynn và Regina cũng có mặt, có lẽ là để đảm bảo rằng Georgina sẽ có một vẻ ngoài chín chu khi gặp những ông anh lớn của James, nhưng thật ra họ chỉ đang giúp nàng với bớt lo lắng bằng cách kể nghe những câu chuyện vui về gia đình và trả lời tất cả những câu hỏi của nàng.

“Cháu cho rằng điều đó có vẻ hơi kỳ lạ với những người không biết rõ về quá khứ của cậu James.” Regina đã ngưng cười để trả lời câu hỏi của Georgina. “Cậu ấy đã thề sẽ không bao giờ kết hôn và chẳng ai nghi ngờ chuyện cậu ấy hoàn toàn nghiêm túc với ý định đó. Nhưng để hiểu được nguyên nhân tại sao, vợ phải biết được rằng cậu ấy là một... ờ, cậu ấy...”

“Là một kẻ sành sỏi về phụ nữ?” Georgina tiếp lời.

“Ồ, đó là một cách gọi rất hay! Chính cháu cũng từng nói như vậy đấy.”

Georgina chỉ mỉm cười. Roslynn thì đảo tròn mắt. Cô gái tinh quái này cũng đã từng miêu tả ông chồng Anthony của cô theo cách đó, nhưng cô thích gọi một kẻ chơi bời phóng đãng là một kẻ chơi bời phóng đãng hơn.

“Nhưng cậu James không chỉ là một kẻ sành sỏi,” Regina tiếp tục giải thích. “Và nếu vợ cho phép cháu nói thẳng...”

“Dĩ nhiên rồi,” Georgina đáp.

Nhưng Roslynn cảnh báo trước, “Đừng làm chị ấy ghen, Reggie.”

“Ai lại ghen vì những lỗi lầm trong quá khứ cơ chứ?” Reggie nói. “Bản thân cháu lại luôn biết ơn từng cô nhân tình trước đây của Nicholas. Nếu không có những kinh nghiệm...”

“Tôi nghĩ chúng tôi hiểu cháu muốn nói gì, cưng ạ,” Roslynn ngắt lời và nhoẻn miệng cười. “Thậm chí chúng tôi còn có thể đồng ý nữa là khác,” cô nói thêm khi thấy Georgina cũng đang mỉm cười.

“Chà, như cháu đang nói đấy, cậu James không chỉ là một kẻ sành sỏi về phụ nữ. Trong một thời gian dài sau khi cậu ấy bắt đầu đặt chân vào con đường ăn chơi trác táng, vợ có thể gọi cậu ấy là một ‘kẻ nghiện ngập’. Sáng, trưa và tối, không bao giờ với cùng một người phụ nữ.”

“Ồ, đúng là bốc phét,” Roslynn cười cợt. “Sáng, trưa và tối ư?”

Cổ họng Georgina như bị tắc nghẹn, nàng nín thở chờ đợi Roslynn hỏi lại về chuyện “không bao giờ với cùng một người phụ nữ,” nhưng rõ ràng đó là điều chẳng ai nghi ngờ.

“Cháu nói thật đấy,” Regina khẳng định. “Nếu không tin cháu thì vợ cứ hỏi cậu Tony mà xem, hoặc cậu Jason, người đã không thể kiềm chế nổi thói phóng đảng của cậu James hồi cậu ấy vẫn còn ở nhà. Dĩ nhiên, phần nửa những gì mà cậu James đã làm chỉ là để chọc giận cậu Jason. Nhưng cậu James vốn là người ngông cuồng. Ngay từ hồi nhỏ, cậu ấy đã chỉ làm theo ý mình, luôn phải tỏ ra khác biệt với các anh em trai. Vậy nên chẳng có gì ngạc nhiên khi cậu ấy có cuộc đấu súng lần đầu tiên trước cả khi tròn hai mươi tuổi. Dĩ nhiên là cậu ấy đã thắng trong cuộc quyết đấu đó. Cậu ấy luôn thắng mà. Suy cho cùng, cậu Jason vốn là một tay súng cừ khôi và cậu ấy đã dạy lại kỹ năng này cho tất cả các em trai mình. Dẫu vậy, cậu Anthony và cậu James còn thích cả đấm bốc nữa, rất nhiều cuộc thách đấu của họ đã diễn ra trên võ đài thay vì đọ súng tay đôi.”

“Ít ra việc đó cũng không gây chết người.”

“Ồ, thực ra cậu ấy chưa bao giờ giết chết ai trong những cuộc quyết đấu vì danh dự, ít ra là cháu chưa từng nghe nói đến. Chỉ có những kẻ thách đấu đầy giận dữ mới thường cố gắng giết chết đối thủ của mình thôi.”

“Anthony thường hỏi các đối thủ xem họ muốn bị thương ở chỗ nào,” Roslynn xen vào. “Một câu hỏi như thế thực sự làm người khác phải nhụt chí.”

Regina cười khúc khích. “Nhưng vợ nghĩ cậu ấy nhiễm thói quen đó từ ai?”

“James?”

“Chính xác.”

Georgina bắt đầu ước rằng nàng đã không khơi lên chủ đề này. “Nhưng cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Cháu vẫn đang kể mà vợ. Tới lúc chuyển tới London, cậu James đã là một kẻ chơi bời khét tiếng. Nhưng cậu ấy không còn theo đuổi đàn bà nữa, vì cậu ấy không cần phải làm vậy. Ngược lại, chính bọn họ mới là người theo đuổi cậu ấy. Hầu hết những người phụ nữ tự dâng hiến mình cho cậu ấy đều là những người đã có chồng.”

“Tôi nghĩ mình đang bắt đầu hiểu ra rồi,” Georgina nói.

“Cháu cứ tưởng vợ đã hiểu rồi cơ. Hầu hết những cuộc thách đấu mà cậu ấy nhận đều có lý do chính đáng và người đứng ra thách đấu toàn là các ông chồng. Trớ trêu là, James không thể từ chối khi ‘mỡ dưng đến miệng mèo’, nhưng cậu ấy không bao giờ kể lể về những chiến tích của mình. Những người phụ nữ gàn dở đó quá si mê cậu ấy - bởi vì hồi còn trẻ cậu ấy cũng điển trai kinh khủng - thế nên chỉ cần cậu ấy liếc mắt nhìn họ một cái thôi cũng đủ để họ khoe âm lên rồi. Cậu ấy không thích kết hôn cũng là điều dễ hiểu, vì đã tận mắt chứng kiến những vụ ngoại tình diễn ra quá đỗi thường xuyên.”

“Anh ấy cũng đồng lõa với họ còn gì,” Georgina cáu kỉnh nói.

“Không ai có thể phủ nhận điều đó,” Regina nhoen cười. “Suy cho cùng, cậu ấy từng là kẻ ăn chơi trác táng khét tiếng nhất London này mà. Cậu Tony trước kia cũng tai tiếng lắm, nhưng so với cậu James thì chẳng là gì cả.”

“Cháu làm ơn đừng lôi Anthony vào,” Roslynn nói. “Anh ấy đã hoàn toàn tu tỉnh rồi.”

“Chà, Nicholas của cháu cũng vậy. Nhưng còn cậu James, sau bao nhiêu năm chỉ nhìn thấy khía cạnh tệ nhất của hôn nhân, hiển nhiên là cậu ấy căm

ghét tính chất giả tạo của nó, đặc biệt là những bà vợ thiếu chung thủy vốn nhan nhản trong thành phố này. Cậu ấy đã thề sẽ không bao giờ lấy vợ, tất cả mọi người đều nghĩ cậu ấy có ý định như thế thật.”

“Tôi chắc chắn anh ấy thật sự có ý định như thế. Suy cho cùng, anh ấy đâu có cầu hôn tôi.”

Regina không thắc mắc gì về chuyện đó. Cô đã nghe chính miệng James kể rằng anh bị ép hôn - trước khi Anthony kịp bép xép. Nhưng cô thực sự nghi ngờ chuyện cậu mình “bị ép buộc.”

“Cháu không thể không ngạc nhiên, vợ Georgie ạ,” cô trầm ngâm nói. “Mợ không hiểu cậu James của cháu rõ lắm...”

“Nhưng cô đang kể cho tôi nghe về anh ấy mà. Suy cho cùng, tôi chẳng mấy khi moi được những chuyện riêng tư từ anh ấy. Còn có điều gì mà cô nghĩ rằng tôi nên biết không?”

“Chà, tối nay mợ có thể sẽ nghe nhắc đến chuyện gia đình đã từng đoạn tuyệt quan hệ với cậu ấy trong một thời gian dài. Lúc đó, cậu ấy đã rời khỏi nước Anh khoảng mười năm. Dĩ nhiên, bây giờ thì cậu ấy đã được nhìn nhận lại rồi. Chắc là cậu ấy không kể với mợ về chuyện đó đâu nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Chà, mợ sẽ phải tự mình hỏi cậu ấy về chuyện đó, vì cháu không được phép nói ...”

“Rằng anh ấy từng là thuyền trưởng Hawke khét tiếng?” Regina mở to mắt. “Vậy ra cậu ấy đã kể với mợ rồi à?”

“Không phải, mà là anh ấy đã thú nhận điều đó với các anh tôi, sau khi họ nhận ra anh ấy. Thật xui xẻo khi hai người trong bọn họ chẳng may từng đụng độ với James ngoài biển khơi trước khi anh ấy từ bỏ cuộc đời cướp biển.”

Regina há hốc miệng, “Ý mợ là các anh mợ đều biết cả rồi? Ôi Chúa ơi, may là họ không treo cổ cậu ấy!”

“Ồ, họ đã muốn làm vậy, ít nhất là ông anh Warren của tôi,” Georgina phần nộ nói. “Nhưng tối hôm đó, James đã tiết lộ quá nhiều điều, anh ấy đáng bị treo cổ.”

“Làm thế nào mà... cậu ấy không bị treo cổ vậy?” Regina hỏi dò.

“Anh ấy đã trốn thoát.”

“Với sự giúp đỡ của vợ?”

“Tôi không thể để Warren làm theo ý mình được, anh ấy nổi giận với James chỉ vì tôi mà thôi. Trong khi bản thân kẻ đạo đức giả ấy cũng trắng hoa đầu kém ai.”

“Chà, chỉ cần mọi chuyện kết thúc tốt đẹp là ổn rồi, người ta vẫn thường nói thế mà,” Roslynn nói, khiến Regina hừ mũi.

“Cháu chẳng thấy ổn chút nào, khi mà cậu James bị cả gia đình vợ ấy ghét bỏ.”

“Thôi nào, Reggie, cháu không thực sự nghĩ rằng anh ấy bận lòng vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy đấy chứ? Nhất là khi anh ấy đang ở đây và cách họ cả một đại dương mênh mênh. Tôi chắc chắn anh ấy sẽ làm hòa với họ khi nào sẵn sàng, vì Georgie.”

“Cậu James ư?”

Roslynn bật cười khúc khích trước sự hoài nghi quá mức của Regina. “Có lẽ cháu đúng đấy. Anh ấy là người không dễ gì tha thứ hay bỏ qua cho ai. Ông chồng tội nghiệp của cháu đã trực tiếp ném trái điều đó, đúng không?”

“Đừng nhắc cháu chuyện đó. Cháu chắc chắn tối nay Nicholas sẽ buông vài câu châm chọc, nhất là khi anh ấy nghe nói cậu James đã kết hôn trong một hoàn cảnh giống y như của anh ấy và cháu.” Trước ánh mắt dò hỏi của Georgina, cô nói thêm, “Chồng vợ không phải là người duy nhất bị đẩy đến trước bệ thờ đâu. Trong trường hợp của Nicholas, anh ấy đã bị đe dọa, dụ dỗ và dĩ nhiên cậu Tony chỉ chăm chăm mong rằng anh ấy sẽ từ chối để cậu ấy có thể băm vằm Nicholas ra thành nhiều mảnh nhỏ.”

“Còn James?”

“Ồ, cậu ấy không tham gia vào việc đó. Lúc ấy, cả nhà còn chưa biết là cậu ấy đã về Anh. Nhưng không may là chồng cháu cũng đã từng một lần đụng độ với thuyền trưởng Hawke ngoài khơi xa. Vì vậy, nếu tối nay họ có vẻ giống như những kẻ thù không đội trời chung, thì mẹ cũng đừng lấy làm lạ.”

Nghe thấy thế, Georgina bỗng dừng bật cười.

Chương 43

Mặc dù đây chỉ là một cuộc tụ họp gia đình, nhưng Georgina phát hiện ra rằng nó vẫn là một sự kiện khá trang trọng khi Regina đưa cho nàng một chiếc váy dạ hội lộng lẫy để mặc. Màu vải nâu sậm ánh lên như màu đồng thiếc được đánh bóng và với phần ngực áo được phủ thêm một lớp vải tuyen đính hạt sequin, trông Georgina thực sự lấp lánh trong tạo vật đáng yêu này. Dù thế nào thì nàng cũng rất thích nó. Sau một thời gian quá dài buộc phải gắn liền với những gam màu nhợt nhạt, nàng háo hức được thử những màu sắc tối hơn, già dặn hơn mà bây giờ được phép mặc. Thực ra, lúc này nàng đã chọn toàn những màu đậm và rực rỡ cho tủ quần áo của mình.

Một lát sau, khi xuống dưới nhà, nàng gặp những người đàn ông trong gia đình ở phòng khách và thấy rằng họ cũng ăn mặc rất chỉnh tề. Trang phục của Anthony đen tuyền từ đầu đến chân, chỉ trừ chiếc cà vạt trắng tinh thắt hờ hững trên cổ. James diện một cái áo khoác satin màu xanh lục sẫm. Thứ màu đó càng làm tôn thêm đôi mắt anh! Trông chúng như những viên ngọc với một ngọn lửa rực cháy ở tâm, khiến chúng càng trở nên rực rỡ và lấp lánh hơn bao giờ hết. Còn Jeremy tinh nghịch thì lại là hiện thân của sự sặc sỡ khi mặc chiếc áo khoác màu đỏ thắm kết hợp với chiếc quần ống túm màu lục nhạt. Regina liền ghé tai Georgina nói thầm rằng cậu ta ăn mặc như vậy chỉ cốt để chọc tức cha mình.

Conrad Sharpe cũng có mặt, đó chẳng phải là điều ngạc nhiên gì vì cả James và Jeremy đều coi anh ta như người trong nhà. Dầu vậy, trước đây Georgina chưa từng trông thấy anh ta ăn mặc đàng hoàng, lịch sự như thế, thậm chí còn cạo râu nữa. Nhưng đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên anh ta

thấy nàng không mặc đồ con trai, vì vậy chẳng thể nào hy vọng anh ta bỏ qua sự việc này.

“Ái chà, Chúa ơi, George, cô đã làm mất cái quần của cô rồi sao?”

“Hài hước lắm,” nàng lẩm bẩm.

Trong khi Connie và Anthony cười khùng khục, còn James chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc cổ áo khoét sâu của Georgina, Regina bèn lên tiếng, “Thật là xấu hổ, chú Connie. Đó không phải là cách khen một người phụ nữ đâu.”

“Vậy là cháu đã đứng về phía cô ấy rồi đấy à, cô gái nhỏ?” anh ta nói, kéo cô lại để ôm. “Chà, hãy thu móng vuốt của cháu lại đi. Cô nàng George đây không cần sự tâng bốc hay bảo vệ nào hết, cũng giống như cháu vậy thôi. Hơn nữa, khen cô ấy khi chồng cô ấy cũng có mặt ở đây thì chẳng an toàn chút nào.”

James lờ đi câu nói đùa ngớ ngẩn đó và nói với cháu gái, “Vì cậu biết đó hẳn là một trong những bộ y phục của cháu, cháu yêu, cậu cần phải nói rằng dạo này cháu mặc cổ áo quá trẻ đấy.”

“Nicholas chẳng bận tâm đâu ạ.” Cô cười.

“Thằng vô tích sự đó thì bận tâm gì chứ.”

“Ồ, cậu hay thật đấy. Anh ấy còn chưa tới đây, vậy mà cậu đã bắt đầu chỉ trích rồi,” cô tức tối bỏ tới chỗ Jeremy.

Nhưng khi đôi mắt James quay trở lại với Georgina, đặc biệt là phần ngực áo của nàng, nàng bèn nhớ lại một cảnh tượng tương tự và nói ngay, “Nếu các anh của em ở đây, họ sẽ buông ra những câu nhận xét ngớ ngẩn, chẳng hạn như em nên đi thay một chiếc váy ít hở hang hơn. Không phải là anh cũng đang nghĩ như thế đấy chứ?”

“Và đồng ý với họ ư? Không đời nào!”

Với một nụ cười ranh mãnh, Connie nói với Anthony, “Cậu có cảm giác là anh ấy không thích các anh trai của cô ấy không?”

“Sao lại không chứ?” Anthony đáp, mặt thản nhiên như không. “Sau những gì anh đã kể với tôi về họ, họ có vẻ khá táo bạo đấy nhỉ?”

“Tony...” James cảnh cáo, nhưng Anthony không thể nhịn cười thêm nữa.

“Bị nhốt dưới tầng hầm!” anh cười rú lên. “Chúa ơi, phải chi tôi được chứng kiến cảnh đó.”

Dẫu cho James chưa nổi đóa lên, Georgina đã chịu hết nổi. “Tất cả các anh của tôi đều to lớn ngang bằng hoặc có khi còn hơn cả anh đấy, Anthony ạ. Anh cũng chẳng thể nào chống lại họ đâu, tôi quả quyết với anh như vậy,” nói rồi nàng ùng ùng bỏ đi tới chỗ Regina bên kia căn phòng.

Anthony, tuy không cảm thấy bẽ mặt trước những lời nói của nàng, nhưng ít ra anh cũng ngạc nhiên. “Ôi trời ơi, em tin rằng cô nhỏ của anh vừa mới bênh anh đấy, James.”

James chỉ cười tủm tỉm, nhưng Roslynn đã lắng nghe chồng mình nãy giờ với sự phẫn nộ càng lúc càng dâng cao, nên cô tức giận nói, “Nếu anh không ngừng ngay cái trò trêu chọc anh ấy ngay trước mặt chị dâu, rất có thể chị ấy còn làm nhiều việc hơn thế đấy. Mà nếu như chị ấy không làm thì chính em cũng sẽ làm.” Người phụ nữ cuối cùng cũng rời khỏi chỗ họ.

Connie cười khùng khục trước vẻ mặt bức tức của Anthony. Anh hích nhẹ James để ra hiệu cho James nhìn em trai mình. “Nếu không cẩn thận, cậu ấy có thể phải ngủ chung với lũ chó lần nữa mất.”

“Anh nói đúng đấy, anh bạn,” James đáp. “Vậy thì cứ để mặc chú ấy mĩa móc tôi.”

Connie nhún vai. “Nếu anh có thể chịu đựng được, tôi sẽ không can thiệp vào việc đó.”

“Tôi có thể chịu đựng bất cứ điều gì để đạt được kết quả mong muốn.”

“Tôi biết mà, kể cả việc bị nhốt dưới tầng hầm.”

“Em nghe thấy rồi đấy nhé!” Anthony xen vào. “Vậy là em đã đoán đúng. Sự điên rồ của anh hóa ra cũng là có lý do...”

“Ồ, im đi, Tony.”

Đúng lúc đó, những người lớn trong nhà đến, như cách James và Anthony thường gọi những ông anh của họ. Georgina hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy Jason Malory, Hầu tước Haverston đời thứ ba và cũng là người đứng đầu gia đình. Nàng nghe kể anh đã bốn mươi sáu tuổi và trên thực tế, trông anh như một bản sao hơi già hơn một chút của James. Nhưng họ chỉ giống nhau về ngoại hình. Trong khi James dí dỏm, hài hước lạ thường và có nụ cười gợi cảm khủng khiếp, thì Jason lại là hiện thân của sự lãnh đạm. Vậy mà nàng cứ nghĩ anh trai Clinton của nàng đã là người nghiêm túc lắm rồi. Thế nhưng, Jason còn nghiêm túc hơn cả anh, tệ hơn nữa, nàng còn nghe nói sự nghiêm nghị ấy đi kèm với một tính khí nóng nảy khủng khiếp và sự nóng nảy ấy thường xuyên nhắm vào các em trai anh. Dĩ nhiên, nàng cũng nghe kể rằng mấy anh em nhà Malory chẳng thích gì hơn là tranh cãi lẫn nhau, nàng không nghi ngờ chút nào về chuyện đó vì James và Anthony đã là những bằng chứng sống hết sức rõ ràng.

Edward Malory lại không giống bất cứ ai trong ba người còn lại. Anh kém Jason một tuổi, đậm người hơn Jason và James, nhưng cũng có mái tóc vàng và đôi mắt xanh lục giống họ. Dường như không gì có thể hủy hoại thái độ vui vẻ của anh. Anh có thể bỡn cợt những người còn lại trong nhà một cách hài hước. Thật ra, giống như anh Thomas của nàng, có vẻ như anh chẳng bao giờ biết đến sự tức giận.

Khi James thông báo với họ chuyện anh đã kết hôn, ít nhất thì sự hoài nghi của họ cũng không kéo dài như của Anthony.

“Anh từng nghi ngờ chuyện Tony sẽ lập gia đình, còn James? Chúa ơi, anh lại càng chẳng bao giờ nghĩ chú ấy sẽ kết hôn,” Jason nhận xét.

“Anh ngạc nhiên quá, James ạ,” Edward nói, “nhưng dĩ nhiên là anh mừng lắm.”

Georgina không thể nghi ngờ chuyện mình được chào đón vào gia đình. Cả hai ông anh lớn đều nhìn nàng như thể nàng đã lập được một kỳ tích. Dĩ nhiên, họ vẫn còn chưa được nghe kể về hoàn cảnh cuộc hôn nhân của nàng

và lần này Anthony lại biết đường ngậm chặt miệng. Nhưng nàng không thể không thắc mắc tại sao James lại để mặc họ nghĩ rằng mọi chuyện đều đã diễn ra rất tốt đẹp.

Nếu bây giờ anh tổng nàng về nhà thì sẽ khó bề giải thích với họ, nhưng nàng biết một khi anh đã có ý định thì không gì có thể cản trở. Liệu anh có định làm vậy thật không? Nếu câu hỏi này không quá quan trọng, nàng đã chẳng việc gì phải dẫn vật thể này mà hỏi thẳng anh một lần nữa cho rồi và cầu mong sẽ nhận được một câu trả lời thành thật. Nhưng nếu James không muốn chung sống với nàng trọn đời, thì Georgina thực sự không muốn biết điều đó vào thời điểm này, khi mà nàng lại đang bắt đầu nhen nhóm chút hy vọng.

Edward tới đây cùng vợ là Charlotte và Amy, cô con gái út trong số năm người con của anh. Mấy đứa khác đều đã có hẹn trước rồi, nhưng chúng hứa trong tuần này sẽ ghé qua. Derek, cậu con trai duy nhất của Jason, hình như không ở trong thành phố, có lẽ cậu ta đang chơi bời ở đâu đó - nghe đồn cậu ta đang mau chóng nối gót mấy ông chú của mình - ít nhất không một ai biết được cậu ta đang ở đâu. Còn Frances, vợ của Jason, không bao giờ tới London, vì vậy sự vắng mặt của chị ta không phải là một điều bất ngờ. Regina nói rằng thực ra Frances chỉ chịu đựng cuộc hôn nhân của mình để Derek và Regina có một người mẹ và bây giờ khi họ đã trưởng thành, chị ta thích sống tách biệt với người chồng hà khắc hơn.

“Đừng lo, chị sẽ phân biệt được ai ra ai ngay thôi,” Roslynn đã trấn an nàng. “Chỉ khi nào chị Charlotte kể cho chị nghe về những vụ tai tiếng mới nhất của giới thượng lưu thì chị mới thấy rõ ràng. Vì chúng có quá nhiều, chị biết đấy, nhưng sau này chị chắc chắn sẽ được gặp tất cả mọi người có liên quan.”

Gặp gỡ những tinh hoa của giới quý tộc Anh ư? Nàng không muốn làm điều đó, cảm ơn. Nhưng rồi nàng ngao ngán nhận ra rằng ngoài Connie và Jeremy, từng người còn lại trong phòng đều là một nhà quý tộc có tước hiệu, kể cả nàng. Trớ trêu hơn cả là nàng không thấy họ có chút gì xấu xa, hợm hĩnh, hay đáng ghét... chà, có thể có một ngoại lệ là ông em chồng

của nàng. Nàng chẳng thích Anthony với những lời trêu chọc và cạnh khỏe đầy tính khiêu khích của anh ta tí nào. Mà ngược lại thì có.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc, Georgina đã có cơ hội đầu tiên được thấy người nhà Malory đứng về phía nhau. Ngay khi Nicholas Eden, Tử tước Montieith, bước vào trong phòng, Anthony và James liền ngừng ngay việc móc mĩa nhau và thay vào đó cùng chuyển hướng tấn công sang cậu ta.

“Cậu đến muộn đấy, Eden,” Anthony đón tiếp cậu ta với sự cộc lốc lạnh nhạt. “Thế mà ta cứ hy vọng cậu đã quên mất ta sống ở đâu rồi.”

“Cháu đã cố quên rồi đấy, cậu ạ, cơ mà vợ cháu cứ nhắc cháu liên tục,” Nicholas đáp lại, cười nhạt. “Cậu tưởng là cháu thích đến đây lắm à?”

“Chà, tốt nhất là cậu nên giả vờ thích đi, nhóc. Vợ cậu đã thấy cậu đến rồi đấy và cậu biết con bé sẽ bực tức thế nào khi nó thấy cậu gây sự với mấy ông cậu yêu quý của nó rồi mà.”

“Cháu gây sự ấy ạ?” Cậu chàng tội nghiệp cảm thấy tức nghẹn họng.

Nhưng khi liếc sang chỗ Regina đang trò chuyện với Amy và Charlotte, sắc mặt cậu ta hoàn toàn thay đổi. Cô ra hiệu sẽ tới chỗ cậu ta trong vòng một phút nữa. Cậu ta nháy mắt và mỉm cười với cô một cách dịu dàng đến mức không thể tin nổi. Georgina đang cố giữ thái độ trung lập, mặc dù nàng đã nghe chuyện vì sao ba người đàn ông này lại hục hặc với nhau và nghĩ rằng thật là kỳ cục khi mỗi bất hòa này đã diễn ra hơn một năm trời. Nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện dịu dàng ấy, nàng lại quay sang ủng hộ Nicholas Eden... cho đến khi cậu ta quay lại với ba người họ và đôi mắt cậu ta sáng rực lên khi nhìn James.

“Về sớm quá nhỉ? Thế mà cháu cứ hy vọng cậu sẽ bị chìm tàu ngoài khơi hay một việc nào đó tương tự như thế chứ.”

James cười khùng khục. “Xin lỗi vì đã làm cậu thất vọng, cậu nhóc, nhưng chuyến đi này ta có một món hàng vô cùng quý giá, vì vậy ta đã cẩn thận hơn gấp bội. Còn cậu dạo này thế nào? Gần đây có còn phải ngủ trên trường kỷ không?”

Nicholas cau mày. “Từ hồi cậu đi thì không, ông cậu quý quá ạ, nhưng cháu cho rằng bây giờ tình hình sẽ thay đổi,” cậu ta càu nhàu.

“Chắc chắn rồi, chàng trai thân mến.” James cười ranh mãnh. “Suy cho cùng, bọn ta luôn sẵn lòng giúp đỡ mà.”

“Cậu thật tốt bụng, Malory.” Rồi đôi mắt màu hổ phách của cậu ta hướng sang Georgina, người đang đứng giữa hai anh em Malory, nhưng cánh tay James đang quàng lên vai nàng. “Đây là ai thế, như thế cháu cần phải hỏi vậy?”

Ấn ý trong câu nói đó quá rõ ràng và Georgina nổi giận khi bị cậu ta coi là một ả nhân tình của James. Nhưng trước khi nàng có thể nghĩ ra một câu đối đáp thật chua cay và trước khi James có thể trả đũa bằng một đòn ghê gớm hơn, Anthony đã lên tiếng bênh vực nàng, khiến cho không chỉ nàng mà cả Nicholas cũng phải kinh ngạc.

“Bỏ cái giọng điệu châm chọc đó đi, Eden,” anh nói, sự giận dữ toát ra một cách lạnh lùng. “Cậu đang nghĩ linh tinh về chị tôi đấy.”

“Mong cô thứ lỗi,” Nicholas nói với Georgina, cảm thấy cực kỳ xấu hổ và áy náy vì đã phạm phải một lỗi lầm khủng khiếp như vậy. Liên sau đó là cảm giác khó hiểu. Cậu ta bèn hỏi lại Anthony cho rõ, vì nghi ngờ mình vừa bị ăn quả lừa, “Cháu tưởng vợ cậu là con một.”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì cô ấy không thể là chị vợ của cậu được...” Thế rồi đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp của cậu ta vụt hướng sang James, mở to ngờ vực. “Ồ, Chúa ơi, không phải là cậu đã lấy vợ đấy chứ! Hẳn là cậu đã đi tới tận cùng trái đất để tìm bằng được một người phụ nữ không sợ hãi trước cái danh tiếng nhớp nhúa của cậu.” Cậu ta lại nhìn sang Georgina để nói thêm, “Mợ có biết là mợ đã lấy một tên cướp biển khét tiếng không?”

“Anh ấy đã kể với tôi chuyện đó từ trước khi đám cưới diễn ra,” nàng mĩa mai đáp.

“Mợ có biết là cậu ấy thù dai lắm không?”

“Tôi đang bắt đầu hiểu lý do tại sao,” nàng phản công, khiến cho cả Anthony và James đều phá lên cười.

Nicholas cười gượng gạo. “Được lắm, nhưng vợ có biết cậu ấy còn là một kẻ chơi bời trác táng...”

Tới lúc đó thì James ngắt lời cậu ta với một tiếng gầm gừ khe khẽ, “Này thằng nhóc, cậu mà còn nói nữa thì chẳng khác nào ép buộc tôi....”

“Ép buộc ư?” Regina nói khi cô tiến tới bên cạnh chồng mình và khoác lấy tay anh. “Cậu đã kể với anh ấy rồi sao, cậu James? Tuyệt quá! Cháu cứ tưởng cậu sẽ chẳng đời nào muốn Nicholas biết chuyện đó chứ. Cậu vốn rất ghét có điểm gì chung với anh ấy còn gì, thế mà không ngờ cả hai người đều bị ép hôn giống nhau nhỉ?”

Nicholas không nói gì. Cậu ta chỉ nhìn vợ mình chăm chăm, có lẽ đang cố xác định xem liệu cô nói thật hay nói giỡn. Nhưng cậu ta cũng muốn cười lắm rồi. Georgina có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt cậu ta. Tới lúc nhìn thấy vẻ mặt tức tối của James thì cậu ta không nhin nổi nữa.

Ngạc nhiên thay, Anthony không cười hòa theo Nicholas. Chắc là tối qua anh ta đã cười thỏa thích rồi hoặc có thể anh ta không muốn cùng làm điều gì với cậu chàng tử tước trẻ tuổi kia, kể cả là việc cười vì một điều mà họ đều thấy rất thích thú.

“Reggie, con mèo con của cậu,” anh nói với vẻ bất mãn thấy rõ. “Cậu không biết nên bóp cổ cháu hay đuổi cháu về phòng nữa.”

“Cháu đâu còn phòng riêng của mình ở đây đâu, cậu Tony.”

“Vậy thì hãy bóp cổ nó đi,” James nói, trông anh như có ý định đó thật, cho đến khi đôi mắt anh nhìn xuống cô cháu gái với vẻ pha trộn giữa trù mến và tức giận. “Cháu cố tình nói thế, đúng không cưng?”

Cô thậm chí còn không thềm phủ nhận. “Hai cậu lúc nào cũng hòa vào đối chọi với anh ấy, như thế là không công bằng, hai đánh một chẳng chột cũng què, đúng không ạ? Nhưng mong cậu đừng nổi điên lên với cháu. Cháu vừa mới nhận ra là mình sẽ phải nghe anh ấy lái nhái về điều đó suốt ngày mất. Dù gì cháu cũng là người sống cùng với anh ấy mà.”

Những lời nói đó cũng không giúp cải thiện được tình hình, khi Nicholas Eden vẫn đang đứng cười ngoác đến tận mang tai. “Có lẽ cậu nên đến sống ở nhà cháu thôi, Regan,” James nói. “Ít nhất cho đến khi ngôi nhà mà Eddie tìm cho cậu được tân trang xong.”

Nghe thấy thế, Nicholas lập tức nghiêm mặt lại. “Cậu hãy bước qua xác cháu trước đã.”

“Điều đó quá dễ dàng, nhóc ạ.”

Vào lúc đó, Edward tiến tới chỗ họ. “James này, vì mãi vui mừng với cái tin tức tuyệt vời của em mà anh quên không kể với em rằng tối nay có một gã đã ghé qua nhà em để tìm em. Anh không chỉ chỗ em đang ở cho hắn vì, hừm, quý tha ma bắt, giọng điệu hắn rất hằn học. Nếu hắn là bạn em thì hắn phải có thái độ nhã nhặn hơn mới đúng.”

“Hắn có nói tên mình là gì không?”

“Không. Nhưng hắn là một gã đô con, cao sừng sững và giọng có vẻ là người Mỹ.”

James từ từ quay sang Georgina, nhú mày, đôi mắt tối sầm lại như bị mây giông che phủ. “Không phải là mấy gã anh trai lỗ mãng của em theo chúng ta tới tận đây đấy chứ, em yêu?”

Georgina hơi hếch cằm lên ra chiều không hài lòng với phản ứng của anh, nhưng nàng vẫn không thể che giấu nỗi sự thích thú đang ánh lên trong đáy mắt. “Các anh trai của em rất quan tâm đến em mà, James, vậy nên nếu anh còn nhớ hình ảnh cuối cùng về em mà Drew và Boyd nhìn thấy trên con tàu của anh, anh sẽ có câu trả lời ngay thôi.”

Tâm trạng anh vào cái đêm đám cưới đáng nhớ của họ có thể không được tốt cho lắm với quá nhiều cảm xúc hỗn loạn, nhưng anh vẫn còn nhớ rằng mình đã mang Georgina lên tàu trong lúc miệng nàng bị bịt kín và anh đã giữ nàng sát bên mình, hay đúng hơn là đã kẹp bên dưới cánh tay.

Anh lẩm bẩm nói, nhưng giọng nói đầy căm giận, “Chết tiệt.”

Chương 44

“Quý tha ma bắt, anh không đùa đấy chứ!” Georgina giận dữ nói. “Ít nhất em cũng phải gặp họ. Họ đã lặn lội đến tận đây...”

“Ta cóc cần quan tâm họ đã đi bao xa!” James cau kính đáp lại.

Tối qua, Georgina đã không có cơ hội nhắc tới chuyện các anh mình, vì nàng đã đi lên phòng ngay sau khi mấy ông anh lớn ra về. Mặc dù đã thức đợi James mãi, nhưng nàng lại ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Sáng nay, anh đã thẳng thừng từ chối đưa Georgina tới bến cảng, thẳng thừng từ chối sắp xếp một cỗ xe ngựa cho nàng và cuối cùng nói với nàng một cách rõ ràng rằng nàng sẽ không được gặp các anh trai, không bàn cãi gì thêm.

Lúc này, nàng đã đứng dậy và cố gắng nói chuyện phải trái bằng cách điềm tĩnh hỏi, “Anh làm ơn nói cho em biết tại sao anh lại có thái độ như thế này được không? Anh phải biết là họ đến đây chỉ để yên tâm rằng em vẫn ổn thôi mà.”

“Còn lâu!” anh gầm gừ, không muốn hoặc không thể nói chuyện một cách phải trái, biết điều hay ôn tồn vào lúc này. “Họ tới để đưa em về thì có.”

Nàng không thể kìm nén được nữa. “Chẳng phải là ngay từ đầu anh cũng có ý định tống em về sao?”

Georgina nín thở khi anh quắc mắt nhìn nàng trong một lúc lâu. Rồi anh cười khẩy, như thể nàng vừa hỏi một điều cực kỳ lỗ bịch.

“Em lấy đâu ra cái ý nghĩ quái quỷ đó vậy? Ta đã từng nói với em như vậy sao?”

“Anh không cần phải nói ra. Em cũng có mặt trong đám cưới của chúng ta mà, nhớ không? Anh đã chẳng nhiệt tình chút nào với vai trò chú rể.”

“Ta chỉ nhớ được một điều thôi, George, đó là em đã bỏ ta đi mà không một lời từ biệt!”

Georgina chớp chớp mắt ngạc nhiên khi tới giờ phút này còn bị nghe anh nhắc lại chuyện đó, mà nó lại còn chẳng liên quan gì đến câu hỏi của nàng nữa chứ. “Bỏ đi ư? Em về nhà mà James. Ban đầu, em lên tàu của anh cũng vì muốn về nhà còn gì.”

“Nhưng em đi mà không nói gì với ta cả!”

“Đó không phải là lỗi của em. Em đã định nói với anh, nhưng lúc Drew ngừng quát mắng em vì tội xuất hiện ở Jamaica trong khi anh ấy cứ chắc chắn là em đang ở nhà, thì chiếc Triton đã khởi hành rồi. Chẳng lẽ em phải nhảy xuống nước và bơi lại chỗ anh chỉ để tạm biệt anh sao?”

“Đáng lẽ em không được bỏ đi!”

“Anh nói gì mà kỳ quá. Chúng ta không có thỏa thuận nào, không có giao kèo bằng lời nào để em biết được rằng anh muốn duy trì mối quan hệ của chúng ta - dù là lâu dài hay không. Em đâu có đọc được suy nghĩ của anh chứ? Thế lúc ấy anh có muốn gắn bó lâu dài với em không?”

“Ta đã định đề nghị em làm...” Anh ngáp ngừng khi nhìn thấy đôi mắt nàng nheo lại. “Chà, em không cần phải ra vẻ tự ái như thế,” anh cúi kính nói nốt câu.

“Em đâu có tự ái,” nàng nghiêng răng nói, điều đó cũng đủ cho anh biết rằng thực tế hoàn toàn ngược lại. “Tiện đây, câu trả lời của em sẽ là không!”

“Vậy thì ta rất mừng là mình đã không hỏi em lúc đấy!” và anh đi thẳng về phía cửa.

“Anh dám đi sao!” nàng hét lên sau lưng anh. “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em mà.”

“Chưa ư?” James quay lại với một cái nhướn mày, cho Georgina biết rằng anh đã thôi bộc lộ sự giận dữ với nàng và từ bây giờ sẽ chỉ tỏ ra cố chấp, một điều mà nàng thấy còn tệ hơn nhiều. “Chỉ cần nói rằng em là vợ anh thì em đủ hiểu rằng em sẽ không đi đâu cả rồi chứ.”

Điều đó càng khiến nàng tức điên lên. “Ồ, bây giờ thì anh đã chịu thừa nhận rằng em là vợ anh rồi ư? Chỉ vì các anh của em tới đây? Có phải đây cũng là một đòn trả đũa nữa của anh không, James Malory?”

“Cứ việc nghĩ những gì em thích, nhưng cho dù mấy gã anh trai chết tiệt của em có chờ đợi đến rục xương ở bến cảng thì ta cũng chẳng quan tâm. Họ sẽ không biết phải tìm em ở đâu và em cũng sẽ không được tới chỗ họ. Không tranh cãi gì thêm nữa, cưng nhé.” Anh đóng sầm cửa khi ra khỏi phòng.

Tới lúc Georgina đóng sầm cánh cửa thêm ba lần nữa nhưng vẫn không kéo được ông chồng đang nổi cơn thịnh nộ của nàng quay lại để chấm dứt cuộc tranh cãi một cách đúng nghĩa, nàng quyết định rằng anh ta vẫn chỉ là một bức tường gạch chết tiệt. Nhưng nếu không thể làm đổ những bức tường gạch thì người ta vẫn có thể trèo qua chúng cơ mà.

“Anh đã nói với chị ấy là anh yêu chị ấy chưa?”

James chậm rãi đặt những quân bài xuống mặt bàn và cầm ly rượu lên. Câu hỏi này chẳng liên quan gì đến bất cứ vấn đề nào họ nói tới này giờ, vì thế nó khiến anh nhướn mày. Đầu tiên anh nhìn sang George Armherst ở bên tay trái, người đang chăm chú quan sát các lá bài như thể trước đây anh ta chưa bao giờ nhìn thấy chúng, rồi sau đó là nhìn sang Connie ở phía đối diện, người đang cố gắng giữ khuôn mặt thản nhiên và cuối cùng là Anthony, người vừa thốt ra câu hỏi đầy ẩn ý đó.

“Em đang hỏi anh đấy à?”

“Còn ai vào đây chứ.” Anthony nhoen miệng cười.

“Em đã thắc mắc về chuyện đó suốt cả tối, phải không? Thảo nào mà em cứ thua đều.”

Anthony nhấc ly rượu của mình lên và uể oải lắc lắc thứ chất lỏng màu hổ phách trong đó, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nó thay vì anh trai mình. “Thực ra, em đã thắc mắc chuyện đó từ sáng nay, khi em nghe thấy những tiếng ồn ở trên lầu. Cả lúc anh bắt gặp chị ấy len lén chuồn ra ngoài qua cửa chính vào chiều nay và bắt chị ấy trở về phòng nữa. Anh không nghĩ làm vậy là hơi quá quắt sao?”

“Cô ấy đã chịu ở yên một chỗ, đúng không?”

“Đúng vậy, thậm chí chị ấy còn không xuống ăn tối, điều đó khiến vợ em bực tức đến độ đã đi ra ngoài để thăm viếng người này người kia rồi.”

“Vậy là cô nhỏ đó lại giận dữ rồi,” James nói, nhún vai với vẻ chẳng mấy quan tâm. “Đó là một thói quen buồn cười của cô ấy mà anh có thể dễ dàng khá dễ dàng. Chẳng qua là anh chưa muốn dễ dàng thôi.”

“Ô hô.” Anthony cười khùng khục. “Em dám chắc sự tự tin của anh đã bị đặt nhầm chỗ rồi, đặc biệt là khi anh chưa nói với Georgina rằng anh yêu chị ấy.”

Lông mày James lại nhướng lên cao hơn một chút nữa. “Không phải là em đang định dạy đời anh đấy chứ, Tony?”

“Nếu em có thể.”

“Nhưng em cũng đâu khác gì anh. Chẳng phải em đã từng khổ sở đến mức...”

“Chúng ta sẽ không nói về chuyện của em,” Anthony ngắn gọn nói, lông mày nhíu lại.

“Được thôi,” James đồng ý, rồi lại nói thêm, “Nhưng nếu anh không để lại lá thư giải tội cho em, thì chắc hẳn giờ này em vẫn còn đang khốn đốn lắm.”

“Em chẳng muốn giải thích với anh, anh trai,” Anthony nghiêng răng nói. “Nhưng em đã làm lành với cô ấy trước cả khi cô ấy nhòm ngó tới lá thư của anh.”

“Này các quý ông, chúng ta đang chơi bài whist mà,” George Armherst châm chọc, “và tôi đang thua hai trăm bảng đây, nếu các anh không phiền lòng khi tôi nhắc đến điều đó.”

Connie cuối cùng cũng bật cười. “Cậu nên bỏ cuộc đi,” anh nói với Anthony. “Anh ấy sẽ vẫn chìm sâu trong mớ rắc rối của mình cho đến khi nào cảm thấy cần phải thoát ra khỏi nó, không sớm hơn dù chỉ một giây. Hơn nữa, tôi thực sự tin rằng anh ấy thích cái mớ rắc rối này... nó giống như là một thử thách đối với anh ấy vậy, cậu biết đấy. Nếu cô ta không biết cảm giác của anh ấy, vậy thì dĩ nhiên cô ta cũng sẽ không nói cho anh ấy biết về cảm xúc thật của mình. Điều đó sẽ khiến anh ấy hứng thú hơn, đúng không?”

Anthony quay sang James để chờ nghe anh khẳng định lại ý kiến thú vị này, nhưng tất cả những gì anh nhận được chỉ là một tiếng hừ mũi và một cái quắc mắt.

Trong khi hai anh em nhà Malory đang cầm bài lên để tiếp tục cuộc chơi, thì Georgina đang lên ra ngoài qua cửa hậu và rồi sấp sấp ngựa ngựa chạy ngang qua sân sau, băng qua những con ngõ dẫn tới đường Công Viên. Ở đó, sau mười lăm phút sốt ruột chờ đợi, nàng đã có thể đón được một cỗ xe ngựa để đi thẳng tới bến cảng London. Thật không may, sau khi đã xuống xe và cỗ xe ngựa đã đi khỏi, nàng mới sực nhớ ra một điều mà nàng đã biết trong chuyến đi đầu tiên tới nước Anh. Đó là, một trung tâm lớn nhất về thương mại và hàng hải như London thì không chỉ có một bến cảng. Ngoài cảng London ở Wapping thì còn có cảng Đông Ấn ở Blackwall, rồi cảng Hermitage, cảng Shadwell - và đó mới chỉ là một vài bến cảng nằm dọc theo sông Thames, ở cả hai bên bờ nam và bắc.

Sao nàng có thể tìm được một, hai con tàu? Nàng không nghĩ các anh mang nhiều tàu hơn thế tới Anh, vì họ thừa biết việc kiếm chỗ neo đậu khó khăn biết nhường nào - vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, khi mà hầu hết các bến cảng đều đã đóng cửa với những bức tường bảo vệ cao sừng sững? Điều tốt nhất mà nàng hy vọng mình có thể làm được là hỏi dò xung quanh, muốn vậy thì nàng sẽ phải lê la khắp các cầu tàu, nơi có thể tìm thấy

các thủy thủ mới cập cảng. Cụ thể hơn là, nàng sẽ phải mò vào các quán rượu nằm dọc theo bến cảng.

Nàng đúng là điên khi nghĩ tới chuyện đó. Không, nàng chỉ đang quá giận dữ thôi. Nàng còn có lựa chọn nào khác khi mà James hết sức vô lý như vậy chứ? Anh thậm chí còn không cho phép nàng bước chân ra khỏi ngôi nhà quái quỷ đó! Mặc dù nàng rất muốn tìm các anh vào ban ngày, khi khu vực này được cho là an toàn hơn, nhưng nàng biết sẽ không bao giờ lên đi được vì trong nhà lúc nào cũng có quá nhiều người hầu và người nhà quanh quẩn đi lại. Và lại, Georgina cũng không muốn để cho các anh trở về nhà khi trong đầu họ cứ đinh ninh rằng em gái mình đã bị sát hại bởi gã cướp biển bí ối mà họ đã ép nàng lấy, chỉ vì họ không thể tìm thấy nàng.

Nhưng khi nàng tới gần khu vực cầu tàu, nơi người ta đang vui vẻ với những trò giải trí về đêm, cơn giận bỗng giảm đi trông thấy để nhường chỗ cho sự căng thẳng đang mỗi lúc một trào dâng. Nàng thực sự không nên ở đây. Nàng ăn mặc không phù hợp đối với việc mà sắp sửa làm, khi trên người lúc này là một trong những chiếc váy đáng yêu của Regina với chiếc áo khoác len ngắn tiếp màu với nó, thứ chẳng hề giúp nàng ngăn được cái lạnh. Hơn nữa, nàng cũng không biết cách hỏi dò người khác. Giá mà lúc này Mac có mặt ở đây với nàng. Nhưng ông đang ở cách đây cả một đại dương mênh mông và khi nàng nhìn thấy hai kẻ say xỉn vừa mới rời khỏi một quán rượu chưa được mười feet đã bắt đầu gây lộn, nàng liền kết luận rằng mình thật điên rồ vì đã tới đây.

Nàng chỉ cần thuyết phục James thêm một chút nữa để khiến anh đổi ý. Chẳng phải nàng có những mảnh khóc của riêng mình sao? Phụ nữ ai chẳng có mưu mẹo chứ và nếu nàng không dùng đến chúng thì chúng còn có ích gì?

Georgina đang định xoay người để đi ngược lại con đường lúc này, vì vào lúc này nó có vẻ là con đường an toàn hơn cả, hay ít nhất cũng yên tĩnh hơn, thì nàng bỗng nhận thấy ở đầu kia đường có một cỗ xe ngựa. Nhưng đoạn đường từ chỗ Georgina tới chỗ đó có tới hai quán rượu ồn ào nằm đối diện nhau, vậy nên muốn đón được xe ngựa, nàng sẽ phải đi ngang qua

trước mặt một trong hai quán, mà cửa của cả hai quán thì đều đang mở rộng để làm bay bớt khói thuốc và làm dịu đi không khí bên trong. Nàng lưỡng lự, cân nhắc xem mình nên cuộc bộ một chuyến dài dằng dặc trên những con đường vắng vẻ chỉ để tới được khu vực nơi có lẽ sẽ tìm thấy một phương tiện để quay lại khu Tây, hay là đi tiếp con đường tối tăm này - chỉ trừ những đoạn ở ngay trước mặt mấy quán rượu là sáng sủa vì có ánh đèn hắt ra - vốn cũng vắng tanh vắng ngắt nếu không kể đến hai gã đàn ông hiện đang lẫn lộn giữa đường để tiếp tục nện nhau. Chỉ cần rảo bước mau lẹ thì trong vòng một phút, nàng đã có thể thoát ra khỏi chốn này và chẳng còn gì phải lo lắng nữa ngoài việc làm thế nào để lên vào ngôi nhà trên phố Piccadilly mà không bị phát hiện.

Vậy là Georgina đã quyết định xong, nàng bắt đầu sai bước, rồi đi như chạy khi băng ngang qua trước mặt quán rượu bên tay phải, vì nó có vẻ đỡ ồn ào hơn. Nàng cứ chú ý đầu về đằng trước rồi bỗng đâm sầm vào một bộ ngực rắn chắc, khiến cho cả hai người đều lão đảo suýt ngã, may là có người đã nhanh tay đỡ họ.

“Xin lỗi,” Georgina vội nói, nhưng rồi nàng cảm thấy đôi cánh tay của gã vừa va vào đang ôm vòng quanh người nàng thay vì đỡ nàng đứng thẳng dậy như đáng ra phải thế.

“Không sao đâu, cưng,” nàng nghe thấy một giọng nói khàn khàn đầy sôi nổi cất lên. “Cô có thể va vào tôi bất cứ lúc nào, thật đấy.”

Nàng không biết có nên vui mừng hay không khi cách ăn nói của hấn có vẻ có văn hóa. Nàng đoán rằng hấn là một người quyền quý, mặc dù hấn vẫn còn chưa chịu buông nàng ra. Khi ngược mắt lên nhìn phần ngực áo đẹp đẽ của hấn, nàng đã tự mình khẳng định được điều đó. Nhưng khi ánh mắt nàng hướng lên cao hơn nữa, nàng bỗng khựng lại. Trước mặt nàng là một thanh niên cao lớn, tóc vàng và điển trai, trông hấn giống chồng nàng lạ lùng, ngoại trừ một điều là mắt hấn có màu hạt dẻ thay vì màu xanh lục.

“Có lẽ cô ấy sẽ muốn đi cùng chúng ta,” một giọng nói khác cất lên, nghe hơi líu nhíu.

Georgina liếc nhìn người đàn ông đã đỡ cả hai người họ khỏi ngã, bản thân anh ta cũng đang lắc lư chệnh choáng. Trông anh ta cũng có vẻ là một thanh niên quyền quý, nàng đoán rằng họ là những kẻ chơi bời đang đi tìm thú vui.

“Đó là một ý kiến hay, Percy,” anh chàng tóc vàng đang ôm Georgina đồng ý và nói với nàng, “Cô có muốn không, cưng? Ý tôi là đi chơi cùng chúng tôi ấy?”

“Không,” nàng đáp thẳng thừng và dứt khoát trong khi cố gắng vùng ra khỏi vòng tay của hắn. Nhưng hắn không buông nàng ra.

“Đừng vội vàng quyết định như vậy,” hắn dụ dỗ nàng, rồi nói thêm, “Ôi trời ơi, cô đẹp quá. Cô đang là người của ai vậy cưng, tôi sẽ trả nhiều tiền hơn hắn và đảm bảo rằng cô sẽ không bao giờ phải đi lại trên những con đường này nữa.”

Georgina quá đỗi sửng sốt với lời tuyên bố đó nên không thể đáp lại ngay, vậy nên một người khác nữa đang đứng đằng sau cô mới có cơ hội để lên tiếng, “Chúa ơi, anh họ, anh đang nói chuyện với một quý cô đấy. Nếu anh không tin thì cứ thử nhìn trang phục của cô ấy mà xem.”

Vậy là họ có ba người, Georgina kinh ngạc nhận ra, chứ không phải là hai. Giờ thì Georgina bắt đầu lo lắng thật sự, đặc biệt là khi gã đô con mà nàng đang cố gắng đẩy ra vẫn không chịu thả nàng.

“Đừng ngốc nghếch thế, cậu em,” hắn cộc lốc nói với người thứ ba. “Ở đây? Một mình ư?” Rồi hắn lại nhìn nàng với một nụ cười có lẽ sẽ làm rung động trái tim của bất cứ người đàn bà nào khác, bởi vì anh chàng này quả thực điển trai quá mức, “Cô không phải là một quý cô đấy chứ, cưng? Làm ơn nói là không phải đi?”

Nàng suýt thì phá lên cười. Hắn đang thực lòng hy vọng Georgina không phải là một quý cô và nàng chẳng còn ngại thẹn đến mức phải thắc mắc lý do tại sao.

“Mặc dù tôi rất ghét phải thừa nhận điều này, nhưng quả tình bây giờ tôi đã là một ‘quý bà’, nhờ cuộc hôn nhân mới đây của tôi. Nhưng mà, anh

này, tôi tin rằng anh đã giữ tôi quá lâu rồi đấy. Làm ơn thả tôi ra.”

Georgina nói với giọng kiên quyết, nhưng hần chỉ cười nhe nhớn khiến nàng phát bực. Nàng đang nghĩ đến chuyện đá cho hần một cái rồi bỏ chạy thì bỗng nghe thấy một tiếng thở gấp đầy kinh ngạc vang lên ngay đằng sau, liền sau đó là một giọng nói đầy vẻ ngờ vực.

“Chết tiệt, Derek, em biết giọng nói đó, em nói thật đấy. Nếu em không lầm, thì người mà anh đang cố tán tỉnh chính là người thím mới nhất của anh.”

“Đùa hay lắm, Jeremy,” Derek cười khẩy.

“Jeremy ư?” Georgina quay ngoắt lại, y như rằng, người đang đứng sau nàng chính là cậu con trai của James.

“Và là mẹ kế của em,” cậu chàng nói thêm, ngay trước khi phá lên cười. “May cho anh là anh không cố hôn dì ấy như đã làm với cô gái lọt vào mắt anh lần trước đấy, anh họ ạ. Nếu vậy thì chắc là cha em sẽ giết anh mất, nếu cha anh còn chưa kịp trừng trị anh.”

Georgina lập tức được buông ra, nhanh đến mức khiến nàng lão đảo. Sáu cánh tay liền vươn tới ngay tức khắc để đỡ lấy nàng, rồi sau đó chúng rút về cũng nhanh chẳng kém. Chúa ơi, tại sao nàng không chạm trán người nhà của nàng trên bến cảng này mà lại là người nhà của James cơ chứ?

Derek Malory, con trai duy nhất và cũng là người thừa tự của Jason, lúc này đang nhăn nhó mặt mày và Jeremy cũng đã thôi cười khi cậu nhìn quanh tìm cha mình nhưng không thấy đâu và kết luận rằng nàng tới đây một mình.

“Vậy là cô ả này sẽ không đi cùng chúng ta nữa à?”

Percy hỏi.

“Coi chừng cái mồm cậu,” Derek cảnh cáo bạn mình với một tiếng gầm gừ. “Quý bà này là vợ của James Malory đấy.”

“Ý cậu là cái người đã suýt nữa giết chết anh bạn Nick của tôi đấy hả? Ôi trời ơi, chết cậu rồi, Malory, cậu dám xúc phạm cô ả...”

“Im đi, Percy, đồ con lừa. Jeremy đã nói với cậu cô ấy là thím của tôi rồi còn gì.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Percy phản nộ đáp. “Cậu ta nói với anh đấy chứ. Cậu ta có nói với tôi đâu.”

“Cậu biết James là chú của tôi mà. Chú ấy sẽ không... Ồ, quý tha ma bắt, thôi bỏ đi.” Rồi cậu ta cau mày nhìn Georgina. Càng lúc cậu ta càng khiến cho Georgina có cảm giác như đang nhìn thấy James của chục năm về trước, có lẽ Derek cũng kém James chừng đó tuổi. “Tôi cho rằng tôi cần phải xin lỗi, thưa thím... George, tên thím là vậy phải không nhỉ?”

“Georgie,” nàng sửa lại, không tài nào lý giải nổi tại sao cậu ta lại tỏ ra bực bội với mình, nhưng những lời nói tiếp theo của cậu ta khiến nàng hiểu ra đôi chút.

“Tôi không thể nói rằng tôi rất vui sướng được chào đón thím bước chân vào gia đình Malory.”

Nàng chớp chớp mắt. “Anh không vui ư?”

“Vâng, tôi không vui chút nào, tôi chỉ mong ước giá như chúng ta đừng có quan hệ họ hàng với nhau.” Rồi cậu ta quay sang nói với Jeremy, “Chết tiệt, các ông chú của tôi tìm thấy họ ở đâu vậy nhỉ?”

“Ồ, cha tôi tìm thấy dì ấy trong một quán rượu.” Jeremy lúc này cũng đang cau mày nhìn Georgina, nhưng nàng mau chóng nhận ra cậu ta chỉ đang giận dữ thay cho cha mình. “Vậy nên tôi cũng không lấy làm lạ khi nhìn thấy dì ấy lang thang ở đây.”

“Chúa ơi, chuyện không như cậu nghĩ đâu, Jeremy,” nàng phản đối với vẻ bực tức ra mặt. “Cha cậu đã quá vô lý khi không cho tôi tới gặp các anh tôi.”

“Vậy là dì đành tự đi tìm họ?”

“Ờ... Đúng vậy.”

“Dì có biết phải tìm họ ở đâu không?”

“Ờ... không.”

Cậu ta bèn hừ mũi. “Vậy thì tôi nghĩ chúng tôi nên đưa dì về nhà, dì có đồng ý không?”

Nàng thở dài. “Tôi cho rằng vậy, nhưng tôi cũng đang trên đường về rồi mà, cậu biết đấy. Tôi đang định gọi cỗ xe ngựa kia...”

“Thế thì dì sẽ phải đi bộ mất, vì đó là xe của Derek và người đánh xe của anh ấy sẽ chẳng thèm đoái hoài đến dì... dĩ nhiên là trừ khi dì cho ông ta biết tên của mình, mà có lẽ dì sẽ không nghĩ tới điều đó đâu nhỉ. Chết tiệt, may cho dì là chúng tôi đã tìm thấy dì đấy... George.”

Đúng là cha nào con nấy, nàng nghĩ, nghiêng chặt răng. Vào lúc đó, Georgina chợt nhận ra mình chẳng còn mấy hy vọng lên trở về nhà mà James không phát hiện ra về chuyến phiêu lưu nho nhỏ của nàng, trừ khi...

“Cậu sẽ không kể chuyện này với cha cậu chứ?”

“Có đấy,” cậu ta đáp cộc lốc.

Giờ thì rằng nàng thực sự nghiêng kèn kẹt. “Cậu là một đứa con chồng tồi tệ, Jeremy Malory.”

Câu nói đó khiến cậu trai trẻ bật cười thích thú.

Chương 45

Lúc cỗ xe ngựa của Derek dừng lại trước mặt ngôi nhà trên đường Piccadilly, Georgina không chỉ bực tức với những người hộ tống mình, mà nàng còn khá giận dữ. Khiếu hài hước của Jeremy thực sự làm nàng phát cáu và những lời dự báo đáng sợ của cậu ta về cơn thịnh nộ của chồng nàng càng như đổ thêm dầu vào lửa. Derek thì vẫn đang khó chịu vì đã cố tán tỉnh đúng bà thím của mình, dù là do vô tình, vì vậy vẻ mặt cau có từ đầu đến cuối của cậu ta cũng chẳng giúp được gì cho tâm trạng của nàng. Còn Percy, kẻ ngốc nghếch đó, thì lúc nào cũng khiến nàng không thể chịu đựng nổi.

Nhưng nàng không thể tự lừa dối mình. Georgina biết rất rõ rằng cơn giận của mình lúc này chỉ là một cách để che giấu nỗi lo lắng trong lòng, bởi vì mặc dù chính sự kiên quyết không khoan nhượng của James đã thúc đẩy nàng thực hiện chuyến đi bốc đồng tới con sông, nhưng nàng biết đáng ra không nên đi và anh thật sự có quyền nổi giận với nàng. Đối mặt với cơn giận dữ tột độ của James chẳng phải là điều dễ chịu gì. Anh đã suýt giết chết Warren chỉ bằng hai bàn tay không đấy thôi? Nhưng theo lời Jeremy, điều đó cũng chẳng so sánh nổi với những gì nàng có thể sắp phải đón nhận. Vì vậy cũng là điều dễ hiểu khi nàng cảm thấy quá đỗi lo lắng và che giấu nó dưới sự giận dữ.

Dù sao đi nữa, nàng dự tính sẽ đường hoàng đi vào trong nhà và cứ thế tiếp tục lên thẳng phòng mình. Cậu con chồng tồi tệ có thể mách lẻo về chuyện của nàng thế nào tùy ý, nhưng trước khi James nổi cơn tam bành thì nàng đã kịp nấp đằng sau cánh cửa rồi.

Nàng nghĩ vậy, nhưng Jeremy lại có những ý định khác và nàng thật sai lầm khi để cậu ta đỡ xuống xe. Khi nàng cố gắng đi lướt qua Jeremy để vào nhà trước, cậu ta liền tóm chặt tay nàng và nhất quyết không chịu buông. Mặc dù Georgina nhiều tuổi hơn Jeremy, nhưng rõ ràng cậu ta to con và khỏe mạnh hơn nàng, cậu ta có vẻ rất quyết tâm lôi nàng đến trước mặt James và phơi bày những tội lỗi của Georgina để nàng phải nhận những đòn trừng phạt.

Nhưng họ vẫn còn chưa vào trong nhà, mặc dù Dobson bắt đầu mở cửa. “Buông tôi ra, Jeremy, trước khi tôi đánh cậu,” nàng vừa lầm bầm giận dữ với cậu ta vừa mỉm cười với viên quản gia.

“Một bà mẹ sao có thể nói với...”

“Đồ khốn, cậu thích việc này lắm, đúng không?”

Câu hỏi đó chỉ càng khiến Jeremy cười toe toét và kéo nàng vào trong tiền sảnh. Dĩ nhiên là ở đó không có ai cả, ngoại trừ Dobson, vì vậy vẫn còn cơ hội. Cầu thang ở ngay đằng kia. Nhưng Jeremy không lãng phí một giây mà lập tức gọi toáng cha mình với giọng hồ hởi. Vì vậy, Georgina cũng không lãng phí thêm một giây nào mà lập tức đá vào chân cậu ta. Thật không may, điều đó chỉ càng khiến Jeremy gọi to hơn chứ không chịu buông tay Georgina, tệ hơn nữa, cánh cửa phòng khách bật mở đúng lúc nàng đang đá cậu ta phát nữa.

Đúng là không thể chịu đựng nổi, sau một ngày ngập tràn những cảm xúc rối loạn. Có phải James đang đứng ở kia không? Anh đã không phát hiện ra sự vắng mặt của Georgina và đi tìm nàng, đúng không? Đúng vậy, nhưng James đang đứng ở kia, ngay đằng kia, chứng kiến cảnh nàng động tay động chân với con trai anh. Phải chăng đôi lông mày của anh đang nhíu lại nghi hoặc, như thể anh biết rõ lý do tại sao? Ở trước mặt cha mình, liệu Jeremy đã buông tay nàng ra chưa? Chưa, cậu ta chưa hề thả nàng ra!

Georgina không thể chịu nổi nữa và cái tính khí nóng nảy mà nàng thường chối thực sự bùng nổ. “Hãy bảo cậu con trai khốn kiếp của anh thả

em ra ngay, James Malory, nếu không em sẽ đá vào chỗ hiểm nhất của cậu ta đấy!”

“Ôi trời, ý cô ta có phải như tôi nghĩ không vậy?”

“Câm miệng lại, Percy,” ai đó nói, có lẽ là Derek.

Georgina hầu như không nghe thấy. Nàng bước tới chỗ James, lôi theo Jeremy, bởi vì cậu chàng tinh quái đó vẫn chưa buông nàng ra và quắc mắt nhìn chòng, chẳng thèm đoái hoài đến Anthony, Connie và George Amherst, những người đang đứng xung quanh anh.

“Em cóc thèm quan tâm anh nói gì về chuyện này, nghe rõ chưa!” nàng nói với anh.

“Ta có thể hỏi là chuyện gì được không?”

“Chuyện em đã đi đâu. Nếu anh không phải là một người chòng quái đàn...”

“Quái đàn ư?”

“Phải, quái đàn! Ngăn cấm em gặp người thân của mình. Như thế không phải quái đàn thì là gì?”

“Là thận trọng.”

“Ồ! Được thôi, vậy thì cứ giữ lấy cái quan điểm ngớ ngẩn đó của anh. Nhưng nếu anh không quá thận trọng như vậy, thì em đã chẳng phải làm liều, vì vậy trước khi anh nổi đóa, hãy nghĩ kỹ xem ai mới thực sự là người có lỗi trong chuyện này.”

Tất cả những gì James làm chỉ là quay sang hỏi Jeremy, “Con tìm thấy cô ấy ở đâu?”

Georgina muốn hét toáng lên. Nàng đã cố giăng tay ra khỏi gọng siết của Jeremy trong lúc nói nhưng vẫn không thể làm được và việc đổ lỗi cho James dường như cũng không có hiệu quả. Bây giờ thằng quý này đã có cơ hội để lên tiếng, Gerogina sẽ không ngạc nhiên nếu James bóp cổ nàng ngay tại đây, trước mặt em trai, cháu trai, con trai và bạn bè đủ loại, tất cả

bọn họ đều cùng phe với anh và chắc chắn sẽ không nhấc một ngón tay để giúp nàng.

Nhưng rồi nàng thốt lên kinh ngạc khi thấy mình bị kéo giật lại đằng sau tấm lưng rộng của Jeremy và nghe thấy cậu ta nói với cha mình, “Chuyện không tệ như cha có thể đang nghĩ đâu. Đúng là dì ấy đã đến khu cảng, nhưng dì ấy được bảo vệ rất kỹ lưỡng. Dì ấy đã thuê xe ngựa và có hai gã đánh xe cực kỳ đô con hộ tống, họ đã không để cho bất cứ ai lại gần....”

“Đúng là nhảm nhí,” Percy ngắt lời cậu ta, chặc chặc lưỡi. “Nếu vậy thì sao cô ta lại đâm sầm vào vòng tay Derek và rồi suýt chút nữa thì bị cậu ta hôn chứ hả?”

Mặt Derek trở nên đỏ gay gắt và cậu ta liền xông tới túm lấy cà vạt của Percy, rồi quấn nó lại quanh bàn tay cho đến khi anh chàng tội nghiệp kia gần như nghẹt thở. “Cậu đang gọi em họ tôi là kẻ nói dối đấy à?” cậu gầm gừ, đôi mắt ánh lên sắc xanh, chứng tỏ rằng cậu đang rất tức giận.

“Chúa ơi, không! Tôi nào dám có ý như thế,” Percy vội vàng quả quyết, nhưng trông anh ta bối rối thấy rõ và tiếp tục phản đối, “Nhưng tôi cũng có mặt ở đó mà, Derek. Tôi phải biết mình đã nhìn thấy gì chứ.” Chiếc cà vạt bị xoắn lại chặt hơn. “Vậy thì, tôi cũng không chắc lắm, được chưa?”

“Này các cậu,” giọng nói lạnh nhạt của Anthony xen vào cuộc tranh cãi. “Vợ tôi không muốn xảy ra đổ máu ở tiền sảnh của cô ấy đâu.”

Được che chở kỹ càng sau thân hình cao ráo của Jeremy, Georgina cảm thấy ân hận vì đã lỡ nghĩ xấu về cậu chàng này. Georgina đã nhận ra cậu ta giữ nàng chỉ để bảo vệ khỏi cơn thịnh nộ của cha cậu, chứ không phải vì muốn chặn đường thoát thân của nàng như Georgina tưởng lúc đầu. Jeremy thậm chí còn nói dối vì Georgina, điều đó khiến nàng cảm thấy yêu mến cậu ta, nhưng vì gã Percy trời đánh kia, sự bênh vực của Jeremy đã biến thành công cốc.

Nàng còn chẳng dám nhòm qua vai cậu ta để xem James phản ứng thế nào với toàn bộ chuyện này. Anh đã cau mày lúc mới nhìn thấy nàng, nhưng ngoài điều đó ra, anh chỉ biểu hiện vẻ lãnh đạm thường thấy, đứng

đó và lắng nghe nàng kể rõ ràng mọi chuyện mà không để lộ chút cảm xúc nào.

Từ chỗ nàng đứng, hay đúng ra là khom mình khép nép, nàng có thể nhìn thấy Anthony đang đứng ở một bên của James, còn Connie đứng ở phía bên kia. Connie đang cười với nàng, rõ ràng thích thú tình huống này. Anthony thì tỏ ra lãnh đạm, một phản ứng thường thấy ở James, nhưng nàng không nghĩ lúc này James cũng có thái độ như vậy. Khi nàng cảm thấy Jeremy trở nên căng thẳng trước mặt mình, nàng cho rằng mình đã đoán đúng. Khi Jeremy quay lại thì thầm với nàng “Tôi nghĩ dì nên chạy ngay đi,” thì nàng đã chắc chắn về điều đó.

James vẫn đứng yên tại chỗ khi nhìn nàng chạy lên cầu thang, vừa chạy vừa túm váy lên cao, không những phơi bày mắt cá chân mà còn cả bắp chân trước mắt mọi người và chỉ cần một lần liếc nhìn quanh tiền sảnh là anh cũng đủ biết rằng tất cả bọn họ đều đang nhìn nàng với vẻ ngưỡng mộ, điều đó khiến ngọn lửa đang bùng cháy trong đôi mắt anh càng trở nên dữ dội hơn bao giờ hết. Mãi cho đến khi nghe tiếng cánh cửa đóng sầm lại trên gác, đôi mắt anh mới quay lại nhìn Jeremy, người duy nhất không dõi theo sự bỏ chạy của Georgina mà thay vào đó chỉ tận trọng quan sát cha mình.

“Con không còn đứng về phía ta nữa, đúng không, nhóc?” James nói rất khê khàng.

Sự nhẹ nhàng trong giọng điệu của James khiến Jeremy cảm thấy lúng túng và cậu thốt lên, “Con không muốn thấy cha phải trải qua những việc giống như chú Tony đã gặp phải, vì nếu cha nổi giận một chút với dì ấy thôi, dì ấy có thể nổi khùng lên với cha ngay. Dì ấy nóng tính khùng khiếp, nếu như cha còn chưa nhận ra.”

“Con nghĩ ta sẽ phải tìm một cái giường mới ư?”

“Đại loại thế ạ.”

Nghe thấy những chuyện rắc rối trước đây của mình được nhắc lại một cách thản nhiên quá mức, Anthony gạt bỏ sự lãnh đạm bằng cách húng

hăng giọng và rồi gầm gừ, “Nếu cha cháu không lột da cháu, thẳng nhóc, thì chú sẽ làm đấy!”

Nhưng lúc này, Jeremy chẳng bận tâm tới sự tức giận của ông chú, dù sự tức giận đó là thật hay giả. “Cha định làm gì?” cậu hỏi cha.

Như thể đã quyết định từ trước, James đáp, “Dĩ nhiên là lên trên đó và đánh cho vợ ta một trận.”

Cho dù anh nói với giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, nhưng sáu giọng nói còn lại lập tức cất tiếng phản đối. James suýt phì cười, chuyện này thật quá đỗi kỳ cục. Họ thừa biết hoặc đáng ra phải biết là anh sẽ chẳng đời nào làm thế, thế mà ngay cả Anthony cũng đang khuyên anh nên suy nghĩ thấu đáo trước đã. Anh chẳng nói gì thêm, hay có biểu hiện gì là sẽ làm như mình nói, nhưng họ vẫn đang tranh nhau đưa ra những lý lẽ khuyên nhủ cho đến khi Dobson lại mở cửa chính một lần nữa và Warren Anderson xô qua người ông ta để vào nhà.

Anthony là người đầu tiên nhìn thấy người đàn ông cao lớn sừng sững như một ngọn núi này giận dữ xông thẳng tới chỗ anh trai anh, anh liền huých vào sườn James, khẽ hỏi, “Bạn anh à?”

James nhìn theo ánh mắt em trai và lăm bắm chửi thề, “Chết tiệt, kẻ thù thì có.”

“Lẽ nào là một trong các ông anh vợ của anh?” Anthony đoán khi khôn ngoan đứng tránh sang một bên.

James không có cơ hội để trả lời vì lúc đó Warren đã tới chỗ anh và lập tức vung ra một cú đấm. James dễ dàng chặn lại đòn đánh đầu tiên, nhưng Warren né được cú đánh trả của anh và liền sau đó móc một cú thật mạnh vào bụng James.

Cảm giác đau đến tức thở, James nghe Warren cười khẩy, “Ta đã học được bài học từ những sai lầm của mình, Malory ạ.”

Warren vừa nói dứt câu, James đã bất ngờ đấm mạnh một cú làm anh choáng váng và cú đấm tiếp theo khiến anh gục ngã xuống sàn ngay trước

mũi chân James, tới lúc đó thì James mới nói, “Rõ ràng là học vẫn chưa tốt lắm nhỉ?”

Khi Warren còn đang lắc đầu để tỉnh táo lại, Anthony hỏi James, “Đây là người muốn treo cổ anh phải không?”

“Chính hẳn.”

Anthony chìa tay trước mặt Warren để kéo anh dậy, nhưng khi Warren đã đứng lên rồi, Anthony vẫn chưa chịu buông tay, mặc cho Warren cố hết sức để rút tay lại. Giọng anh đầy vẻ đe dọa khi hỏi Warren, “Cảm giác thế nào khi tình thế bị lật ngược vậy, anh bạn người Mỹ?”

Warren chỉ trừng trừng nhìn Anthony. “Ý anh là gì?”

“Nhìn quanh anh xem. Lần này, những người đứng xung quanh anh không phải là người thân của anh nữa, mà là người nhà của anh ấy. Nếu tôi mà là anh thì tôi sẽ chẳng đại gì vùng năm dặm của mình bừa bãi như vậy.”

“Đồ chết tiệt,” Warren nói khi anh giật tay về.

Thay vì phản ứng lại, Anthony chỉ cười và nhìn James với ánh mắt ám chỉ rằng, “Chà, em đã thử rồi đấy. Giờ lại đến lượt anh.” Nhưng James không muốn đánh nhau thêm nữa. Anh chỉ muốn Warren Anderson biến khỏi đây, biến khỏi nước Anh, biến khỏi cuộc đời anh. Nếu gã đàn ông này không quá hung hăng, thô lỗ và tỏ thái độ thù địch thấy rõ, thì anh có thể cố gắng giải thích mọi chuyện một cách phải trái với hẳn. Nhưng Warren Anderson không phải là người biết nói chuyện phải trái. Hơn nữa, James chẳng ưa gì gã này, điều đó cũng dễ hiểu thôi vì gã chính là kẻ đã muốn thấy anh bị treo cổ.

James cảnh cáo Warren bằng giọng lạnh lùng, hăm dọa, “Một là, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này bằng biện pháp mạnh, tôi có thể nện cho anh một trận như tử - và đừng nghi ngờ gì, anh bạn, tôi có thể làm được chuyện đó mà chẳng cần ai giúp đâu - hai là, anh hãy lập tức cuốn xéo khỏi đây ngay.”

“Tôi sẽ không đi đâu hết nếu không có em gái theo cùng,” Warren khẳng định.

“Anh nghĩ sai rồi, anh bạn Mỹ. Anh đã gả Georgina cho tôi và tôi sẽ giữ cô ấy lại, đặc biệt là để cô ấy tránh xa anh và thói bạo lực quái quỷ của anh.”

“Anh đâu muốn có con bé!”

“Sao lại không!” James gầm gừ. “Tôi muốn có cô ấy đến mức suýt nữa thì để cho anh treo cổ tôi rồi!”

“Anh nói nghe khó hiểu quá,” Warren nói, cau mày.

“Dĩ nhiên là anh ấy nói rất dễ hiểu,” Anthony xen vào, cười cười. “Hoàn toàn dễ hiểu.”

James lờ đi em trai mình để quả quyết với anh vợ, “Ngay cả khi tôi không muốn có cô ấy chẳng nữa, Anderson, anh vẫn sẽ không đưa cô ấy về được đâu.”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì cô ấy đang mang trong mình giọt máu của tôi và tôi vẫn chưa quên chuyện anh chính là người đã nghĩ rằng chỉ cần đánh cô ấy là sẽ giải quyết được mọi vấn đề.”

“Nhưng chẳng phải Malory đã nói là ông ấy sẽ...”

“Câm miệng, Percy!” những giọng nói thốt lên từ ba hướng khác nhau.

Nhưng lúc này, Warren đang run lên vì giận dữ nên anh cũng chẳng để ý, “Chúa ơi, Malory, tôi sẽ không đời nào làm đau con bé ngay cả khi nó không... Quỷ thần ơi, nó là em gái tôi mà!”

“Cô ấy là vợ tôi, do đó tôi có mọi quyền hành đối với cô ấy, một trong số đó là việc từ chối cho anh gặp cô ấy. Nếu muốn gặp cô ấy, anh sẽ phải giảng hòa với tôi trước.”

Phản ứng của Warren trước câu nói đó chẳng khiến ai thấy ngạc nhiên chút nào, bởi vì trông James không có vẻ gì là muốn giảng hòa cả. “Còn lâu nhé, quỷ tha ma bắt mấy cái quyền hạn của anh. Nếu anh nghĩ chúng tôi sẽ để con bé sống chung với một tên cướp biển, thì anh hãy nghĩ lại đi!”

Đó chỉ là những lời tuyên bố đầy bất lực, Warren biết anh sẽ chẳng thể nào đưa được Georgina ra khỏi ngôi nhà đó vào lúc này, vì anh chỉ tới đây một mình, trong khi xung quanh Malory có biết bao người thân và bạn bè. Warren tức tối vô cùng khi phải rời khỏi đây mà không đưa được em gái theo, nhưng tạm thời anh chẳng còn lựa chọn nào khác. Anh giận dữ bỏ đi và lý do duy nhất cánh cửa không đóng sầm lại sau lưng khi anh ùng ùng lao ra ngoài là vì Dobson đã mở nó ra trước khi Warren chạm vào nó.

Anthony ngả người ra sau và rú lên cười. “Em không biết nên chúc mừng vì anh sắp có con, hay vì anh đã đuổi cổ được ông bác của nó nữa.”

“Anh cần uống một thứ gì đó,” là câu trả lời duy nhất của James và anh lập tức quay lại phòng khách để tìm một ly rượu.

Mặc dù anh không hề muốn, nhưng tất cả bọn họ đều rờn rẫn đi theo anh. Sau khi những lời chúc mừng của mấy người còn lại lắng xuống, James đã khá chệnh choáng.

“George bé nhỏ đã không quá lời khi miêu tả mấy ông anh trai của chị ấy, đúng không?” Anthony nhận xét, vẫn khá thích thú với toàn bộ chuyện này. “Ai cũng đô con như gã đó à?”

“Gần như vậy,” James lẩm bẩm.

“Gã sẽ còn quay lại, anh biết đấy,” Anthony suy đoán, “và chắc chắn sẽ đem quân tiếp viện tới.”

James phản bác. “Những người khác biết điều hơn một chút. Nhớ là chỉ một chút thôi đấy, chứ cũng không biết điều hơn hẳn lắm đâu. Giờ thì họ sẽ về nhà thôi. Suy cho cùng, họ có thể làm gì được chứ? Cô ấy là vợ anh. Chính họ đã lo liệu chuyện đó mà.”

Anthony cười khùng khục, không tin một lời nào anh nói. “Anh thốt ra cái từ kinh khủng đó dễ dàng hơn rồi đấy nhỉ?”

“Từ gì?”

“Vợ.”

“Quý tha ma bắt em đi.”

Chương 46

Georgina không thể tin nổi chuyện này. Nàng đã bị nhốt trong phòng. Cho dù nàng đã đập cửa rầm rầm suốt đêm cho đến lúc bỏ cuộc vì kiệt sức thì cũng không có một ai tới để thả nàng ra. Sáng nay, họ vẫn chẳng thèm đoái hoài đến nàng. Sao Warren có thể làm thế này với nàng chứ? Sau khi nàng đã làm trái lệnh của chồng chỉ để gặp anh và cho anh thấy rằng tình hình của mình vẫn ổn.

Nàng ước gì tối qua đừng nghe thấy giọng nói của Warren cất lên sang sáng khi anh quát mắng chồng nàng ở tiền sảnh bên dưới. Nhưng nàng đã nghe thấy và dĩ nhiên liền lao ngay ra khỏi phòng với ý định chạy thẳng tới chỗ anh.

Nhưng còn chưa tới cầu thang thì Georgina đã nghe James từ chối không cho Warren gặp nàng và biết rằng nếu xuống chỗ họ thì sẽ chỉ càng làm cho chồng nàng tức điên hơn. Vì vậy, nàng nghĩ nên lên ra ngoài qua cửa hậu một lần nữa để vòng ra cửa chính và đợi Warren ra về. Nàng không nghi ngờ gì chuyện anh sắp sửa rời đi. Lời từ chối của James còn cứng rắn hơn cả sắt đá.

Vậy là nàng đã đợi ở bên ngoài và làm Warren giật mình lúc anh xông ra khỏi ngôi nhà. Nàng chỉ muốn đảm bảo với anh rằng mình vẫn ổn. Nàng chỉ muốn bảo anh đừng lo lắng gì về mình nữa. Georgina không ngờ anh lại đẩy nàng lên xe ngựa của anh và rời khỏi đó. Quỷ tha ma bắt, tại sao James không nghĩ tới chuyện nhốt nàng lại chứ, thế thì lúc này nàng sẽ không phải ở đây, trên con tàu của Warren, hoang mang tột độ vì anh đang có ý định đưa nàng về nhà, không phải là nhà của James, mà là nhà ở Connecticut. Anh sẽ chẳng thèm đoái hoài đến chuyện nàng không muốn đi. Anh đã

chẳng thèm lắng nghe bất cứ điều gì nàng nói. Nàng cũng sợ rằng anh thậm chí còn không kể với mấy người anh còn lại chuyện mình đã mang được nàng về!

Nhưng nàng nhận ra mình đã nhầm về điều đó khi cửa phòng mở ra và Thomas bước vào. Nàng lập tức thốt lên “Tạ ơn Chúa,” bởi vì đây chính là người anh duy nhất không để cho sự nóng giận làm ảnh hưởng đến những suy xét của mình.

“Anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm như em vậy, em gái,” anh nói khi dang rộng đôi tay và nàng nhào vào lòng anh. “Bọn anh gần như đã hết hy vọng tìm được em.”

“Không, ý em không phải vậy...” Nàng đứng thẳng người lên để hỏi, “Anh có biết là Warren đã nhốt em không?”

“Anh ấy có nhắc đến việc đó tối qua khi anh ấy quay lại khách sạn và kể với bọn anh chuyện gì đã xảy ra.”

Nàng vùng ra khỏi vòng tay anh. “Ý anh là anh đã bỏ mặc em ở đây cả đêm!”

“Bình tĩnh nào, cưng. Thả em ra sớm hơn thì cũng có nghĩa lý gì đâu chứ, khi mà em sẽ không đi đâu cả.”

“Làm gì có chuyện!” nàng hầm hầm nói trên đường đi ra cửa. “Em phải về nhà!”

“Anh không nghĩ vậy, Georgie.” Drew thành linh xuất hiện ở ngưỡng cửa và chặn đường nàng. Rồi anh nói với Thomas, “Chà, trông con bé vẫn khỏe mạnh nhỉ? Không có vết bầm tím nào cả. Mỗi tội đang có vẻ vô cùng tức giận.”

Georgina muốn nhổ nước bọt phì phì hoặc gào thét lên. Nhưng thay vì thế, nàng chỉ hít một hơi thật sâu, rồi hít thêm một hơi nữa và hỏi với giọng hoàn toàn điềm tĩnh, “Warren không nói với các anh rằng em không cần được giải cứu, đúng không? Có đúng vậy không? Anh ấy cũng quên nhắc đến chuyện em yêu chồng em chứ gì? Vậy nên cả hai anh mới không bận tâm đến chuyện thả em ra khỏi đây sớm hơn?”

“Đúng là anh ấy không nói tới chuyện em yêu chồng em,” Thomas thừa nhận. “Anh thực sự không nghĩ anh ấy tin điều đó. Nhưng anh ấy có nói em đã đòi được đưa về với chồng em. Anh ấy nghĩ em đang đặt nhăm chổ lòng chung thủy của mình bởi vì em đang mang thai đứa con của người đàn ông đó. Mà này, em đang cảm thấy thế nào?”

“Em... Làm sao anh biết?”

“Dĩ nhiên là do Malory nói với Warren. Anh ta dùng nó làm một trong những cái cớ để giữ em lại.”

Một trong những cái cớ ư? Đó có lẽ là lý do duy nhất thì có và tại sao nàng lại không nghĩ tới điều đó từ trước nhỉ? Bởi vì nàng cứ tưởng James thực sự không nghe thấy lời nói đó về đứa bé, vì anh chưa một lần nhắc lại chuyện đó.

Nàng đi tới giường và ngồi xuống, cố gắng nén lại nỗi thất vọng đang lặng lẽ dâng trào trong lòng. Nàng không thể để mình bị ảnh hưởng bởi những lý lẽ ấy, nàng thực sự không thể. Chỉ cần nàng yêu James Malory là đủ lắm rồi. Miễn là anh muốn giữ nàng lại, thì nàng cũng muốn ở với anh. Đó, vậy là vấn đề đã được giải quyết xong. Nhưng tại sao nàng không cảm thấy khá hơn chút nào?

Rồi nàng bỗng giật mình khi Thomas ngồi xuống bên cạnh nàng. “Anh đã nói gì khiến em buồn sao, Georgie?”

“Không có gì... mà không, tất cả mọi thứ.” Nàng thấy mừng vì đã có một chuyện khác lôi kéo tâm trí khỏi phải nghĩ đến việc James không yêu mình. Chính là bọn họ! Các anh nàng đang quá cậy quyền cậy thế. “Hai anh làm ơn nói cho em biết tại sao em lại phải ở đây được không?”

“Đó là một phần của kế hoạch, Georgie.”

“Kế hoạch gì vậy? Kế hoạch làm em phát điên à?”

“Không.” Thomas cười khúc khích. “Kế hoạch làm cho chồng em trở nên biết điều.”

“Em không hiểu.”

“Anh ta có cho Warren gặp em không?” Drew hỏi nàng. “Ờ, không.”

“Em nghĩ anh ta có bao giờ đổi ý về chuyện đó không?”

Thomas hỏi.

“Ờ, không, nhưng...”

“Anh ta cần phải hiểu rằng không được chia cách em với bọn anh, Georgie.”

Đôi mắt nàng tròn tròn. “Các anh định đưa em về tận nhà chỉ để dạy cho anh ấy một bài học thôi sao?” nàng hét lên.

Thomas nhón miệng cười trước sự phẫn nộ của nàng. “Anh không nghĩ chúng ta cần phải đi xa đến thế.”

“Nhưng nếu anh ta nghĩ chúng ta sẽ về nhà thật...” Drew cảm thấy không cần phải nói cụ thể và đúng là anh không cần phải nói hết câu.

Georgina thở dài. “Các anh không hiểu gì về chồng em cả. Toàn bộ chuyện này sẽ chỉ làm anh ấy nổi điên lên thôi.”

“Có thể. Nhưng anh đảm bảo nó sẽ có hiệu quả.”

Nàng nghi ngờ điều đó, nhưng sẽ không tranh cãi thêm. “Vậy tại sao tối qua Warren không nói gì với em?”

Drew phì cười trước khi trả lời, “Bởi vì ông anh Warren yêu quý của chúng ta chưa bao giờ đồng ý với kế hoạch này. Anh ấy chỉ chăm chăm đưa em về nhà cùng bọn anh thôi.”

“Cái gì!”

“Thôi đừng bận tâm tới Warren, em gái,” Thomas nói với nàng. “Chúng ta sẽ không đi đâu cả trong vòng ít nhất là một tuần nữa và chồng em chắc chắn sẽ đến đây sớm thôi để giải quyết chuyện này.”

“Một tuần ư? Đã đến tận đây rồi mà các anh không ở lại lâu hơn được sao?”

“Bọn anh sẽ quay lại mà,” Thomas cười, “và khá thường xuyên ấy chứ, vì Clinton đã quyết định rằng một khi đã tới tận đây, bọn anh nên tranh thủ

tận dụng hết mức chuyển giải cứu này. Bây giờ, anh ấy đang đi thu xếp việc buôn bán hàng hóa trong tương lai.”

Nếu không vì đang quá bức bối thì ắt hẳn Georgina đã cười thích chí lắm. “Em rất vui khi nghe về điều đó, nhưng em không cần giải cứu.”

“Thì lúc trước bọn anh đâu biết được điều này. Bọn anh đã lo lắng cho em đến phát ốm, đặc biệt là vì, theo lời Boyd và Drew, em đã không tự nguyện đi cùng Malory.”

“Nhưng bây giờ các anh đã biết rồi, tại sao Warren còn chưa chịu bỏ cuộc?”

“Warren vốn là người khó hiểu, nhưng trong trường hợp này... Georgie, em không biết rằng em là người phụ nữ duy nhất mà anh ấy quan tâm sao?”

“Ý anh là anh ấy đã từ bỏ thú vui với đàn bà rồi ư?”

Nàng dài giọng.

“Anh không nói đến kiểu ‘quan tâm’ đó, mà là kiểu quan tâm ân cần, dịu dàng cơ. Anh nghĩ anh ấy thực sự khó chịu khi bên trong vẫn còn chút tình cảm rơi rớt lại. Anh ấy muốn đóng băng trái tim mình hoàn toàn, nhưng lại chẳng thể nào không quan tâm đến em.”

“Anh ấy đúng đấy, Georgie,” Drew đế thêm. “Boyd nói trong đời nó chưa bao giờ thấy Warren lo lắng như thế khi anh ấy về nhà và nhận ra em đã đi Anh.”

“Rồi Malory tới và anh ấy cảm thấy bất lực vì đã không thể bảo vệ được em.”

“Nhưng điều đó thật ngớ ngẩn,” nàng phản đối.

“Thật ra nó chẳng ngớ ngẩn chút nào đâu. Warren luôn rất quan tâm đến hạnh phúc của em, có lẽ hơn cả bất cứ ai trong số bọn anh, bởi vì em là người phụ nữ duy nhất mà anh ấy thương yêu, lo lắng. Nếu em suy nghĩ về điều đó, em sẽ chẳng còn ngạc nhiên trước thái độ thù địch của anh ấy với chồng em, đặc biệt là sau tất cả những gì mà hắn đã nói và làm khi xuất hiện ở Brideport.”

“Tại sao anh ta lại cố tình hủy hoại thanh danh của em vào tối hôm đó vậy, Georgie?” Drew tò mò hỏi.

Nàng nhăn mặt. “James cảm thấy bị coi thường vì em đã bỏ đi với anh mà không từ biệt anh ấy.”

“Em không đùa đấy chứ?” Thomas nói. “Trông anh ta đâu có giống một kẻ sẽ có những hành động quá khích như vậy chỉ để trả đũa một chuyện vặt vãnh.”

“Em chỉ kể với anh những gì anh ấy nói với em thôi.”

“Vậy tại sao em không hỏi lại anh ta? Có lẽ em sẽ được nghe một lý do hoàn toàn khác đấy.”

“Em không dám. Anh không biết chuyện tối hôm đó vẫn còn khiến anh ấy tức giận thế nào đâu. Suy cho cùng, mấy người các anh đã ỷ đông hiệp yếu, ép hôn, bắt giữ tàu và nhốt anh ấy trong một căn hầm để chờ đưa đi treo cổ. Em còn chẳng dám nhắc đến tên của các anh với anh ấy nữa kìa.” Khi nói ra hết những điều đó, nàng bỗng nhận ra cái kế hoạch của họ thực sự vô vọng biết chừng nào. “Quý tha ma bắt, anh ấy sẽ không đổi ý đâu. Có lẽ anh ấy sẽ mang cả gia đình tới đây và phá nát con tàu này không chừng.”

“Chà, hy vọng là mọi chuyện sẽ không tồi tệ đến mức đó. Dù gì chúng ta cũng là những người đàn ông biết điều mà.”

“Warren thì không.” Drew nhún miệng cười. “James cũng vậy.” Georgina cau mày.

“Nhưng anh nghĩ những người còn lại như bọn anh thì có,” Thomas nói. “Chúng ta sẽ giải quyết được vấn đề này, Georgie, anh cam đoan với em đấy, cho dù bọn anh có phải nhắc nhở anh chàng James của em rằng chính anh ta mới là người gây sự trước.”

“Chà, điều đó chắc chắn sẽ khiến anh ấy nhã nhặn hơn nhỉ?”

“Con bé đang nói mịa đấy à?” Drew hỏi Thomas. “Nó chỉ đang cố chấp thôi,” Thomas đáp.

“Em được phép như vậy,” Georgina vặc lại, cau mày tức tối với cả hai người bọn họ. “Mấy khi em bị chính các anh của mình bắt cóc chứ.”

Chương 47

Cuối cùng thì Thomas và Drew cũng thuyết phục được Georgina ở yên trong buồng để họ không cần phải nhốt nàng nữa. Nhưng một tiếng đồng hồ đã trôi qua kể từ lúc họ đi khỏi, Georgina đang bắt đầu tự hỏi tại sao lại làm theo cái kế hoạch điên rồ của họ khi mà nàng biết rất rõ rằng nó sẽ không có hiệu quả đối với một người có tính khí thất thường như James. Chẳng ai ép James làm một điều gì trái với ý muốn của anh mà lại hy vọng anh vui vẻ hưởng ứng cả. Anh sẽ kiên quyết giữ vững lập trường của mình và không bao giờ đổi ý về việc cho phép Georgina gặp mặt gia đình nàng... nếu như anh giành lại được nàng. Thực sự thì điều này bây giờ cũng không chắc chắn lắm. Suy cho cùng, các anh nàng cũng là những kẻ rất cứng đầu.

Tại sao nàng lại ngồi ì ở đây, đợi chờ hoàn cảnh quyết định tương lai của mình, khi mà tất cả những gì phải làm là lên rời khỏi chiếc Nereus và tự mình quay về với James? Suy cho cùng, tìm được một cỗ xe ngựa trên bến cảng đâu phải là việc khó khăn gì chứ và trên người Georgina vẫn là bộ đồ đã mặc lúc lên ra khỏi nhà ngày hôm qua, vì vậy trong túi vẫn có số tiền mà cả Regina và Roslynn đã dúi cho nàng khi họ biết được rằng James cố tình không cho nàng tiền tiêu vặt. Theo những gì nàng biết, James có thể sẽ thay đổi ý định sau khi nàng chứng minh cho anh thấy rằng mình thực sự muốn gặp lại gia đình như thế nào. Tối qua, nàng đã không có cơ hội để tranh luận về điều đó với anh. Việc Warren tự ý bắt cóc nàng có lẽ đã phá hỏng mọi việc.

Nàng đang đi về phía cánh cửa, bực tức vì đã lặp lại sai lầm là để các anh quyết định thay mình, thì cửa bỗng bật mở và Drew thông báo với giọng dứt khoát, “Em lên trên đi. Anh ta tới rồi đó.”

“James ư?”

“Còn ai vào đây nữa. Warren đang nổi cơn thịnh nộ vì Malory đã lên được tàu khi mà anh ấy đã cử người canh gác để ngăn chặn chuyện đó.” Drew nhướn miệng cười, mặc dù tình hình lúc này khá nghiêm trọng. “Anh nghĩ anh trai chúng ta tưởng rằng James sẽ mang theo cả một đội quân và mọi người đều đang ngóng đợi điều đó. Nhưng gã người Anh của em hoặc là gan cùng mình hoặc là đại dột hết sức, bởi vì anh ta chỉ đến có một mình thôi.”

“Thomas đâu?”

“Xin lỗi cưng, nhưng vị sứ giả của chúng ta đã đi gặp Clinton rồi.”

Nàng không lãng phí thêm chút thời gian nào nữa sau khi nghe được điều đó. Chúa ơi, họ có thể đã giết nhau rồi, khi mà Thomas không có mặt để giúp kiềm chế cơn nóng giận của Warren. Nhưng khi lao lên boong, nàng chỉ nghe thấy Warren đang đuổi James xuống khỏi con tàu của anh. Nhưng như thế không có nghĩa là sẽ không có bạo lực xảy ra. Warren đang ở trên boong lái, nắm chặt lan can, cơ thể căng cứng toát lên vẻ thù địch. James mới đi được vài bước trên boong thì đã bị một hàng dài thủy thủ chặn lại, ngăn không cho anh đi xa hơn.

Georgina định đi thẳng về phía James, nhưng Drew đã nhanh tay kéo giật nàng lại và đẩy về phía boong lái. “Cứ thử làm theo kế hoạch này một lần đi, Georgie. Có chết ai đâu nào? Hơn nữa, họ sẽ không để em tới chỗ anh ta đâu và họ cũng sẽ không để cho anh ta vượt qua họ. Họ đã nhận lệnh rồi và chỉ có Warren mới hủy bỏ được nó, vì vậy nếu muốn nói chuyện với chồng mình, thì em biết là sẽ phải có được sự cho phép của ai rồi đấy... dĩ nhiên là trừ phi em định đối đáp với anh ta bằng cách gào qua gào lại thật to.”

Drew cười nhảu nhở sau khi nói xong. Anh đang rất thích thú với chuyện này, đúng là đồ đều cáng. Nàng thì không và tất cả những người khác cũng vậy, đặc biệt là James. Cuối cùng, khi Georgina có thể nhìn rõ anh từ trên boong lái, nàng nghĩ trông sắc mặt anh thật khủng khiếp.

Anh cũng cảm thấy như vậy, mặc dù nàng không biết điều này. Tình dục với một cơn váng vất khiến đầu đau như búa bổ, phát hiện ra rằng mình đã ngủ thiếp đi trong phòng khách cùng với sáu người bạn nhậu tối qua, sau đó chuẩn bị tinh thần đối đầu với vợ mình rồi nhận ra nàng lại biến mất - tất cả những điều này khiến tâm trạng anh chẳng thể nào tốt cho nổi. Điều duy nhất an ủi anh sáng nay là đã tìm ra vị trí neo đậu của ba con tàu Skylark và chiếc đầu tiên anh lên tình cờ lại là chiếc mà vợ anh đang ẩn náu. Việc nàng đang lẩn trốn vẫn chưa phải là kết luận tồi tệ nhất của anh. Anh chẳng mấy nghi ngờ chuyện nàng đã quyết định rời bỏ mình để về nhà cùng với các anh trai. Còn có lý do nào khác khiến nàng có mặt ở đây chứ?

Georgina chẳng biết gì về những kết luận của James, nhưng thực ra, kể cả nàng có biết thì cũng chẳng có nghĩa lý gì. Nàng vẫn phải xoa dịu tình hình này trước khi nó vượt quá tầm kiểm soát, bất kể là anh nổi giận với ai chẳng nữa.

“Warren, làm ơn...,” nàng cất tiếng khi đến đứng bên cạnh Warren, nhưng anh thậm chí không thèm liếc nhìn nàng.

“Đừng xen vào việc này, Georgie,” anh chỉ nói cộc lốc. “Em không thể. Anh ấy là chồng em mà.”

“Sai lầm đó có thể và sẽ được sửa chữa.”

Nàng nghiêng rãnh trước sự cứng đầu ấy. “Tối qua, anh không nghe em nói gì sao?”

Nhưng tới lúc đó thì James đã nhận thấy sự xuất hiện của nàng và anh hét vọng lên. “George, em không được đi đâu cả!”

Ôi, Chúa ơi, anh có cần phải tỏ ra độc đoán như vậy không? Làm sao nàng có thể lý sự với Warren khi James đang đứng ngay dưới kia và hét lên những mệnh lệnh hống hách như vậy chứ? Drew nói đúng. Nàng sẽ phải gào toáng lên nếu muốn nói chuyện với anh và như thế thì làm sao có thể nói một điều gì đó riêng tư cho được? Nếu Thomas cũng nói đúng - khi nhìn Warren thì nàng chẳng hề nghi ngờ điều đó - ngay cả khi có thể thuyết phục James nhượng bộ, Warren vẫn sẽ không để nàng quay lại với anh. Khi

không có những người anh còn lại ở bên để hậu thuẫn, nàng sẽ chẳng thể giải quyết được chuyện gì cả dù là bằng cách này hay cách khác. Mặc dù Drew đang có mặt ở đây, nhưng anh ấy có bao giờ lay chuyển nổi Warren chuyện gì đâu, vì vậy sẽ chẳng giúp được gì cả.

Thấy nàng mãi không trả lời, James bắt đầu dùng đến bàn tay, hay đúng ra là nắm đấm của mình.

Sau khi anh đã hạ đo ván hai thủy thủ của Warren, Warren mới hét lên, “Quảng hãn....”

Khuỷu tay Georgina huých vào mạng sườn anh trai để chặn lại lời anh trong chốc lát. Cơn thịnh nộ lóe lên trong mắt nàng giữ anh yên lặng thêm một lúc nữa. Lúc này, nàng đang giận dữ, không chỉ với anh, mà với cả James nữa. Đúng là những kẻ ngốc đáng nguyên rủa! Sao họ dám lờ phắt đi những mong muốn của nàng chứ, như thể tương lai của nàng không phải là vấn đề đang cần bàn tới ở đây vậy?

“James Malory, dừng lại ngay!” nàng hét với xuống boong tàu bên dưới ngay khi một thủy thủ khác bị hất tung lên.

“Vậy thì em hãy xuống đây, George!”

“Em không thể,” nàng nói và định nói thêm “chưa phải lúc,” nhưng anh không cho Georgina cơ hội nói nốt câu.

“Em không thể bỏ ta!”

Anh bị đẩy lùi lại. Vẫn còn sáu gã thủy thủ đối chọi với anh. Nhưng điều đó không làm James nhụt chí chút nào, sự cứng đầu của anh chỉ càng làm cho nàng thêm giận dữ. Gã đàn ông ngốc nghếch này sẽ bị quảng xuống nước mất.

Chính tay nàng sẽ làm điều đó cũng nên. Suy cho cùng, nàng đã quá ngán ngẫm với việc bị chồng nói rằng mình có thể hoặc không thể làm gì. “Tại sao em không thể bỏ anh chứ?”

“Vì ta yêu em!”

Tay anh thậm chí vẫn vung ra một cú đấm khi anh hét lên điều đó. Tuy nhiên, Georgina thì như hóa đá, nàng cảm thấy nghẹt thở và gần như ngồi phịch xuống sàn, đầu gối trở nên mềm nhũn bởi thứ cảm xúc kỳ diệu đang trào dâng trong lòng.

“Anh có nghe thấy không?” nàng lẩm bẩm với Warren.

“Cả cái cẳng chết tiệt này đã nghe thấy rồi,” anh gất gồng. “Nhưng điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả.”

Nàng trợn tròn mắt như không tin nổi vào tai mình. “Anh đang đùa đấy à? Điều đó quá đỗi quan trọng ấy chứ, bởi vì em cũng yêu anh ấy.”

“Em cũng từng muốn có Cameron đấy thôi. Em không biết mình muốn gì cả.”

“Em không phải là cô ta, Warren.” Warren nhìn đi nơi khác khi nghe thấy nàng nhắc đến người phụ nữ đã lừa dối anh, nguyên nhân khiến anh đối xử lạnh lùng, tàn nhẫn với cánh đàn bà con gái. Nhưng Georgina đã ôm lấy mặt Warren, ép anh nhìn vào mắt nàng. “Em rất yêu quý anh. Em biết anh đang cố gắng làm những gì tốt nhất cho em, nhưng anh phải tin em chuyện này, Warren. Malcolm chỉ là một mộng tưởng thời thơ bé. Còn James là cuộc đời của em. Anh ấy là tất cả những gì em muốn. Đừng cố chia cách em và anh ấy thêm nữa, em xin anh.”

“VẬY CHẲNG LẼ BẠN ANH PHẢI ĐỨNG NHÌN HẸN CHIA CÁCH EM VÀ BẠN ANH SAO? Em biết hẵn muốn làm vậy mà. Nếu hẵn giành lại em, bạn anh sẽ không bao giờ được gặp em nữa!”

Georgina mỉm cười, vì biết rằng mình đã lay chuyển được Warren và anh chỉ đang phản đối điều mà nàng biết tất cả bọn họ đều lo sợ. “Warren, anh ấy yêu em mà. Anh đã nghe anh ấy nói rồi đấy. Em sẽ đứng ra giải quyết chuyện này, nhưng hãy để em làm thế. Anh chỉ đang khiến anh ấy nổi điên lên thôi.”

Warren miễn cưỡng nói: “Ôi, vì Chúa, vậy thì làm đi!”

Nàng hét lên sung sướng và ôm chầm lấy anh, nhưng không lãng phí thêm một giây nào nữa mà lập tức xoay người... và đắm chìm vào một bức

tường gạch.

“VẬY là em yêu ta, đúng không?”

Nàng không cần phải thắc mắc làm cách nào anh lên được đây. Một vài tiếng rên rỉ cất lên từ boong dưới đã nói cho nàng biết tất cả. Nàng cũng chẳng bận tâm chuyện anh đã nghe thấy những gì mình nói với Warren. Nàng chỉ tận dụng cơ hội thân thể mình đang ép chặt vào thân thể James để luồn tay quanh người anh và giữ nguyên tư thế đó.

“Anh sẽ không quát mắng em trước mặt các anh trai của em đấy chứ?”

“Ta nào dám nghĩ tới điều đó, cô nhóc của ta.”

Nhưng anh không cười và không đứng yên ở đó. Nàng thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc khi anh bế xốc nàng lên và quay gót rời đi.

“Sẽ tốt hơn nếu anh không làm ra vẻ như đang mang em đi,” nàng bảo anh.

“Thì đúng là ta đang mang em đi mà, em yêu.”

Ồ, không sao. Nàng cũng không nghĩ phần còn lại sẽ diễn ra suôn sẻ.

“Ít nhất hãy mời họ đến ăn tối chứ.”

“Còn lâu.”

“James!”

Một tiếng gầm gừ khe khẽ phát ra từ sâu trong ngực James, nhưng anh vẫn dừng bước và quay người lại. Chỉ có điều người mà anh nhìn là Drew, chứ không phải Warren. “Các người được mời đến ăn tối!”

“Vì Chúa,” nàng nói khi anh tiếp tục bước. “Đó là lời mời khiếm nhã nhất, bất lịch sự nhất...”

“Im đi, George. Em chưa giải quyết xong chuyện này đâu.”

Nàng nhăn nhó, ước rằng anh đã không nghe thấy câu nói tự tin đó của mình. Nhưng đúng là nàng cảm thấy rất tự tin. Anh đã bước đầu nhượng bộ, dù miễn cưỡng, đúng vậy, nhưng đó là một sự khởi đầu tốt đẹp.

“James?”

“Ừm?”

“Anh sẽ thích những nỗ lực khiến anh nhượng bộ của em đấy.”

Một bên lông mày màu vàng kim nhướng lên khi anh nhìn xuống nàng.
“Ta ư?”

Nàng chậm chậm miết ngón tay trên bờ môi dưới của anh. “Không anh thì ai chứ.”

Anh dừng lại ngay tại đó, trên bến cảng, vẫn còn cách cỗ xe ngựa của mình khá xa và bắt đầu hôn nàng. Georgina không rõ họ đã về tới nhà bằng cách nào nữa.

Chương 48

“James, chúng ta nên xuống nhà thôi. Những cỗ xe ngựa đã đến từ một tiếng trước rồi.”

“Đó là gia đình ta đến tham dự sự kiện trọng đại này. Nếu may mắn, mấy ông anh của em sẽ không tìm thấy ngôi nhà.”

Nàng xoắn một lọn tóc vàng của anh quanh ngón tay và nhẹ nhàng giật nó. “Anh sẽ không cố chấp nữa đấy chứ?”

“Ta chưa bao giờ cố chấp, em yêu. Chẳng qua là em vẫn chưa thuyết phục được ta tha thứ cho các anh trai của em.”

Đôi mắt nàng mở to, rồi lại mở to hơn nữa khi anh lăn người trên giường, đè nàng xuống bên dưới anh một lần nữa. Cơ thể nộ của Georgina muốn bùng lên, nhưng khi James đặt người vào giữa hai đùi nàng, nàng chẳng còn thấy giận dữ nữa.

Tuy nhiên, nàng vẫn nhắc anh, “Anh đã mời họ đến đây mà.”

“Đúng là ta đã mời họ, nhưng đây là nhà của Tony. Chú ấy có thể đá đít họ ra khỏi cửa.”

“James!”

“Vì vậy hãy thuyết phục ta đi.”

Người đàn ông đáng ghét này đang nhoẻn miệng cười với nàng và Georgina không thể không cười đáp lại. “Anh thật quá quắt. Đáng lẽ em không bao giờ được nói là anh sẽ thích điều này.”

“Nhưng em đã nói rồi... và ta rất thích.”

Nàng cười khúc khích khi môi anh mơn man dọc theo cổ nàng, rồi lần xuống chiếm đoạt một bên ngực nàng đã săn cứng lại. Nhưng rồi nàng

không còn cười được nữa khi ham muốn bùng lên dữ dội, thay vào đó là những tiếng thở hổn hển thốt ra theo từng động tác của miệng anh. Tay nàng ve vuốt lưng James, tận hưởng cảm giác cơ thể anh đang áp vào mọi nơi trên cơ thể mình.

“James... James... nói lại với em lần nữa đi.”

“Ta yêu em, em yêu.”

“Từ lúc nào vậy?”

“Từ lúc nào gì?”

“Từ lúc nào thì anh biết?”

Miệng anh quay trở lại miệng Georgina để tặng cho nàng một nụ hôn dài đầy kích thích trước khi đáp lời, “Ta luôn biết điều đó, em yêu ạ. Em nghĩ tại sao ta lại lấy em chứ?”

Nàng thận trọng nhắc nhở anh, mặc dù không muốn phải nhắc tới điều đó vào một thời điểm như thế này, “Anh đã bị ép lấy em mà.”

Thêm một nụ hôn, một nụ cười, rồi anh nói, “Chính ta đã ép gia đình em ép ta, George ạ. Có sự khác biệt đấy.”

“Anh đã làm gì cơ?”

“Kìa, em yêu...”

“James Malory...”

“Chà, ta còn biết làm cái quái gì khác chứ?” anh phản nộ hỏi. “Ta đã thề sẽ không bao giờ đeo gông vào cổ. Cả thế giới đều biết điều đó. Vì vậy, ta không thể phản lại lời thề của mình và cầu hôn em, đúng không? Nhưng ta đã nhớ lại cái cách mà thằng lỏi -chồng của cô cháu gái mà ta yêu quý -đã dùng để được kết hôn với nó, ta cho rằng nếu hăn áp dụng kế hoạch đó thành công thì ta cũng sẽ thành công.”

“Em không thể tin nổi vào tai mình nữa. Tất cả là cố tình ư? Họ đã đánh anh bất tỉnh cơ mà! Anh cũng đã tính cả tới điều đó ư?”

“Đó là cái giá phải trả để có được thứ ta muốn.”

Khi nghe thấy câu nói này, cơn nóng giận trong nàng lập tức tiêu tan. Cảm giác rạo rức lại quay trở lại.

Nhưng nàng lắc lắc đầu với anh. “Anh làm em ngạc nhiên quá. Thế mà trước giờ em cứ tưởng anh bị điên chứ.”

“Ta chỉ là một người đàn ông quả quyết thôi, cưng. Nhưng chính ta cũng rất ngạc nhiên về bản thân mình. Ta không biết là bằng cách nào, nhưng em đã len lỏi vào tận sâu trong trái tim ta và không chịu chui ra nữa. Nhưng ta đang học cách chấp nhận sự hiện diện của em ở đó.”

“Ồ, thế à? Nó không quá chật chội đấy chứ?”

“Vẫn còn đủ chỗ cho một vài đứa trẻ nữa.” Anh cười với nàng.

Nàng lập tức tặng cho anh một nụ hôn, cho đến khi nhớ ra, “VẬY TẠI SAO anh lại phải thú nhận mình là thuyền trưởng Hawke? Họ đã quyết định ép anh lấy em rồi mà.”

“Em quên là họ đã nhận ra ta à?”

“Em có thể thuyết phục rằng họ đã nhầm nếu anh biết giữ mồm giữ miệng,” nàng nổi cáu.

Anh nhún vai. “Thà thú nhận ngay lúc đó còn hơn là để nó gây rắc rối sau này, khi chúng ta đã chung sống hạnh phúc.”

“Anh đang cảm thấy hạnh phúc ư?” Nàng khẽ hỏi.

“Đúng vậy, bây giờ ta cảm thấy rất hạnh phúc.” Nàng xuýt xoa khi anh đột nhiên đi sâu vào trong nàng. Anh cười khùng khục rồi nói thêm, “Còn em?”

“Anh có thể... yên tâm rằng em cũng vậy.”

Một lát sau, khi bước vào phòng khách, họ đã thấy hai nhà Malory và Anderson đang đứng thủ thế với nhau, mỗi phe ở về một bên của căn phòng, mấy ông anh tội nghiệp của nàng có vẻ yếu thế hơn hẳn, vì lần này cả gia tộc Malory đều có mặt. Có thể dễ dàng đoán được rằng toàn bộ người nhà James đều đã đoàn kết lại để đứng về phía anh. Họ sẽ không bày tỏ thiện chí cho đến khi nào James nói cho họ biết rằng mỗi hiềm khích

giữa anh và mấy anh em nhà Anderson đã chấm dứt. Trước đó, khi anh bế nàng lên phòng của họ trên gác, anh đã nói với Anthony rằng hãy chuẩn bị tinh thần để đối mặt với những vị khách khó ưa trong bữa tối và dĩ nhiên Anthony hiểu ngay rằng điều đó có nghĩa là các anh nàng sẽ đến.

Nhưng vẻ mặt cau có của chồng nàng khi nhìn năm anh em nhà Anderson không giúp ích được gì cho việc kết nối hai nhóm người lại với nhau. Georgina không thể chấp nhận điều này.

Nàng quyết định dùng cái mánh khéo đã áp dụng hiệu quả với Warren sáng nay và huých khuỷu tay vào mạng sườn chồng mình. “Nếu yêu em thì anh phải yêu cả gia đình em nữa chứ,” nàng cảnh cáo anh, dĩ nhiên là bằng giọng nói rất đỗi ngọt ngào.

James mỉm cười với Georgina khi giữ chặt tay nàng để nàng không thể huých anh thêm nữa. “Anh không nghĩ vậy, George ạ. Yêu em là anh phải chịu đựng cả gia đình em thì đúng hơn.” Nhưng rồi anh thở dài, “Ôi, chết tiệt” và bắt đầu đứng ra giới thiệu mọi người.

“Mợ đã nói tất cả bọn họ đều đang độc thân, phải không?” Regina hỏi nàng. “Chúng ta cần phải làm gì đó mới được.”

Georgina nhoẻn miệng cười, nàng quyết định sẽ không cảnh báo với các anh rằng trong phòng này có một bà mối, nhưng vẫn chỉ rõ, “Họ sẽ không ở đây lâu đâu, Regan.”

“Khi thật, anh nghe thấy gì không?” Anthony thốt lên khi đi ngang qua chỗ nàng cùng với Jason. “Chị ấy đã nhiễm thói xấu của anh ấy rồi.”

“Thói xấu gì?” Georgina hỏi các anh em của James, sẵn sàng bênh vực chồng mình.

Nhưng họ không dừng lại và Regina bảo nàng với một tiếng cười khúc khích. “Tên của cháu ấy mà. Họ sẽ không bao giờ thống nhất được cách gọi tên cháu. Nhưng dạo này họ còn đỡ rồi đấy. Hồi trước, họ thường tranh cãi hăng đến mức suýt phải dùng đến cả nắm đấm cơ.”

Georgina đảo tròn mắt và bắt gặp vẻ mặt nhẵn nại của James ở bên kia căn phòng, nơi Thomas và Boyd đang nói chuyện với anh. Nàng mỉm cười.

Anh không nói một lời nào khiếm nhã với bốn ông anh trai của nàng. Tuy nhiên, anh chẳng hề lại gần Warren.

Warren cũng chẳng tỏ ra thân thiện với ai. Nhưng những người khác, nhất là Clinton, đã làm nàng ngạc nhiên bởi sự hòa đồng của họ với những người Anh đáng ghét.

Nàng nghe nói lát nữa Mac cũng sẽ ghé qua. Nàng phải nhớ giới thiệu ông với Nettie MacDonald mới được. Regina không phải là người duy nhất có thể đóng vai trò bà mối.

Một lát sau, Anthony và James đứng riêng bên nhau, vừa nói chuyện vừa ngắm nghía vợ mình. “Chúng ta sẽ hứa hôn cho chúng chứ?”

James lập tức bị sặc khi ngậm brandy anh vừa mới uống còn chưa trôi qua cổ họng, vì họ đang nói đến chuyện mình sắp được làm cha. “Chúng còn chưa chào đời mà, đồ ngốc.”

“Thì sao?”

“Thì chúng có thể có cùng giới tính.”

Anthony thở dài với sự thất vọng thấy rõ. “Ừ nhỉ.”

“Hơn nữa, chúng còn là anh em con chú con bác.”

“Thì sao?” Anthony lại hỏi.

“Ngày nay người ta không cho phép anh em họ lấy nhau.”

“Chà, làm sao mà em biết được chứ?”

“Cháu đồng ý,” Nicholas nói, tiến tới đằng sau họ. “Cậu có bao giờ biết gì đâu.” Rồi cậu ta quay sang nói với James, “Gia đình vợ cậu cũng tử tế nhỉ.”

“Cậu nên nghĩ vậy đi.”

Nicholas mỉm cười. “Gã Warren kia không ưa cậu lắm thì phải. Hẳn cứ hăm hăm nhìn cậu với đôi mắt hình viên đạn suốt cả buổi tối.”

James nói với Anthony, “Em muốn đích thân ra tay hay để anh?”

Nicholas lập tức thôi cười cợt, cậu ta hiểu quá rõ rằng họ đang nói đến chuyện trừng trị mình. “Cậu sẽ không dám đâu. Cả hai ông anh lớn của cậu cũng có mặt ở đây mà, chưa kể vợ cháu nữa.”

“Ta tin rằng có bị họ trách mắng một chút mà được nện cậu như tử thì cũng đáng lắm,” James nói với cậu ta, rồi mỉm cười khi Nicholas biết điều linh đi.

Anthony chặc lưỡi. “Thằng nhóc đó đúng là cứ thích rước họa vào thân nhỉ?”

“Anh đang học cách chịu đựng hấn,” James thừa nhận, rồi nói tiếp, “Chết tiệt, anh đang phải học chịu đựng nhiều thứ quá.”

Anthony bật cười, nhìn theo ánh mắt James tới chỗ Warren Anderson. “Thằng quỷ Nick nói đúng. Gã đó thực sự không ưa anh chút nào.”

“Thì anh cũng đâu ưa gì hấn, anh chắc chắn với em đấy.”

“Anh có nghĩ rồi đây sẽ gặp rắc rối với hấn không?”

“Hoàn toàn không. Chẳng mấy chốc anh và hấn sẽ mỗi người một bên bờ đại dương thôi, ơn Chúa.”

“Hấn chỉ đang bảo vệ em gái, anh ạ,” Anthony chỉ ra. “Cũng giống như anh và em sẽ làm đối với chị Melissa.”

“Em đang cố gắng tước đoạt quyền được căm ghét hấn của anh đấy à, khi mà hấn khó ưa đến vậy?”

“Em nào dám,” Anthony nói, rồi đợi cho đến khi James nhấp một ngụm rượu nữa mới nói thêm, “Mà James này, em đã bao giờ nói với anh rằng em rất yêu quý anh chưa?”

Rượu brandy bị phì cả ra thảm. “Chúa ơi, mới uống có vài ly mà em đã ùy mị thế ư?”

“Em đã nói vậy bao giờ chưa?”

“Anh không nghĩ là em từng nói với anh như thế.”

“Vậy cứ coi như là em vừa nói rồi nhé.”

Sau một hồi im lặng, anh càu nhàu, “VẬY thì hãy coi như anh cũng đã nói như vậy với em.”

Anthony nhoẻn miệng cười. “Em cũng yêu các ông anh lớn, nhưng em không dám nói với họ... vì sợ họ bị sốc, anh biết đấy.”

James nhướn một bên lông mày. “Còn anh có lặn đùng ra ngất thì cũng không sao hả?”

“Dĩ nhiên, anh trai ạ.”

“Chuyện gì thế?” Georgina hỏi khi nàng tới chỗ họ.

“Không có gì đâu, em yêu. Cậu em yêu quý của ta chỉ đang chọc tức ta... như mọi khi thôi.”

“Anh trai em cũng đang làm em phiền lòng quá.”

James cứng người lại khi nghe thấy điều đó. “Hắn đã nói gì với em ư?”

“Dĩ nhiên là không,” nàng trấn an anh. “Chỉ là anh ấy không chịu nói chuyện với ai.” Rồi nàng thở dài. “James này, tình hình có thể cải thiện nếu anh mở lời trước...”

“Đừng nói gì nữa, George,” anh nói với vẻ kinh hãi giả bộ, mà thực ra cũng không phải là điều gì giả tạo cho lắm. “Ta đang ở trong cùng một căn phòng với hắn. Điều đó đã là quá sức chịu đựng của ta rồi.”

“James...,” nàng bắt đầu van vỉ. “George,” anh nói với giọng cảnh cáo. “Em xin anh đấy.”

Anthony bật cười. Chỉ cần nhìn James là đủ biết anh trai mình đã chịu nhượng bộ. Vẻ thích thú của Anthony khiến James lờm anh một cái chày mặt và vẫn còn gườm gườm nhìn ngay cả khi James để yên cho vợ lôi sang bên kia phòng tới chỗ người anh khó ưa nhất của nàng.

Phải thêm một cú huých nữa vào sườn từ vợ anh thì James mới chịu mở miệng, nhưng đó chỉ là một từ cộc lốc. “Anderson.”

Đáp lại anh cũng là một từ cộc lốc không kém, “Malory.”

Tới lúc đó thì James bật cười, khiến cho cả hai anh em Anderson đều ngỡ ngác không hiểu vì sao. “Tôi cho rằng tôi sẽ phải xuống nước thôi,”

James nói, vẫn cười khùng khục.

“Vì anh rõ ràng không biết cách ghét một người nào đó một cách văn minh.”

“Nghĩa là thế nào?” Warren hỏi.

“Anh phải biết lấy sự bất hòa làm niềm vui, anh bạn thân mến ạ.”

“Tôi thà...”

“Warren!” Georgina gắt lên. “Ôi, vì Chúa.”

Anh quắc mắt nhìn nàng một lúc. Rồi với vẻ phẫn nộ, anh chìa tay ra với James và James lập tức chấp nhận sự làm hòa đầy miễn cưỡng đó, miệng vẫn nhoẻn cười.

“Tôi biết chuyện này khiến anh cảm thấy khó chịu thế nào, anh bạn, nhưng hãy yên tâm rằng anh đang giao em gái của mình vào tay một người đàn ông yêu cô ấy đến mức luôn khiến cô ấy phải thờ hỗn hển.”

“Thờ hỗn hển?” Georgina cau mày.

Hàng lông mày màu vàng của James nhướng lên với nàng, một điệu bộ mà giờ đây nàng cảm thấy đáng yêu khôn tả. “Thì chẳng phải mới vừa lúc này thôi em đã thờ hỗn hển trên giường chúng ta còn gì?” anh vờ ngây thơ hỏi.

“James!” Giờ thì nàng tức đến nghẹn thở thật, đôi má nàng đỏ bừng vì anh đã dám nói điều đó trước mặt Warren, chứ không phải ai khác.

Nhưng khóe môi Warren cuối cùng cũng đã nhếch lên đôi chút và anh nói, “Được rồi, Malory, tôi hiểu ý anh. Chỉ cần anh luôn làm cho con bé hạnh phúc, tôi sẽ không cần phải quay lại đây để giết anh nữa.”

“Khá hơn rất nhiều rồi đấy, anh bạn thân mến,” James đáp và cười. Rồi anh quay sang nói với vợ, “Anh ấy học được rồi, George, thề có Chúa.”

Hết

Chú thích

- ^[1] Đơn vị đo chiều dài của Anh. 1 inch = 2,54 cm.
- ^[2] Quần đảo nằm giữa miền đông nam Bắc Mỹ và miền bắc Nam Mỹ, ngăn cách biển Caribbean với Đại Tây Dương.
- ^[3] 1 pound = 0,454 kg.
- ^[4] Hạt ở cực tây nam nước Anh.
- ^[5] Chỉ người có gốc gác hoặc sống ở Scotland.
- ^[6] Thợ đóng đồ gỗ mỹ thuật người Pháp.
- ^[7] Loại roi tra tấn, có chín ngọn.
- ^[8] Khu vực dành cho thủy thủ đoàn ở, nằm ở phần mũi tàu.
- ^[9] Vùng nước mặn ở giữa bờ nam của Connecticut và bờ bắc của Long Island (New York).
- ^[10] Tiếng Pháp: Khi thật.
- ^[11] Tiếng Pháp: Anh bạn của tôi.
- ^[12] Tên Warren nếu bị cắt đôi sẽ chỉ còn là War, có nghĩa là chiến tranh.
- ^[13] Thành ngữ này có nghĩa là gặp rắc rối.